

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OAK POINT SERIES
BOOK TWO

Show Me You Remember

HANNAH COWAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

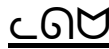
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BANA HATIRLADIĞINI GÖSTER
BİR KARDEŞİN EN İYİ ARKADAŞI, KÜÇÜK
ŞEHİR ROMANTİZMİ

OAK POINT

KİTAP 2

HANNAH COWAN

İÇİN

Hannah'nın Diğer Eserleri İçerik Uyarısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42 Son Söz](#)
[Sonsöz-Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

Show Me You Remember

A OAK POINT NOVEL

HANNAH COWAN

Bu kitabın bazı bölümleri kurgusal eserlerdir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025, Hannah Cowan

Bu kitabın tamamını veya bir kısmını herhangi bir şekilde çoğaltma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurun.

İlk Baskı

Düzenleme ve düzeltme: Sandra @oneloveediting

Kapak illüstrasyonu: Melucia @melucia.art Kapak

tipografisi: Mary @booksnmoods

İç bölüm başlık illüstrasyonları tasarımı: Riley Nevels @roobee.doodles Meşe Haritası

tasarımı: Ink And Velvet Designs @inkandvelvetdesigns

HANNAH'IN DİĞER ESERLERİ

Hızlı Hat Trick

Dönemler

Arasında Şanslı

Vuruş Mutlu

Kanca

Hayati Kör Nokta

En Büyük Aşk

Onun En Büyük Hatası

Onun En Büyük Macerası

Onun En Büyük İlham

Kaynağı

Onun En Büyük

Hazinesi Onların En

Büyük Gücü

Kiraz Zirvesi

Oylanmak

Kıvılcımları

Yakalamak Eve

Koşmak

Güneşi Çalmak

Sonsuza Kadar

Seçmek

Meşe Ucu

Bana Göster

Bana Hatırladığını Göster

Vancouver Kargaşa

Çapraz Sinyaller

Umut Limanı

Güç Değişimi

Aşık Amatörler

Oyuncuya Özlem

Oyuncuya Boyun

Eğdirme

Kar Çanı Sırtı

Kar Zararı, Aşk Tanrısı

Bizi Ayırana Kadar Faul

Yok Bana Bir Şans Ver

Yeni kitapların yayınlanmasını kaçırmamak ve bonus içeriğe erişmek için haber bültenime abone olun!

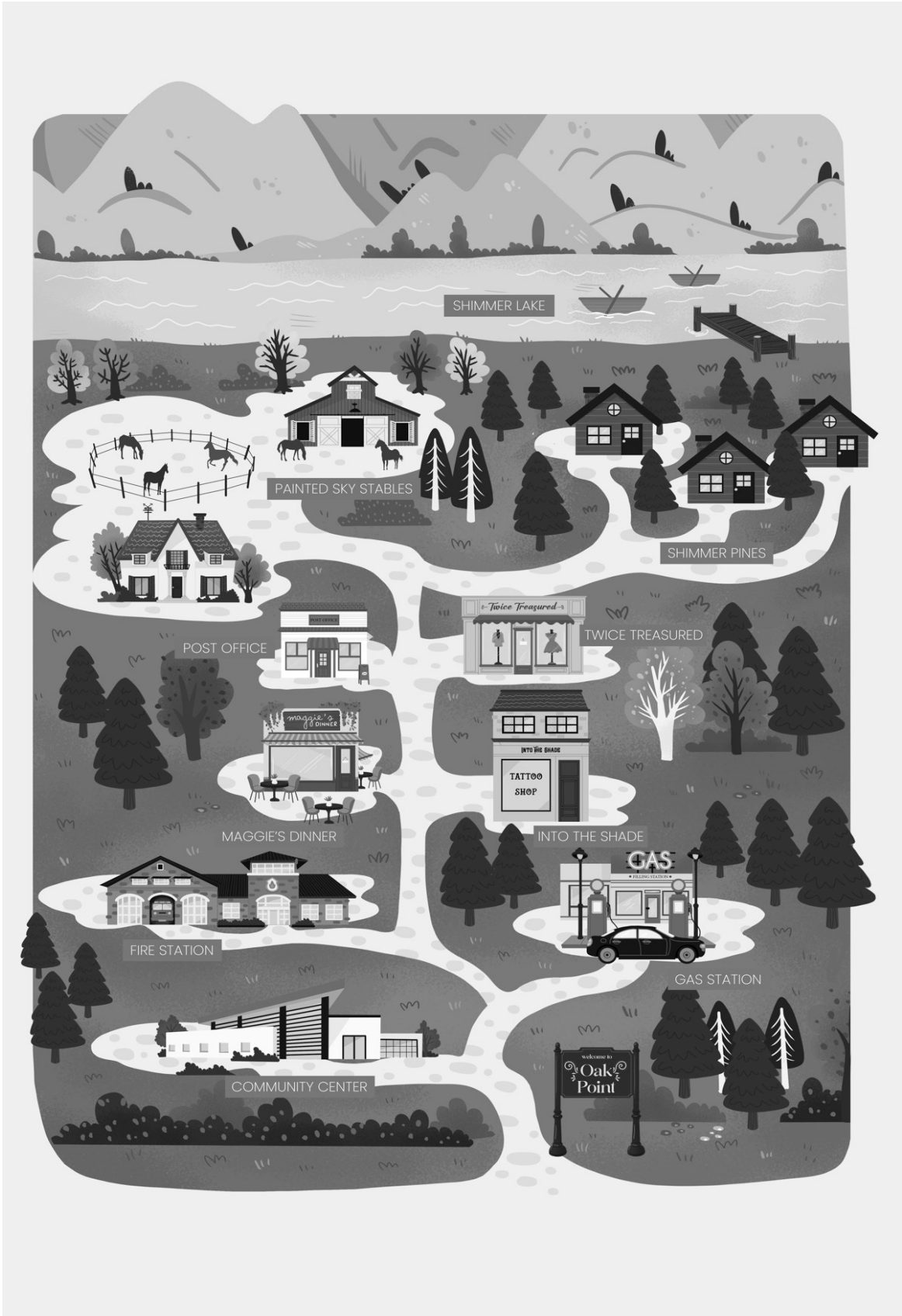
[Buradan abone olun!](#)

Playlist

C2 n n O

Kötü Gün - Charlotte Sands	2:34
Bana Gangster Gibi Dokun - Jessie Murph	2:44
I'm A Mess - Avril Lavigne, YUNGBLUD W	3:08
IF KARMA DOESN'T GET YOU(I WILL) - Lauren Spencer Smith	2'59
Country Boy'un Hayallerindeki Kız - Ella Langley	3:05
Nicks - Brad Paisley	4:33
Gitarımdaki Hayalet - Alana Springsteen, Chris Stapleton	V 3:21
Hayatımı Mahvet - Zara Larsson	3:11
Texas - Jessie Murph, Maren Morris W	3:18
I'm Not Mad - Halsey	2:53
Bir Gül Gibi - New Medicine @	3:27
Duvarlar - Chase Atlantic	3:50
Only Place I Call Home - Every Avenue	3:54
this is me trying - Taylor Swift	3:15
Gözler - Bazzi	2:52

İÇERİK UYARISI

Bu hikaye benim tipik çağdaş romantizm formülümü takip ediyor ve şakalar, baharat ve eğlenceyle dolu olsa da, birkaç tetikleyici konu da içeriyor.

Bu konular arasında fiziksel şiddet (sayfada), kanla ilgili betimlemeler (sayfada) ve intikam amacıyla (kahramanımız değil) izinsiz olarak cinsel içerikli videolar çekme eylemi intikam amacıyla dağıtmak amacıyla izinsiz olarak çekilen cinsel videolar (kahramanımız değil), depresyon tasvirleri ve hayvan istismarı tasvirleri (sayfada fiziksel istismar yok).

Teşekkürler,
Hannah x

Çünkü bazen kafamızdaki fırtınadan dikkatimizi dağıtmak için kirli kot pantolonlu, kovboy şapkalı ve saç çekme alışkanlığı olan sert bir erkeğe ihtiyacımız olur.

Oh, ve depresyon canı cehenneme. <3

1

TILLY

HER ZAMAN BİRAZ DELİ OLDUĞUMU BİLİYORDUM.

Kovboylar ve beni erkek kardeşim gibi davranan ikiz kardeşimle birlikte büyüdüm. Kafam biraz karışık olmasaydı, tüm çocukluğumu odamda kilitli kalıp ağlayarak geçirmek yerine, cesaretimi toplayıp onu ve arkadaşlarını *peşimden* koştururdum. Acıyı öfkeyle değiştirmek benim için ikinci bir doğa haline geldi ve bunu otuzlu yaşlarıma kadar sürdürdüm.

Mahone Bay, Nova Scotia'ya taşınmam, hayatımdaki herkes için bir şok oldu. Aslında beni de şaşırttı. Alberta, Oak Point'teki evimdeyken olduğum kadın, burada olduğum kadınla hiç alakası yok. Sanırım bunun için kocama teşekkür etmeliyim — ya da *onu suçlamalıyım*.

Şu anki hayatımdaki her olumsuz şeyin arkasında o var gibi görünüyor.

Bu, şu anda bana devasa bir metaforik bok atan kadının yüzüne kapıyı çarparak kapatıp konsol masasındaki lambayı almamın en kolay açıklaması. Ethan, yani kocam, kapının kapanma sesiyle yemek odasındaki saklandığı yerden atlar ve yapışkan ağzını açarak konuşmaya başlar.

Parmaklarımla masa lambasının pürüzsüz tabanını kavrar ve o bir kelime bile söylemeden kabloyu duvardan koparacak kadar hızlı bir şekilde kaldırırm. Gözlerim kan çanağına dönmüş halde, lanet olası şeyi ona doğru fırlatırım ve o, vurulmamak için geriye doğru koşarken nefesimi tutarak onu izlerim.

"Seni lanet olası piç!" diye bağıyorum ve lambayı, onun diz kapağından birkaç santim uzağa düşerek patladığında peşinden koşuyorum.

"Tilly, bunu konuşalım. O yalan söylüyor!"

Parçalanmış turkuaz porselen parçaları, zarar verecek kadar keskin görünüyor, ama onu gerçekten bıçaklamak istiyor muyum? Dişlerimi sıkarak, onun yerine yumruğumu ona savuruyorum. Ayakları takılıyor ve dehşet içinde küfrederek duvara doğru sendeliyor.

"Biliyordum, seni orospu çocuğu," diye saldırıyorum, ağrıyan yumruğumu ona tekrar vurmaya hazırlayarak. "Bir çocuk mu? Gerçekten mi? Bir ilişki yaşarken bunu gizleyemedin mi?"

Bar cehennem gibidir.

Ethan yüzünü korumak için ellerini kaldırırken, ben dişlerimi gösterip dizimi kaldırıyorum. Dizim o kadar sert bir şekilde kasıklarına çarpıyor ki, verandamızdaki kadının kucağındaki bebek onun sahip olabileceği tek çocuk olsa bile şaşırmam.

"Onun benim olduğundan emin değiliz," diye tartışır, acı içinde inleyerek.

"Oh, biliyorum. O çirkin bebek fotoğraflarını yeterince gördüm, dışarıdaki çocuğu tanıyabilirim."

Gözlerini sıkıca kapatır ve penisini sıkarken yine o sinir bozucu sesleri çıkarır. Derin bir nefes alıp ondan uzaklaşırım ve parmaklarımı açarım. Avucumdaki yanma hissi, tırnaklarımın bıraktığı küçük hilal şeklindeki izleri görmek için avucuma bakmamı sağlar.

"Sen benim karımsın," diyor Ethan, sanki bunu hatırlatmam gerekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

Gülerek başımı sallayıp odadan çıkıyorum. "Çok uzun sürmeyecek."

Bir anlık sessizlikten sonra... "Bu ne demek?" "Boşanacağımız demek."

"Bunu tek başına karar veremezsin, Tilly! Bekle biraz.

Tanrım, bir saniye bekle."

Hızlanarak koridordan dönüp yatak odamıza giriyorum. Beni takip ederken sert ahşap zeminde adımları düzensiz. Belki de yolunda tökezleyip yüzüstü duvara çarpacak. Ne güzel olurdu.

Tanrım, keşke bu durum beni bu kadar üzmeseydi. Göğsümdeki acı, şu anda hissetmeye gücümün yetmeyeceği bir zehir. Altı yıllık evlilik ve yedi yıllık gerçek, ciddi bir ilişki bir anda boşa gitti. Bir dakika önce, iki ay boyunca öğrenmek için uğraştığım makineyle ona kahve yapıyordum, bir dakika sonra ise kapıyı açtığımda eski asistanını kucağında bir bebekle gördüm.

Ona tıpatıp benzeyen bir bebek. *Benim* dünyaya getirmedığım bir bebek. Onun onun çocuğu olduğunu söylemesine gerek yoktu, ben zaten bu sonuca varmıştım. Bunu duymak beni daha da üzdü.

"Tilly, bebeğim, onu aylardır görmedim bile," diyor, çaresizlik sesini titretiyor.

"Onu kovduğundan beri mi? Dur tahmin edeyim, hamile olduğunu öğrendiğinde kovdun."

"Hayır."

"Berbat bir yalancısın Ethan," diye tersliyorum.

Dolaptaki devasa siyah valizi alıyorum. Onu daha önce yaptığım yatağın üzerine atıp fermuarını açıyorum. Üç ay önce Floransa seyahatimizden sonra boşalttığımdan beri boş duruyor. Tanrım, buradaki her şeyi ben mi yapıyorum? Bu farkındalık hızlı ve acımasız.

Bir el bavulun sol tarafına düşer ve dördüncü parmağındaki gümüş yüzük içimde kaynayan öfkeyi körükler. Hiç düşünmeden bavulun diğer tarafını kaldırıp onun bileğine indiririm.

Yüksek sesle küfür etmesi kulağıma müzik gibi gelirken, yataktan dönüp dolaptan kıyafetleri almaya başlarım. Vücudunun sıcaklığı sırtıma çarpar, sonra kolumu acıtacak kadar sıkı bir şekilde tutar.

"Cidden gidecek değilsin, değil mi? İyi günde, kötü günde sözüne ne oldu?"

"Asistanını hamile bıraktıktan sonra seninle kalmak, sözleşmenin hiçbir maddesinde yer almıyor."

Onu iterek geçip, açık valizi dikkatle incelerim. Kucağımdaki giysileri valizin içine atıp banyoya doğru yürürüm. Tuvalet çantalarım lavabonun altında durmaktadır, onları önce alıp içlerini doldurmaya başlarım.

"Öyle olmalı. Bilerek yapmadım. Onunla ilişkiyi zaten bitirdim, Tilly. Seni seçtim," diye gevezelik ediyor.

"Saçmalıyorsun Ethan. Geri çekil, yoksa senin gibi erkeklere memleketimizde ne yaptığımızı öğretirim."

"Bundan korkmuyorum. Beni terk edersen annen yıkılır."

Yalan. "Üzgünüm ama o seni hep nefret etti. Ailem karar verseydim, seninle evlenemezdin."

"Ne? Bana yalan söyleme. Biz o kadar alçalmayız."

Gözlerim yuvalarından fırlamadan önce gözlerimi kapatmam gerekiyor. "Babam düğün günümüzde kendi adına bir araba kiraladı, böylece istersem kaçma seçeneğim olacaktı."

"O yüzden mi o günden beri buraya gelmediler?" diye soruyor, sesinde öfke belirliyor.

"Muhtemelen."

Dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni daha çok ülkenin öbür ucuna uçmanın maliyeti, ama ona bunu söylemeyeceğim. Zaten tamamen haksız da sayılmaz. Onlar da birkaç günden fazla onun yanında kalmaktan nefret ederlerdi.

"Peki, ne olacak? Şimdi eve mi uçacaksın? Tanıştığımızda tam tersi olmamış gibi o yere geri mi kaçacaksın?"

"Hiçbir yere kaçmıyorum." "O zaman neden eşyalarını topluyorsun?"

"Kaçmıyorum. *Gidiyorum*," diye düzeltiyorum.

"Nereye? Öylece ortadan kaybolamazsın, Tilly. Biz evliyiz."

Çantalarımı kapatıp banyodan çıkarıp valizin yanına götürdüm. Valizi kapatmadan önce çantalar giysilerin üzerine düştü. Fermuarı çekerken parmaklarım terden kayıyordu.

"Şimdilik. *Şimdilik* evliyiz."

Yine bana uzanıyor, bu sefer elimi tutup valizden çekmeye çalışıyor. "Onu ben seçmedim. Seni seçtim."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bu kadar aptal mısın?" Elim çikip onu yakından bakıyorum. Kahretsin, ona tokat atmak istiyorum. "Bu sefer sikini kırmamı istemiyorsan bana dokunmayı kes."

Yüzü hafifçe buruşur ve bir adım geri çekilir. "Sadece bu konuyu konuşmamak için bana zarar veremezsin."

"Aslında yapabilirim. Ve geri çekilmezsen yapacağım."

Sert bir nefesle valizi yere indirip arkamda sürükleyerek odadan çıkıyorum. Geri kalan eşyalarımı ne zaman almaya geleceğimi bilmiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan, eyaletteki en iyi boşanma avukatını ararken kalacak bir otel bulmak. Sonra kendimi toparlamaya çalışabilirim. Şu anda en son ihtiyacım olan şey kafamı kaybetmek.

Bavulu ön kapıya doğru sürüklerken, kırık lamba parçaları bavulun tekerlekleri altında çıtırdıyor. Araba anahtarlarım hala konsol masasındaki limon şeklindeki kasede duruyor, bu yüzden onları kaygan bir el hareketiyle alıyorum. Parmağımdaki elmasın ışıltısı pencereden gelen ışıktaki parlıyor.

Tereddüt etmeden yüzüğü parmağımdan çıkarıp kaseye atıyorum.

Kapıyı açıp valizimi ön verandaya taşıdığımda terliklerim hala ayağımdaydı. İçerideki paspasın üzerinde duran eski, yıpranmış kovboy çizmeleri çünkü işten kirlenmişti, ama yine de onları da yanıma aldım.

Evin önüne park edilmiş kırmızı coupe, beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor, Ethan'ın beni kurtarması gereken bir şey yapmadan buradan uzaklaşmak için çaresizce acele ediyorum. Bavulumu arkamda sürüklerken ıslak beton merdivenlerden gürültüyle iniyor.

"Bunu yapma, Tilly. Bundan sonra ne yapacağımız konusunda gerçek bir yetişkinler arası konuşma yapmadan olmaz," diyor Ethan, hala peşimden geliyor.

"Burada konuşulacak bir şey olmadığını anlamıyorsun. Biz bittik. Bu kadar. Aldatanlara ikinci şans vermem. Hiç vermedim, asla da vermeyeceğim. Evli olmamızın bir önemi yok. Aslında, evet, var. Yaptığın şeyi daha da kötü hale getiriyor."

"Bu tek bir hataydı. *Hiç hata* yapmamam mı gerekiyordu?"

Buna uygun bir cevap yok. En azından aklıma gelen bir cevap yok.

"Avukatım sizinle iletişime geçecek. Siz de bir avukat bulmanızı öneririm," diyorum, sözlerim kısa ve öz.

SUV'umun bagaj kapağını açıp valizimi arkaya koyuyorum, ardından botlarımı da yanına atıyorum. Kapıyı kapatırken

arkamda kaldırımda duran çirkin arabaya bir göz atıyorum. Islak karda ayak sesleri duyulunca kaslarım kurşun gibi ağırlaşıyor.

"Kapıyı kapatırken bebeğimin kafasına vurabilirdin!"

Aracımın sürücü tarafında donakalırım. *Nefes al, nefes ver.* Biraz agresif olmama rağmen şiddet eğilimli bir insan değilim. Artık değilim. Ethan'la olanlar uzun zamandır yaşanmamıştı. *Bu kadını dövmem gerekmiyor.* Hayır. Özellikle de bir bebeğin önünde.

Artık kardeşinin en iyi arkadaşının onaylayan gülümsemesini kazanmanın heyecanını yaşayan genç Tilly değilim.

Kocamın bebeğinin annesine bakmadan kapıyı açıp SUV'ye biniyorum. Sonra, içimdeki ateşe rağmen motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açıyorum. Kadın hala aracın arkasında duruyor, arka aynaya baktığımda bebek görünmüyor.

Evden ayrılmadan önce gördüğüm son şey, Ethan'ın ona katılması ve aralarında en az mesafeyi korumasıydı. Sanki bu yeterliymiş gibi. Onları birlikte görmek bile yeterince acımasızdı.

Oak Point'e eve dönmek hiç de ideal değil, ama burası dışında her yer daha iyi. Bu, son on yıldır saklandığım insanlarla yüzleşmek anlamına gelse bile.

2

SEKİZ AY SONRA

TILLY

KAPI ÖNÜNDE TEREDDÜT EDİYORUM, parmaklarım havada donmuş durumda.

Buraya gelmeyeli... *epey zaman* oldu. Ev, ayrıldığım günkü gibi. Birkaç güvenlik iyileştirmesi dışında hiçbir şey değişmemiş. Hâlâ tek katlı evi olduğundan daha eski gösteren donuk sarı renkte boyanmış ve ön pencerenin sol üst köşesinde, sekiz yaşındaki Ash'in beyzbol topu attığı zaman oluşan çatlak var.

Bahçe, evin en yenilenmiş kısmıydı, ama annem de benim hatırladığım kadarıyla hep bitkilerle ilgilenirdi. Ben ayrıldıktan ve ona bakacak kimse kalmadıktan sonra bu işe daha da fazla ilgi duymaya başlamış olsa da şaşırmazdım.

Babamın kamyoneti arkamda duruyor, yani evde biri olduğunu biliyorum. Belki de annemin bu saatte kamp ofisinde olacağını hissetmiş ve ona göre gelme zamanımı seçmişimdir. En azından babamla birlikteyken, ona geldiğimi söylediğimde ayrılmak daha kolay olacaktır. Annemin beni eski yatak odama kilitleyip anahtarı yutmayacağından emin değilim, böylece bir daha ayrılamam.

Omzumun üzerinden neredeyse boş olan çakıl yolu gözetleyerek, nefesimi verip kapıyı çaldım.

Uzun bir sessizlik olur, eski anahtarımı denemeyi düşünürüm. Çantama uzanırken içeriden yaklaşan ağır ayak sesleri duyarım.

Kapı açılır ve ben dişlerimi yanağımın iç kısmına geçiririm. 190 cm'den uzun boylu babam, sanki bir hayaletin gözlerine bakıyormuş gibi bana bakar. Normalde kontrollü olan yüzündeki şaşkınlık

kontrollü yüz hatlarında beliren şaşkınlık göz kamaştırıcıdır ve lanet olsun, bu acı verir. Gülümsemeye ve parmaklarımı kıpırdatmaya çalışırken suçluluk duygusu midemi ekşitir.

"Merhaba baba."

Bir, iki, üç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra kısa bir öksürük çıkarır.

"Tilly?"

"Evet."

"Eve geldin."

Gülerek valizime bakıyorum. Uzatılmış sapına asılı ağır çanta, dikkatimi çekince biraz sarkıyor ve tüm hayatımı içine sığdırdığımı hatırlatıyor. On yıllık anılar, sanki benim için hiç önemli değilmiş gibi içine tikiştirilmiş.

"Girebilir miyim?" diye soruyorum.

Babam bakışımı takip ediyor, omuzları endişesini ele verecek kadar yükseliyor. "Evet. Tabii ki girebilirsin. Sormana gerek yok."

Kenara çekildiğinde, valizimi de yanıma alıp içeri giriyorum. Yine boğazını temizliyor ve valizin sapını benden alıyor, sanki milyonlarca kilo ağırlığında değilmiş gibi kolaylıkla kapıdan içeri taşıyor. Arkamızdan kapıyı kapatıp evi gözlemliyorum, tanıdık manzarayı içime çekiyorum. Tanrım, kokusu bile aynı, temiz çamaşır ve kamp ateşi dumanı gibi.

"Bunu odana mı götüreyim?" Koridora, çocukluk odamın onun ve annemin odasının karşısında, ikizimin odasının yanında olduğu yere bakıyor. "Yoksa sadece uğramak mı istiyorsun?"

At kuyruğumu sıkıca bağlayarak, yerinde duramadan kıpır kıpır ediyorum. "Hayır, oraya getirebilirsin." "Tamam."

Başka bir şey söylemeden çıkar. Hafifçe kalkmış laminat parke üzerinde valizimin yumuşak sesini takip eder ve duvarlarda asılı fotoğraflara bakmamak için elimden geleni yaparım. Ailemi tanırıyorsa, son on yılda değil, hiç değiştirmediklerini biliyorum.

Odamın kapısı kapalı ve babam bir an tereddüt ederek kapı kolunu tutuyor. Onun arkasında duruyorum ve o kapıyı itip içeri girmeden önce göğsümdeki sıkışmayı görmezden geliyorum.

Yatağıma atlayıp önümüzdeki birkaç hafta boyunca battaniyenin altında saklanma isteğine karşı koymak için tüm gücümü kullanıyorum.

Yatağı düzenli tutmuşlar, yatak örtüsü hala zebra desenli. Sanki bir zaman makinesine atılmış ve geçmişe geri gönderilmiş gibiyim. Saçaklı yastıklar parlak yeşil ve bakmak neredeyse acı verici, ve Tanrım, komodinlerin üzerindeki abajurlar da uyumlu.

Yirmi üç yaşında olmak sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamanki kız çoktan öldü ve şimdi, bulabildiğim en uzak yerde yeniden inşa ettiğim versiyonum kaldı.

"Ne kadar süre burada kalacaksın?" diye sorar babam, sesi sert. "Bilmiyorum. Bir süre, sanırım."

Ağır bir sessizlik. "Yüzüğünü takmamışsın." "Artık evli değilim."

"Buraya gel," diye sertçe emreder.

Dönüp onun açık kollarına atlarım. Zihnimin derinliklerinde bastırdığım duygular, içimi yakacak kadar sıcak bir şekilde geri gelir. Gözlerim yanarken keskin bir nefes alırım, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır ve sonunda gözlerimi tamamen kapatırım.

Babam beni sıkıca kucaklar, ben direnirken beni göğsüne sıkıca bastırır, ağlamayı reddederim. Burada bile, benden başka kimse beni göremezken, bunu yapmayacağım. Bu beni öldürmüyor diye değil, Ethan artık benim gözyaşlarımı hak etmiyor diye. Tüm evrakları imzaladığımızdan bu yana altı ay geçti ve Tanrı biliyor ki o zamandan beri yeterince ağladım.

Onun bana verdiği acıyla burayı kirlletmeyeceğim.

Yanağımı babamın yumuşak tişörtüne bastırarak nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

"Şu anda iyi olmana gerek yok."

"O benim için önemli değil. En azından bu yerde değil."

Neredeyse öfkeli bir şekilde burnumu çekerek uzaklaşıyorum ve babamın bekleyen gözlerine bakıyorum. Gözleri temkinli, ama ben bunu görmezden geliyorum, onun endişesini artırmak istemiyorum.

"Ne zaman oldu?" diye sordu, anlamış gibi görünüyordu.

"Resmi olarak birkaç gün önce boşandık. Bir süredir ayrı yaşıyoruz."

"Ne zamandır döndün?"

"Alberta'ya bu sabah indim."

Yatağımın uzak tarafındaki geniş pencereye doğru ilerleyerek arka bahçeye bakıyorum. Dağlar, ağağların üzerinde yükseliyor. Evden gölün sadece küçük bir kısmı görünüyor, ama yine de orada, mayomdaki kum ve tekne kazalarının anılarıyla beni alay ediyor.

"Annen ofiste. Seni görmek istiyor."

"Ash nerede? Az önce telefonuna cevap vermiyordu," diye soruyorum, onun verdiği bilgiye cevap vermek yerine.

İkiz kardeşimle yüz yüze görüşmeyeli yıllar oldu, ama bu onun çabalamaması nedeniyle değil. İzin versem haftalarca ziyarete gelirdi. İzin vermedim ve bunun için diğer suçluluklarım kadar ağır bir suçluluk duyuyorum.

"Toplum merkezine bak."

Pencereden dönerek, gururumu bir kenara bırakıp babamın bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "İşçi arıyor musun?"

"Kamp alanında mı?"

"Evet."

"Yaz için işe alımları yeni bitirdik. Her zaman mayıs ayında yapılır, Tilly."

Pencere pervazına hafifçe vurarak, sinirli bir küfürü geri çekiyorum. "Evet, hatırlıyorum."

"Burada kalmak için para ödemen gerekmiyor tatlım. Burası senin evin."

"Mesele o değil. Avukat masraflarından sonra birikimlerim tamamen bitti ve burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Artık arabam bile yok."

"Bir yere gitmen gerektiğinde benim kamyonetimi kullan."

"Artık yirmi yaşında değilim baba. Senin eşyalarını ödünç almak istemiyorum." Inleyerek at kuyruğumu tekrar sıkıştırdım ve odama göz gezdirdim. "Maggie'nin yeri ne durumda? İşe alıyor mu?"

"Ona sormalısın, ama sanmıyorum. Okul bittiğine göre, muhtemelen bizim yaptığımız gibi işe alım yapmıştır."

"Harika."

"Cherry Peak'i deneyebilirsin," diye öneriyor.

Gülümsemeye çalışıyorum, ama bunun daha çok yüzümü buruşturmak gibi göründüğünü biliyorum. "Deneyeceğim."

"Eve dönmene sevindim, Tilly." "Evet, burada olmak güzel."

Şimdilik, eminim. Çünkü sonuçta, ilk başta ayrılmamın bir nedeni vardı.

İKİZ KARDEŞİM her zaman doğaya bağımlı olmuştur.

Bu açıdan birbirimize benziyoruz, ama o çalılardan arasında motosiklet ve dört tekerlekli motosiklet sürmeyi tercih ederken, ben atlara binip Painted Sky'ın tarlalarında gezmeyi tercih ettim. Carrigan ailesinin at çiftliği, hayatımın çoğunu geçirdiğim yerd. Painted Sky ve ailemin kamp alanı arasında, neredeyse hiç içeride kalmazdık.

Bu yüzden onu Oak Point toplum merkezinin arkasında, paslı eski bir motosikletin altında, bir İngiliz anahtarıyla bir şeyler tamir ederken bulduğumda hiç şaşırmadım.

"Ne, telefonun çalışmıyor mu?"

Anahtar çenesine düşer ve motosikletin altından çıkarken kötü bir küfür eder. Elini çenesine götürür ve başını çevirip bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

"Tilly?"

"Bizzat."

Elini indirip iki eliyle kendini yerden itiyor. Çenesindeki kırmızı izi görüp gülümsüyorum. Çimlerin üzerinden bana doğru hızlı adımlarla geliyor.

"Ne zaman döndün? Kahretsin, hiç değişmemişsin," der ve beni göğsüne çekip sıkıca sarılır. "Yemek yiyor musun?"

Ben de ona sarıldım, babama sarıldığımdan daha uzun süre. "Kilo verdim mi diye sormak için mi böyle yapıyorsun?"

"Hayır. Omurganı hissedebildiğim için endişelendiğim için."

Sözünü vurgulamak için parmağını sırtıma batırıp geri çekiyor ve yüzünü buruşturuyor. Onun göğsünü itip gözlerimi deviriyorum.

"Ben iyiyim. Sadece son birkaç ay zor geçti, hepsi bu."

Gözleri baştan aşağı beni süzerken daralır. Bu dramatik bir durumdur, ama onun şüphe duyması için yeterince uzun süre ortalarda olmadığımı bilerek, ona bunu yapmasına izin veririm. Haziran güneşinin sıcağına rağmen, çıplak parmağıma baktığında neredeyse kışlık eldiven giymiş olmayı dilerdim.

"Sonunda," diyor.

"Sonunda mı?"

Gerçekten mi?"

Omzumu iterek, incelemesini bitirir. "Ne zaman oldu?"

"Biliyorsun, sanki ben evlenemeyecek biriymişim gibi konuşuyorsun."

"Demek istediğim o değil, bunu sen de biliyorsun. Ne istediğini sormalıydım. sor ne sormalıydım. Ben bir şey bir kötü kötü bir şey olduğunu düşünüyorum, geri döndüğüne göre." Durup dudaklarını yuvarladı. "Hayatta mı?" Boğazımdan kahkaha yükseldi. "Onu öldürmedim, Ash.

Sadece biraz dövdüm."

"Demek bir şey yaptı. Neydi o?"

"En azından içeri girip oturup bir şeyler içebilir miyiz? Hatta bana öğle yemeği ısmarlayabilirsin. Uzun süre uçakta kaldığımı düşünürsek, güzel bir yemekle beni eve hoş geldin diyebilirsin."

Ash yerde duran atılmış bir beyzbol şapkasını alır ve başına geçirir, dağınık sarı saçlarını düzeltir. Hareketle şapkanın üzerindeki kir ve toz uçar ve ben yine gülmeme engel olurum.

"Sana zarar vermedi, değil mi?" diye sorar, henüz konuyu kapatmadan. Ben iç çekip başımı sallarım. "Hayır. Fiziksel olarak değil."

Derin ve hızlı bir nefes alır. "Tamam. O zaman evet, öğle yemeği yiyebiliriz."

"Babamın kamyoneti bende, ben sürerim." "Eve gittin mi?"

"Başka bir şey yapmadan önce o bandajı bir an önce söküp atayım dedim."

Ash bisikleti kaldırmak için hiçbir hareket yapmaz, biz de onu orada bırakıp toplum merkezinin etrafında dolaşırız. Bisiklet o kadar da bozuk olmasa bile, kimse onu çalacak gibi görünmüyor. Oak Point'in nüfusu

kasaba tabelasına yazılacak kadar bile büyük değil. Zaten sayısını saymaya gönüllü olacak birinin olduğunu da sanmıyorum.

"Annemizi gördün mü?"

Cevabını vermek için yeterince uzun süre tereddüt ettim.

"Tabii ki görmedin. Ondan kaçınamayacaksın, Tilly. Babam muhtemelen ona döndüğünü çoktan söylemiştir," diyor.

"Evet, peki. Ağlayacak. Sadece babamla bile yeterince garipti."

Kamyonetin kapılarını açıp Ash'i yolcu tarafında bırakıyorum.

O kapıyı açar ve benim karşı tarafa geçmemi bekler.

"Bunu kabullenip bununla başa çıkmak zorundasın," diyor bana, ben de yanına gidip motoru çalıştırıyorum.

Toplum merkezinden ayrılıp ana yola çıkıyorum. "Biliyorum. Güven bana Ash, buraya geri dönünce neyle başa çıkmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Tamam."

Gözlerinin yanağımda olduğunu hissediyorum ve yutkunuyorum, ne gördüğünü çok iyi biliyorum. On yıldır ayrı olsak da, o benim ikizim. Bu dünyada beni onun kadar iyi tanıyan kimse yok. Büyürken bundan hep nefret ederdim ve sanırım hala ediyorum.

Belki şimdi her zamankinden daha fazla. "O evde, biliyor musun?"

Sertleşirken direksiyonu tutan ellerim ağrımaya başlar. "Tahmin etmiştim."

"Cezası iki yıl önce bitti." "Saymayı biliyorum, Ash."

"Yine motosiklete biniyor. Şartlı tahliyesi bittiğine göre, yarışabilir..."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye terslerim, kulaklarımın uçları yanıyor.

Kamyoneti kaplayan ani sessizlik acı verici. Bu, Rowe Carrigan hakkında bilgiyi zorla yutturmaktan neredeyse daha kötü.

"Burada kalacaksan, geride bıraktıklarından kaçamayacaksın, Tilly."

Bir saat.

Geri dönmekten pişman olmam bu kadar sürdü.

3

ROWE

On beş yaşına girdiğim günden beri özgür bir adam olmadım.

Babamın çiftliğimize kabul ettiği en huysuz aygırlardan birine atladığım ve onu kırmaya kararlı olduğum anda hayatım değişti. O zamanlar, eğitilmemiş bir at söz konusu olduğunda sabırlı olmayı hiç umursamazdık. Bize, binicilerini havaya uçurma alışkanlığıyla getirilen bir at varsa, babam onu, zıplamaya gücü kalmayana kadar sürerdi ve ancak o zaman asıl iş başlardı.

On beş yaşına geldiğimde, sıra bende olduğunu söyledi. Ben de onu dinledim ve o lanet olası ata bindiğimde, bir hafta boyunca hareket edemeyecek kadar ağrım oldu. Ama o ata bu kadar uzun süre tutunmam *doğal* değildi. Herkes bana öyle söyledi. O zamanlar ben, ehlileştirilmemiş bir ata binme deneyimi olmayan sıska bir çocuktum, ama bunun bir önemi yoktu.

Bana tutunmam ve bırakmamam söylendi, ben de öyle yaptım.

Babam beni bunun için hiç övmedi, ama azarlamadı da. Naif ve çaresiz zihnimde, bu fazlasıyla yeterliydi. Bu yüzden, kendi ayaklarımın üzerinde durduğumdan daha fazla zamanı at sırtında geçirene kadar bunu tekrar tekrar yaptım. Çiftliğin en iyi at eğitmeni oldum ve bu unvanı bugün hala taşıyorum.

Büyüdüğüm çiftlik, o olaydan sonra bir hapishaneye dönüştü. Belki de bu yüzden, kendimi gerçek bir hapishanede bulduğumda hiç şaşırmadım. Sadece birini diğeriyle değiştirmiştım.

On sekiz yıl sonra, güneş dağların arkasından doğarken çiftliğe bakarken, fikrim değişmedi. O kadar büyük ki, arazinin çoğunu asla kullanamayacağız ve kullansak bile, kullanmamış olmayı dilerdim. Hayatımın geri kalanında onu keşfetmek için vaktim var, bu da ödülünden çok ceza gibi geliyor. Kahvemdeki viski ve kaburgalarımındaki bandaj, bu gerçeği kabul etmemi kolaylaştırıyor.

Haziran başı için hava çok sıcak ve bunun babamı tarlaların kurummasından dolayı çok endişelendirdiğini biliyorum. Bir an daha mor güneşin doğuşuna gözlerimi kısarak baktıktan sonra dönüp kamyonetime doğru yürüdüm. Şapkamı yolcu koltuğuna bırakıp motoru çalıştırdım ve ahırlara giden asfalt yola çıktım. Oraya varmam on dakika sürdü, bu da bu yerin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Ana ahır o kadar gösterişli ki, ikinci ve üçüncü ahırlara ihtiyaç duyulması neredeyse imkansız. Yine de, kapıları kapalı olarak onun arkasında saklanıyorlar. Sinirlenerek, kamyoneti yolun kenarına park edip dışarı atlıyorum.

Painted Sky logosu her yerde, kamyonlarda, ahırlarda, eyerlerde. Eğer ailem ahırdaki samanı damgalayabilseydi, onu da yaparlardı. Gözlerimi aşağıya indirip şapkamı tekrar takıyorum ve ahırın çok yakınında sigara içen yaşlı adama katılıyorum.

"Sanki ölmek istiyormuşsun gibi," diyorum, küllerin çimlere düşmesini izlerken.

Otis bana bakıyor, kırıksık ağzının köşesi tembel bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Çobanlar çoktan dışarı çıktı. Baban birkaç dakika önce seni aramak için burayı didik didik etti."

"O gittiği anda o şeyi yaktın, değil mi?" "Aynen öyle.

Onun bilmediği bir şey yok, Rowe."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Oh, biliyor."

"Bir nefes çekersen biraz gevşeyebilirsin." "Artık sigara içmiyorum."

"Bana bunu söylemene gerek yok. Yaşlıyım, kör değilim," der, sigarayı yere atıp siyah botunun topuğuyla ezer. "Bugün dağların ötesinden bir karavan geliyor."

"Evet, babam bahsetmişti."

"Yükü boşaltırken burada olacak mısın?"

"Gerekirse."

"Burada kalmanı öneririm."

Yanağımı dilimle okşayarak, açık ahır kapısına bakarken başımı sallıyorum. "Diesel'in eyeri takıldı mı?"

"Bu sefer Brock'un yapmasını kendim gördüm."

Onun sırtına hafifçe vurarak biraz rahatlıyorum. Annemin bu yıl bulduğu yaz işçileri, şimdiye kadarki en berbat işçiler. On beş yaşında en küçüğü olan Brock, kafası vücuduna bağlı olmasa, kafasını kaybederdi. Geçen hafta Diesel'in eyerini takmaya çalışırken gördüğümünden daha kötü bir eyer takma işi hayatımda görmedim. Onun yaşındayken aynı şeyi yapsaydım, bütün kış boyunca kulübede uyurdum.

"Tamam," diye homurdanırım.

Otis, benim hoşuma gitmeyecek kadar meraklı bir bakışla oyalanıyor. Kaşlarımı kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum, Painted Sky markalı uzun kollu tişörtün kısıtlayıcı hissini görmezden gelerek.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle Otis."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmasın ki?"

Bir adım geri çekilip vazgeçer. "Tamam, anlıyorum."

"Çobanları yeni atlar için hazırla. Babam senin dağınık olduğun konusunda sızlanmaya başladığında onunla uğraşmak istemiyorum."

"Anladım."

Başka bir şey söylemeden ahıra giriyorum.

Sabahın gürültüsüyle uğultu var. Ahır kapıları gıcırdayarak açılırken botlar beton zemini sıyrıyor ve besleme odasından aptal bir çocuk ısılk çıkıyor. Bir diğeri eyerlenmemiş bir kısrağı koridordan geçiriyor ve dışarıya kadar yol boyunca ipiyle boğuşuyor.

Etrafımdaki herkesi görmezden geliyorum, gözlerim ahırın uzak köşesindeki çapraz bağlara bağlı duran Diesel'e takılmış durumda. Eyerlenmiş, kulakları dikilmiş ve kuyruğu kısa, öfkeli hareketlerle sallanıyor. Dışarı çıkıp binmek için sabırsızlanarak burada böyle durduğunda ne kadar huysuz olabildiğine neredeyse gülmek geliyor içimden. Kapkara, beyaz bir leke ve buradaki çocukların hepsini yere serip geçebilecek bir bakışla, altındaki paspasın üzerinde ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Çok yaklaşma," diye uyarıyor Brock, benden uzak durarak. "Bu sabah keyfi yok."

"Öyle mi?"

"Ona yular taktığımda neredeyse kafamı ısıırıyordu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Diesel beni görünce hareketsiz kalıyor, başını eğiyor ve kulaklarını kıpırdatıyor. Ona ulaştığımda içimi kaplayan huzur, bu dünyada başka hiçbir şeye benzemiyor. Elimi burnuna götürüp kulaklarının arkasını biraz kaşıyorum.

"Senden hoşlanmıyor," diyorum açıkça.

Çocuk kızarır, kirli gömleğinin yakasını çekiştirir. "Tamam. Bu çok rahatlatıcı."

Gülmemi bastırıp onu traverslerden çözdüm. Brock'un eyer boynuzunun etrafına bıraktığı gevşek, yıpranmış dizginleri alıp Diesel'in çenesinin altındaki halter halkalarına taktığımda, Brock tekrar konuştu. "Onu gerçekten dizginlemiyor musun?"

"Bu terimi zaten bildiğine şaşırdım."

Yine utanarak kızardı. "Çalışıyorum."

"Şu anda onu dizginlememe gerek yok. Diesel gibi bir atın dinlemesi için metal bir dizgin gerekmez."

"Herkes kullanıyor."

"Diğerleri umurumda değil." Vücudumu kolayca eyere salladım. "Bugün iyi iş çıkardın. Her zaman böyle yaparsan kovulmazsın."

Elimdeki dizginleri ayarlayarak sırtımı düzeltip Diesel'in kendi kendine hareket etmesini bekliyorum. Açık kapıya doğru ilerlemeye başladığında, çocuktan gözlerimi ayırıp babam gelmeden buradan çıkmaya odaklanıyorum. Güneş biraz yükseldi, ben de onu biraz takip etmeye karar veriyorum.

En azından geri dönüp işe gitmek zorunda kalana kadar.

"Tanrım! Bunlar nereden çıktı? Cehennemden mi?"

Diesel'den atlayıp onu ahırın dışında bağlıyorum. Metal römorka çarpan nalların öfkeli sesi beni hızlandırıyor ve ona doğru koşmaya başlıyorum.

"Geri çekil! Aklını başına toplamazsan Tanrı'yla erken tanışırsın," diye bağıyor Otis, Sawyer'ı römorktan uzaklaştırıyor.

Arka taraf açık ve içinde bağlı duran iki ata gözlerimi kısıyorum. Biri sırtında birkaç leke olan koyu kahverengi, diğeri ise Diesel'e çok benziyor. Görebildiğim tek fiziksel fark, burnundaki çizginin olmaması ve boynundaki gerginliğin o kadar yoğun olması ki, neredeyse kapıyı kapatıp kilitlemelerini söyleyeceğim. Gözlerinin akı bize uyarıcı bir şekilde bakıyor.

Babam kamyon şoförüyle konuşuyor, sırtı bize dönük. Diğer kovboylar Tanner ve Cruz'u geçip Otis'in yanına gidiyorum, o da Sawyer'a mantıklı şeyler söylemeye devam ediyor.

"Siyah olan için yuvarlak çiti hazırla," diye ölüm arzusu olan aptala bağıyorum.

Sawyer derin yeşil gözleriyle bana bakıyor, yeni iş için heyecanı kıpır kıpır bacaklarından belli oluyor. Adam, sekiz yıl önce şartlı tahliyeyle hapisten çıktığımdan beri burada, ama hâlâ kendini koruma duygusu yok. Belki de beni izlemekle çok fazla zaman harcadı.

Bir saniye daha tereddüt ettikten sonra başını sallayıp kahverengi atına doğru yönelir. O eyerine oturana kadar bekledikten sonra Otis'e bakarım.

"Onlar römorktan indikten sonra ona göz kulak ol. Arkadaki benim. Diğerini Sawyer'a ver ve onu arenada çalıştır."

Otis, benim kararımı tartışmadan siyah olanı izler. Onu bırakıp babamın yanına giderim, botlarım kaldırımda sürtünürken adımlarımı yumuşatmaya zahmet etmem.

"Ne kadar sürecek, Jed?"

"Zaman çizelgesi vermediğimi biliyorsun. O ikisi hakkında bildiklerime göre, ne kadar sürerse o kadar bekleyeceksin," der babam sert bir sesle.

Karşısındaki adam çenesini oynatarak benim varlığımı fark eder. Gözlerini hızla üzerimde gezdirir, siyah botlarımdan bacaklarımdaki kirli, eski çizmelerime ve göğsümdeki Painted Sky logosuna kadar. Dövmeli boynuma bakarken burnunu kıvrması, içimde sıkışıp kalmış mizah duygusunun sönmek üzere olan ateşini yeniden alevlendirir.

"Siyah olan kaç yaşında?" diye araya girdim. Adam homurdanarak cevap verdi. "Altı."

"Altı mı? Ve bu halde mi?" Öfke derimin altında kabarcıklar oluştururken, vücut ısım yükselir. "O senin atın mı?"

"Hayır. Onu birkaç hafta önce aldık. Onu tutmak çok tehlikeli, ama onu eski haline döndürmek için her şeyi denemeden uyutmak da çok pahalı. Onun sorunu çözülene kadar kayıtlarımızdan çıkarmak istiyorum."

İyileşene kadar.

Kalçalarımı acıtacak kadar sıkı kavrarım. "Onu kim bozdu?"

"Doğu'daki bir çiftlik. Nova Scotia olabilir. Çok genç yaşta sığırları kovalamak için çalıştırılmış. Ne yaptığını bilmeyen bir eğitmeni vardı ve sonunda ikisini de çitlere gönderdi. O at, derin bir intikam duygusu olan acımasız bir piç kurusu."

O yerin adı, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmek üzere olan bir rahatsızlık hissi uyandırıyor. Dişlerimi sıkıp kendimi toparlayarak ilerlemeye devam ediyorum.

"Onu alacağız. Ama sana zaman sınırı veremem. Ben geri dönmesi uygun olduğuna karar verene kadar burada kalacak," derim, tartışmaya yer bırakmadan.

Babam bana doğru yaklaşır, yüzündeki her bir çizgide hayal kırıklığı belirgindir. "Fiyatı konuşmamız lazım. Bu kadar kötü birini getireceğini bilmiyordum. Onu bir süre diğerlerinden uzak tutmam gerekecek."

"Fiyatını söyle Jed. Rowe onunla işini bitirdiğinde, istediğin fiyatın on katı değerinde olacak."

Bunu gitmem için bir işaret olarak alıyorum. Para konuşmak hiç ilgimi çekmemiştir, özellikle de babamla. Artık buradaki her şeyi işimizden çok kâr için yapıyor. Bu yüzden burayı bu kadar çok sevmiyorum.

Hala bunun alternatifinden daha iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

4

ROWE

SIYAH AT bütün gece ağılda kaldı, sanki lanet mumları üfleyip söndürmeye çalışır gibi homurdanıp hırıldadı.

Ben de onun kadar uzun süredir ayaktayım. Önce evime gidip birkaç saatliğine kötü düşüncelerimi yatıştırmak için yeterince Jack içtim, sonra da hemen kaleme geri döndüm. Çok uzun sürdü ve şimdi güneşin doğuşunu bekliyorum.

Çite yaklaşıp ayağımı alt direğe koyduğumda artık yeterince ayık durumdayım. At beni hemen fark eder ve ön ayağıyla toprağı kazır. Beni korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramayacak. On sekiz yaşında rodeoya hayatımı adadığımdan beri, onun gibi atlara binerek geçimimi sağlıyorum.

Kollarımı tahtaya koyup, ona yaslanarak izlemeye ve beklemeye devam ediyorum.

Kızgın piç, ağıldan uzak tarafta dolaşıyor, hala bana yaklaşmamamı söyleyecek kadar gürültü yapıyor. Ama kulakları düz değil, hareket ediyor. Bu da bir şey.

Kuyruğunu sabit tutuyor, sallamıyor. Belki de korkmuyor. Sadece çok kızgın.

"Kavga arıyorsun ama neyle kavga ettiğini bile bilmiyorsun," diyorum.

At aniden durur ve bana doğrudan bakar, sertçe nefes alır. Sessiz sabahı bir uyarı atışı gibi delip geçer. "Evet, kırgınsın, tamam. Sana zarar vermeyeceğim."

Yıllar önce, eyerimle birlikte ağıla atlar, ona eyer takıp sırtına binerek hayatımdan çok daha fazlasını riske atardım. Bu tür şeyler buralarda normal kabul edilirdi ama çoktan sona erdi.

Bu atın insanlardan nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacı yok. Gördüğüm kadarıyla zaten milyonlarca nedeni var. Sırtındaki yaraların nereden geldiğini bilmiyorum ve bu ata kafa kafaya gitmenin boğazıma bir kaburga sokulmasıyla sonuçlanacağını anlamak için buna ihtiyacım da yok.

Bu atı aceleye getirmek işe yaramayacaktır.

"Sakinleşene kadar bu ağılda kalacaksın. Ahırları temizleyen çocukların üzerine atlamam riskini göze alamam. Sakinleşene kadar burası senin evin," diyorum ona, sesimin onun tanıyacağı bir ses haline gelmesine izin vererek.

Yine hareket ediyor, ağılda arka tarafta dolaşmaya devam ediyor. Güneş gökyüzünde yükseliyor, yüzüne ve keçeleşmiş siyah yelesine vuruyor. Pis, toz ve kirle kaplı, geldiği yerden ne varsa onunla kaplı. Nalları da değiştirilmesi gerekecek sanırım, ama nalbantın onlara yaklaşmasına asla izin vermez.

Bu at, ilk bakışta düşündüğümde daha kötü bir şekilde ihmal edilmiş. Saldırganlığı onu neredeyse her şeyden uzak tutmuş.

Çiti iterek ahıra doğru yöneldim. Çobanlar için kalkmak için henüz çok erken, yaz boyunca burada kalacak yeni çocuklar için ise daha da erken. Ağır kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim, gözüm yem odasına takıldı. Samanın yenilenmesi gerekiyordu, bu yüzden bunu Otis'e söyleyecekler listeme ekledim ve bir kucak dolusu samanı yuvarlak ağıla taşıdım.

Geri dönüp kapının yanında duruyorum. Bir parça saman atıyorum ve birkaç metre ötemde toprağa düşmesini izliyorum. At irkiliyor, omuzu seğiriyor ve sanki kafesine bir yılan atmışım gibi daireler çizmeye başlıyor.

"Zehirli değil," diye homurdanırım.

At, sunulan şeye doğru birkaç adım atar, kuyruğunu bir kez sallayarak. Hareketsiz kalırım, bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermesini beklerim.

Diesel çoktan samanların içine burnunu sokmuş, açgözlü kıcını beslemek için bu kadar uzun sürdüğüm için bana homurdanıyor olurdu. Onu ilk gördüğümde bile

bulduğumda bile böyleydi. Diğer tüm sorunlarına rağmen, bana güvenmemek onlardan biri değildi. Bu piç kurusunun aksine.

Geri adım atarak, ahırın yanındaki boş gümüş küveti gözetledim. Muhtemelen samandan daha çok sudan kaçınacaktı, ama bir şeyler içmesi gerekiyordu. En azından bir süredir ikisini de içmediğine inanmıyordum.

Ona, benden yiyecek almayı göze alacak kadar aç olup olmadığını düşünmesi için zaman veriyorum ve hortumla küveti doldurmadan önce kalan yiyecekleri ahırın önüne bırakıyorum. Küvet yarıya kadar dolduğunda, hortumu yere bırakıp küveti ağıla taşıyorum. Onu samanları çiğnerken bulduğumda botlarım zemini çiziyor.

Öfkeli, ama aptal değilmiş.

Benim geri geldiğimi fark edince çiğneme hızı yavaşlar, ama ben gözlerimi ileriye dikip, küveti taşırken onu olabildiğince görmezden gelirim. Geriye doğru eğilmez, ama artık yemek sesini de duymuyorum. Çitin ilerisinde dururum ve küveti toprağa indiririm. Sonra, onu alt çita altına itip, suyu hala çalkalanırken orada bırakırım.

Yine homurdanarak samanlıkta duran kovaya yönelir. "Zehirli de değil," derim ona, geri çekilirken.

O gelmeden önce oradan ayrılırım. Ben varken yemiyorsa, su da içmez. Ve sırf pisliklik yapmak için hepsini tekmeleyip devirmeyeceğinden emin değilim.

Saman yığını hala ahırın yanında, onu alıp ağıla getiriyorum. Birkaç parça daha parmaklığın üzerine atıyorum, hepsini ona vermemeye dikkat ediyorum. En son ihtiyacımız olan şey, onun da bir yığın yiyeceğin üzerinde hakimiyet kurması.

Geri kalanını ahırdan geçirip Diesel'in ahırına götürüyorum. O zaten burnunu yarım duvarın üzerindeki parmaklıklara dayamış, ben ona ulaştığımda bana homurdanıyor. Bu sabah onunla dışarıdaki at arasındaki fark şaşırtıcı.

"Kıskanmana gerek yok," diye mırıldanıyorum, kapıyı açıp ahırın içine giriyorum.

Samani doğrudan kollarımdan alıyor ve birkaç saat değil de bir haftadır aç kalmış gibi çiğniyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, bu at tanıdığım insanlardan daha çok ailem gibi.

Yemeğini bitirince burnunu birkaç kez okşuyorum ve ahırdan çıkıyorum. "Yakında seni eyerleyecekler. Bugün kimseyi ısırmamaya çalış."

Ben koridora geri döndüğümde, yere düşen saman parçalarını koklayarak yere bakıyor. Kafamı sallayıp kapıyı bir kez vuruyorum ve oradan ayrılıyorum. Dün çıkarıldığı gibi, eyerleri düzgünce asılmış. Ama temizlenebilir.

Ağıla geri döndüğümde, siyah at su içiyor. Su neredeyse bitmiş, ben de hortumu alıp küvete geri getiriyorum. O hemen geri çekiliyor, kulakları titriyor ve dağınık yelesinin içine kayboluyor. Hortumu ondan uzaklaştırmak için geri çekiliyorum.

Kulakları tekrar yukarı kalkıyor, ama tamamen değil.

O zaman hortum yok.

Onu ahıra geri getiriyorum ve su içmeyi bitirene kadar bekleyip su kabını doldurmaya karar veriyorum. Onu ağıldan çıkarıp buraya getirip su kabını doldurmam gerekecek.

"Onu senin için eyerlememi ister misin?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Brock'un yüzünde belirgin bir korku görüyorum. Teklifini ciddi olarak yapmadığı belli. Eğer yapmaya kalkışır, diğer çalışanlar atların yerine onun pisliğini temizlemek zorunda kalacaklar.

"Hayır."

"Bütün gece orada kaldı." "Evet."

"Yani... onu sürmeyecek misin?" "Hayır."

Henüz hazır değil."

"Ne zaman hazır olacak?"

Ön tarafımı parmaklığa yaslayıp, atın su kabını terk edip ağıldan uzak tarafa geri dönüp tekrar volta atmaya başladığını izledim.

"Bir süre daha hazır olmayacak. Bu at için hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Ne yem, ne su. Lanet kapıyı da açma."

"Ona yardım edebilecek misin?"

Çitten uzaklaşarak kollarımı başımın üzerine kaldırıp gerindim. Güneş çiftliği hızla ısıtmaya başladığı için şapkamın altındaki alnım çoktan terlemişti.

"Ona yardım edeceğim. Burada atları asla terk etmiyoruz," diyorum, sözlerimde ölümcül bir keskinlik var.

Brock'un yutkunması duyulur. "Anladım."

"Diğer çocuklara da sana söylediklerimi söyle. Dinlemezlerse, toprakta ölü olarak yatmak yerine hastanede yatmakla şanslı sayılırlar."

Yüzü soluyor ve bunu görmekten memnunum. Demek ki beni dinliyor. Yaz boyunca güneşin altında atlarla vakit geçirerek para kazanmak isteyen bir lise öğrencisi için burada çalışmak eğlenceli görünebilir, ama çok geçmeden bunun o kadar basit olmadığını anlarlar. Bu işin riskleri vardır ve bunlar hamburger çevirmekten veya yaz kampında hayalet hikayeleri anlatmaktan çok daha ölümcüldür.

"Tamam," diye mırıldanır ve çok hızlı bir şekilde başını sallar.

Kısmen kamburlaşmış figürünün etrafında dolaşıp onu orada bırakıyorum. Yolun aşağısından gelen derin sesler dikkatimi çekiyor. Otis grubun başında, yaşlı dizleri hafif topallayan adımlarıyla muhtemelen gıcırıyor. Kahverengi şapkası yüzüne doğru eğilmiş, sigarasını tütürüyor ve Tanner'ın koluna yumruk atıyor, ben onun her zaman dudağında tuttuğu çiğneme tütünü tükürdüğünü biliyorum. *Kötü bir alışkanlık.*

Çobanlar ahıra girerken bana başlarıyla selam veriyorlar, ama Otis birkaç adım geride kalıyor. Onu ahırın yanına götürürken tek kelime etmiyorum, ama o yine de beni takip ediyor.

"Günaydın, Rowe. Yine berbat görünüyorsun."

Ağzından çıkan dumanın kokusu kaslarımı gerginleştiriyor, kafamda hapishane sigaraları için kavga ettiğim anılar dolaşiyor. Yanağımı yalayıp, dudaklarının arasından sigarayı kapıp yere atıyorum ve botumla ezip parçalıyorum.

"Yem odasına daha fazla saman lazım," diyorum, göğsüm sıkışmış halde.

Otis'in kaşları seğiriyor, sonra başımın arkasından güneşin doğmasıyla gözlerini kısıyor. "Sabahın erken saatlerinde işler mi?"

"Ağıldaki atı besledim. Lanet olası işler değil."

"O şeyle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yavaş bir iş olacak. Bu hafta sonu Lethbridge'de bir gösterim var, o yüzden yokum. O zamana kadar başkalarının onu beslemesine alışmasını sağlayacağım."

Otis başını sallar ve ayağına yaslanır. "Bunu babana söyledin mi?"

"Otuz üç yaşındayım," diye homurdandım, keşke onun sigarasını saklasaydım da bir nefes çekebilseydim.

Tabii ki, benim performans göstermemi istiyor. Çiftliğe para getirecek her şeyi. Painted Sky adının yazılı olduğu şutlarda atlara binip kazanmak, onun onayını birazcık bile olsa kazanabilmemin tek yolu olmuştur. Artık cezam resmi olarak bittiğine göre, Alberta dışına seyahat edebilirim, bu da onun için daha fazla para anlamına geliyor.

Otis şapkasını çıkarır ve kırıışık eliyle kel kafasını okşar. "Groomer'ı duydun mu?"

"Bizimkini mi?"

"Evet. Saskatchewan'da bir iş buldu ve bu sabah ayrıldı." Sakallı çenemi kaşıyorum. "Babam yerine birini buldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla henüz değil. Sana haber vermek istedim. O siyah atın acilen bir bakıcıya ihtiyacı var."

"Bir süreliğine yanında bakıcı olmayacak, Otis. Kimi işe alırsak alalım fark etmez."

Bir dakika sessiz kaldı. *Fazla sessizdi.*

"Ne?"

"Tilly Whittman'ın kasabaya geri döndüğü söyleniyor."

Nefesim öfkeli bir nefesle dışarı çıkıyor. Parmaklarımı kıvrıp kollarımı kavuştururken koltuk altlarımın altına sokuyorum.

"Öyle mi? Ben duymadım," diye cevap veriyorum, çok yavaş.

"Çünkü çiftlikten hiç çıkmıyorsun. Kasabaya bir git, o kadar çok duyacaksın ki saçını başını yolmak isteyeceksin."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılmaya çalışırken onları ıslatıyorum. "O burada çalışmıyor. Onu babamın yanına getir, tüm çiftliğin önünde, dayanamayana kadar bu konuyu konuşalım."

Ellerini kaldırır, yarı gülümseyerek kıkırdar. "Kavga çıkarmak istemiyorum. Sadece haber buraya ulaştığında şaşırmaman için söylemek istedim."

"Sen berbat bir yalancısın," diye homurdandım, göğsümde zehir gibi yanan bir hayal kırıklığıyla. "Ash bana geri döndüğünü söylemedi."

"Zamanı olduğunu sanmıyorum."

Ash Whittman çocukluğumdan beri en yakın arkadaşımıdır. Kız kardeşinin burada olduğunu bana söylemeliydi. Şu anda

benim karşımda olmalıydı, şartlı tahliye olduğumdan beri kendime kurduğum özenli hayatı mahvetmeliydi.

Boynumu uzatıp, azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Zaten fark etmez. Bu çiftliğe bir daha adımını atmayacak, Otis. Ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Konu kapanmıştır. Bir daha bu konuyu açma."

"Anladın mı, evlat? Unut gitsin."

Çenemi bir kez kaldırıyorum. Ortadan kaybolma ihtiyacı var, Otis'i geçip geri çekilirken beni ikna ediyor. Diesel içeride, ama diğerleri de öyle. En son ihtiyacım olan şey, içerideki adamlarla sohbet etmek.

Siktir.

Yuvarlak çit yeterince yakın, çok uzağa yürümeme gerek yok. Korkuluğa tutunup botumun tabanını tahtaya dayayıp sertçe itiyorum. Kızgın at beni taklit ediyor, toynakları çitin uzak tarafındaki toprağa derin izler bırakıyor. Burun deliklerim genişliyor, onunki de öyle.

Tilly Whittman.

Hapse girdiğim Tilly. Bunca zaman sonra buraya geri dönmüşse, hala çok cesur. Ama beni en çok sinirlendiren, Oak Point'te olması değil.

Bana bunu bizzat söylemeye bile cesaret edememesi. Neden başka türlü olmasını beklediğimi bilmiyorum. Buradan, benden kaçtı ve bir daha geriye bakmadı.

Bir kez bile.

5

TILLY

"Onlarla çık, Tilly. Geri dönüp kalbimi yeniden kırdığından beri benim için en azından bunu yapabilirsin."

Başımı geriye yaslayıp iç çekiyorum, tırnağımı banyo tezgahına vuruyorum. "Dramatik davranıyorsun anne."

"Kızım nihayet eve döndüğünde benden saklanmasına üzülme dramatik değil!"

"Üç gün boyunca bunu tüm kişiliğin haline getirdiğinde dramatik oluyor."

Alt kısımdaki saçlarımı kıvırmayı bitirirken, saçlarımın yarısı dağınık bir topuz halinde toplanmış durumda. Şapkamı taktığım anda saçlarım ezilecek, ama siktir et. Bu gece bu eyalette resmi olarak yeniden ortaya çıkmak için dışarı sürükleneceksem, en azından bunu yaparken yarı seksi görüneceğim.

"Empati kurduğum için çok üzgünüm."

"Empati kurmak öyle bir şey değil."

Annemin yeşil gözleri kafatasının arkasına doğru yuvarlanıyor.

"Tamam, Google." "Saçmalıyorsun. Senden saklanmaya çalışmıyordum."

O gün seninle uğraşmak istemiyordum," diyorum, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşınca, ağzımın köşesini gülümsemeye kaldırıyorum. Hemen nefesini verip gevşiyor, eli omzuma düşüyor ve sıkıyor.

"Seni özledim, tatlı kızım. Çok uzun süredir yoktun. Ben endişeli biriyim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Annem arkamdan banyoya girer ve bir tutam saçımı eline alır. Nazikçe ellerimi saç maşasından çeker ve bulduğu saç tutamını düzeltmek için maşayı kullanır.

"Sana sormak istediğim çok soru var." "Sana sormamanı söylemeyeceğim."

Şeftali rengi dudakları kıvrılır. "Ama cevap verecek misin?" "En azından birkaçını."

"Ne oldu? Ethan'ın suçu olduğunu düşünüyorum," diyor acı bir şekilde.

Gülüyorum ve onun, zaten mükemmel olduğunu bildiğim saç tellerini kıvırmaya devam etmesine izin veriyorum. "Herkes sanki ben dünyadaki en kolay katlanılabilir insanmışım gibi konuşuyor."

"Neye bulaştığını biliyordu. Kişiliğinle bir sorunu olsaydı, seninle evlenmezdi. Ancak, seni bulduğunda hak ettiğinden fazlasını elde ettiğini bilmek onu utangaç hissettirdiğinden korkuyorum."

"Kendini bilinçli mi? Erkekleri anlamıyorum. Seni hak etmediklerini biliyorlar ama yine de sana kötü davranıp aldatıyorlar, ne için?" diyorum sertçe.

Annem ütüyü aynaya doğrulttuğunda ütünün ısı azalır, şimdi tüm dikkati benim yansıma odaklanmış. Ve kahretsin, yanakları kızarıyor...

"O pislik ne yaptı?"

"Ütüyü bırak anne," diye mırıldanıyorum. "O burada senin yakman için değil."

"Bu ne zaman oldu, Tilly?"

Nefes alıp saçımı çözdüm, böylece saçlarımın geri kalanı buklelerimin üzerine düştü. "Birkaç ay önce. Sorun yok. *Ben iyiyim.*"

"Aylar önce mi? Ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum?" Yüzünde beliren acı, görmek zordu. "Neden daha önce söylemedin? Seni görmek için hemen uçağa atlardım."

"Öyle yapacağını biliyorum, bu yüzden söylemedim. O zamanlar ihtiyacım olan şey, "sana söylemiştim" ya da "bunun yürümeyeceğini biliyordum" gibi sözler değildi. Her şeyi kendi başıma çözmem gerekiyordu."

Kafasını sallıyor, az önce çözdüğüm dağınık saç telleriyle meşgul oluyor. "Her zaman bu kadar bağımsız olmana gerek yok

olmana gerek yok."

"Başka ne yapabilirim ki? Başka biri beni düzeltene kadar kalbi kırık kalmak mı?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Sadece seni sevenlerin desteğinin çok önemli olduğunu söylemek istedim."

"Senden istersem beni destekleyeceğini biliyordum."

"Tamam, Tilly. Peki. Sadece... artık evindesin. Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum."

Bu, onun istediği cevap değil, ama ona daha fazlasını veremem. Hayatımın geri kalanını burada geçireceğime söz vermek, kaçınılmaz olarak tekrar ayrıldığımda durumu daha da zorlaştıracaktır.

"En azından birkaç hafta kal. Gitmeden önce, nasıl bir kadın olduğunu tanımama izin ver."

"O kadar da değişmedim anne. Sadece yaşlandım. Belki biraz daha huysuz oldum," diyorum, boğazıma kadar yükselen hafif bir alaycı sesle.

"Benim kızım huysuz değil. İradeli ve şiddet eğilimli, belki."

"Bu iki özelliğin bir araya gelmesiyle birinin huysuz olduğu kesin, ama yine de iltifatını kabul ediyorum."

Kırışik parmakları saçlarımı okşayarak, kampta geçireceğim bir gün öncesinde her sabah saçlarımı ördüğü günleri hatırlatıyor. Shimmer Lake Kamp Alanı ailemin mirası, ama her zaman bunun anne babamla birlikte yok olacağından korkmuşumdur.

Belki Ash beni şaşırtıp onların yerine burayı devralır, ama ben asla devralmayacağımı biliyorum. Orada yaşadığım mutlu anılar, uzun zamandır acı verici anılar tarafından gölgeleniyor. Burada olmak ve ailemin evinde kalmak, bu anıları unutmama yardımcı olmuyor. Burada tam zamanlı yaşamayı, her gün patikalarda yürüyüş yapmayı hayal edemiyorum.

"İş ilanı olan bir yer biliyor musun?" diye soruyorum, konuyu kendimden uzaklaştırmak için çaresizce.

"Korkarım ki yok. Cherry Peak'e baktın mı?"

"Evet. Rustic Ridge'de bulaşık yıkamak istemediğim sürece, şansım yok."

"Belki bir şeyler çıkar. Aceleyle gerek yok," diyor yatıştırıcı bir sesle.

Midem ağrıyor. "Haklısın."

"Kızlar seni almaya ne zaman gelecek?"

"Bir saat kadar sonra. Lacey önce dükkânı kapatması gerekiyor."

Lacey'nin büyükannesi kasabadaki ikinci el dükkânı Twice Treasured'ın sahibidir ve arkadaşlık edebileceğim tek kadınlardan biridir. Kadınlar bana bakıp tanışmaya değer olmadığımı düşündükleri için, "kızların kızı" terimi bana hiç uymamıştır. Çok sert bir yüz ifadem var ve artık bunu saklamaya çalışmıyorum. Ancak Lacey, bunu umursamayacak kadar dışa dönük biridir. Beton duvardan bile arkadaş edinebilir.

Elbette, anaokulundan beri birbirimizi tanımamızın da bunda etkisi vardır. O, benim yaklaşan her potansiyel arkadaşlığı kendi kendime sabote etme alışkanlığı olan bir cadaloz haline gelmeden çok önce beni tanıyordu. Zaten o kadar da çok arkadaşım olmadı. Ayrılmadan önce, izin verdiğim kadarıyla en iyi arkadaşlar kadar yakındık. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermem, ama o başardı.

"Millie ile tanışacağın için çok mutluyum. Onu seveceksin," diyor annem coşkuyla.

Tezgahı tırnaklarımla kazıyarak mırıldanıyorum. "Shade'in kız arkadaşı, değil mi?"

"Evet. Ve buraya yeni taşınmış. Aslında birkaç aydır burada ama bu bölgeden değil."

Annemin ona karşı beslediği hayranlık beni biraz rahatsız ediyor. Ben kendi isteğimle buradan ayrıldım, ama annemin benim yaşıma yakın başka bir kıza yakınlaşmasını beklemiyordum.

"Bu çok güzel, anne."

Annem saç maşasını makyaj masasına bırakıp başımın arkasına bir öpücük kondurur. "Tamam, hazırsın ve çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kıskançlığımın hemen ardından suçluluk duygusu geldi. "Muhtemelen geç döneceğim."

"Bu seni beklememi hiç engelledi mi?" "Artık sarhoş olmak için evden kaçan on altı yaşında bir çocuk değilim." Annem bilmiş bir şekilde gülümser. "Hayır, sadece rodeoya gidiyorsun." "Touché."

"Bir şeye ihtiyacın olursa uyanık olacağım."

Elini son bir kez başımın üzerinde gezdirdikten sonra banyodan çıkar. Saç maşasını fişten çekerim ve bir dakika boyunca aynadaki yansımama bakarım. Geri döneli sadece birkaç gün oldu, ama kendime daha mutlu göründüğümü itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Birazcık da olsa.

Ailemle birlikte olmak bana her zaman böyle bir etki yapmıştır. Sanırım yıllardır hiç bu kadar uyumamıştım, gözlerimin altındaki morlukların kaybolması da bunu kanıtıyor. Ash benim figürüm hakkında haklıydı. Son birkaç ayda çok kilo verdim, stres ve endişe depresyonumu tekrar alevlendirdi. Yanaklarım artık yuvarlak değil ve göğüslerimin bir iki beden küçüldüğünü biliyorum.

Nefesimi çekip aynadan döndüm, başka bir şey görmek istemiyordum.

Bacağımı sallayıp, boğazlayan boğanın sırtındaki kovboya bakıyorum. Hayatta kalmasını sağlayan son şey gibi ipe sıkıca tutunuyor. Bu çok da doğru olabilir.

Birama bir yudum alıp, başparmağımla alnımdaki ter damlasını siliyorum. Bugün hava çok sıcak ve saatlerce güneşin altında oturmak beni hem yapış yapış hem de susuz bıraktı. Saçım konusunda da haklıydım. Lethbridge'e varıp rodeoda yer bulduğumuzda, buklelerim dağılmıştı ve şapkamı bir kez bile kaldırırsam altındaki dağınıklığı ortaya çıkaracağımı biliyordum.

Yanımda oturan iki kadın aynı durumda değil. Lacey'nin saçı çok kısa, mükemmel şekillendirilmiş kakülleri alnındaki parlaklığa yapışmıyor ve Millie modern bir prenses gibi. Eminim teri güneş ışığı ve gökkuşağı gibi kokuyordur ve sabahları sarı saçları kıvrılmadan uyanıyordur. Buradaki tek yüksek topuklu ayakkabı giyen kişi o ve ben, onun beni hemen düşman olarak görmemesi için ona neden giydiğini sormamak için kendimi zor tuttum.

Parlak dudaklarını mükemmel bir şekilde kapatarak patlamış mısırını çiğniyor ve en ufak bir merakla gösteriyi izliyor. Benim

benim onu izlediğimi fark ettiğinde, yutar ve kızarır.

"Daha önce hiç böyle bir şeye katıldın mı?" diye soruyorum ona. "Hayır. Ama Shade daha önce gitmekten bahsetmişti."

Bacağımı sabitleyip başımı sallıyorum, binicinin boğadan atlayıp tökezleyip düşmeden durmasını izliyorum. "Shade pek rodeo tipi biri değildir."

Hafifçe güldü. "Haklısın. Onu ne kadar tanıyorsun?"

"O benim kardeşimden çok benim arkadaşımdı, ama aynı çevredeydik. Onu on iki yıldır görmedim." Bu yetersiz bir ifade gibi geliyor, ama şu anda daha fazlasını itiraf etmek bana cazip gelmiyor.

"O aynı, ama şimdi Millie'ye tamamen aşık. Kitap kulübü toplantılarından birine gelmelisin. Toplantıları onların evinde yapıyoruz," diyor Lacey neşeyle.

Gözlerimi kırpiyorum. "Kitap kulübü toplantıları mı?"

"Annenle birlikte başladık," diye açıklıyor.

Boğazım düğümlenir. "Doğru. O hiç bahsetmedi."

"Oak Point'te kalıcı olarak mı yaşayacaksın?" diye soruyor Millie, ağzında sürekli zarif bir gülümsemeyle.

"Henüz karar vermedim. Belki."

Lacey bacaklarımı okşar. "Bir sonraki toplantıya gel! Çok eğlencelidir. Okumayı çok sevmesen bile, iyi vakit geçireceksin."

"Düşüneceğim," diyorum, bunun olma ihtimalinin çok düşük olduğunu bilerek.

Millie, son boğa binicisi ile bizim grubumuz arasında dikkatini değiştirerek sohbeti devam ettirir. "Sorabilir miyim, ne iş yapıyorsun?"

"Ne istersen sorabilirsin. Sadece tüm soruları cevaplamayabilirim." Bir yudum daha bira içtikten sonra bardağı botlarımın arasına koydum. "Ben at bakıcısıyım."

"At nalları ile mi uğraşıyorsun? İnternette sürekli gördüğüm videolardaki gibi mi?"

Şortumun paçasındaki gevşek ipi çekerken kaşlarım seğirir. "Nalbant mı? Hayır. Bir kez denedim ama hoşuma gitmedi. Atın toynaklarını kazmak beni rahatsız ediyor."

"Atlar bunu hissetmiyorlar, değil mi?" diye sordu Lacey.

"Hayır. Ama enfeksiyon ve ondan çıkan irin gördüyse, bir daha o videoları izlemek istemezsin."

Millie gerginleşir ve metal tribünde yer değiştirir. "Evet, ben almayayım."

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum ona, dikkatimi kendimden ona çevirerek.

"Oh, stüdyoda Shade ile çalışıyorum. Bana çıraklık yapıyor." "Yani, dövme mi yapıyorsun?"

Lacey kıkırdar. "O da çok iyi."

"Henüz çok fazla yapmadım," diyor Millie, utanarak.

"Bir şeyde iyiysen, bunu kabul et. Kaç kez yaptığın kimin umurunda?"

"

Açık sözlülüğüm onu o kadar şaşırtır ki, gözleri fal taşı gibi açılır ve nefesini tutar. Omuzlarımı silkerim ve gösteriye tekrar bakarım. Boğalar gitmiştir ve rampalar ters çevrilmiştir. Bu sefer rodeoyu kapatmamışlardır, ama neden bronkların öncesinde gittiklerini umursayacak halim yoktur.

Aklımdan çıkmayan şey, eyerli bronk yarışmasına kimlerin katılacağı. Başka bir hayatta, on sekiz yaşındayken bile diğer binicileri korkutan bir adam tanıyorum. O zamanlar her rodeoda o vardı sanki ve Ash beni de en iyi arkadaşının tekrar tekrar kazanmasını izlemek için yanında götürüyordu. Bu tür tribünlerde oturup, kovboyların adrenalini patlaması için hayatlarını tehlikeye atmalarını izlemek benim için normaldi.

Ama işler değişti.

Kalbim bunu tam olarak anlamıyor ve bizi hiç istememiş olan adamı özlemekten vazgeçemiyor, bu çok kötü.

Lacey'nin bacağı titremeye başladı. Sürekli sakın tavırları göz önüne alındığında bu garip bir durum. Ona dönünce hemen sinirlerim gerildi.

"Ne?"

"Tamam, bana kızma," diye başladı, dudağını ısırarak. Gözleri önümüzdeki toprağa kaydı ve midem en kötü şekilde altüst oldu. "Rowe, bu gece dışarı çıkmamızda ısrar etmemin sebebi değildi, ama onun yarıştığını öğrendiğimde, yeterince zaman geçtiğini ve senin de izlemekte sorun olmayacağını düşündüm. Uzaktaydın ve

hala ona aşık olmadığını düşündüm. Özellikle evlendikten sonra..."

"Lacey!" diye bağırarak sözünü kestim. "Saçmalamayı kes. Böyle yaptığında düşünemiyorum."

Millie yanımda dikleşti. "İstersen gidebiliriz? Bar falan gidebiliriz."

Bu teklif, şu anda hissettiğim duygular için fazla nazik. Ona saldırmak ve işime karışmaya çalıştığı için azarlamak istiyorum. Ama yapmıyorum. Sertçe yutkunup dizlerimi sıkıca kavıyorum.

"Kalalım. Kimin sürdüğü umurumda değil." Tek bir kelimesine bile inanmıyorum.

6

TILLY

Dudaklarımı kanatana kadar ısırdım. İçtiğim bira midemde çalkalanıyor, yüzümü ifadesiz ve kayıtsız tutmaya çalışırken kusacakmış gibi hissediyorum.

Birkaç saniye arayla, Lacey ve Millie'nin bana baktığını hissedebiliyorum. İkisi de burada olmaktan tamamen memnun olduğuma inanmıyor, ama beni bu konuda sorgulamayacak kadar sağduyulu davranıyorlar. Şu anda milyonlarca parçaya ayrılabilirmişim gibi hissettiğim için bunu yapmıyorlar.

Millie, rahatsızlığımın gerçek nedenini bilmiyor gibi görünüyor ve bunun için minnettarım. Lacey her şeyi bilmiyor, ama yeterince biliyor ve şu anda bu bile benim için çok fazla.

Sırayla, eyerli biniciler toprağa atılıyor. Seyirciler bugün sıcakkanlı ve binicilerin yüzde doksanı arenadan fırlamaktan kaçınırken, onları teşvik etmek için bağırıp çağırmaktan çekinmiyorlar.

Terli avucumla dizimi kavrar ve sıcak derimi tırnaklarımla kaşıyorum. Gözlerimi kaydıraklara çevirdiğimde spikerin sesi tekrar duyulur. İçimde o kadar büyük bir korku yükselir ki, kemiklerimin derinliklerinde burada olduğunu hissettiğim adamı ararken neredeyse boğulurum. Lanet olası bir önsezi gibi, ensemde garip bir gıdıklanma hissi.

Hayatımda Rowe'dan bahsetmeye çalışan tek kişi kardeşimdi, ama ben bu konuyu kapatınca bir daha denemedi. Şu anda, sadece buraya gelmemem için beni uyarmak için bile olsa, keşke deneseydi diyorum.

Tırnaklarımı dizime batırıp nefesimi tutuyorum. Onu görmeyeli on yıldan fazla oldu. Siktir, belki de yapamadan gitmeliyim. Şapkamı tutmak için uzanıp tribünden kalkmaya başlıyorum. Kaçmak üzereyken bacaklarımı hareket ettiriyorum, ama dizlerim titreyerek beni durduruyor.

Siyah şapka, görmem gereken tek şey.

Solunum yolum kapanıyor ve boşuk, acı dolu bir ses çıkarmak zorunda kalıyorum. Ona takıntılı hale geldiğimde, lise yıllarım boyunca kendimi içinde bulduğum aynı büyüünün etkisi altında kaldığımda kaçma umudum kalmıyor. Rowe Carrigan artık bir erkek gibi hareket ediyor. Birkaç santim daha uzun ve çok daha iri bir yetişkin.

Yüzünü gizlemek için şapkasını aşağı indirmiş, sadece varlığıyla etrafındaki herkesin dikkatini çekiyor. Etkisi o kadar güçlü ki, kolaylıkla bana kadar ulaşıyor. Dizlerim artık sadece titriyor değil, bükülüyor. Tekrar oturmak zorunda kalıyorum, avucum göğüs kafesime gömülüyor.

Çevresindeki adamlardan biriyle konuşurken giydiği siyah düğmeli iş gömleği kirli, eşleşen yeleğinin altında kir ve toz lekeleri var. Yeleğindeki yamalar, çiftliğinin amblemini içeren yama da dahil olmak üzere, beklediğim yamalar.

Rowe, eyerlenmiş atın üzerine hafifçe eğilerek şutu tırmanırken, aynı anda tiz bir ses seyircilere sesleniyor. At, öfkeyle başını sallıyor, Rowe her iki yanındaki metal çubukları kavrayıp sanki biri ona söylemiş gibi yukarı bakarken şutta sarsılıyor.

Gri gözler benimkilerle çarpışır, zonklayan göğsümü keser. On yıldan fazla bir süredir onu ilk kez gerçek anlamda gördüğümde dilimi yutacağımdan korkuyorum.

Eskisinden daha sert biri olmuş. Artık kötü değil, ama acımasız. Bakışları keskin, öfkeli, benimkini yakalayıp beni olduğum yerde tutsak ediyor. Çenesi geniş ve sakallı, sanki haftalardır tıraş olmaya zahmet etmemiş ama yine de ara sıra sakalını kesiyormuş gibi. Kaşlarını çatarak geriye çekilen dudakları dolgun ve koyu pembe renkte. Ve *lanet olsun*, sadece boynunda bile çok fazla dövme var. Gömleğinin yakasının altında kayboluyorlar ve eminim ki çok daha aşağıda da vardır.

Çenesi o kadar sıkı ki, buradan bile dişlerini sıkıp kendisine uzattığı ipi kavradığını görebiliyorum. Benden gözlerini ayırmadan, atın eyeri üzerine oturuyor ve ipi kavrayışını düzeltiyor. Tıpkı gençken olduğu gibi, ama bu sefer gözlerinde korku yok. O zamanlar bu gösterilerde gördüğüm minik korku alevi sönmüş. Bunun nedeni bu sporun tekrar eden acısı mı, yoksa şu anda sahip olduğu sızan özgüven mi, emin değilim.

Arenada onun adı anons edildiğinde, ciğerlerimi zorlayarak küçük bir nefes alıyorum. Rowe'un burun delikleri genişliyor, sonra benden gözlerini ayırıp kapıdaki kovboya başını sallıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, gergin bir sessizlik içinde izlemekten başka bir şey yapmaya vaktim olmuyor.

At, şutun dışına çıkar çıkmaz bacaklarını tekmeleyerek koşmaya başlar. Rowe'un vücudu yarım saniye boyunca eyerden havaya uçup sonra tekrar yerine oturunca, kalabalık diğer etkinliklerde olduğundan daha yüksek sesle bağırır ve tezahürat yapar. Her sıçrayışında çizmeleri atın önünü süpürür ve ben, bu ortamda doğal olmayan bir şekilde atı kontrol etmesini izlerken kendimi neredeyse zamanda kaybolmuş bulurum. Altında deli gibi sıçrayan böyle bir at varken, çoktan sırt üstü toprağa düşmüş olması gerekirdi.

Ama öyle olmadı.

Sekiz saniye geçiyor ve şimdi yanında at süren kovboyun eyerini kullanarak kendini sıçrayan attan indiriyor. Sonra ayağa kalkıyor, uyluklarında hissettiği keskin acıya rağmen dengeli bir şekilde. Öne eğiliyorum, kığım metal koltuktan neredeyse kalkmış durumda, onun bir saniye önce şapkasının uçtuğu yere doğru yürüdüğünü ve şapkasını aldığını izliyorum.

Açık kahverengi saçları, çıkışa doğru yönelmeden önce anında şapkayla örtülüyor. Çizmeleri, gömleği ve botlarıyla aynı renkte ama Painted Sky logosunun rengiyle uyumlu olduğunu bildiğim koyu erik rengi vurgular var. Yeleğindeki yama ve arenanın içine damgalanmış marka ile aynı.

Rowe, onu izlediğimi hissetmek zorunda. Artık bunu saklamaya çalışmıyorum, sanki içimden bir parça onun tekrar bana bakmasını istiyormuş gibi.

Bir saniye sonra istediğimi elde ediyorum. Oturduğum yerin hemen altında durup yukarıya bakıyor. Bir zamanlar yumuşak olan gri bakışları, bakması acı verecek kadar şiddetli bir fırtınayla dolduğunda, kaşlarımın arasındaki kaslar seğiriyor. Kalbim çarpıyor, içimde derinlere gömdüğüm eski duygular, bana yönelttiği bu yeni nefretle savaşıyor.

Bu kadar yakinken daha da yoğun. Sanki onun öfkesi bir serapmış gibi hızla gözlerimi kırpiyorum. Ama öyle değil ve birbirimize ne kadar uzun bakarsak, gözlerimi kaçırmak o kadar zorlaşıyor. Sanırım o da bunun farkında, çünkü bana baktığı kadar hızlı bir şekilde dikkatini arenanın kenarında oturan kadınlardan birine çeviriyor.

O, benim duyamadığım bir şey bağırarak, korkuluğa doğru yaklaşır ve adam ona şapkasını uzatır. Adamın öfkesi sanki hiç olmamış gibi bir anda geçer ve ben dişlerimi sıkarım. Kadın şapkayı alır ve başına geçirir. Bu, benim tekrar ayağa kalkmam için yeterli olur, bu sefer vücuduma itiraz etme şansı tanımadan.

"Tamam, tabii, şimdi gidiyoruz," diyor Lacey, ben sıradaki diğer insanların yanından hızla geçmeye başlayınca hemen peşimden geliyor.

O pisliğin şu anda orada durup beni izlediğini bildiğim yere bakmaktan kaçınarak merdivenleri hızla iniyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor, öfkeden cildim yanıyor, gömleğimin eteğini havalandırarak nemli karnıma biraz serin hava almaya çalışıyorum. Giydiğim şort o kadar küçük ki, hızlı adımlarımla kıcıma kadar çıkıyor ve onu düzeltmeye bile üşeniyorum.

"Tilly! Bekle," diyor Millie, sesi biraz nefes nefese.

Lacey onaylayarak mırıldanıyor ve sonra soruyor, "O da neydi öyle?"

Bu harika bir soru. *Ona* kızgın olma hakkı olan benim, tersi değil. Onun mektubunda bana söyledikleri ve bunun ardından kalbimin kırılması nedeniyle onu azarlamak için bu kadar zamandır fırsat kolluyordum.

Millie bana önce ulaşır, yüksek topuklu ayakkabıları onu yavaşlatmaz. Nefesini verir ve saçlarını omzunun üzerinden çekerek boynunu ortaya çıkarır.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerimi önümüzdeki otoparka dikip başımı sallıyorum. "Rowe hakkında konuşmayı uzun zaman önce bıraktım."

"Onunla eve gitmeyecek," diyor Lacey, diğer tarafıma geçerek. "Yıllardır kimseyle birlikte olmadığını sanıyorum."

Durup ona dönüyorum. "Umurumda değil. O benim işim değil. Bir tavşanla yatmak istiyorsa, bırak yatsın. Belki bu onu biraz rahatlatır."

"Eskiden nasıl hissettiğini biliyorum..."

"Yapma," diye bağıriyorum, karnıma yapışan kumaşı yumruklayarak. "O çok uzun zaman önceydi. Artık onu umursamıyorum. Bırak gitsin."

O başını sallarken yüzünde acı bir ifade belirir. Suçluluk duygusunu bastırıp öfkemi biraz dindirmeye çalışırım.

"Onun için hissettiğim her şey, o hapse girdikten sonra öldü, Lacey. Hayatıma devam ettim. Evlendim. Oradaki olay, Rowe'un Rowe olmasından başka bir şey değildi. Tamam mı?" Ses tonumu olabildiğince yumuşatırım, umarım bu, az önce verdiğim zararı telafi etmeye yeter.

Lacey bana yarım bir gülümseme atar ve elimi tutup bir kez sıkar. "Tamam. Konuyu kapatalım."

"Teşekkür ederim."

"Hâlâ bara gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye araya girer Millie, elindeki anahtarlığı kullanarak Shade'in arabasının kapılarını açar.

Birkaç metre önümüzde, arka kapısı pasla kaplı bir kamyonet ile hayatında bir gün bile asfaltta gitmemiş gibi görünen başka bir kamyonetin arasında park etmiş durumda. Ona başımı sallayıp, ikisinin biraz arkasına gelene kadar hızımı yavaşlatıyorum, henüz görmezden gelemeyecek kadar güçlü olan öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

"Evet, öyle yapalım. Siz arabaya binin ve klimayı açın. Hemen geliyorum," diyorum, park yerinde çok özel bir kamyoneti ararken.

Tilly, herkesi meraklandıracak kadar meraklı bir şekilde ilk konuşan oldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece hızlıca bir şeye bakmak istiyorum."

"On dakika içinde dönmezsen, seni aramaya çıkacağım," diye uyarıyor.

Gözlerimi devirip, kamyonetlerin arasında kalmadan önce ona başparmağımı kaldırıyorum. Aradığım şeyi bulmam sadece bir dakika sürüyor. Diğerlerinden uzakta park edilmiş, yolcu kapısında

yolcu kapısında Painted Sky logosu olan siyah Ford benim hedefim. Yanağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak adımlarımı hızlandırırım.

Aşağılık herif. O, ölüm arzusuna sahip, kibirli, aşağılık bir kovboy.

İki kez düşünmeden ayağımı kaldırıp arka lastiğe vuruyorum. Lastik hareket etmiyor, botumun darbesini hissetmeyecek kadar kalın. Burnumdan nefes verip tekrar vuruyorum ve homurdanıyorum. Nefes nefese kalana kadar lastiklerini tekrar tekrar tekmeliyorum.

"Onları kesmek için bıçağın yok mu? Seni hayal kırıklığına uğrattığını düşün."

Rowe'a dönerek, lastikleri unuturcasına onun yerine kasıklarına tekme atmayı düşünürüm. Ama ona bu kadar yakından bakmak, beni sendeletir, öfkem bu kadar uzun süre buharlaşır ki, ürkütücü bir sükunete bürünürüm.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup omzunu kamyonete dayadığında, çelik grisi gözlerinin köşeleri sıkılaşır. Ayakları ayak bileklerinden çaprazlanır, siyah botlarının burunları dik durur. Ağızımdaki fazla nemi yutar ve kendimi daha uzun göstermek için dik durmaya çalışırım.

Onca yıl süren kin ve her bir parçamı kemiren bu sonsuz öfke ve acıdan sonra, sonunda onun karşısında duruyorum. Ve o, benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi davranmaya cüret ediyor. Ne kadar da komik.

"Bıçağım olsaydı, lastiklerle uğraşmazdım. Onu karnından çıkarırdın."

7

ROWE

AYRILMALIYIM.

Onun kamyonetimin lastiklerini sanki ona kişisel bir kötülük yapmışlar gibi tekmelediğini gördüğüm anda, geldiğim yoldan geri dönmem akıllıca olurdu. Tanıdığım Tilly, hayal kırıklığını dişlerini sıkarak saklayan biri değildi. Bunu yüksek sesle ve gururla, acımasız bir sırtış ve zehirli dilinin kırbaçlarıyla gösterirdi.

Açıkçası, geri kalan her şey ne kadar büyük bir değişim geçirmiş olsa da, bu durum hiç değişmedi.

En iyi arkadaşımın ikiz kardeşi artık genç bir kız değil. Tam tersine. Artık vücudu şekillenmiş ve beynim, eskiden olduğu kişiyle şimdiki halini karşılaştırmaya çalışırken kendini kaybediyor. Gözleri hala aynı ela renginde ve gençlik yıllarının çoğunda örgü yaptığı bal sarısı saçları hala duruyor, ama bu özelliklerin sahibi olan kadın daha... sert. Sanki son on yılda bir sürü zorlukla başa çıkmış gibi.

"Bıçaklamak senin için yeni bir hobi oldu," diyorum, omzumu kamyonetin gövdesine dayayarak.

Uyluklarına kadar çıkmış, bu noktada iç çamaşırı gibi duran bir çift kot şort giyen Tilly, bana kızgın bakışlar atıyor. Kan dökmek istediği belli, ama ben ona bunu vermek niyetinde değilim.

O benden hiçbir şey hak etmiyor.

"Bir sürü yeni hobim var. Uzun zaman oldu."

Dişlerimin arkasına dilimi vurarak, az önce kötüye kullandığı lastiğe bakıyorum. "Kasabaya döndüğünü duydum. Burada olacağını düşünmemiştim."

"Önceden bilseydin gelir miydin?"

"Kendini çok fazla beğeniyorsun, benim umursayacağımı sanıyorsun."

Onun kahkahası, ben çok yaklaşıncı o lanet olası siyah atın çıkardığı öfkeli sese çok benziyor. "Hâlâ pislik bir adamsın, Rowe."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, parmaklarımı cebimin iç kısmına kıvrarak.

"Yoksa ne? Bir şeyi kanıtlamak için başka bir şapka mı vereceksin?"

Kamyonetimin arka kapısını açıp koltuktan yedek şapkamı aldığımda gözlerim seğirdi. Buraya bunun için gelmişim ve onun önünde durmak, şapkayı alıp çok uzaklara gitmiş olmayı dilememe neden oluyordu. Şapkayı takınca biraz daha rahat nefes alabildim.

"Kanıtlayacak bir şeyim yok," diye inkar ediyorum, dilimde yalanın tadını alıyorum.

Bu daha çok bir uyarıydı. Bana bir daha öyle bakamaz. Artık genç değiliz ve aramızda o kadar çok zarar var ki, şu anda düzgün düşünemiyorum bile. Onun kafasını koparıp kaçmasını tercih ederim. O zaman benden uzak durur.

"Bana bu kadar kızgın olmaya hakkın yok. Ben sana hiçbir şey yapmadım." Uzun saçlarını sallayarak, sırtında sarkaç gibi sallanan gevşek buklelere dikkatimi çekiyor. Kafasındaki şapka, çocukken taktığı şapka ile aynı ve ben yanaklarımı ısırarak öfkemi kabartıyorum, böylece başka hiçbir şey hissetmiyorum. "Bu küçük oyunu oynamaya başlamadan önce beni gördüğüne sevindiğini bile söyleyemedin mi?"

"Yalan söylemek benim işim değil."

Dudakları yavaşça kıvrılarak çarpık bir gülümseme oluşturdu. "Tamam. Öyleyse böyle mi olacak?"

"Hiçbir şey gibi olmamayı tercih ederim, ama işte buradasın, bir şeye sinirlendiğin için kamyonetimin lastiklerini parçalayarak öfke nöbeti geçiriyorsun."

Burun deliklerini genişleterek, botunun yuvarlak burnunu arka lastiğimin kenarına vurur ve dilini şaklatır. "Sinirliyim çünkü bana öyle bakmaya hakkın varmış gibi davranıyorsun."

"Sence hakkım yok mu?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Kızacak biri varsa, o da benim."

Soğuk, cansız bir kahkaha atıp geri çekildim, bu konuşmayı bitirmiş oldum. "Defol git buradan, Tilly."

"O yeni dövmelemin altında saklanamazsın."

"Hiçbir şeyi saklamıyorum," diyorum, gömleğimin altındaki kaslarım gerilirken ona dönerek.

Onun üzerinde dikilirken, göğsümde şiddetli bir yırtılma hissi var, onun yoğun bal kokusuyla dolu olmayan nefesleri çaresizce solumaya çalışıyorum. Bu koku bana çok tanıdık geliyor ve o bıçak kaburgalarımın arasına kayıyor, arkalarındaki çarpınan organ üzerinde bıraktığı izleri deliyor. Benimle göz teması kurmak için başını geriye doğru eğiyor, dudağı beyaz dişlerini gösterecek kadar kıvrılıyor.

"Benden uzak durmalısın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, Tilly. Parmağında yüzük olsun ya da olmasın."

"Demek duydun." Neredeyse gururla söylüyor ve bu öfkemi on kat daha artırıyor.

Kamyonetin arkasına dolanıp, buradan kurtulmak için önceki planlarımı bir kenara attım. En azından o da beni takip etmemeyi akıllıca buldu.

"Herkes duydu ve bu lanet olası bir iltifat değil."

Ona cevap verme şansı vermeden kapıyı açıp içeri giriyorum. Arkamdaki kapıyı çarpıp motoru çalıştırıyorum, egzozun siyah dumanının etrafını sardığını izliyorum, ta ki o, dikiz aynasında yüzü görünmeyen bir silüet haline gelene kadar.

Çitlerin etrafında dolaşırken botlarım arkamda toz kaldırıyor, eve kadar olan yol boyunca çenemi sıkıkmaktan çenem ağrıyor. Güneş çoktan batmış olmasına rağmen hava hala sıcak, ama ben sadece kollarımı sıvayıp korkuluğa tutunuyorum.

Siyah atın hala bir adı yok. Hak ettiğini kanıtlayana kadar ona bir isim vermeye niyetim yok. Şimdiye kadar, yemek yemediği veya ona verdiğim sudan birkaç yudum almadığı sürece, kendini ağıldan uzak tuttu. Ömür boyu yetecek kadar sabrım var, ama bu gece, Tilly ile yaşadığım çatışmadan dolayı sinirliyim.

"Bana bir şey vermelisin," diyorum ona, parmak eklemlerim korkuluğa sıkıca tutunduğum için bembeyaz olmuş. "Yakında seni eyerlemek için beni zorlamaya başlayacaklar."

At, öfkeyle başını sallayarak yere vuruyor. Burnundan sıcak hava patlayarak çıkıyor, sanki "defol git" diyor. Onu görmezden geliyorum, botumu korkuluğa dayıyorum. Piç kurusu istediği kadar homurdanıp homurdanabilir, ama bunun ona bir faydası olmaz.

"Bana saldırmıyorsun, bu yüzden beni düşündüğün kadar nefret etmediğini biliyorum."

Yerde hala akşam yemeğinden kalan saman var ve ben başımı sallıyorum. Diesel ahırın içinden bana sesleniyor ama ben onu görmezden geliyorum, bu gece burada olmam gerektiğini biliyorum. Binmek kafamı daha kolay boşaltırdı. Belki de kendime acı çektirmek istiyorum.

At beni izliyor, ben parmaklıktan atlarken vücudu gergin. Başını geriye atıyor, uyarı olarak toynaklarını toprağa derinlemesine batırıyor.

"Seni sürmeyeceğim," diyorum, sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışarak. "Henüz değil."

Saçmalık der gibi homurdanıyor, boynunu bir yandan diğer yana sallıyor. Bu, üç yıl hapiste kaldığım süre boyunca insanlarda gördüğüm türden bir uyarı.

"Sen, hapishanede gördüğüm adamlardan pek de farklı değilsin." Yavaşça, kontrollü bir adımla yaklaşıyorum. "Sen çok gerginsin. Gözlerin sürekli çıkışları takip ediyor. Yaklaşan herkese dişlerini gösteriyorsun." Bir adım daha. "Seni yıkıyorlar, hapse atıyorlar ve dışarı çıktığında nazik olmanı bekliyorlar."

Hareket etmiyor, sadece beni süzüyor, saldırmaya değer miyim diye düşünüyor.

"Ama böyle bir durumdan aynı şekilde çıkamazsın. Daha kötü, daha akıllı çıkarsın. Sana elini süren ilk kişiyle sırf zevk için kavga etmeye can atarsın."

Ben çömeldiğimde boynundaki bir kas seğiriyor. Ona bana gelip gelmemeyi seçme şansı veriyorum. İstersen bana saldırıp toynaklarını göğsüme saplayabilirsin. Önemli olan senin hamlen olması.

"Sana bunu yapmayacağım."

Hareketsiz duruyor, bir saniye bile benden gözlerini ayırmıyor, bana saldıracak mıyım diye emin olamıyor. Yenilgi hissi içimi kemiriyor ama onu görmezden geliyorum.

"Yarın tekrar deneyeceğiz," diyorum.

Ayağa kalkıp ona sırtımı dönerek uzaklaşıyorum. Buradan kaçmamak için henüz ona karşı hissetmediğim bir güven duygusu gerekiyor. Ama onun, ondan korkmadığımı görmesi gerekiyor. Atlar, tanıdığım en zeki hayvanlardır ve insanlara gösterdiğimiz saygıyı hak ederler.

Benim durumumda, onlara daha fazlasını verme eğilimindeyim.

Göz açıp kapayıncaya kadar, parmaklığın üzerine geri dönüyorum. Çitlerden uzaklaşıp ahıra doğru yürürken botlarım toprağa batıyor. Diesel son birkaç gündür bana karşı sabırlı davrandı ve binmek için sabırsızlandığını biliyorum. Ben de öyle, itiraf ettiğimden daha fazla.

Kapı, daha önce olduğu gibi değil, şimdi aralık. Kapıyı tamamen açıp içeri giriyorum. Samanlıkta atların nalları rastgele çıtırdayan sesleri dışında sessizlik hakim. Koridorun üzerindeki ışıklar açık, Diesel'in ağılına giderken ayağım takılmayacak kadar aydınlık.

"Kazandın mı?"

Gerginleşiyorum, avucumla uyluğumu okşuyorum. "Evet."

"İyi. Kazanacağını biliyordum," diye homurdanıyor babam. Atının ahırından çıkıyor, eyerini koluna asmış. "Binmek için geç oldu."

"Bu yüzden mi binip yeni dönüyorsun?"

"Dönüyorum, çıkmıyorum," der babam anlamlı bir şekilde. "En iyi gece binirim."

Beni geçip duvardaki kancalara doğru yürür ve eyerini asar. Diesel'in kapısını açarım ve babamın eyerinin iki altındaki yerden eyerimi ve battaniyemi alırım. Yaşılı adam beni keskin bir merakla izler. Bu, beni onaylamayan bakışları dışında tipik bakışlarıdır.

Diesel, kollarımda ne olduğunu görünce kişnedi, heyecanı az önce hissettiği rahatsızlığı gölgede bıraktı. *ok uzun sürdü*, ayaklarını yere vurarak söylüyor. Eyeri dizimde dengeleyerek battaniyeyi sırtına attım. Eyeri ona takarken yerinde duramadan kıpırdanıyor.

" , öfkeli piç kurusu ne zaman dışarı çıkacak kafesinden?"

Sawyer diğerini zaten buraya getirdi."

Dudaklarımı ıslattım, sözlerimi söylemeden önce kafamda prova ettim. "Onunki daha kolaydı. Bu kırık, sadece kötü değil. Biraz zaman alacak."

"Ne kadar sürer? Sahibi buraya gelip talep etmeden önce ona bir güncelleme vermem gerekiyor."

"En azından birkaç ay."

Bir duraklama, sonra sert bir "Ay mı?"

Diesel'in eyeri doğru şekilde takmaya odaklanıyorum, babama sırtımı dönerek dudaklarımı sıkılaştırmamı görmesini engelliyorum. Onun gibi bir adam için bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı. Böyle bir atın buraya gelmesi ilk kez olmuyor.

"Evet. En az dört tane. O, sert bir ele ihtiyaç duyan acemi bir tay değil."

"O zaman bunu sahibine sen aıklayacaksın." "Onunla kim konuşursa konuşsun, gerçekler değişmeyecek."

"Belki de. Ama bunun ona ne kadara mal olacağını anladığında, onunla hesaplaşacak kişi ben olmayacağım."

Diesel burnunu omzuma dayadı, ben de kulağının arkasını kaşıdım. "Onunla ben konuşurum."

En son istediğim şey, ikisinin beni ve atı dışarıda bırakacak bir arka kapı anlaşması yapması. Babamı tanıyorsam, tam da bunu yapacaktır.

8

TILLY

"Arabadan çık," diye yalvarır Ash, bir kez daha emniyet kemerimi çekerek.

Ben ondan uzaklaşmaya çalışırken kemer boynuma batıyor, ben de kesin bir şekilde reddediyorum. "Hayatta olmaz. Beni buraya getirdiğine inanamıyorum. Burası Maggie'nin lokantası *değil*."

"Şehirden ayrıldığımız anda burası olmadığını biliyordun. On beş dakika önce nereye gittiğimizi anlamamış gibi davranma."

"Yanıldığımı umuyordum."

"Hadi ama Tilly. Orayı özlemedin mi? Buraya iş için geldiğini düşünme, atları tekrar görebileceğini düşün."

Kardeşimin ellerini itip dirseğimi karnına sokuyorum. O da inleyerek birkaç adım geri çekiliyor.

"Burası gitmek istediğim son yer, Ash. Buradaki atlar acı çekmeye devam etmek zorunda kalacaklar."

"Senin adına Jed ile konuştum bile. On beş dakika önce bizi bekliyorlardı."

Öfkeyle yüzümü ovuşturuyorum. "Sen tam bir pisliksin."

"Sana sevdiğin bir işi bulmaya çalıştığım için mi? Evet, gerçekten pislikçe," diye mırıldanarak bir kez daha öne uzandı.

Bu sefer, emniyet kemerimi çözmek için uzandığında onu itmedim. Yavaşça dışarı çıkmadan önce kemer vücudumdan sıyrılıp omzumun arkasına takıldı.

Yolda giderken çiftliği görmezden gelmekte çok başarılıydım, ama şimdi başka gidecek yerimiz olmadığı için buradayız.

Bakmak, bu imkansız. Zamanda geriye gitmek gibi, ama buraya gelmenin bana vereceği mutluluğu hatırlamak yerine, tek hissettiğim şey korku, çünkü bu, Rowe'a bir kez daha çok yakın olduğum anlamına geliyor.

Geçen hafta rodeo otoparkında yaşadığımız küçük tartışmadan sonra, ikinci raunda çıkmak pek istemiyorum.

Onun evinin bu kadar güzel olması gerçekten çok yazık. Alberta'nın en çok rağbet gören arazilerinden biri ve ailesi son on yılda bu güzelliği daha da artırmak için harika bir iş çıkarmış. Araziden geçen asfalt yolun kenarına dikilen yeni ağaçlardan, şimdiye kadar gördüğüm neredeyse tüm yapıların yenilenen dış cephelerine kadar, buraya tonlarca para harcadıkları açıkça belli.

En son buraya geldiğimde, uzun süreli çalışanlar için modüler evleri nereye kuracaklarını planlıyorlardı. Bu büyüklükteki bir çiftlikte kendi veterinerinin olması gerekir, bu yüzden Katie hala burada çalışıyorsa, muhtemelen çiftlikte bir yerde yaşıyordur.

Bu kadar meraklı olmamalıyım. Burada kaç tane eğitmen çalışıyor ve yaşıyor ya da dere kenarındaki kulübe hala boş mu, benim neyim var ki? Kimin umurunda? Benim değil.

"Jed benden nefret ediyor, Ash. Ona bir şey verip rüşvet vermediysen, bana burada iş teklif edeceğini sanmıyorum," diyorum, kendimi toparlayarak.

Kardeşim arkamdan kapıyı kapatır. "O sadece senden nefret etmiyor. O pislik herkesten nefret ediyor."

"Oh, o zaman artık gergin değilim."

"Bu işi sadece bağlantıların sayesinde aldın. Bizimle konuşmak için orada olacağını bile sanmıyorum. İstersen, gördüğümüz ilk kovboyu durdurup, bize karavanlardan birinin anahtarını vermesini isteyebiliriz."

"Aslında, bu harika olur."

Ash, beni dirseğimden tutmadan önce, benim duyamadığım bir şey mırıldanır. Yolu takip ederek, çiftlik evine giden yıpranmış, toprak yola gireriz.

Ekran kapısı rüzgârla sallanıyor, birkaç saniye arayla kapanıyor. Ash kapıyı yakalayıp benim önce girmem için açık tutuyor. Hemen başımı sallayıp topuklarımı yere vuruyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar açıkça. Omuz silkiyorum. "Bazen inanılmazsın."

Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Sürpriz," diyorum.

Kardeşim beni görmezden gelir ve önden gider. Botlarımı çıkarır ve yavaşça onu takip ederim. Çoraplarım ayak bileklerimden aşağı sarkar ve ayak parmaklarımda toplanır, kumaşı adımlarımı yumuşatacak kadar kalındır.

"Yaramaz bir ergen gibi gizlice girmen gerekmez," diyor Faye Carrigan, sesi pahalı viski gibi yumuşak.

Neredeyse kalbim yerinden çıkacak ve mutfağın kemerli girişine doğru dönerim. Bu ev açık konseptten en uzak evdir ve Rowe'un annesinin bekleyen gözleriyle karşılaştığımda, arkamdaki duvarın ensemde nefes aldığını hissedebildiğime yemin ederim.

"Aslında gizlice girmiyordum."

Gecenin karanlığı kadar siyah saçları, boynuna kadar uzanan düşük bir topuz halinde toplanmış ve tek bir tel bile başından kalkmamış, sanki saçlarının uçları bile onu kızdırmaya korkuyormuş gibi. Ben de öyle olmalıydım, ama kaç ya da savaş tepkim günlerdir arızalı çalışıyor.

"Gizlice giriyordun. Yalan söylemene gerek yok. Gel, soğuyan çöreklerim var," diyor.

Ash yarım saniye tereddüt ettikten sonra beni itip onun arkasına geçiyor. O pislik, onun beni her zaman benden daha çok sevdiğini biliyor.

"Yaban mersini reçelini seversin, değil mi Ash?" "Evet, hanımefendi."

İçgüdüsel olarak burnumu kıvırıyorum, yaban mersini denince midem bulanıyor.

"Hâlâ duygularını saklayamıyorsun, Tilly," diye Faye keskin bir sesle söyler.

Ash'in şakacı bakışlarıyla *karşılaşınca*, "*Bunu nasıl gördü?*" diye fısıldarım.

O, iki parmağıyla başının arkasını gizlice işaret eder ve ben, onun mutfağında komik bulduğumu görmemesi için ağzımı kapatmak zorunda kalırım. Kahkaha mı? Bu evde mi? *Küfür bu*.

Bayan Carrigan, kır çiçekleri ile boyanmış iki küçük tabağa iki rulo ekmek koyar. İkisini de açar ama sadece birine reçel sürer. Diğerine ise tereyağı sürer. İkisi de buharlaşır. Kokuları kadar görünüşleri de çok güzeldir.

Kaba bir nefesle, bize birer tabak uzattı. "Masaya oturun."

Kıçımıza tahta kaşık yememek için ikimiz de dediğini yapıyoruz. Tabaklar önümüze konduğunda, şapkamı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, Ash ise hemen yemeğe dalıyor. Onun giydiği tek şapka, şu anda güneşte, arabasının ön panelinde ağartılan eski, yıpranmış bir beyzbol şapkası.

"Ash'i bana iş bulması için göndermediğimi bilmelisin. Aksi takdirde kendim buraya gelirdim," diye Faye'ye söylüyorum, sessizliği bozmak için.

"Oh, başka türlüünü beklemezdim. Her şey çok kibarca yapıldı, senin parmak izlerin kalmasın diye."

Eyvah. "Doğru. Şey, işe ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacı var. Ve işi kabul edecek," Ash benim adıma konuşuyor, çenesine ve yakasına bulaşan kırıntıları fark etmeden.

Bu sert sandalyede omurgamı olabildiğince uzatmaya çalışıyorum. Omuzlarımı geriye doğru çekerek, Faye'nin kısılmış gözlerine bakıyorum. Gözleri, oğlununkiyle aynı gri renkte.

"Ben gerçekten..."

Elini kaldırarak sözümü kesti. "İş zaten senin, tartışmayı bırakabilirsin. Jed yok, ama onun açıklamasına gerek kalmadan ne yapacağını zaten bildiğini varsayıyorum. Buradaki atlarla her zaman iyi anlaşmışsındır ve yıllar içinde daha da iyiye gittiğini umuyorum."

Dişlerimi sıkıp başımı salladım. Ash, dudaklarımdan dökülmek isteyen her bir keskin yorumu geri çekmeye çalışırken bana yoğun bir bakış attı. Kesik kesik, saçmalamayan tonu, daha fazla tartışmaya çalışmam için pek yer bırakmıyordu, zaten devam etmek de istemiyordum.

Faye, kimsenin saçmalıklarını dinleyen bir kadın değil, hele ki oğlunun sabıka kaydından ve hapiste geçirdiği zamandan tamamen sorumlu olduğunu düşündüğü kadından hiç dinlemez.

"Evet, var." Önümdeki ruloyu hafifçe itiyorum ve Ash, ben sormadan onu alıyor. "Ne zaman başlıyorum?"

"Yarın. Güneş doğduğunda burada ol, karavanına taşınmana yardım etmesi için birini evin önüne gönderirim."

Ağzım açılır, içimden sadece sıcak hava çıkar. Konuşan Ash'tir, tereyağlı ruloyu ısıtırken boğulur.

"Onun karavanı mı?"

"Groomer'ın karavanı boş duruyor. Tilly neden oraya taşınmasın ki?" Faye, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sorar.

Sandalyeyi masaya yaklaştırarak, "Karavana ihtiyacım yok. Ailemin yanına, eve döndüm. Buraya gölün kenarından arabayla gelmek uzun sürmüyor."

"Bu işin bir parçası. Kabul et ya da git."

"Gerçekten, Bayan Carrigan, burada kalmam gerekmiyor. Karavana başkası taşınsın," diye gevezelik ediyorum.

Eskiden reçel sürülmüş bir çörekle kaplı olan boş tabağı alırken yüz hatları gerilir. Gözlerini gözlerime diker ve bu konuda onunla tartışmaya cüret ettiğim için neredeyse özür dilememe neden olur.

"Groomer'ın karavanında yaşayacaksın. Karar verildi."

Ellerimi kucağımda birleştirip parmağımı eklemime vuruyorum. Panik sınırına yaklaşan bir şey göğsümde genişliyor ve akciğerlerim hariç hiçbir şeye yer bırakmıyor. Arkama ve kemerin arkasından bakıyorum, Rowe'un o sert kahkahasıyla ortaya çıkmasını bekliyorum. Orada kimse yok. Sadece cildime yapışan ağır bir sessizlik var.

Ash, dikkatimi çekmek için masanın altında dizini benimkine vuruyor, ama onu görmezden geliyorum. Ayağa kalktığımda, önümdeki boş tabağı alıp sessizce lavaboya götürüyorum. Tabağın sesi odayı dolduruyor.

"O zaman yarın buradayım," diyorum ona.

Faye onaylayarak başını eğiyor ve lavabodaki tabağa dönüyor. O tabağa uzanırken, ben de odadan çıkma fırsatını değerlendiriyorum. Ash'in yetişmesini beklemek yok. Botlarımı giyiyorum ve ekran kapısı beni korkutacak kadar hızlı açılıyor.

Toprağa vuran tanıdık nalların sesi beni sakinleştirmeli, ama şu anda adımlarımı hızlandırmamı sağlıyor. Burada olmak, üstelik tek başıma olmak, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ash'in arabası yakın; o geveze kovboylar beni görmeden oraya varabilirsem, sorun olmaz.

"Bekle!" diye bağılıyor Ash.

Spor ayakkabıları benim botlarımdan çok daha sessizdi, toprakta zıplayarak beni kovalıyordu.

"Hepsi senin suçun," diye bağıriyorum ona.

"Hey, burada yaşamak zorunda kalacağını bilmiyordum."

Arabasından birkaç metre uzaklıkta, dönüp parmağımı göğsüne batırıyorum, o da aynı anda sendeleyerek duruyor. "Anneme taşındığımı sen söyle. Bu sefer onun kalbini kıran ben olmayacağım."

"Gerçekten hiçbir şeyi mahvetmek istemedim. Bir işe ihtiyacın vardı ve ikimiz de biliyoruz ki buraya gelip kendin istemezdin. Bunun için fazla gururlusun."

"Maggie'nin yerinde masa silmeyi tercih ederim."

İnanmaz bir şekilde güldü. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Kızgınsın, tamam. Ama bana yalan söyleme." "Burada yaşayamam."

"Arabaya binip eve giderken bunu konuşalım, Tilly," diye yalvarır.

Omuzlarımı yarım santim düşürdüm. "Konuşacak başka bir şey kalmadı. Artık bundan vazgeçemem."

"Sadece bin."

Beni geçip kapıyı açarken, ben dudaklarımı sıkıca kapatıp içeri girdim. Kapıyı kapattıktan sonra, aceleyle emniyet kemerimi takıp tokaya sıkıca bastırdım, parmaklarımda iz bırakacak kadar sert bir şekilde.

Rowe hapse girdikten sonra neler olduğunu Ash'in ne kadar bildiğinden hiç emin olamadım, ama evde kaldıkça, cevabın *pek fazla olmadığına* dair daha fazla kanıt buluyorum. Eğer bilseydi, bana burada bir iş bulmak için bu kadar hevesli olmazdı herhalde.

Ama yine de, kardeşim benim kanımdan olabilir, ama Rowe ile olan dostluğu o bağa ihtiyaç duymadan da aynı derecede güçlüydü. O, eskiden sevdiğim bir şekilde ikimizle de bağlantılıydı.

Şimdi ise, onu nefret ettiğim kadar bunu da nefret ediyorum.

9

ROWE

DIESEL en sevdiği hızda, yani çok hızlı bir şekilde altımda ilerliyor.

Onunla birlikte sallanıyorum, dizginler elimde gevşek. Etrafımızdaki diğer atlara hiç dikkat etmiyor, sabah koşusunda olmaktan o kadar mutlu ki onlara aldırış bile etmiyor. Bir saattir koşuyoruz ve yavaşlayacağının hiçbir işareti yok. O tam bir iş atı.

Bu sabah kulübemden çıkıp kamyonete bindiğimde güneş henüz doğmamıştı. Huzursuz bir şekilde uyudum, gerçek, derin bir uykuya dalacak kadar rahatlayamadım. Her ses kaslarımı gerdi ve gözlerimi kapaklarımın altında hareket ettirdi. Beğenmediğim kadar çok kez komodin çekmecesini açtım, içinde sakladığım bıçağı aradım.

Çiftlikte at sürerken yorgunluk beynime yapışıyor. Beni biraz uyandıracak serin bir esinti bekliyorum. Belki de bu yüzden Diesel'e hafifçe yan tarafına tekme atarak daha hızlı gitmesi için teşvik ediyorum. Uyluklarımdaki hafif ağrı yardımcı oluyor.

Yuvarlak çiti geçiyoruz ve siyah ata hızlıca bir bakış atıyorum. Hâlâ çitin tercih ettiği tarafında duruyor, ama biz geçerken bizden uzaklaşmak için yer değiştiriyor. Diesel, onu yavaşlatana kadar ona bakmıyor. Koşusunu bitirmemiş olduğu için sinirlenerek homurdanıyor, ama ben dizginlerini sıkılaştırıp onu çitin yakınına yönlendiriyorum.

Atın kulağı bizim yönümüze doğru seğiriyor, gözleri bana sabitlenmiş durumda. Sanki Diesel burada değilmiş gibi, yine sadece biz çitin önünde duruyoruz. Hâlâ gergin, öfkeden kıpkırmızı,

ama artık korku yok. Daha çok sinirlenme var. Bizi zorlamadan önce, altımdaki devasa atla onun alanından uzaklaşmamız için bir uyarı.

Birkaç saniye daha oyalanıp onu zorluyorum. Belki de gerekenden fazla.

Toprakta bir nal fırtınası onu çılgına çevirir. Hızlıca bir daire çizip, ağıldan uzaklaşır. Diesel'e dönüp, bana doğru koşan kovboya gözlerimi kısıyorum. Tanner, bronz atını yanımıza getirirken, şeytani bir sırıtışla gülümser.

Parlak mavi gözleri, içimde çok erken ölen bir gençlik hissi taşıyor. Belki de bu yüzden, durumun ciddiyetine bakmaksızın sürekli sırıtıyor. Hayatında hiç boktan bir durum yaşamamış gibi görünüyor.

Şapkasının altından kaşlarını oynatıyor. "Otis, şu anda evde güzel bir kadın olduğunu sana haber vermemi söyledi. Görünüşe göre bir süre burada kalacak gibi."

Diesel, sanki içimde hissettiğim gerginliği hissetmiş gibi altımda hareket ediyor. Parmaklarımla dizginlerini biraz daha sıkı tutuyorum.

"Öyle mi?" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Evet. Sawyer'ın radyoda, arenadan döndüğünde onu kontrol etmeye gideceğini söylediğini duydum."

Diesel'i Tanner'dan uzaklaştırıyorum ve ona bunun olmaması gerektiğini söyleme ihtiyacını bastırmaya çalışıyorum. Boğazım, bu çocuğun boynuma ilmek atmasına izin vermişim gibi sıkışmış durumda, "İşine dön" diyorum.

"Anladın mı?" diye bağırarak kahkahayı bastı.

Diesel'e topuklarımı batırıyorum ve o da eve doğru yola çıkıyor. Buradan çok uzak değil, ama şu anda keşke uzak olsaydı diyorum. Son birkaç haftadır hayatım, "yaptım" yerine "*yapmalıydım*"larla dolu bitmek bilmeyen bir karmaşaya dönüştü, bu yüzden Tilly'den uzaklaşmak yerine ona doğru gidiyorum. Bugün görmek istediğim son kişi o, ama bu beni geri döndürmeye yetmiyor.

Diesel, eve yaklaştığımızda kendiliğinden yavaşlar. Yaklaştıkça onun heyecanını neredeyse titreşimler halinde hissedebiliyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Yumuşak bir homurtu

göğsünden çıkar. Bu bir uyarı ya da yemek çağrısı değildir... ama bir tanıma.

Evin önüne vardığımızda ne göreceğimi bilmiyorum. Belki omzuna bir av tüfeği asmış, bal sarısı saçlı, ateşli bir kadın. Aslında orada olan şeyden farklı bir şey.

Kadın aynı, ama av tüfeği yerine, dirseğinden sarkan bir çanta ve tekerlekleri çamurla kaplı siyah bir valiz var. Açık kahverengi şapkası, ben ona bakarken gözlerini benden saklayacak kadar aşağıya inmiş, eldivenlerimin içinde avuç içlerim terliyor.

O minik şortlar çoktan tarih oldu, yerine botlarının baldırlarını gizleyen düz paça kot pantolonlar geldi. Belindeki toka, üzerinde turkuaz taşlar bulunan büyük bir oval. Botlarının burnunda da aynı renkte detaylar var, sanki bilerek eşleştirmiş gibi. Göğüslerine yazılmış alıntıyı gözlerimle taradım ve çenemi sıktım, eyerdeki pozisyonumu düzelttim.

Kovboy Yastıkları.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sertçe soruyor.

Öne eğilip, eyerimin boynuzunu ön koluma batırıyorum. "Benim mülkümde mi?"

"Hayır, ukala. *Burada*. Bana sinsice yaklaşıyorsun."

"Ailemin evinin önünde durmuş, kaybolmuş bir tay gibi görünüyorsun."

Örgüsünü omzunun arkasına atar, topuğunu yere vurur. "Evet, peki. Baban yarım saat önce beni karavanıma götürmek için burada olmalıydı."

"Karavanına mı?"

"Evet. İstemediğim ama yine de almak zorunda olduğum şey." Çenemi hareket ettiriyorum. "Neden buraya bir karavan getiriyorsun ki?" "Annene sor."

"Tilly," diye sabırsızca bağırdım.

"Painted Sky'ın yeni bakıcısı Rowe'a merhaba de."

Anında gülüyorum. Soğuk bir gülümsemeyle Diesel'i geri çekip dönmeye hazırlanırken, bir kova suyu dondurabilecek kadar soğuk bir gülümseme.

"Şaka yapmıyorum. Bunun için kardeşime teşekkür edebilirsin. Ben ettim," der, son cümlesinde alaycı bir tonla.

Donup kalırım ve Diesel de aynısını yapar. Omzumun üzerinden ona uzun uzun bakarak yalanını ararım. Ama yalan yoktur. Tek bulduğum, önceki gece otoparkta gördüğüm aynı kendini beğenmişliktir. Heyecanım tavan yapar.

Kafasını eğip beni küfürler yağdırır. "Ne? Kimse sana benden bahsetmedi mi? Neden acaba?"

"Sen burada çalışmıyorsun."

"Çok geç. Bu konuda benim kadar senin de söz hakkın yok." "Neden mülk dışında yaşayamıyorsun?"

Valizini önüne çekip, arkasına hafifçe tekme atar. "Tartıştım. En son olmak istediğim yer burası, sana bu kadar yakın olmak. Gizlice içeri girip beni yastıkla boğmayacağına güvenmiyorum."

Daha çok karavana benzin döküp kibrit çakmak gibi.

Uyluklarımı hafifçe vurarak, duruşumu düzelterip daha sert bir bakış attım. "Babam seni karşılamaya gelmiyor. Bunu sana kim söyledi bilmiyorum ama yalan söylemiş. Bugün Calgary'de bir at gösterisinde."

"Tabii ki öyle," dedi, sözleri sadece kendisine yönelik olacak kadar sessizce. "O zaman sen devralacaksın galiba."

Ona defolup gitmesini söylemeden önce, bavulunu bana doğru sürüklüyor. Attığı her adım, yeri sarsacakmış gibi. Belki de tamamen ikiye bölecekmiş gibi. Hazırlık olarak dizginleri sıkıca tutuyorum ve uyluklarımı sıkıyorum.

"Sana hiçbir şekilde yardım etmeyeceğim," diye uyarıyorum onu.

"Yardım edeceksin. Beni ne kadar nefret ediyor olsan da, bu şeyi tek başıma çiftliğin öbür ucuna taşımamı izlemeye dayanamayacağını biliyorum."

"Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Tartışmaz. Bunun yerine, valizini benim üzengimin altına getirir ve orada bırakır. Dikkatini şimdi Diesel'e verir. Bir saniye sonra, elini onun boynuna koyar ve onun görüş alanına girer.

Atım ona doğru yaklaşır, eskiden onun geldiğinde yaptığı gibi göğsünü koklar, ona bir ödül getirdiğini bildiği için. Burnumdan nefes alıp gökyüzüne bakarım, inanmadığım bir tanrıya sabır için dua ederim.

"At istiyorsan, benimkini alamazsın," diye homurdanıyorum ve Diesel'i ondan uzaklaşmaya zorluyorum. Bunun için suçluluk duyacak zaman yok. Botumla valizinin üstüne hafifçe vuruyorum, devrilmesini sağlayarak onu tehdit ediyorum. "Valizini ahıra getirebilirsin. Senin için taşımayacağım."

Somurtarak elini indirip bavulun sapını kavradı. "Senden yardım aldığım için minnettar olmam gerek herhalde."

"Geri döndüğünden beri söylediğin en akıllıca söz bu."

Diesel hareket etmek istemiyor, ama onu ileriye doğru ittiğimde isteksizce ilerliyor. Ahırın önüne gelene kadar onu rahat bırakmıyorum. Ben ondan indiğimde kuyruğunu küstahça sallaması hiç de yardımcı olmuyor. Onun ipini alıp direğe bağlarken parmaklarım sinirden titriyor.

Ahıra girip bugün kullanabileceği bir at ararken arkamda Tilly'nin valizinin yuvarlanma sesini duyabiliyorum. Onu kamyonlardan biriyle karavanına götürmek daha kolay olurdu, ama on dakika boyunca onunla bir araçta kapalı kalmak hiç de cazip gelmiyor. Ayrıca, içimden bir ses bunun daha eğlenceli olacağını söylüyor.

Kapıdan üç bölme uzaklıktaki benekli kısrak uygun olacaktır. Onu birkaç yıl önce eyerle alıştırmıştım, ama pek binilmiyor. Kolay bir binicilik mi olacak, yoksa Tilly'nin uzak kaldığı süre içinde ne kadar sabırlı hale geldiğini test edecek bir binicilik mi olacak, bu yüzde elli-elli bir ihtimal.

Onun eyeri alıp duvara yaslanarak beklemeye başladım. Eyeri tutmaya devam ederken, onu ata koymayı reddederek pazılarım gerildi.

"Beni buraya kadar götürebilirdin," diyor Tilly, beton zeminde botlarının sesi duyulmadan önce varlığını belli ediyor.

Onun alaycı sözlerini görmezden gelip eyeri kollarına bırakıyorum. O, homurdanarak eyeri yakalıyor ve zorlukla bir adım öne atıyor. Onun sendelemesini kendi lehime kullanarak, arkasındaki boşluktan uzanıp kapıyı açıyorum.

"Atı eyerlemeyi hatırlıyoursundur herhalde?"

Yanağını ısırdıktan sonra şeker gibi tatlı bir sesle, "Son on yıldır çalışıyorum, yani evet," dedi.

"Harika. Öyleyse başla. Ben dışarıda bekliyorum."

Onun yanından geçerken, onun çıkardığı hırıltı kulağıma müzik gibi geliyor. Onun ahırda mı yoksa geri çekilmiş mi olduğunu kontrol etmek için durmuyorum. Tek yaptığım Diesel'i çözüp tekrar eyere binmek. O hafifçe homurdanarak, onun nerede olduğunu görmek için dönmeye çalışıyor.

"Kes şunu, hain," diye mırıldanıyorum.

Kulakları tepki olarak seğirir ve onu ahırdan yeterince uzak, beni bir daha ihanet etme fırsatı bulamayacağı bir yola götürürüm. O bir insan olmayabilir, ama bu hiç önemli değildi. Bu at, hapse girdiğimde kaybetmediğim tek canlılardan biriydi. Ne kadar süre uzak kaldığım ya da hapse girmeme neden olan şeyin ne olduğu önemli değildi. Şartlı tahliye edildiğim gün beni burada bekliyordu, hala en iyi arkadaşımdı.

Tilly'nin kardeşi de buradaydı, ama ben hapishaneye girmeden önceki halim gibi olmaya çalışıyordum. O da bunu hissetti ve işler ters gitti. Kız kardeşine burada bir iş bulması, özellikle de bana haber vermeden, beni rahatsız ediyor.

Yine de yeni gerçekliğimi kabul ettim. Ne kadar nefret etsem de, bu benim hayatım ve hepsi bu. Tilly'nin burada olması, hazırlıklı olmadığım bir değişiklik. Ama... belki bundan bir fayda sağlayabilirim. Sadece onunla biraz eğlenmek için olsa bile.

İntikam, ona bir şans verirsem tatlı olabilir.

10

ON ALTI YAŞINDA

TILLY

"Hadi ama Tilly! O kadar da soğuk değil!"

Lacey'nin tiz sesli yalvarışını görmezden gelip rıhtımda durmaya devam ediyorum. Yalan söylüyor. Suyun hemen üzerinde sallanan dudaklarının mavi renginden bunu anlayabiliyorum. Gölün buradaki derinliği birkaç santim eksik altı fit, ama o o kadar küçük ki, erkekler parmak uçlarında dururken onun vücudunu su üstünde tutmakta zorlanması hiç de şaşırtıcı değil.

Kısa saçları alnına yapışmış, gözlerine damlarken o gülümseyerek su sıçratmaya devam ediyor. Kalçamı yana kaydırıp elimi indirerek onu tutuyorum, Ash'in ona doğru yüzüp onu suya batırmakla tehdit ettiğini izliyorum. O kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki, kardeşim göğsüne vurmadan önce ben bile irkiliyorum. Onun cevabı olan kıkırdama sesi çok iğrenç.

Neden onu hep bizimle takılmaya davet ettiğini sorduğumda, "Biz sadece arkadaşız" dedi. "Siz de arkadaş değil misiniz?"

Bu soruya hala gerçek bir cevabım yok. Arkadaş mıyız? Gerçek arkadaşlar mı? O öyle düşünüyor gibi görünüyor. Belki de pes edip onunla *en iyi arkadaş* olmalıyım. Böylece daha çok uyum sağlayabilirim.

"Sen bir aptalsın, Tills," diye bağılıyor Shade, eliyle beni çağırıyor.

On üç yaşındayken Shade'e aşık olduğuma yemin etmiştim, ama yaşlandıkça, aşık olmadığımın farkına vardım. O her zaman sınıf arkadaşlarımızla flört ediyor ve dolabına çok fazla vücut spreyi sıkıyor. Bir de sanata olan takıntısı var. Eskiz defterine bu kadar odaklanmışken bir kızı sevmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum.

Kovboyların... şey, kovboyluk işleri gibi. Onlarla kızlara ayıracak zaman yoktur, tabii tek istediğin arka yollarda kirli bir kamyonun kasasında oynamak değilse. O zaman bile, bütün gün çalışmaktan kir ve at pisliği içinde olurlar ve muhtemelen tembel de olurlar. Bekaretimi hiç önemsemedim, ama onu bu şekilde kaybetmek istemem.

Bu bana göre değil. Benim zevkim var. Kovboy fikrini hiç düşünmem bile. İğrenç.

"Beni suya batıracaksın," diye itiraz ediyorum, ama hazırlık olarak saçlarımı başımın üstünde topuz yapmaya başlamışım bile.

Rıhtımın kenarına doğru yürürken, beni sessizce izleyen adamın gri gözlerine bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Rowe Carrigan sessiz ve düşünceli biri, ama sanırım bu özelliğini seviyorum. Ayrıca, bugün beni suya atmaya çalışmayan tek kişi o.

Belki de bunca yıldır bana gerçekten dikkat ediyordu. En azından, arkadaş baskısından hoşlanmadığımı bilecek kadar. Yüzmeyi ve gölde geçirdiğim günleri seviyorum, ama diğerleri enerjilerinin bir kısmını tüketene kadar beklerim, sonra onlara katılırım. Aksi takdirde, her zaman ilk suya atılan ben olurum ve gözüme su kaçmasını, burnuma kaçmasından neredeyse aynı derecede nefret ederim.

Kendimi iskelenin kenarına indirip, Lacey'e bir bakış atmadan önce ayak parmaklarımı suya daldırmak için uzanıyorum. "Yalan söylediğini biliyordum. Su buz gibi."

"Her zaman buz gibi," diye inler Ash ve bana bir miktar su sıçratır.

Açıkta kalan karnıma sıçırıyor ve ben ona öfkeyle bakıyorum. "Onu almak için

"

"Ooooh, girmekten bile korkan kızıdan çok korkuyorum!" diye alay ediyor, tuhaf bir şekilde ellerini sallayarak.

Lacey ona su sıçratarak dikkatini benden uzaklaştırır. Nefesimi bırakıp ayak parmaklarımı suda gezdirerek, hafif soğuğa alışmaya çalışırım. Aslında o kadar da kötü değil. Ağustos ayındayız ve yaz çok sıcak geçiyor.

"Bu yıl ne kadar seksi olduğunu sana hiç söyledim mi, Tills?" Shade sorar, ama gözlerimi devirdiğimde benimle flört etme girişimi başarısız olur.

gözlerimi devirince başarısız olur.

"Bana öyle demenden nefret ediyorum." "Neden? Tilly çok sıkıcı."

Sinirlenerek yüzümü buruşturup hafifçe başımı sallayarak ona bakıyorum. "Sadece *bir* harfi değiştirdin, dahi."

"Evet, ve bence böyle daha iyi."

"Saçını kestirsen seni daha çok severim. Kafandaki saçlar paspas gibi görünüyor," diye karşılık verdim.

Kafasını iki yana sallayarak ıslak, uzun siyah saçlarını bir köpek gibi salladı. Sanki aklımı okumuş gibi, vahşi bir sırıtışla uludu. Ben geri çekilip spreyden uzaklaştım. Rowe sonunda müdahale etti, Shade'in saçlarını yumrukladı ve onu suyun altına itti.

Yüzümde bir gülümseme belirir ve onaylayarak alkışlarım. "Sonunda biraz huzur ve sessizlik."

Rowe, Shade'i serbest bıraktığında yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirir. Sorun çıkaran adam sudan fırlar, ağzından bir fıskiye gibi su püskürtür ve yanındaki adama saldırır. Rowe ona hazırdır ve Shade onu yakalamaya uzandığında, ikisi güreşmeye başlar.

Shade için neredeyse üzülüyorum. Rowe sınıfımızın en iri çocuğu ve bana öyle bir bakış atarsa, muhtemelen altıma işeyeceğim. Shade'i itip tekrar suya batırmak onun için hiç de zor görünmüyor. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum ve o da bana bir bakış atıyor, dudaklarının köşesi seğiriyor.

"Onu ne kadar süre su altında tutayım, cehennem kedisi?"

Başımı eğip mırıldanıyorum. Nedense bu isim beni hiç rahatsız etmiyor.

"Emin değilim. Ne kadar süre nefesini tutabilir?"

"Bir dakika kadar, sanırım," diye cevaplar Ash, iskeleye doğru yüzerek.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup eğildim, Shade'in çırpınan kollarını daha iyi görebilmek için. Birkaç saniye arayla Rowe'un göğsüne bir yumruk atmayı başarak onu inlemeye ve yüzünü buruşturmaya zorluyor.

Su sıçramasına neden olan on altı yaşındaki kaba saba çocuk sonunda Shade'i bırakır. Siyah saçları yüzüne düşer, sonra başını geriye atar ve Rowe'un üzerine atlar.

Avantaj elde etmeyi başarır ve vücudunun ağırlığıyla onu suyun altına iter.

Bence Rowe ona izin verdi.

Shade'i kendinden uzaklaştırıp su yüzüne çıktığı anda haklı olduğum ortaya çıktı, ama o uzaklaşmak için yüzmeye başladı. İskelenin kenarında durup iki elini tahtaya dayadığında şaşkınlıkla bakmamaya çalıştım. Parmakları uzundu ve kendini yukarı çekince elinin sırtındaki damarlar şişti. Mücadele sesi yoktu, sadece vücudu gölden çıktığında suyun şırıltısı ve damlama sesi duyuluyordu.

Hızlıca gözlerimi kırpiyorum, o yanıma oturup kollarını önüne uzatırken, karnımda alışılmadık bir sıcaklık hissi oluşuyor. Kasları geriliyor, neredeyse... filmlerdeki gibi hafif bir hareketle dalgalanıyor. Aniden, bana ne kadar yakın oturduğunun ve vücudunun ısını yanımda hissedebildiğimin farkına varıyorum.

Kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken oluyor. Boğazımı temizleyip normal davranmaya çalışıyorum. Evet, normal. Kesinlikle ciğerlerime hava çekmeye çalışıyormuşum gibi davranmıyorum. Bu çok tuhaf olurdu. Özellikle de o benim kardeşimin en iyi arkadaşı olduğu için. Onu, tek başına ata binemeyecek kadar kısa olduğu ve bu yüzden öfke nöbetleri geçirdiği zamanlardan beri tanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye patladım.

Omzunu silkiyor, bu da derilerimizin kısa bir süreliğine temas etmesine neden oluyor. "Onu öldürmek istemiyorum."

"Öldürmeyeceksin. O sinir bozucu, ama ailemizdeki herkes gibi."

"Ailem sinir bozucu değil. Onlar baş belasıdır," diye homurdanır.

Kendimi tutamayıp gülerim. Gerginliği biraz olsun azaltıyor

"Evet, seninki gerçekten berbat. Bu yüzden artık bizim ailenin bir parçasısın."

"Öyle mi?"

"Utangaç davranma. Ailemin seni sevdiğini biliyorsun. Mümkün olsa seni evlat edinirlerdi."

Belki bu, bu yeni çekiciliği kesmek için yeterli olur. Evlatlık kardeşim olabilecek birinin seksi olduğunu düşünmem pek mümkün değil, değil mi?

Daha da kötüsü, o bir kovboy. Ve sadece seks yapmak için şapka ve çizme giyen türden biri değil. Gerçek bir kovboy.

Eğer bizimle takılmıyorsa ya da okula gelmiyorsa, babası için çalışıyor, atları eğitiyor ya da rodeo yarışlarına katılmaya başladığında hazır olmak için vahşi atları sürüyor.

Onun kirli gömlekler ve kot pantolonlar giymesine o kadar alışmışım ki, bu yıl bir şekilde benim uyluklarım kadar büyük karın kasları ve pazıları olduğunu fark etmemişim. Bu, geçen yazdan beri hepimizin gölde olduğu ilk gün ve şimdi...

"Ailen iyi insanlar," diyor, neredeyse yumuşak bir sesle.

Yutkunarak ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Onları fazla abartma. Annemin nasıl olabileceğini biliyorsun."

"Doğru. Bu özelliğini ondan almışsın."

"Bu ne demek?" Dudaklarım aralanarak şaşkınlıkla bakıyorum.

Gülümsemeye çalışırken yanağında gamze oluşur. "Kimsenin sana iltifat etmemesinin bir nedeni var."

"Çünkü bu, diğer herkesi yetersiz hissettiriyor mu?"

Boğazının derinliklerinden alaycı bir ses çıkar. "Hayır. Çünkü zaten sahip olduğun özgüvene daha fazlasına ihtiyacın yok. Sen bir erkek avcısısın, cehennem kedisi."

"Ya da belki de onlar senin kadar iyi iltifat edemiyorlar, bu yüzden denemiyorlar bile," diye karşılık verdim, yüzüm kızardı.

"Bu bir iltifat bile değildi."

"Bana göre öyleydi. Bir erkeğin hayatını çekilmez hale getirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

"O zaman gelecekteki kocan için üzüldüm."

Bu bir şaka. Normalde hiç düşünmeden geçiştireceğim türden bir şaka. Ama şu anda, karnımda kelebekler uçuyordu ve bu şaka onların kanatlarını kırıştırdı.

"Erkeklerle ilgi duyduğumu da nereden çıkardın? Belki de sadece kadınlardan hoşlanıyorumdur."

Başını çeviriyor, gözlerinde merak parıltıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Boynumun arkasına bir damla ter yapıştığında saçımı toplamış olduğum için minnettarım. Onun vücuduna bir daha bakmayı reddediyorum,

Çünkü açıklığa kavuşturmadan önce kendimi ifşa edeceğimi biliyorum. "İkisini de seviyorum. Tamam mı? En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

"Neyle ilgilendiğin umurumda değil. Belki ben de ikisiyle de ilgileniyorumdur."

"yle mi?" diye kekeliyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

O bunu önemsemedi, ama kızaran yanakları onu ele verdi. "Bu o kadar şaşırtıcı mı olurdu?"

"Yani... evet. Biraz. Seni hiç bir erkeğe öyle bakarken görmedim."

"Sen kızlara bu kadar açıkça bakıyor musun?"

Göğsüm kahkahayla titrer. "Touch. Eh, benim de umurumda değil. Eğer ikisinden de hoşlanıyorsan."

Ardından gelen sessizlikte bir anlaşma yapılır. Sanki ikimiz de birbirimiz hakkında kimseye bir şey sylemeyeceğimize söz veriyormuşuz gibi. Ona anında güvenirim.

"Artık suya girmelisin," diye mırıldanır.

"Neden? Beni suya batırmak için can atıyorsun, değil mi?"

Onun sırtışı, sırtıma avucunu koyup beni öne doğru itmeden önce gördüğüm son şeydi. Gle düşmeden önce burnumu sıkıştırmayı başardım ve bir taş gibi battım. Bacaklarımı çırpmaya başladığımda göğsümde bir özgürlük hissi uyandı.

Rıhtımın altında yüzerken suda gülümsüyorum. Elimi kaldırarak sonunda su yüzeyine ıkıyorum. Rowe, ayak bileğini tutup çekince tepki verecek fırsat bulamıyor. Onu tek başıma çekecek kadar güçlü değilim, bu yüzden Shade bana katılıyor, ardından kardeşim ve Lacey de geliyor.

Birlikte onu suya atmayı başarıyoruz. Kafası suyun altında kaybolmadan önce gözlerim parlak gri bir çiftle karşılaşır ve Rowe Carrigan'a aşık olduğumu kesin olarak anlarım.

İkiz kardeşimin en iyi arkadaşını istiyorum ve bir gün *onu* canlı canlı yiyeceğim.

11

ŞİMDİKİ

ROWE

Tilly'nin arkasına astığı valizinin çıkardığı ses beni delirtiyor.

Onu yırtıp tarlaya atmam için iki dakika kadar var. O da bunu anlıyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Bana gizlice bakıp kontrol ederken ağzının kenarındaki kendini beğenmiş gülümseme, dizginleri daha da sıkı tutmama neden oluyor. Onun römorkuna vardığımızda eldivenlerim yıpranmış olacak.

Onun altındaki kısarak da valizinin eklediği ağırlıktan pek hoşnut değil. Her zıpladığında, sanki onu sırtından atabilecekmiş gibi kuyruğunu sallıyor. Diesel, benim ya da kendisinin iyiliği için, ikisine de geniş bir mesafe bıraktı, bilmiyorum.

"

beyefendi gibi davranın," dedi Tilly, eyerdeki duruşunu düzelterek.

Yemi yutmayı reddediyorum. Yutarsam, bavulu çözüp bana doğru fırlatacaktır.

Önümüzdeki araziye gözlerimi dikip, dizginleri hafifçe çekerek Diesel'i ana yoldan uzaklaştırıyorum. Artık gürültü kesilecek kadar uzaklaştık, ama uzun zamandır ilk kez, gürültünün devam etmesini diliyorum. Sessizlik, Tilly'ye beni dürtmek için fırsat veriyor, ki onun bunu çok istediğini biliyorum.

Onun önünden gitmek için Diesel'in hızını artırdım. O da peşimden geldi, tıkırtı sesi giderek yükseldi. Çenemi oynatarak, ne söyleyeceğine kendimi umutsuzca hazırladım.

"Benden kaçamazsın. Beni görmezden gelebilirsin, tabii. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, Diesel ne kadar hızlı giderse gitsin, seni yakalayabilirim."

"Konuşmayı kes," diyorum sertçe.

Soğukkanlılıkla gülümser. "Yani, bunun yerine seni bıçaklamamı mı tercih edersin?"

Tipik."

"Senin çiftlikten gitmeni tercih ederim."

"Evet, ikimiz de şanssızız. Katlan, pislik." Dudaklarımı ıslattım, burun deliklerim genişledi. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Oh, bunu istemeyiz. Özür dilememi ister misin?"

Dişlerimi sıkarak cevabımı içime attım. Özür dilemek artık bir işe yaramaz. Ne buraya geri gelmesi için, ne de onu uzak tutan şey için. Zaten *özür dilemek* mantıklı olmazdı. Sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

Altımızdaki çimlere bakıyorum. Çimler kalın ve yeşil, çoğunlukla bozulmamış ve dokunulmamış. Ahırlardan bu kadar uzakta, çiftliğin büyük bir kısmını oluşturan bu alanda pek bir şey yapılmıyor. Eğitim pistleri, arenalar ve ağıllar dışında, Painted Sky sadece bakması güzel bir yer. Bu da binicilik yapmayı çok huzurlu kılıyor. Arazi yemyeşil ve sonsuz. Atınıza binip saatlerce, hatta günlerce başka birine rastlamadan gezinebilirsiniz.

Bizim için, bizim tarafımızdan yapılmamış yol yoktur.

Annem birkaç yıl önce genişletmek ve birkaç kiralık kulübe inşa etmek istedi. Babam reddetti. İş fikri iyiydi, ama o eski kafalıdır. Çiftliğinde yabancıların olacağı düşüncesine, burada önemli olan şeylerden ne kadar uzak tutulurlarsa tutulunsunlar, çok kızdı. O ölene kadar, burası aynı kalacak.

Bu durum sadece son birkaç yıldır beni rahatsız etmeye başladı.

"Neden geri döndüğümü bilmek istemiyor musun? Yoksa hâlâ bana kin tutuyorsun?" diye sordu, bavulu kaymaya başlayınca Diesel'in kışına çarpacak kadar yaklaşarak.

Onun ilk sorusunu görmezden geliyorum.

"Öyle değil misin?" "Ne değilim?"

"Kin tutmak. Yoksa beni bıçaklamakla tehdit etmek, senin şu anda merhaba demek gibi bir şey mi?"

"Beni kızdırdın. Bu kin yüzünden değildi," diye cevaplar ve gözlerimi üzerine çeker.

Dudaklarının kıvrımı, yüzümü ekşitmeye yetecek kadar sinir bozucu. Lisedeki kadar kibirli, ama

şimdi daha fazla özgüvenli ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. O zamanlar, kendi başına bir cehennem kedisiydi, ama yine de çevresindekilerin onayını arayan bir yanı vardı. O yanı şimdi hiçbir yerde yok.

"Seni sadece kışına gömülü olan şey yüzünden kızdırdım."

Sırtışı bir anda kayboldu, kaybolan kendini beğenmişliğin kenarları keskinleşti. "Sen bana söylemediğin anda seni umursamayayı bıraktım. Burada olmamın bunu değiştireceğini sanma."

"Hayal bile etmem," dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum.

"İyi. Zaten ikimiz de o saçma mektupta söylediklerimin ciddi olmadığını biliyoruz."

Kaslarım o kadar gergin ki yanıyor. Diesel, enerjimdeki değişimi hissederek altımda seçiyor. Gözlerimi güneşten korumaya gerek duymadan gökyüzüne bakıyorum. Önümdeki römorkların lekeli şekillerini görebileceğim yere bakmadan önce, güneş gözlerimi yakıyor.

İçgüdülerim, artık nereye gittiğini görebildiği için onu burada bırakmamı istiyor. Kendimi kaybetmeden önce biraz mesafe koymam gerekiyor. Tilly beni deliye çevirecek yöntemleri biliyor ve her fırsatta bunu kendi lehine kullanıyor.

Yine de tereddüt ediyorum. Diesel biraz yavaşlayarak ilerliyor, bir emir bekliyor. Tilly'nin açık kahverengi kaşları, ona tekrar baktığımda beklenti içinde kavisli. Göğsümdeki öfkeli canavar bir uyarı olarak hırlıyor.

"Belki de değil. Ama yaptım," diyorum, ses tonum ustaca boş. "Yaptığım her şey kardeşin içindi. Asla senin için değildi."

Gülümsüyor, ama bu binlerce kez gördüğüm bir maske. Çıplak eli, eyerde kıpırdanırken uyluğuna vuruyor. Hareketlerinin baskısı altında üzengiler gıcırıyor ve kafamda geri sayıma başlıyorum.

Beş, dört, üç... iki... *bir*.

"*Siktir git*, Rowe. Geçmişimde, sana o saçma mektupları yazdığım kadar pişman olduğum başka bir şey yok. Senin ne kadar zavallı bir yalancı olduğunu anlayana kadar, bizden hiç kimse sana tek kelime etmeden her geceyi o hücrede yalnız başına geçirmeni sağlamalıydım."

"Evet, öyle yapmalıydın. Hayatım çok daha kolay olurdu. Sen her şeyi daha da kötüleştirdin."

Gölüşü acımasız. Toprağı kesip, her bir huzurlu santimetresini paramparça ediyor.

Dümdüz önüne odaklanıyor ve arkasına uzanarak valizinin sapını tutuyor. Valizi tutan ince parmaklara bir an fazla bakıyorum, sonra o hareket ediyor ve kırsığı dörtnala koşturuyor. Diesel kendini tutuyor, ona takip etmem için izin vermemi bekliyor.

Ben vermedim.

Bunun yerine, geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz. Hangi karavanın onun olduğunu, hangisinin olmadığını kendisi bulsun. Bu noktada, umurumda bile değil. *Hiç* umurumda *olmadı*.

Ona o mektubu göndermemin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. O mektup, bana acıyarak söylediği tüm yalanları çürütmüştü. Ya da belki de beni hapse attıran şey için bana duyduğu çarpık bir takdir duygusuydu.

O, kalbini kıranın ben olduğumu iddia edebilir, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. O mektuplarda yazdıklarında dürüst olsaydı, iki ay sonra gönderdiğim mektuba cevap verirdi.

Bunun yerine kaçtı, aşık oldu ve evlendi, beni onun için bir oyun olduğuma ikna etti. Ve son kez, onun kazanmasına izin verdim.

ASH'İN YÜZÜ, kamyonetin kapısını çarpıp ona doğru yürüdüğümü görünce bir an soluyor.

Arkasında, eski ve rengi solmuş, yıpranmış bir dış cepheye sahip toplum merkezi duruyor. Durduğu yerin karşı tarafında, sanki su o ölü çimleri canlandıracakmış gibi bir fıskiye çalışıyor. Onu hayata döndürebilecek tek şey zaman, ama Ash işte böyle biridir. Düzeltilemeyecek şeyleri düzeltmek konusunda umutsuzca istekli.

"Tamam, kız kardeşimin orada çalışmasından memnun değilsin," diyor, neşeli görünmeye çalışarak.

Ona vurmamak için yumruğumu cebime gömdüm. "Bana önceden haber veremez miydin?"

"Seni rahatsız etmeyecek. İkiniz birbirinizi o kadar çok hor görüyorsunuz ki, birbirinizi pek görmenize bile gerek kalmayacak."

"Bağlantılarımı kullanıp ona başka bir yerde iş bulabilirdim," diye sertçe tartışıyorum.

"Yakınımızda kalması gerekiyor. Annemiz onun evde olmasına çok seviniyor, onu başka bir yere gönderemem." Ash, başparmağıyla kapıyı işaret ederek, toplum merkezine doğru bakıyor. "İçeri girip konuşalım."

Hareket etmiyorum. "Ne kadar kalacak?" "Ona sormadın mı?" diye iç çekerek soruyor. "Ne kadar?"

"En iyi tahminim? Ne kadar kalmak isterse o kadar. Açıkçası, ne var bunda? Yıllar oldu, Rowe."

"Benim için kaç yılın yeterli olduğuna sen karar veremezsin."

O, gözlerinde suçluluk duygusu belirirken yüzünü buruşturur. "Haklısın. O geceyi hâlâ çok düşündüğünü sanmıyordum."

O tüm hikayeyi bilmediğini hatırladığımda, onun suçluluk duygusu benim suçluluk duyguma dönüşüyor. Haklı bir nedenden ötürü, mektuplardan hiç bahsetmedim ve açıkça görülüyor ki Tilly de bahsetmedi. Hiçbir zaman bahsetmek için bir neden yoktu, çünkü mektuplardan hiçbir sonuç çıkmadı, tabii hapisten çıktığımda hissettiğim öfke ve ihanetin bedelini ona ödettirmek için duyduğum çaresiz arzuyu saymazsak.

Bizim dışındaki herkes için, onun hakkında konuşmak istemememin nedeni, hayatımın değiştiği ve bir yumrukla cinayete çok yaklaşmış olduğum geceyi hatırlatmasıdır.

"Bunu hep düşüneceğim, Ash. Unutamıyorum," diyorum sıkıca, giysilerim birdenbire vücuduma çok rahatsız edici gelmeye başlıyor.

"Üzgünüm, tamam mı? Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu anda yapabileceğin bir şey yok. O zaten maaşlı çalışan."

Dudaklarını ısırarak duraksıyor. "Onu oraya yerleştirmek annenin fikriydi. Başka kimse onu istemiyordu."

Hayal kırıklığım yavaş yavaş azalır. Ash iyi ikizdir. Tilly'nin öfkesine karşı sakinlik, dişlerini kaplayan zehire karşı nezaket. Tanrı bilir neden bu kadar yakınız ya da yıllar boyunca nasıl böyle kaldık, ama artık bunu değiştirmek mümkün değil. İkimiz de bu dostluğa çok bağlandık, bırakamayız.

Beni kızdırmak için ona çiftlikte iş bulmadığını biliyorum.

"İçeride bira var mı?"

Uzun bir nefes verdi. "Tabii ki var."

Başımı sallayarak onayladım ve ıslak toprağın üzerinde onu takip ettim. Tam olarak çamur sayılmazdı ama botlarımın biraz batmasına yetecek kadar ıslaktı. Spor ayakkabılarının altında çıkan sesi umursamadan kaldırıma vurdu ve kapıyı açtı.

İçeride, ter ve küf kokusunu görmezden geliyorum. Burada yazacak bir şey yok. Buz pateni pisti ya da yüzme havuzu yok. Küçük spor salonu, ofisinin arkasında ve neredeyse her zaman boş olan resepsiyonun yanında gizlenmiş durumda.

Bu yerin nasıl hala açık olduğunu ya da geçen yıl belediyeden softbol takımı kurmak için nasıl izin aldığını bilmiyorum. Arkadaki beyzbol sahası bu binadan bile daha kötü durumda.

Ofisinin kapısına vardığımızda, "Ne olursa olsun, onun burada olması iyileştirici olabilir" diyor.

Boğazım düğümleniyor. "Onun için iyileştirici olabilir, belki."

"Bunun sana ne gibi bir etkisi olacağını hiç düşündün mü? Olanlardan sonra, artık özgür bir adam olarak onu burada görmek?"

Bu küçük alanda ikimiz birlikteyken çok sıkışık hissediyorum. Omuzlarım gergin, duvarın yanındaki kahverengi kanepeye otururken omuzlarımı içime çekiyorum. O benim yanıma oturuyor, benim de olabilmeyi dilediğim bir rahatlıkla.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ben düşündüm. Her şey mahvolmadan önceki haline dönebilir, Rowe."

"Hiçbir şey eskisi gibi değil. Ne bu yer, ne ben, ne de kesinlikle kız kardeşin."

"Onunla o kadar çok konuştun mu?" diye soruyor, başını çevirip bana bakıyor.

"Hayır."

"Demek ki, onun ne kadar değiştiğini bilmiyorsun. Eskisi gibi bir kız olmayabilir, ama nasıl olabilir ki? İkiniz de eskisi gibi değilsiniz. Bu, tekrar arkadaş olmayı öğrenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Ona naif bir aptal olduğunu söylemek çok zor. Bu noktada geri dönmeyi düşünmek için bile çok fazla zarar verildi ve ne olacak? Hepimizin sahip olduğu şeyi yeniden mi inşa edeceğiz?

Yapabilsek bile istemem.

Hepimizin sahip olduğu arkadaşlıklardan hiçbir iyi sonuç çıkmadı. Hatta

... ben gittiğimde durum daha da kötüleşti. Onları kaybettiğimi bilmek, hapishanede hissettiğim yalnızlığı daha da yoğunlaştırdı ve kendime bir daha asla o noktaya gelmeyeceğime dair söz verdim.

Bir zamanlar ailem olarak gördüğüm insanları bırakmak anlamına gelse bile.

12

TILLY

"KARAVAN NASIL? Eşyaları yerleştirmen için gelip yardım edeyim mi? Yemek de getirebilirim. Şu anda fırında muzlu ekmek var," diyor annem telefonda.

Bavulumdan tuvalet çantalarımından birini çıkarıp yatağın üzerine atarken, bir çift topuklu ayakkabı yere düşüyor. Ayakkabılar, bir çift bot ve kir lekeli spor ayakkabılara çarpıyor. Karavanda hava çok sıcak ve gömleğim nemli sırtıma yapışıyor. Pencereleler açık olsa bile sıcaklık içeride hapsolmuş durumda, bu da yakın gelecekte bununla başa çıkmayı öğrenmem gerekeceğini doğruluyor.

"Bavul boşaltmak iki kişilik bir iş değil ki anne." "Tamam, en azından sana biraz yemek getireyim. Buzdolabı boş, değil mi?"

"Evet."

"O zaman anlaştık."

Onunla bu konuda tartışmaya girmiyorum. Yatak odasında aniden ortadan kaybolmamla, yeniden kendime ait bir yer yaratmaya başlamıştım, o da sinirleri bozulmuş durumda. Hâlâ orada olmam gerekirdi ve Ash müdahale etmeseydi orada olurdum. Şimdi, annemin üzüntüsüyle başa çıkmak zorunda olan benim. Bu günlerde onda uyandırdığım tek duygu bu gibi görünüyor.

"Başka bir yere gider gibi arabayla gidemezsin. Birine yol tarifi sormalısın," diye uyarıyorum, bir sweatshirt'ü açıp yatağın üzerindeki diğerlerinin üzerine seriyorum.

"Sorun değil. Yakışıklı bir kovboydan yardım isteyeceğim."

"O kadar da abartma. En son buraya geldiğimde o kadar da yakışıklı olduklarını hatırlamıyorum."

Kız sıraya girerken direnir. "Çünkü onlara pek dikkat etmiyordun."

"Her neyse. İstedğin kadar onlara bakabilirsin, ama iğrenirsen şaşırma. Sigara ve ter kokuyorlar."

Gözlerini devirip, yargılayıcı olduğum için bana kızmamaya çalıştığını hayal edebiliyorum. "Tamam tatlım. Buradaki işim biter bitmez yola çıkacağım."

"Dikkatli sür."

Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. Telefon yatağın üzerine düşüyor ve ben giysilerimi çıkarmaya devam ederken gözden kayboluyor, dakikalar boşa geçiyor. Yanımda getirdiğim her şey ince, sıcak havalar için tasarlanmış. Kar eridikten sonra tüm kışlık ceketlerimi ve botlarımı sattım, buraya gelirken iki valiz daha kontrol ettirmek için para ödemek istemedim.

Boşanma bana yeterince pahalıya mal oldu, gereksiz yere pahalı bagajlar eklemeye gerek yoktu. Bu iş cüzdanımı şişirecek kadar para kazandırmayacak, ama elimdeki tek şey bu ve ailemden beleş yaşamaya başlamayacağım. Bana bunu kaç kez söylerlerse söylesinler, bu ben değilim. Buna izin vermeyeceğim.

Umarım kış gelmeden sorunlarımı çözmüş olurum. Burası Doğu'dan daha soğuk ve kendime bir şey kanıtlamak için hipotermi riskine girmeye niyetim yok. Bu çiftlikteki insanlar, eyerde morarmış bir halde bulurlarsa, bunu bana asla unutturmazlar.

Rowe da affetmezdi.

Onu düşündüğümde vücut ısım yükseliyor. Seksi bir şekilde değil. Daha çok yıllardır hapsolmuş, taze oksijen patlaması bekleyen bir ateş gibi. Ona tekrar bu kadar yakın olmak beni altüst etti.

Çirkinleşmesi gerekirdi. Onun küçülmesini ve yüzünde kasık kılları gibi tüyler çıkmasını çaresizce istedim. Gerçekte olanların dışında *her şeyi*. Onun bu kadar yakışıklı olması acımasız bir şaka. Eskisine göre en az üç kat daha iri olmakla kalmadı, on kat daha yakışıklı oldu. Bir erkeğin yüz yapısı

ve artık grinin içinde mavi tonları olan gözleriyle, her anlamıyla tehlikeli bir adam.

Ona bir bakış attığımda, diğer tarafa dönüp bu eyaletten defolup gitmeliydim. Taşındığımda ve Ethan ile evlendiğimde, ona olan gençlik hayranlığımın öldüğünden emindim, ama burada geçirdiğim lanet bir günün ardından, onu hissetmemek için yeterince derine gömmüş müyüm diye düşünmeye başladım. Bu haksızlık ve çok saçma.

Artık Rowe ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Aklım bunu anlıyor, ama bir yerlerde bir kopukluk var ve şu anda bu karavandan kaçıp onu bulmayı düşünüyorum. Ona sormak istediğim çok fazla soru var. Bunca yıl sonra, merakım galip geliyor ve eskiden başardığım gibi onu görmezden gelmek için fazla mesai yapıyorum.

Valizimi tek kişilik yatağın üzerine bırakarak küçük yatak odasından çıkıyorum. Karavanın geri kalanı tek bir açık alan ve içinde bir mini mutfak, pencereye dayalı iki sandalyeli yuvarlak bir masa ve köşede bir ikili koltuk ve sallanan sandalye sığacak kadar büyük bir oturma alanı var. Pencereelerde televizyon ya da panjur yok. Sadece çıplak bir konsol masası ve yaz esintisinde dalgalanan ince perdeler var.

Bu yerden pek bir şey beklemiyordum. Bu karavanlar konfor için değil, sadece yaşanabilirlik için yapılmıştı. Burada yaşayan insanlar televizyon dizilerini izlemek ve dinlenmek için fazla zamanları yoktu. Böyle bir çiftlikte günler uzundur. Güneş doğmadan uyanır, battıktan çok sonra yatarsınız. Hayat böyledir işte.

On yıldan fazla bir süredir buradan uzaktayım, ancak çiftliklerden tamamen uzak durmadım. Doğu'da, sevdiğim şeyi yaparak kendime bir isim yaptım. Elbette, birinin uçsuz bucaksız arazisinde kalıcı bir karavanım yoktu, ama bir yerden bir yere gitmekten memnundum.

Bu durum o zamankinden çok farklı. PS damgası vurulmuşum gibi.

Buzdolabı mini boyutta ve ben buraya gelene kadar tamamen kapalıydı. Kapıyı aralayıp elimi içeri soktuğumda, hala sıcak olduğunu hissediyorum. Ayak parmaklarımla kapıyı kapatıp dönerek, örgümden kayan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

On dakika sonra, açık pencerelerden dizel motorun uğultusu duyulur. Ayaklarımla mutfağa doğru sürünerek giderim ve yüzümü ekrana yaklaştırım. Karavanımın önüne siyah bir kamyonet park etmiş, dört büyük lastiği kısa kesilmiş çimleri ezerek ilerliyor.

Kapı açılmadan birkaç saniye önce annemin yüzü pencereye yapışır. Kamyonun sürücüsü hızla dışarı atlar ve kaputun etrafından dolanır. Yirmili yaşların başında, utangaç bir gülümsemesi ve henüz sönmemiş bir neşeyle adımlarını atan genç bir adamdır.

Kafasındaki şapka biraz büyük, annemin yanına geldiğinde ön tarafı biraz sarkıyor ve anneme bir şey söylüyor, annem de gözlerini deviriyor. Kapıyı kapatıyor ve annemin yanında karavana doğru yürüyor. Penceredeki yerimden ayrılıp ön kapıya gidiyorum ve kovboy kapı koluna uzanırken kapıyı çekiyorum.

"Vay canına," diyor, geniş gülümsemesi bir milim bile kaybolmuyor. "Tilly, değil mi?"

Anneme bakmak için yana eğildim. Annem gülmekten boğuluyordu, bu adamın bir adım arkasında tereddüt ediyordu. Bir kez göz kırptım, kovboya tekrar baktım, parmaklarım kapı kolunu çeviriyordu.

"Kimsin sen?"

"Tanner," diye cevaplar çabucak, şapkasını alıp göğsüne indirir. "Tanıştığımıza memnun oldum, güzelim."

Kafasındaki kızıl saçları, sanki henüz kimseyle paylaşmadığı bir şakanın sonunu biliyormuş gibi aniden sırtımasaydı, neredeyse sevimli olabilirdi. Başımı eğip gözlerimi vücuduna doğru kaydırdım. Benden birkaç santim daha uzundu, ama botları da buna katkıda bulunuyordu. Gömleği kot pantolonunun içine sokulmuştu, ama Rowe'un giydiği türden değildi.

Bu adam burada yeni, ya da diğerlerinin çoğunun giydiği Painted Sky markalı kıyafetleri giymeyecek kadar yeni. Kim bilir, belki de herkesin giydiği şeyi giymeyi reddedip, onun yerine kirli beyaz bir tişört giymeyi tercih etmiştir. Hangisi olduğu benim için önemli değil.

"Bana öyle bakma, Tanner. Annemin içeri girmesini engelliyorsun," diyorum, ses tonumu daha sert yerine daha sakın tutarak.

Annemin geçmesi için kenara çekilince sırtışı kaybolur. Annem kapıda bana katılmadan önce onun koluna birkaç kez hafifçe vurur. Bir saniye sonra sessizce konuşur.

"Ona iyi davran. Sonuçta beni buraya o getirdi."

Annem içeri girdikten sonra, derin bir nefes alıp Tanner'a zorla küçük bir glmsemi atıyorum. "Onu buraya getirdiğın için teşekkürler."

"Rica ederim. Bir saat sonra geri gelip onu almamı ister misin?" diye sorar, neredeyse temkinli bir şekilde.

abuk ğrenen biri.

"Hayır, onu kendim getiririm."

Kafasının karıştığını anlayabiliyorum, ama ona römorkun diğerk tarafına bir at bağladığımı açıklamakla zamanımı boşa harcamıyorum. Bu gece onu burada tutacak samanım ya da su kovam yok. Eninde sonunda geri getirilmesi gerekecek.

Bir dakika sonra başını sallayarak vazgeçiyor. Kapıdan uzaklaşırken şapkasını başına takıyor. "O zaman her şey yolunda mı?"

"Evet, Tanner. Ben iyiyim. İşine dönebilirsin."

"Tamam. Peki. İyi günler. Başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

Omzuna hafifçe iterek hareketine ivme kazandırırım. "Ben iyiyim."

"Tamam, harika. Görüşürüz o zaman."

Parmaklarımla el sallayarak, hızlanmasını izlerim. Son anda dönerek kamyonun yan tarafına çarpmak üzere olur. İçine girip motoru çalıştırana kadar onu izlerim.

"Baban sana burada endişelenmememi söyledi, ama sanırım kendimi ikna etmek için seni görmem gerekiyordu," diyor annem, sesi karavanın içinde yankılanıyor.

Ekran kapısını çarpıp ona döndüm ve burnumu çektim. "Erkeklerden ne kadar çok nefret ettiğimi unuttun mu?"

"Hayır. Daha çok, bir erkeğı azarlamadaki yeteneğini unuttun. Bir erkeğı zmeyi hiç umursamadın."

"Ona terslik yapmadım ki. O nazikti."

"Sadece istenmeyen mi?" diye sordu, gülümseyerek mutfağı girip tezgahın üzerine yeniden kullanılabilir bir çanta koydu. "Beni

beni götürmeyi teklif etti. Ben sormadım bile."

Ben de ona katılıp çantanın içine bakmaya çalışıyorum. "Demek ki terbiyeli biriydi. Aferin ona. Jed Carrigan'ın terbiyesiz adamları kadrosunda tuttuğunu sanmıyorum. Çiftlikte tek pislik olmak hoşuna gidiyor."

Ve eminim ki oğlu da ona bu konuda rakip oluyor.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa, sana yardım etmeyi tereddüt edecekler," diye uyarıyor.

"O zaman, böyle bir duruma düşmeyi planlamadığım için şanslıyım."

Annem alçak sesle mırıldanarak getirdiği yiyecekleri paketinden çıkarır. Kısa sürede tezgah, ona getirmesini istemediğim şeylerle dolar. Streç filmle sarılmış muzlu ekmek, bir torba ambrosia elması, buzdolabına sığmayacağından şüphelendiğim dev bir sürahi çikolatalı süt ve çoklu paket baharatlar. Her şeye kaşlarımı kaldırarak bakarım.

"Bütün bunları getirmeden önce buzdolabımın ne kadar dolu olduğunu sormalıydın," diyorum, sesimi yumuşatarak.

"Organizasyon yeteneklerimi sorgulama, tatlı kızım."

Geri çekilip buzdolabının önünde ona yer açıyorum. "Tamam. O zaman al bakalım."

"Ben işime bakarken bize birkaç dilim ekmek kes. Çantada bir parça tereyağı var."

"Isıtacak mikrodalga yok," derim ekmeğin ambalajını açarken.

Tereyağı kalın ve göğsüm sıkışıyor. Sanki benimle ilgili her şeyi hala hatırlıyor gibi ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Her zaman her şeye tereyağı sürerdim. Babam otuz yaşına geldiğimde damarlarımın tereyağıyla tıkanacağını söylese bile.

Çekmeceleri karıştırıp bir bıçak arıyorum ve bulduğum ilk bıçağı alıyorum. Bıçak o kadar kör ki, yumuşak ekmeği kesmek için testere gibi kullanmak zorunda kalıyorum ve iki dilimi streç filme sarıyorum.

"Tabakların yok mu?" diye soruyor, yerden başını kaldırıp bana bakarak. Buzdolabı açık ve o, sıcaklık ayarlarına somurtarak bakıyor. "Belki babanı yeni bir buzdolabı alıp buraya getirmesini sağlarım."

Boğazıma düğümlenen duyguyu yutuyorum ve başımı sallayarak bıçağı çentikli tezgahın üzerine bırakıyorum. "Bana başka bir şey almayacaksın. Buzdolabı gayet iyi. Sadece eski ve kim bilir ne zamandır çalışmıyor. Bir saat bekleyelim, o zamana kadar soğumazsa kendim yenisini alırım."

Annem iç çeker, ben tereyağını alıp ekmeğin üzerine sürüyorum, bakışları yüzümde kalır. Tereyağı o kadar sert ki, yayılmak yerine ufalanıyor, içimde kıvılcımlanan sinirimi görmezden geliyorum.

"Çok uzun süre yoktun."

Kendime yapma desem de başımı çevirip ona bakıyorum. "Bunun bununla ne ilgisi var?"

"Hayatında anne babanın olmasının nasıl bir şey olduğunu unuttun," diyor, gözleri benden ayrılmak istemiyor. "Son birkaç yıldır sana fazla yardım edemeyecek kadar uzaktaydım, ama artık ülkenin diğer ucunda değilsin, Tilly. Bunu tekrar kabul etmeyi öğrenmelisin."

"Artık genç değilim. Belki de hiçbir şey için kimseye güvenmek istemiyordum. Artık yetişkin bir kadıyım."

"Yetişkin kadınların başkalarından hiçbir şey kabul etmemesi gerektiğine dair bir kural mı var? Eğer varsa, ben o hayat dersini kaçırmış olmalıyım."

Ekmeği bırakıp, bacağını bükerek yanımdaki dolaba dayadım. Annem şu anda çok rahat görünüyor. Aramızda bir tartışma yaşanıyor gibi hissetmeme rağmen, sonunda gözlerini başka yere çevirip buzdolabını düzenlemeye devam etti. Yüzünde soğukkanlı ve sakin bir ifade vardı.

Parmaklarımla tezgaha vurarak *ona bakıyorum*. "Bu konuda çok rahat davranıyorsun. Biz tartışıyoruz."

"Sen yokken büyüyen tek kişi sen misin sanıyorsun? Bu bir tartışma değil. Anne ve kızı arasında sağlıklı bir konuşma."

Yüzüm gerilir. "Terapiye falan mı gidiyorsun?"

"Sanki sen büyürken ben öfkeli bir anneymişim gibi konuşuyorsun," diye alay ediyor.

"Öyle değil... Öyle demek istemedim. Sadece farklı görünüyorsun."

"Evet, Tilly, terapinin yararlı olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin. Yıllar boyunca birkaç kez gittim. Kontrol altına almam gereken bazı şeyler vardı ve bunları biriyle konuşmak bana oldukça yardımcı oldu."

Sorduğum sorunun cevabını zaten bildiğim için gerginleşiyorum.
"Ne gibi şeyler?"

Tereddüt eder, buzdolabını doldurmayı bırakır. Gözlerinde bir anlık bir cevap belirir, sonra kaybolur. Düşünürken gözlerimden kaçarak bir tane daha çiğner. Onun cevabına hazırlıklı olmak için hala savunmamı oluşturunca, cevap verir.

"On yıl içinde kızımı sadece iki kez göreceğimi beklemiyordum. Biriyle görüşmem babanın fikriydi. Birkaç kez birlikte gittik."

Boğazım konuşamayacak kadar sıkışır, bu yüzden konuşmam. Bunun yerine, var olmadığını bildiğim iki tabak aramakla meşgul olurum ve o da konuyu tekrar gündeme getirmez. Bunun için minnettarım.

En azından bu konuya girilmediğine göre, ayrıldığımda arkamda acı dolu izler bırakmadığımı iddia etmek daha kolay. Ya da şimdi istediğim yere ulaşmadan önce bunu düzeltmek zorunda olduğumu. Biraz daha her şey yolundaymış gibi davranabilirim.

Ne şanslıyım.

13

TILLY

BİR SAAT SONRA, annem ödünç aldığım atın sırtında. Beni sıkıca tutuyor, hayatta kalmak için eyerin boynuzuna tutunurken yumrukları karnıma batıyor. At sırtında rahatsız olması yeni bir şey değil. Atlar söz konusu olduğunda her zaman korkak davranmıştır.

Binicilik derslerine ilk başladığımda, diğer ebeveynler gibi beklemek yerine beni çiftliğe bırakıp işlerini halletmeye giderdi. Onun kalmasına gerek yoktu, bu yüzden benim binicilik yapmamı izlemek onu çok korkutsa da bu beni hiç rahatsız etmedi. Ash diğer çocuklardan daha kötüydü, bu yüzden ilk birkaç dersten sonra gelmeyi bıraktı. Ama bence Rowe'un derslerim sırasında beni rahatsız etmesinin sebebi oydu. Bana öğretmenden daha fazla şey öğretti.

Painted Sky, ben başladıktan birkaç yıl sonra ders vermeyi bıraktı.

"Babanın kamyonetini burada bırakayım. İşimiz bittiğinde onu arayıp

bizi almaya gelmesini isteyeceğim, böylece bu şeyi sürekli sürmek zorunda kalmazsın," diye mırıldanıyor ve elini geri çekip beni tutuyor.

Baskıdan yüzümü buruşturuyorum. "Tüm işimin atlarla ilgili olduğunu unuttun mu? Binmemek, onlardan kaçınmama yardımcı olmaz."

"Dünyada istediğin her şey olabilirdin," diyor sinirli bir şekilde.

"Ve ben bakıcılık mesleğini seçtim. Başlama."

"Sadece daha güvenli bir şey seçebilirdin diyorum.
Atlar ne kadar eğitilmiş olurlarsa olsunlar vahşidirler. Yine
de insanlardan daha çok onlara güveniyorum.
Bir anlık sessizlik. "Peki. Bu raundu sen kazandın."
"Bir dahaki sefere buraya geldiğinde, kovboylardan birini çağırıp seni
kamyonla götürmesini sağlayacağım."
"Hayır, yapmayacaksın. Ben halledebilirim. En azından bu at iyi.
Sakin."
"Evet, fena değil."
Ellerini artık o kadar derine batırmıyor. "Adı ne?" "Hiçbir fikrim yok."
"Ne?" Benden uzaklaşarak başını salladı. "Sormadın mı?"
"Rowe anlatmadı bana bana, ve ben bana uyanık
uyanık onunla konuşmaya
O kadar gerginleşti ki, bunu hissedebiliyorum. "Yani, onunla konuştun
mu?"
"Maalesef." "O
nasıl?"
"Bunu sorma. Onu bu kadar önemsememelisin ki bana böyle
şeyler soruyorsun, anne," diyorum, ne kadar saçma ve çocukça
konuştuğumun farkında olarak. "Gerçekten bilmek istiyorsan Ash'e
sor."
"Tilly."
Bu, sinirli bir ses tonundan çok yorgun bir ses tonuydu. Her
halükarda, beni rahatsız etti. Son zamanlarda Rowe ile ilgili her şey beni
rahatsız ediyordu. Özellikle de annemden gelenler, çünkü biz büyürken
onunla çok yakın bir ilişkisi vardı. Rowe'un ailesi ona yeterince ilgi
göstermediği için, annem bu rolü üstlenmişti.
O annemin çocuğu değildi, ama annem onu öyle görüyordu. Bir
süreliğine, o bizim hiç sahip olmadığımız üçüzümüz gibiydi.
"Burada olmak yeterince kötü. Herkesin bunu bizi konuşturmak için
bir fırsat olarak kullanmasına ihtiyacım yok. Bu olmayacak."
"Onunla tekrar arkadaş olman gerektiğini düşünmüyordum."
"O zaman ne düşünüyorsun?"

"Senin için endişelendiğim gibi onun için de endişeleniyorum. Seni incittiği için istediğin kadar kızabilirsin, ama o zamandan beri cehennemi yaşayıp geri dönmediğini iddia edemezsin. Burada kimse ona gerçekte nasıl olduğunu soracak cesarete sahip değil."

"Ona bakmak benim işim değil. O yetişkin bir adam," diye mırıldanıyorum, utançtan göğsüm koyu pembeye boyanıyor.

Elini geri çekip yanıma yatıştırıcı bir şekilde ovuşturur. Bana verdiği rahatlık karşısında dişlerimi sıkarım. Kimsenin bana böyle dokunmaya çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Sanki benim hislerimi gerçekten umursuyorlarmış gibi.

Annem, ben ve Rowe dışında gerçeği bilen tek kişidir. Gerçeğin tümünü. Benim saçma sapan aşkımı ve onun cezasının ilk birkaç ayında birbirimize gönderdiğimiz mektupları biliyor. Onun son cezası verildiğinde ve benim naif 21 yaşındaki kalbim kırıldığında, ağladığım omuz onun omuzuydu.

"İkiniz de artık büyüdünüz," diye mırıldanıyor.

"Ash ile komplo kuruyordun, değil mi?" "Ben mi?"

Komplo mu? Beni aşağılıyorsun."

Elimdeki dizginleri ayarlarken sertçe gülüyorum. Önümüzde yuvarlak bir çit beliriyor ve ona çarpmamak için kısrağı sola yönlendiriyorum. Yumuşak komutlarla iyi dinliyor. Onu kimin eğittiğini kimseye sormama gerek yok.

"Atların böyle görünmesi normal değil, değil mi?" diye sorar annem.

Elini omzumdan kaldırıp, ağılda volta atan siyah atı işaret eder. Bu, daha önce geldiğimde gördüğüm atın aynısıdır. Hâlâ öfkeli bir şekilde kuyruğunu çitlere vurup, geçen herkese yüksek sesle homurdanmaktadır.

"Normal mi? Hayır. Ama nadir de değil," diye cevap veriyorum ve öfkeli atın karanlık gözlerine bakabilecek kadar yaklaştığımızda, altımdaki atı yavaşlatıyorum. "Bunun bir nedeni var."

"Başka bir şey sormak istemiyorum. Sorarsam üzülürüm." "Neredeyse eve vardık."

Ayaklarımı kısrağın karnına dayayıp, onun tekrar hızlanmasını bekliyorum. Çiti terk edip, asfalt yola çıkıyoruz.

bu alanı ikiye bölüyor. Ahırlar sol tarafta, ilki açık ve sessiz. Birkaç küçük çocuk el arabalarıyla koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorlar, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla çok sıkıcı bir iş yapıyorlar.

"Henüz gitmek zorunda değilim, biliyorsun. Birlikte çalışacağın insanlarla tanışmak isterim," diyor annem çiftlik evine yaklaşırken.

"Zaman kazanmaya çalışıyorsun."

"Zavallı yaşlı anneni bu kadar çabuk başından savmak mı istiyorsun?"

Dizginleri kucağıma koyup ona bakmak için dönüyorum. O çoktan attan inmeye çalışıyor, ilk kurbanını aramak için etrafına bakınıyor. Yüzüstü düşmesi sadece birkaç saniye meselesi.

"Hayır, Drama Kraliçesi."

O düşmeden önce kendimi sallayarak, şu anda konuşmak istemediğim kimseyi aramamaya zorluyorum. Ya da daha çok belirli birini. Annem, ayaklarım yere değene kadar bekliyor ve sonra da aynısını yapıyor. Dengesi bozuk ve koordinasyonu zayıf, hafifçe sallanıyor, kolu birdenbire dışarı çıkıyor. Elimden geldiğince onu dengeliyorum ve o ata yaslanıp yerleşince homurdanıyorum.

Ne yaptığını fark edince, kısıraktan uzaklaşır ve gömleğini düzeltir. Gömleği ona bol gelir, her zaman tercih ettiği giysiler gibidir. Bir süre ona özenerek, on altı yaşına kadar hep bir beden büyük giysiler aldım ve erkekleri benden uzak tutan şeyin bol giysiler olduğuna kendimi inandırdım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunun kıyafetlerle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen kardeşim ve onun en iyi arkadaşıyla ilgiliydi.

"Hadi o zaman. Bakalım kimi bulabiliriz," diyorum ona, kısırağın dizginlerini alıp onu ahıra götürüyorum.

Annemin yüzü aydınlanır, gözleri yaşlarla parlar. Onun bu kadar önemsiz bir şey için bu kadar duygusal olduğunu görmek istemediğimden, ona bakmaktan kaçınırım. Atı bağlayıp ahıra bakarken, annem yanıma koşar.

"Hey! Adlarınız ne?" diye koridordan bağırırım.

İki çocuk bana dönerek bakarlar, ağızları açık kalır, sonra hemen kapanır. Öndeki çocuk arkasına uzanır ve diğerine çarptığında onun karnına yumruk atar.

"Ben Brock!" diyor şiddet eğilimli olan. "Logan arkamda."

Annemin kolunu tutup onu önüme çekerim. "Harika. Bu benim annem, Shelly."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar," diyor annem, bana olan hayal kırıklığını açıkça belli ederek. "Bu benim kızım, Tilly. Yeni kuaförümüz."

"Oh, harika. Yani, sen hep burada olacaksın, öyle mi?" diye sorar Brock, elini kot pantolonunun arka cebine sokarak.

Yavaşça nefes alıyorum. "Evet. Beni sık sık damat ahırında göreceksin."

"Umarım Diesel'e bakmak zorunda kalmazsın," diye mırıldanır Logan, solundaki boş ahır gözetleyerek.

Brock, çocuğun kaburgalarına dirseğini sokar. "Ona böyle şeyler söyleme. Rowe duyabilir."

Bu beni neredeyse güldürecek. Onunla ilgili endişeleri gerçekten çok sevimli. Bir zamanlar ben de öyle hissediyordum. Onun bu hayattan üstün olduğunu, bu yerin ona sunabileceğinden çok daha fazlasını hak eden bir adam olduğunu düşünüyordum. Sonra büyüdüm ve onun da bizim gibi bir insan olduğunu fark ettim.

"Ona söylemeyeceğim. Ama Diesel kötü bir at değil. Ondan korkuyorsan, seni sevmiyor demektir," diyorum.

Brock kaşlarını çatıp arkadaşına döner. "Neyse. Hadi, Logan."

"Sizinle tanışmak güzeldi çocuklar. İyi çalışmaya devam edin!" Annem aceleyle dışarı çıkar.

Gözlerimi devirip onu ahırdan çıkması için dürttüm. "Şimdi mutlu musun? İki kişiyle tanıştın."

"Demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun. Gerçek kovboylarla tanışmak istiyorum. Her gün konuştuğun insanlar onlar, değil mi?"

Ödünç aldığım atı bağladığım yerde bırakıyoruz. Rowe, eyerini çıkarıp onu yerine koymakla uğraşabilir. Ayrıca, annem çoktan ilerlemeye başladı, istesem bile bunu kendim yapmak için zamanım yok.

Etrafımıza bakınıyor, bir şey arıyor. Çiftlik evine gitmeye karar verdiği anda işimizin bittiğini biliyorum. Beni Rowe'un annesiyle konuşmaya zorlayacak ve bundan daha kötüsü olamaz. Bu yüzden, bir kovboyun sırtı geçip gittiğini gördüğümde onun dikkatini çekiyorum.

Burada gördüğüm diğerlerinden daha yaşlı. *Kahretsin*. Gözlerini bana çevirdiği anda onu tanıyorum. Gözleri unutulmayacak kadar tanıdık geliyor. Nedense, son görüşmemizden bu yana sadece birkaç yaş yaşlanmış gibi görünüyor. Aynı gri aygırın sırtında otururken, eldivenli eliyle bize el sallıyor ve gözlerini durduğumuz yere dikeyor.

"Tilly? Kahretsin, çok uzun zaman oldu tatlım," diyor Otis sırtarak.

Bir anda, atından atlayıp onu geride bırakıyor. Çiftlikteki en yaşlı kovboy bana doğru koşarak geliyor ve beni kollarına alıyor. Gülmekten boğuluyorum ve ona sarılıyorum, tütün ve ter kokusunu içime çekiyorum. Garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Şu haline bak. Kendimi milyonlarca yaşında hissediyorum. Çok büyümüşsün." Buradaki diğer erkeklere yaptığı gibi sırtıma hafifçe vuruyor. Vuruşun hafif acısı bana teselli veriyor, yokluğumda her şeyin değişmediğini biliyorum. "Burada çalıştığını söylediklerinde neredeyse inanmamıştım, ama lanet olsun. İşte buradasın."

Ayrılıyor ve ben anneme bakarak başımı sallıyorum. O da gülümsüyor ve bizi izliyor.

"İşte buradayım. Ve sen de buradasın. Bunca yıl sonra hala yoluna devam etmedin mi?"

"Ne yapayım? Buralarda yaşlı bir adamı kabul edecek kimse yok. Zaten buradan ayrılmak için çok fazla sözüm var. Bu geç saatte yeniden başlamak imkansız."

"Ben Shelly," diyor annem, araya girerek.

Ağzımın köşesini kıvrıp ona bu anı yaşıatıyorum. Güneş ve bugün güneş kremi sürmediğim için yanaklarım yanıyor. Akşama kadar yanacağım ama bu beni rahatsız etmiyor. Annemle birlikte olduğum için, bazen ne kadar sinir bozucu olsa da.

"Hatırlıyorum. Kızın, ahırda saklanıp gizlice ata binmek için kaçtığında, sürekli senden bahsederdi. Seni tekrar görmek güzel," diyor Otis, çekiciliğini artırarak.

Annemin parmağındaki alyans ona hiç şans tanımıyor, ama denemesini izlemek eğlenceli.

"Ah, hiç de gizli olmayan o gizli geceler. Kardeşi her seferinde onu ispiyonlardı."

"Ne?" diye bağıriyorum, başımı ona doğru çevirerek.

Otis'in derin kahkahası sorumu takip eder ve annem sadece eliyle beni uzaklaştırır ve "Yıllar önceydi, tatlım" der.

Yaşlı adam bana göz kırptı. "Artık gizli gezilere gerek yok. Sen maaşlı çalışıyorsun."

"Harika," diye mırıldanıyorum.

Burada aklımı kaçıracığım. Buna şüphe yok. Sadece bunun benim için en kötü mü yoksa en iyi şey mi olacağına karar vermem gerekiyor.

14

ROWE

Ahırın duvarına yaslanarak, ufuktan çoktan batmış olan güneşe bakıyorum.

Yarım saattir burada bekliyorum, ayak parmağımla toprağı tıklatıp çenemi o kadar çok hareket ettirdim ki şimdiden ağrımaya başladı. Kendimi sabit tutmaya zorlarken her dakikadaki altmış saniyeyi sayıyorum. Yeni bir işin ilk gününde geç kalmak çoğı insan için normal bir durum değildir. Ancak Tilly çoğı insan gibi değildir ve geçen hafta sonu rodeoda kazandığım parayı, bunu sırf inat için yaptığına bahse girerim.

Kıkırdamamı yutuyorum. Kin tutabilen tek kişı o değil ve ben onunla işim bittiğinde bunu hatırlayacak.

Ahırın içinden, Brock'un koridorda ileri geri ittiğı el arabasının tekerleklerinin sesini bastıran bir kişneme sesi geliyor. Bu sabah yine pisliğı temizliyor ve ben o kadar sinirleniyorum ki, Tilly'nin bu işi bitirmesi için ona bu görevi tamamen bırakmasını söylemeyi düşünüyorum.

Arkamda bir kamyonun motoru gürültüyle çalışıyor, sonra duruyor ve dikkatimi çekiyor. Ön camdan beni izleyen kadın Tanner'ın yanında oturuyor ve o arabadan indiğı anda kendimi tutamayıp konuşuyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Adımlarını yavaşlatıyor, ses tonumu algılıyor. "Onu işe getiriyorum. Bu sabah orada at yoktu.

Yolcu kapısı açılır ve Tilly dışarı atlar. Şapkasını başına takar ve kalçasını kapıya vurarak kapıyı çarparak kapatır. Yüzündeki sahte masumiyet beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sinirlendirir. Uykusuzluğum, ona doğru fırlayıp yüzünü cama bastırıp kışına şaplak atmamı hiç de kolaylaştırmıyor. Belki o zaman bu lanet rolünü bırakır.

"Tanner, bu sabah evi aradığımda beni almaya gelme nezaketini gösterdi. Ne yazık ki, arabayı beklerken birkaç dakika geç kaldım," diyor bana yaklaşırken.

Onun giydiği kıyafeti tam olarak görebildiğimde ellerimi ceplerime sokuyorum. Üzerinde "*Cowboy Pillows*" yazan lanet olası tişört yok artık. Bugün göğüslerinin üzerinde yazan yeni kelimeleri görmek zorunda kalmamak için, onun o tişörtü tekrar giymesini talep etmekten bir adım uzaktayım.

Atı Kurtar, Kovboya Bin.

Bir nefes al. Bir nefes ver.

Gözlerimi indirdiğimde, başka bir çift mini şort giymiş halini görünce kafama bir tokat yemiş gibi oldum. Şortu bacaklarının o kadar üstüne çıkmış ki, on sekizinci doğum gününde yaptırdığı beş santimlik at nalı dövmesini görebiliyorum. Dövmeyi bacağının o kadar üstüne yaptırmasının tek sebebi, babasından saklayabilmektir.

Gözlerimi ayaklarındaki kirli botlardan, uzun, çıplak bacaklarına doğru kaydırıldığında, göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Gözlerim, kemer tokasının üstündeki çıplak deriye takılmadan önce, sıkı, ince karın kaslarının çizgilerini görüyor. Sıkı gömleğinin kaldırılmış eteğinin altından kaybolmadan önce, karın kaslarının ince çizgileri görünüyor. Kumaş gövdesini sarıyor ve göbek piercinginin izini fark ettiğimde, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Benim bakışlarımın ağırlığı altında hareket ediyor, sanki beni kışkırtmak istercesine göğüslerini öne doğru itiyor. Gömleğinin, göğüslerinin üzerine basılmış yazının altındaki iki sıkı tepeye takıldığını fark ediyorum. Onun ne sakladığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Parmaklarımı ceplerimde daha sıkı kıvırıyorum.

Tanner bu anı konuşmak için seçer. Sesi kulak zarlarımı tırmalıyor.

"Birkaç dakikanızı ayırabilirim diye düşündüm. Şimdi arenada Sawyer'ı görmeye gidiyorum."

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum. "Evet, git yap şunu. Şoförlük yapmak için maaş almıyorsun. Sawyer'a da bu işi yapması için kandırıldığını ve onun da şoför olmadığını söyle."

"Beni bıraktığın için teşekkürler, Tanner," der Tilly, Tanner kamyonetin kapısına uzanırken parmaklarını ona doğru sallayarak.

Ona attığı memnuniyet dolu gülümseme, beni ahırdan uzaklaştırır ve onlardan uzaklaşıyorum. İçeride, ciğerlerimi atların kokusuyla doldurur ve bunun kasıtlı olduğunu kendime hatırlatırım. Eğer ona tepki gösterirsem, daha da kötüleşir, cesaretlenir.

Eğer benim çiftliğimde herkesi becermek istiyorsa, becerebilir. Tanrı, geceleri yatağına girmesine izin verdiği erkeklere yardım etsin. Kendilerini kaybedecekler ve acınası bir gülümseme için onun peşinden koşacaklar.

"Babam buraya gelip seninle konuşmadığı için şanslısın "Oh, çünkü sen çok daha iyisin. Ben çok şanslı bir kıyım."

Bakım kulübesi açık, kullanılmamış ve temiz bir şekilde onun arkasında duruyor. Eski bakıcı ayrıldıktan sonra bunu hazırlamak için kim zaman buldu, bilmiyorum ve umurumda da değil. Önemli olan, hangi atlara dokunması gerektiğini ve hangilerine dokunmaması gerektiğini ona açıkça belirtmem.

"Diesel'e yaklaşma," diyorum, ses tonum kesin. "Onun bakımını kendim yaparım."

"Gerçekten mi? O beni seviyor."

Ona dönerek kollarımı kavuşturuyorum. "Evet, gerçekten. Onun en son ihtiyacı olan şey, senin varlığına tekrar alışmak."

"O bir at, Rowe. Üstelik genç de değil. Etrafında kalmayan birçok insanla tanıştı."

Aklıma gelen ilk cevabı bastırıp, başka bir cevapla gizlerim. "Sen onun için rastgele bir yüz değildin. Yalnız kalmamalıydı."

"Yalnız mı?" Bir saniye sonra gözleri farkındalıkla doldu. "Bunu bana yükleme. Hapse giren ben değildim."

"Peki benim gitmemin sebebi ne, Tilly?"

Gözlerini kaçırmadı. Hatta, sorum onu o kadar kızdırdı ki, derin yeşil gözleri daha da sert bir şekilde bana bakmaya başladı. Aramızda yoğun bir öfke hissi alevlendi, birbirimize bakarak

Karşılıklı dururken, aralarında yoğun bir öfke hissi alevlenir. Diesel'in ahırında homurdandığını duyabiliyorum, kafasını metal parmaklıklara bastırıyor, sanki yeterince gürültü yaparsa ona bakacağını sanıyor.

"Bunu yüzüme vurmayı bırak. Beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun," diye uyarıyorum, sesim çakıl gibi.

Omurgası dikleşir. "Burada ahlaki üstünlük taslayamazsın. Kimse seni yaptığın şeyi yapmaya zorlamadı. Ben kesinlikle senden bunu istemedim."

"Biliyorum. On yıl boyunca bunu kalın kafama sokmaya çalıştım. Sen hayatına devam etmekte hiç sorun yaşamadın, cehennem kedisi. Şimdi geçmişini umursamaya başlama."

Burun deliklerinin genişlemesi beni heyecanlandırmamalı. Yine de, işte buradayım, keskin dilinin beklentisiyle neredeyse heyecanlanıyorum. Bakışlarını göğsüme indiriyor, gömleğimin en üstteki iki düğmesinin açık olduğunu bildiğim yere. Orada tam olarak ne aradığını hiç bilmiyorum ve umurumda da değil. Derimde taşıdığım renkli desenler, o bakmak istediği sürece onu eğlendirebilir. Hapse girmeden önce orada değillerdi ve o, benim zaten sergilediğimden fazlasını görmeyecek.

Hayal gücüyle eğlenebilir.

"Atların isimlerinin listesi var mı?" Onu neredeyse duymuyorum.

"Ne?"

"Atların isimlerinin listesi var mı?" diye tekrarlıyor ve sanki ilk sorduğunda soruyu anlamayan bir aptalmışım gibi bana göz kırpmıyor. "Hangi atlarla ne zaman çalışacağımı bilmek için."

"Evde," diye yalan söylüyorum.

Çenesini eğip, başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Onu takip edecekmişim gibi bir adım attım, sonra durup geri çekildim.

"Son ağıldaki kısarak günlerdir iyice taranmamış.

Oradan başla," diye sertçe emrediyorum.

Bu onu duraksatır. "Bu bir emir mi?"

"Babam seni bana verdi. Başka seçeneğim yoktu. İkimiz de seçeneğimiz yoktu."

Acı kahkahası ahırda yankılanır. Bana dönüp kaşlarını kaldırdığında bal sarısı örgüsü sırtında sallanır. "Peki, benimle birlikte olmanın senin için ne kadar korkunç olacağını ona söyledin mi?"

"Sence umurunda olur muydu?"

"Hayır."

"Aynen öyle. Evden isim listesini al ve işe koyul. Yetişmen günler sürer. Bu hafta sonu nalbant gelecek."

"Kısarak dışında, uymam gereken bir sıra var mı?" "Hayır. Evden listeyi aldıktan sonra istediğini seç."

Kapıdan dışarıya, siyah atın hala yuvarlak çit içinde durduğu yere bakıyor. Artık volta atmıyor, ama ilerleme de durmuş durumda. Birkaç inatçı aygırla tanıştım ve çalıştım, ama bu beni zorluyor. Buradaki kimseyle ilgilenmiyor. Ona en fazla birkaç metre yaklaşabildim.

"Peki ya o? Berbat durumda."

Kaslarım beton gibi sertleşir. "Ona yaklaşma. Anlaşıldı mı?"

"Pislik içinde. Ne zamandır burada? Kimse onu kontrol etti mi?"

"Muayene edildi. Katie'nin ona yaklaşıp muayene edebilmesi için onu sakinleştirmek zorunda kaldık. Sağlıklı."

"Tıbbi olarak belki," diyor, sesi belirgin bir endişeyle alçalıyor.

Onun bakışlarından her bir fikrini görebiliyorum. O bir kelime daha söylemeden, kolunu tutup dikkatini çekecek kadar sertçe çekiştiriyorum. Kolunu tuttuğum yere bakarken kaşlarını çatıyor.

Kolları zayıf bir şekilde sallayarak kurtulmaya çalışıyor. Onu daha da sıkı tutuyorum ve ona yaklaşıyorum, böylece göz teması kurmak için başını geriye doğru eğmekten başka seçeneği kalmıyor. Çenesini oynatması sadece öfkemi daha da artırıyor.

"Ciddiyim, Tilly. O piçi rahat bırak."

"Sen benim bekçim değilsin ve onun bu durumda olması doğru değil. O pis ve ben onun ne kadar kötü durumda olduğunu görecektim kadar bile yaklaşamadım. Onun bu şekilde rahat olduğunu gerçekten düşünebilir misin?"

"Onu ihmal etmeye çalıştığımı düşünmüyorsun, biliyorsun. Oraya girdiğin anda sana saldırarak ve tımar, senin ya da bizim endişeleneceğimiz son şey olacak. Fırçalamak için kırık bir kaburga ya da parçalanmış bir yüz değer mi sence?" Sözler sert, acımasızca zalim. Hiç yumuşatmadan ekliyorum: "O insanlardan korkuyor. Sana güvenmeden ona yaklaşırsan, tek yapacağın şey onun bizim hakkımızda düşündüklerini doğrulamak olur."

Kolumu bırakıp bir adım geri çekilirken sertçe nefes verir. "Orada acı çekiyor."

"Hayır, acı çekmiyor. O kafes, onun şimdiye kadar bulunduğu en güvenli yer."

"O senin mi?"

Bu soru beni şaşırttı. Durup, hayal kırıklığımla boğuştum. O olmadan, onun yanında kendime güvenemiyordum. Bana böyle saçma sorular sorduğunda olmaz.

"Hayır. İyileşmek için burada, sonra gidecek." "Onu kim incitti?"

"Herkes."

Tilly'nin şeftali rengi dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. Onu çok yakından izliyorum. Onun düşündüğü her şeyi öğrenmek için ne kadar çaresiz olduğumun farkında değilim. Bu bir hastalık. O geri döndüğünde vücudumun yeniden farkına vardığı bir hastalık.

Bunu ilk kez hissettiğimde, resmi cezamnın verildiği boğucu mahkeme salonunda onu izliyordum. Yargıç konuşurken tüm zaman boyunca bana baktı, bir an bile gözlerini kaçırmadı. O zamanlar her şey felaketti. O gün sadece bana ve kardeşine olan sadakatinden dolayı geldiğini düşünmüştüm. Ama o mektuplar gelmeye başladığında, işler benim için hiç beklenmedik bir şekilde tersine döndü.

Şimdi, keşke kalemi kağıda değdirmesem diye düşünüyorum. "O zaman kalmalı."

"Onun burada bize bir faydası yok."

"Ne yani, burayı evi olarak adlandırabilecek tek kızgın piç sen misin?"
Sırtışı m onu uyarmalıydı. Ama onu daha da yaklaştırdı.

"Ben bir

Carrigan'ım." "O da
olabilir."

"Hayatta kırık şeyleri toplamak için bir ödöl yok."

"Olsaydı, çoktan kazanmış olurdum."

Göğsümde bir baskı hissediyorum. İlk başta düşündüğüm gibi içimden değil. Gömleğimin üçüncü ve dördüncü düğmeleri arasındaki boşluğa saplanan kavisli tırnaktan geliyor. Parmaklarının ince kıvrımlarına ve bir iki parmak ötedeki yüzüğün yokluğuna odaklanıyorum.

Tilly'nin parfümü burnumu dolduruyor ve beynimi zehirliyor. Boğazımı sıkan bir şey var, bu yüzden ona geri çekilmesini söylemem imkansız. Yavaşça, kırmızı boyalı tırnağıyla üçüncü düğmeyi açıyor, başını eğiyor. Renkli kıvrımlar cildimdeki siyah desenlerin etrafında dönüyor ve o, sanki her birini incelemek istercesine onlara bakıyor.

Parmaklarımla bileğini kavrarım, parmaklarımın ne kadar kolay üst üste geldiğini fark ederim. Elini benden çekip bıraktığımda kaba bir ses çıkarır.

"Kalemnden uzak dur. Bir şeye ihtiyacın olursa, kendin hallet," diyorum, geri çekilirken.

Beni bırakırken eli kalçasına düşer. "Sürücümü uyardığın için, karavana giderken kamyonla gideceğim."

"Umurumda değil."

Arkamı dönmeden önce gördüğüm son şey, onun orta parmağıydı. Parmaklarını bana doğru uzattı ve sonra öfkeyle uzaklaşarak ahıra girdi. Neredeyse gülecektim.

Neredeyse.

TILLY

Biscuit adındaki kısırağı bitirip ahır kapısını kapattığımda güneş batmak üzereydi. Birkaç kez örgü yapmayı düşündüğüm, parlak siyah yeleli karamel rengi at, günün son "müşterisi"ydi ve geceyi bitirmeden bir tane daha almaya canım çekiyordu.

Bugün listenin yarısını bile bitiremedim. Petty Tilly bunun için Rowe'u suçlamak istiyor. Eve kadar gidip Faye'den, tüm zaman boyunca bakım ahırının duvarına asılı olan at isimlerinin listesini istemek zaman kaybıydı. Bu saçma bir uğraştı ve onun annesiyle bu konuda yaşadığım tartışmayı duyduğunda ne kadar gurur duyduğunu tahmin edebiliyorum. Şimdi düşününce, onun çiftlikteki diğer kadınları arayıp benim ve tavrım hakkında dedikodu yaptığından hiç şüphem yok.

Gerçekten de tavrım vardı. Tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı.

Dükkânıma geri dönüp, duvardan hortumu çıkarıp zemini yıkamaya başladım. Kanalizasyon çok büyüktü ve dökülmüş tüylerle kaplıydı. Önceki bakıcı kimdi bilmiyorum ama kendimi övmek gibi olmasın, o benim kadar iyi değildi. Bugün baktığım atlarda dıştan bakıldığında özensiz veya endişe verici bir şey bulmadım, ama kim oldukları belli ki bazı işleri savsaklamayı seviyorlardı. Kesinlikle hiç toynak yağı kullanmamışlardı ve en az üç fırça *hiç* temizlenmemiş gibi görünüyordu. Bazı atlar sanki hayatlarında hiç tarak görmemiş gibi davranıyordu ve bu pek de iyiye işaret değildi.

Painted Sky kadar çok atın bulunduğu bir çiftlikte, hızlı hareket etmeniz gerektiğini hissetmenizi anlayabiliyorum. On tanesini hallettiğinizde, on beş tane daha bekliyor. Bu döngü sonsuza kadar tekrar ediyor, ama ben bu işi seviyorum. Bu iş bir nedenden dolayı seçtim ve bu sadece bütün gün ahırda kalarak insanlarla konuşmaktan kaçınabileceğim için değildi.

Lastik çizmemlerin altındaki paspaslar da kirli. Az önce kısırlaştırılmış at bana büyük bir pislik bıraktı ve sonra zemini basınçlı yıkama makinesiyle yıkamama rağmen, hala izleri var. Bu gece rüyamda kuyruk pisliği görecekim. Bir dakika önce birkaç düğümü fırçalarken, bir dakika sonra dirseklerine kadar, sadece fermente olmuş kış suyu olarak tanımlanabilecek bir şeyin içinde buluyorsun kendini.

Sonunda paspasları temizledim ve saçları lavaboya attım. Hortumu kancasına astım ve ıslak fırçaları kirli sudan çıkardım. Kovaya sıktığım sabun çoktan gitmişti. Onları tezgahın üzerine koyup gece boyunca kurumaya bırakıyorum ve sonra birkaç kuru fırçayı duvara vuruyorum. Kovadaki suyu giderden boşaltıp denemek için ters çevirdiğimde, aşırı demlenmiş çay gibi görünüyor.

Bugün ilk kez ahır sessiz. Lastik çizmeleri çıkarıp, sessiz ahırların önünden geçerken kollarımı yukarı doğru uzatıyorum. Her zaman ayak bileklerine kadar boka batmış olan çocuk — adı Brock'tu sanırım — atları çoktan beslemiş ve gitmiş. Birkaç tanesi hala dışarıda ama Diesel'in ahırının önünden geçerken onu içeride buluyorum.

Akşam yemeğini mideye indirirken, kapısının metal parmaklıklarını tutup ona yaslanarak onu izlerken bana neredeyse hiç dikkat etmiyor. Uzakta olduğum süre boyunca onun ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Onun nezaketi hafızamdan hiç silinmedi, ama yüzü silindi. Bu konuda sık sık suçluluk duydum. Eskiden, eski kocamın yanında yatakta yatarken tavana bakarak bu durum beni rahatsız ederdi.

Geride bıraktığım her yüzü hatırlamalıydım, ama zamanla onları unutmak daha kolay hale geldi. Gözlerimi her kapattığımda onları görememek işimi kolaylaştırıyordu. Hayatıma yeniden başladığımda hissetmek istediğim son şey acıydı, bu yüzden onu önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Unutmak için ne kadar çok mücadele ettiğimi düşündüğümde, hatırlamak zorunda kaldığımda her şeyin daha da kötüleştiğini anlıyorum.

Nefesimi vererek alnımı parmaklıklara dayadım. Diesel, sesi duyunca kulaklarını oynattı ve sonunda samanını bıraktı. Sanki çiğnemeyi unutmuş gibi ağzından birkaç parça düştü. Gülmemi boğazımda tuttum.

Ağır toynakları ahırın zemininde fısıldayarak bana doğru yavaşça yürür, acele etmez, asla acele etmez. Sonra, tam orada, o kadar yakın ki burnunun ıslaklığını yanağımda hissedebiliyorum. Yüzünü parmaklıkların diğer tarafına dayar. Yanağıma bir esinti çarpar.

O, her zamanki inatçı haliyle, daha fazla güçle kafasını parmaklıklara vurarak uygun bir selamlama talep ettiğinde, kapı menteşelerinde sallanıyor. Artık gülmemi saklayamıyorum. Yumuşak bir şekilde gülüyorum ve o bunu tekrar yapıyor.

"Ben de seni özledim Diesel. Tanrım, ne kadar muhtaçsın," diyorum ona, parmaklarımı parmaklıkların arasından çenesinin altına kısırarak.

Elime biraz ağırlığını vererek, elimi orada tutmamı teşvik eder.

"Rowe'a bir tekme atmalısın çünkü bugün ilk önce seni tımar ederdim. Herkesten önce."

Sanki bana katılıyormuş gibi yüzüme bir nefes daha üfler.

"Yarın seni gizlice içeri sokacağım," diye söz veriyorum.

Nasıl başaracağımdan emin değilim, ama deneyeceğim. Elbette, o pislik kovboy bir ara çiftlikten ayrılmak zorunda kalacaktır. Her zaman burada olamaz. En son yapmak istediğim şey, diğerlerine onu sormaya başlamak. Onların hemen ona koşacaklarından hiç şüphem yok.

Kovboyar, bingo salonundaki yaşlı kadınlardan daha kötü dedikoduculardır.

"Yemeğini bitir, sabah görüşürüz," diyorum alçak sesle, Elimini kafasına getirip burnunu okşuyorum. "Sen iyi bir çocuksun, Diesel. Bu kadar uzun gittiğim için özür dilerim."

Geri çekilmeden önce burnunu son bir kez okşuyorum. Hareketlerimi izliyor, koyu renkli gözleri ayrılmamı zorlaştırıyor. Bir an için, siktir et deyip geceyi onun ahırındaki samanların üzerinde kıvrılarak geçirmeyi düşünüyorum

. Böyle bir at ahırında uykuya dalmak pervasızca bir davranış, ama bu ilk kez olmayacak. Vahşi hayvan olsun ya da olmasın, Diesel benim için ailemden biri.

"Yarın sana geleceğim. Bakalım Rowe beni durdurmaya çalışacak mı."

Bunun üzerine Diesel'e göz kırparak ahırı terk ettim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Karavanımda hala açılması gereken bir kutu var.

Ash bugün ansızın uğrayıp buraya bıraktı. Bu kutunun nedeni olduğunu söyledi, ama ben onun sadece tekrar kaçmadığımı kontrol etmek istediğini biliyorum. Yarın postaneye uğrayıp alabilirdim.

Kutu Nova Scotia'dan gelmişti. Üzerinde benim el yazımla yazılmıştı ve posta etiketi uçağa binmeden önce yapıştırdığım etiketti. Valizlerime sığmayan birkaç kutu eşya vardı ve bunları Ethan'la ayrıldığımız dönemde kaldığım kiralık daireden postalamıştım. Onları geride bırakmayı düşündüm. Ama içimde hala ölmek bilmeyen son nostalji parçacığı buna izin vermedi.

Şimdi, kutuyu açmak mı yoksa göle atmak mı istediğimi bilmiyorum.

Kararımı verip tezgâhtaki bıçak blokundan bir bıçak alıyorum. Kutunun üzerine çömeldiğimde, bıçağın ucu zaten kalitesiz bant işçiliğine saplanırken bir anı aklıma geliyor. Bu anıyı hatırladığımı bile bilmiyordum ama şu anda, hatırladığımı sandığım diğer anılardan daha uygun geliyor.

Bazı kardeşler çamur birikintilerinde buldukları solucanlarla veya birbirlerinin nefret ettiği yiyeceklerle birbirlerini kovalarlar. Ash ve ben farklıydık. O, ben uyurken yatağıma jartiyer yılanları koyardı, ben de ona bıçakla evin içinde kovalayarak ödeşirdim.

Belki de binicilik dersleri yerine terapiye gitmem gerekirdi.

Kıkırdayarak, bandı kesip kapakları açtım. Bıçağı bıraktıktan sonra yere oturdum ve kutudaki anıları kaplayan balonlu naylonu çıkardım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hangi gönderimin önce geldiğine bakarak.

Elastik bantlarla sınırlarına kadar gerilmiş mektup yığınları, eski fotoğraflarla dolu olduğunu bildiğim turuncu bir zarfın üstünde duruyor. Kutudan uzaklaşarak geriye yaslanıyorum ve içimden kendime bu kadar aptal olduğum için kızıyorum. Onları on yıl önce yakmalıydım. Ama yakmadım, işte buradalar. Mektupların, onları tekrar okumaya cesaretim olmadığını bildikleri için alaycı bir şekilde kıkırdadıklarını neredeyse duyabiliyorum.

Siktir et.

Lastik bandı koparıp en üstteki mektubu alıyorum. Üzerindeki tarih, asla unutamayacağım bir tarih. Rowe'un mahkeme salonundan çıkarılıp hepimizden uzaklaştırıldıktan sonra ondan ilk kez haber aldığım gün. O günden bu yana bir ay geçmişti ve tüm çabalarım rağmen Ash'i beni onu ziyarete götürmesi için ikna edememiştim.

Mektubu açtım, cesaretimi topladım ve her zamanki gibi okumaya çalıştım.

17 Eylül Tilly,

Yaptığım şeyden dolayı benden nefret edip, bu mektubun kimden geldiğini gördüğün anda yakacak mısın, yoksa yazdıklarımı okuduktan sonra mı yakacaksın, bilmiyorum. Her halükarda, en azından iyi olup olmadığını öğrenmek için denemem gerekiyordu. Ezra'nın seni rahatsız etmiş olması imkansız, ama onun aptallık yapıp seninle tekrar konuşmaya çalışacak kadar iyileşmiş olup olmadığını merak ederek uyuyamıyorum. Ya da videoları şimdi paylaşacak kadar.

Mahkemeye gitmene gerek yoktu.
Yine de gittiğin için teşekkür ederim. Ailenle ve Ash'le birlikte orada olmalarının benim için çok önemli olduğunu onlara söyleyebilir misin?
Evet... tamam. Söylemek istediğim tek şey buydu. Ezra hakkında gerçeği söyle bana.
Tamam. Hoşça kal,
cehennem kedisi. Rowe

Ona cevap vermek iki haftamı aldı. Önce düşüncelerimi kalemle yazdım. Sonra kağıdı buruşturup kalemle yeniden yazdım. Kırmızı, sonra mavi denedim, sonunda siyah kaleme karar verdim. Onu etkilemek için çaresizce kendimi düzgün yazmaya zorlamam tamamen acınası bir durumdu. Yirmi bir yaşındaydım ve hayatımı mahvetmeye çalışan, neredeyse birini öldürecek olan adama aşık olmuştum.

Aşk mektupları gönderip almıyorduk. Onlar bundan çok uzaktı. Aylar geçse de, hiç bir zaman dışa vuran romantik bir şey olmadı. Ona delicesine aşıktım, ama o bu duyguları paylaşmıyordu. Son mektubu geldiğinde bundan daha emin olamazdım.

Ama arkadaşlığımız gerçektir. Bir ara, onunla Ash'in hiç olmadığı kadar yakın olduğumuza tamamen ikna olmuştum. O hapisteyken ben depresyona girmediğimi göstermeye çalışıyordum, ama yine de en iyi arkadaşlardık. Çoğu gün yataktan kalkmamın tek nedeni onun mektuplarıydı. Onun ailesi için çalışmanın bunun için yeterli olmadığı kesin.

Boğazımı temizleyerek kutuyu kapatıp kanepenin arkasına itiyorum. Gözden kaybolunca, ılık mini buzdolabından bir bira çıkarıp dışarı çıkıyorum. Gece, manzarada hoş bir değişiklik yaratıyor. Çimlere oturup birayı açıyorum.

Painted Sky kamyonu karavanımın önüne park etmişken, biramı bitirip Nova Scotia'daki terapistimin bana söylediği son sözleri zihnimden silip atıyorum.

"Onların hala nefes alması seni kızdırmayı bıraktığında, iyileşmenin bittiğini anlayacaksın, Tilly. O noktaya geleceksin."

O mektubu tekrar okudum ve hala Rowe'un onu hiç yazmamış olmasını diliyorum. Burada olmamış olmasını, hapisten çıkmamış olmasını ve bana söylediklerinin benim naif kalbimi paramparça etmemiş gibi davranmamasını diliyorum. Zaman, bu yerle ilgili anılarımı ya da bir anda kaybettiğim en iyi arkadaşımı hiç yumuşatmadı.

Ondan nefret ediyorum.

O gece yaptıkları için ya da bana hiçbirini benim için yapmadığını söylediği için değil.

Ama hala onun yalan söylediğine inanmak istemem yüzünden.

16

ROWE

"BANA BİR ŞEYLER İÇİN CEZA MI VERİYORSUN?"

Babam bana boş boş bakıyor, soruma verdiği ilk tepkiyi gizliyor. Şapkası hafifçe yukarı kaymış, şakaklarındaki gümüş rengi saçları ortaya çıkmış, derin bir nefes alıyor ve biraz daha dik duruyor.

"Cezalandırılmayı hak eden bir şey mi yaptın?"

"Emin değilim. Otis bu tatlı dilli saçmalıkları daha iyi yapacağı halde beni gönderiyormuşsun gibi geliyor. Ben çok meşgulüm, gidemem. O, her şeyin yolunda olduğuna onu ikna eder."

"Öyle mi? O piçi ehlileştirdin demek? Her şeyi hallettiğine göre, ona bir son tarih verebilir miyim?"

Gözlerimi kaçırıyorum, çenem gergin, diş etlerim ağrıyor. "Oraya varıyoruz." "Bir ay oldu ve hala seni binmene izin vermiyor. Yeter Yeter artık. Sen onun sahibinin evine gidip, neden iyileşmediği halde atını burada tutmak için para ödemeye devam etmesi gerektiğini ona *kendi* ağzından söyleyeceksin. Benim ona söyleyecek başka bir şeyim kalmadı. Artık uydurmak için başka bahanem yok."

"Her zaman hızlı olamayacağını biliyorsun. Böyle bir atla olmaz," diyorum sertçe.

"Bu kadar hızlı değil, Rowe. Şu anda lüks bir pansiyonda kalması için binlerce dolar ödüyor ve ben haftalardır senin ilerleme kaydetmemeni mazur gösteriyorum. Sıra sende. Artık bu senin sorumluluğun."

Çenemi kaşıyarak göğsümde yanan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. "Beni göndermek istiyorsan, giderim. Ama o benimle gelmeyecek

."

"Bu senin kararın değil, evlat. Ağzından çıkanlara dikkat et."

"Ne anlamı var? O burada daha yararlı," diye ısrar ettim, bu konuyu bırakamıyordum.

Son iki haftadır Tilly'den uzak duruyorum. O ahıra girdiğinde, ben diğer taraftan ıkıyorum. Onunla tek konuştuğum zaman, geri döndüğünde öfkeden köpürmesine neden olacak gereksiz işleri bitirmesini istediğim zamanlar. Dün Brock'a ahırını temizleme işinden bir gün izin verdiğimde ve küreğini ona verdiğimde çok sevindi.

Dün gece kulübemdeyken Tilly'nin çığlıklarını ve bana küfürlerini hâlâ duyabiliyordum.

Bizi iki dakikadan fazla bir süre boyunca bu kadar yakın mesafede tutmak, babamın son on yılda aldığı en kötü karardı. Ama o inatçı bir adam ve ne kadar uzun süre onunla tartışırsam tartışayım, fikrini değiştirmeyecek.

"Sen oradayken o, diğer atlarıyla ilgilenecek. Belki de benim lanet olası ahırımda duran atı tamir etmedeki gecikme için özür olarak onu biraz yumuşatabilir," diyor, sesi keskin ve kesin.

Tüylerim diken diken oldu. "Bu iş için para alacak mı?"

"Burada kimsenin bedavaya çalışmasına izin vermem." "Peki. O da kabul ediyor mu?"

"Bu senin için neden bu kadar önemli, evlat? Boş ver. Bir saat sonra gidiyorsun."

Bir saat mi? Bu kadar geç çıkarsak, akşam yemeği vaktine kadar oraya varamayız bile.

Ağzım kurur, dilim külle kaplanır, ben ise hızlıca başımı sallayıp uzaklaşırım. Otis çitin yanında durmuş, sanki tüm bu zaman boyunca kulak misafiri olmamış gibi davranmaya çalışıyor ama bu hiç de inandırıcı değil. Onu görmezden gelerek yanından geçerim, gözlerim çoktan Diesel'i bağladığım yere odaklanmıştır.

"Onu da yanına alabilmen için bir römork bağlamamı ister misin?" diye soruyor Otis, şimdi peşimden geliyor.

Diesel'in ipini çözüp eyere biniyorum, Tilly ile hiçbir yere gitmemek için çiftliğin diğer tarafına gitmeyi düşünüyorum.

"Onu ihtiyaç duyacak kadar uzun süre gitmeyi planlamıyorum. Çocukların ona dokunmadığından emin ol yeter."

"Yolda biraz viski al. Böyle durumlarda hediyeler çok işe yarar."

Yaşlı adama bakıyorum, sesimde saklayamadığım kadar sinirli ve kızgınım. "O lanet olası bir hediyeyi hak etmiyor. Bu kadar yaygara koparan, atı umursamayan bir adam için yalvarmak gerekmez. Mesele para."

"Her zaman öyledir, Rowe. Hayat böyledir."

"Felsefi saçmalıkları bırak. Kabinime gidiyorum."

Daha fazla tartışmıyor. Elini sallayarak beni uğurluyor ve nefes verirken, "Tamam," diyor.

"Ne marka?" diye

soruyorum. "Ne?"

"Viski. Ne marka lan?"

"Bulabileceğin en ucuz olanı. Onun hak etmediğini söylemekte haklısın. Ama bu, numara yapamayacağın anlamına gelmez. Yüzünü kurtar."

Gülerek geriye yaslandım. "Anladım."

Başka bir şey söylemiyor. Sanırım, bir konu hakkında konuşmam bittiğinde bunu herkesten daha iyi anlıyor. Belki babama benim hakkımda bir iki şey öğretebilir.

Diesel'i tırıs atmaya zorluyorum ve yola çıkıyoruz.

TILLY, ben ahırdan çıktığımda kamyonetin kapısına yaslanmış, Diesel ise ahırında somurtarak duruyor.

Bacakları önündedir, ayak bilekleri çaprazlanmıştır. Bugün o kısa şortu giymemiştir, onu değiştirmiştir.

ceplerinde yapay elmaslar bulunan dar kot pantolon. Pantolonun paçaları bol ve botlarının üstünden sarkıyor. Bakışlarımı bacaklarından ayırıp, dar kırmızı tişörtünün üzerine beyaz harflerle basılmış yazıya çeviriyorum.

Beni Kavga Et Kovboy.

"Buralarda böyle şeyler giymekten zevk alıyor musun?" diye homurdanarak kamyonetin arka kapısını açıp çantamı içeri atıyorum.

"Ne giymekten?"

Sahte masumiyeti beni kapıyı çarpıp kapatmaya itti, cildimde bir sıcaklık hissettim. "Saçmalamayı kes. Gömleklerin bir anlamı yok. Buradaki erkekler, sen onları kışkırtsan da kışkırtmasan da sana bakıyorlar."

Karşımda durup kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Öyle mi?"

"Benim iltifatımı bu kadar mı istiyorsun, cehennem kedisi?" Sesimi alçaltıp omuzlarımı düzeltirken ona doğru eğildim. Gözleri benimkilere ulaşmak için vücudumda yukarı doğru kaymak zorunda kaldı. Bu kadar yakından bakınca mavi rengi sert görünüyordu, sanki zımparalanarak daha mat bir ton haline getirilmiş gibi. "Yoksa bugün sadece kendini beğenmiş mi davranıyorsun?"

Avuç içi göğüs kafesime çarptı. Bana ittiğinde kıpırdamadım, o da geniş bir adım geri attı. "Sen bir pisliksin."

"Bu sana hiç övgü kazandırmayacak."

"Bu çiftlikte övgü almak isteyeceğim son kişi sensin. O yolu çoktan geçtim."

Sessizlik.

Onu itip kaputun etrafından dolaşırken, dilimi bakır tadı alana kadar sertçe ısıırıyorum. Bu mutlaka alçakça bir darbe değildi, ama kesinlikle çok derinden vurmuştu. Geçmişimizi bana bir silah gibi fırlatma yeteneği beni gerçekten yıpratmaya başlıyor.

Yolcu kapısını açıp ayağını basamağa koydu ve ben karşı kapıyı açtığımda kabinden bana öfkeyle baktı.

"Kamyonete bin," diye emrediyorum ve içeri kayıyorum.

Kapıyı kapattığımda, sert çarpma sesi içimi ürpertir. Bunu görmezden gelip kontağı çeviririm. Tilly sonunda beni dinler ve kapısını benden daha yumuşak bir şekilde kapatır.

"Bana sürekli pislik gibi davranırsan, bu yolculuk çok uzun sürecek," diyor yola çıktıktan sonra.

"Konuşmamıza gerek yok." Direksiyonu sıkıca tutuyorum. "Ve böyle davranan tek kişi ben değilim."

"Önümüzdeki üç saat boyunca konuşmak istemiyor musun?" "Tartışmamızı mı tercih edersin?"

Radyoyla oynamaya başlar, düğmelere basıp durur, ta ki bir country şarkısı çalmaya başlayana kadar. Yeni bir şarkı, küçük bir kasabada yaşanan kalp kırıklığıyla ilgili bir şey. Şok edici.

"Çıkmadan önce eşyalarımı kamyonete koyup koymadığımı bile sormadın," diye mırıldanır.

Ona inanamayan bir ifadeyle bakarım. "Ben senin bekçin değilim."

"Onun çiftliğinde sıkışıp kaldığımız sürece yaşlı bir herifin atlarını tımarlamam gerektiğini düşünürsek, sorsan iyi olurdu."

"Eşyalarını aldın mı?" diye soruyorum sertçe. "Evet. Arkada."

Nefesimi verirken burun deliklerim genişledi. "Saçmalıyorsun."

"Eskiden terbiyeliydin. Terbiyen nereye gitti?"

"Demek tartışmak istiyorsun."

"Neden tartışmak zorundayız? Kavga çıkarmadan soruma cevap ver."

"Sadece kavgaya yol açacağını bildiğin sorular soruyorsun."

Kahverengi deri koltuğa yaslanarak, dirseğini konsola dayadı ve bana bakmaya başladı. Konsantrasyonunun yanaklarımdan sıyrıldığını hissedebiliyordum.

"Ne zamandır yarışyorsun?"

Tamam o zaman. "İki yıldır." "Sadece iki mi?"

"Şartlı tahliye olduğum sürece yarışmadım. Alberta dışına çıkmama izin verilmiyordu."

Hayatımın o döneminden bahsetmenin verdiği rahatsızlık baş gösterince direksiyonu daha sıkı kavradım. Uzun zamandır bunu yapmamıştım.

"Tabii... şartlı tahliye. Ash daha önce bahsetmişti."

"Merak ettin mi?"

"Neyi?"

Neredeyse gülüyordum. "Şartlı tahliye."

"Merak edilecek ne var ki? Cezanın geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirmedin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum."

Çenem düşer, ağzımdan tek kelime çıkmaz.

Tilly bacağını sallayarak içini çekiyor. "İyi halinden dolayıldı, değil mi? Hapisteyken?"

"Evet."

"Zor muydu? Mükemmel bir mahkum olmak?"

Onun samimi merakına kaşlarımı kaldırarak tekrar ona bakıyorum. Neredeyse masumca. Daha önce maske gibi taktığı kendini beğenmişlikten çok farklı.

"Başlangıçta zordu. *Sonra* kolaylaştı." *Ve sonra konuşmayı bıraktığımızda yine çok zorlaştı.*

Omzunun üzerine düşen örgüsünü eliyle okşadı. "Gerçek dünyaya dönmek nasıldı?"

"Bu da ne, Tilly? Neden birdenbire umursamaya başladın?" Bu sözler kırbaç gibi çıkar.

"Sohbet etmeye çalışıyorum. Cevaplarını alıp blog yazısı falan yazacağımdan değil," diye savunur kendini. Şarkı değişir ve albüm kapağının olduğu ekrana somurtarak bakar. "Eğer sessizce oturmak istersen, öyle de yapabiliriz."

İçimde küçük bir rahatsızlık hissediyorum. "Korkunçtu. Sadece üç buçuk yıl hapis yattım, ama sanki dört katı kadar kalmışım gibi hissettim. Güneş eskisinden daha parlak görünüyordu ve sevdiğim insanlarla aramda çok fazla zaman kaybolmuştu."

Üç hafta boyunca sadece kendime uygun bir yer bulmaya çalıştım. Ayrılmadan önce ait olduğumu bildiğim tüm yerler çok farklıydı ve o süreyi kendimi eskiden olduğum kişiye zorla geri döndürmek için harcamak zorunda kaldım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tekrar o kişi olmak mümkün değildi.

Ezra'yı yoğun bakım ünitesine yatırdığımda o halim öldü.

"Şimdi uyum sağladın mı?" diye sordu, sesi neredeyse ona ait olamayacak kadar yumuşaktı.

"Hayır."

"Sence bir gün uyum sağlayabilecek misin?"

Kamyoneti Painted Sky arazisinden  kıkıp otoyola giden arazi yoluna saptım. Gözlerimi kabine çevirdiğimde, o da beni izliyordu, dudakları aŗaęı doğru kıvrılmış, alt dudağı hafifçe dıŗarı  ıkmıŗtı. Göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık dalgası hissettim. Ona uzanmamak için iki elimi de direksiyona koymak zorunda kaldım.

"Belki."

TILLY

Aramızda olan her şeye rağmen, Rowe hala benim için konuşması en kolay kişi.

Onun huysuz görünüşü ve atlar dışında her şeyi nefret etmesi nedeniyle tam tersi olduğunu düşünebilirsiniz, ama o her zaman iyi bir dinleyici olmuştur. Onun somurtkanlığını ve inatçılığını bir kenara bırakırsanız, neredeyse her konuda size saatlerce konuşabilir.

Belki de o zamanlar ona bu kadar aşık olmamın nedenlerinden biri de buydu. O, sır saklamada en iyisiydi ve yaptığım ya da yapmayı düşündüğüm hiçbir şey için beni yargılamadı. Yardıma ihtiyacım olduğunda ilk arayacağım kişi Ash olmalıydı, ama yaşlandıkça onun en iyi arkadaşına daha fazla güvenmeye başladım. Ama bunu ona asla söylemem. Kardeşim benden bile daha çabuk kıskançlık yapar, bu insan olarak mümkün olmamalı.

Wickett Çiftliği'ne üç saatlik yolculuk, beklediğim kadar garip geçmedi. Yanlışlıkla o harfleri söylemeye çok yaklaşmış olsam bile, ağzım yol boyunca hiç durmadı. Ondan sonra birkaç dakika garip bir sessizlik oldu, sonra onu kızdıracağını bildiğim bir şey söyledim. Ondan sonra her şey normale döndü.

Akşamüstü güneşi, kalın, uzun bulutların arkasına saklanmış, her şeyi silikleştiriyor. Zaten burası Painted Sky'a kıyasla pek de iyi sayılmaz. Tabii, büyük görünüyor, ama park ettiğimiz evin çevresi çok dar.

Boya dökülmüş bahçe kulübesinin ötesine bakarak, bir gözümü kısarak otlakta bulunan yapının şeklini anlamaya çalışıyorum. Sağ tarafa doğru eğimli ve kapının menteşelerinden sarkmış olduğundan eminim.

"Bu gece burada kalmayacağız, değil mi?" diye soruyorum ve Rowe'un bagaj kapağını açmasını izlemek için arkama dönüyorum.

"Hayır."

Gömleğinin kollarını sıvamış, yeni dövmelelerini ortaya çıkarmış. Ona katılıyorum ve ön kolunun iç kısmında küçük damarlar gibi uzanan ve dirseğinde daha kalın bir gövdeye ulaşan siyah ağaç dallarını saymaya çalışıyorum. Kamyonetin kasasından bir küveti indirince, sayım yedi de kalıyor ve dallar görüş alanımdan kayboluyor.

"Onlar ne?"

"Senin diğer eşyaların."

Kaşlarım seğiriyor. "Benim eşyalarım mı?"

"Sen sadece fırçaları getirdin. Ben de ahırda kalanları aldım."

"Baban bu atlara tam hizmet verilmesi gerektiğini söylememiştii," diyorum, açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissederek.

Rowe gülererek bağırır. "Tabii ki söylemedi. Söyleseydi kabul etmezdin."

"Peki, burada hiç malzeme yok mu? Her şeyi getirmemize gerek yoktu," diyorum sertçe.

Gözleri çiftliği tarar, sanki bu cevap yeterliymiş gibi. Örgümü omzumun üzerinden atarım. Örgüm sırtıma çarpar, sonra küvetin bir ucunu tutarım ve ona diğer ucunu tutması için başımı sallarım.

"Tamam. O zaman onu da yanımızda götürelim."

Çöp kutusunu evin önündeki yoldan yukarı taşıyoruz. Ağırlığından omzum ağrıyor, ama Rowe kendi tarafında daha yükseğe kaldırmadan şikayet etme fırsatım olmuyor. Artık ağırlığının neredeyse hiçbirini taşımıyorum.

Bu konuda sessiz kalıyorum.

Eve vardığımızda, ekran kapının arkasında bir adam duruyor. Çürümüş verandada açıkça durmak yerine gizlice beklemesi çok ürkütücü.

"Rowe Carrigan. Nihayet geldin," diyor ve sonunda kapıyı açıyor.

Küvet beklediğimden daha hızlı yere indiriliyor. Sert bir şekilde düşüyor, içindekiler tıkırdamaya başlıyor. Rowe'un sırtı geriliyor, gömleği omuzlarında gerginleşiyor. Kendimi tutamayıp kaslarını izlemeye başlıyorum.

"Hız sınırının izin verdiği hızdan daha hızlı gidemem, Walt," diyor Rowe.

Adam acımasızca derin bir kahkaha atıyor. "Öyle mi? Suçlular sadece kendilerine yarar sağladığında kanunlara önem veriyorlar, öyle mi?"

Gözlerimi adama dikiyorum. Birkaç metre uzaktan bile, dudağının üstündeki sert bıyığı ve alt dudağının altındaki şişkinliği görebiliyorum. Eminim ki oraya tükürüğünü saklamıştır. Bir saniye sonra havaya yayılan nikotin kokusu beni tiksindiriyor ve şüphelerimi doğruluyor.

"Erkeklik hakkında konuşmak istiyordun, hadi konuşalım," diyor Rowe, sesi alçak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup adamı gözümün önünden ayırmıyorum. Hareketlerim onun dikkatini çekiyor gibi görünüyor. Çirkin kahverengi gözleri bana doğru kayıyor, bir anlığına kavuşturduğum kollarımda takılıyor, sonra birkaç adım önümdeki adama doğru çeviriyor.

"Bu kuaför mü?"

"Benim," diye Rowe'un yerine cevap veriyorum.

Bana bakmıyor. "Öyle."

"Tilly, Jed senin adının bu olduğunu söyledi sanırım. Öyle mi?" Bu sefer bana soruyor.

"Tek ve gerçek. Atlar nerede?"

Walt evin sol tarafını işaret ediyor. "Ahır o tarafta. Sadece birkaç at var. O çöp kutusundaki şeye ihtiyacın yok."

O zaman burası bir at çiftliği değil. Kokudan, şimdiye kadar ineğe benzeyen bir şey görseydim, sığır olduğunu düşünürdüm. Belki daha uzakta tutuluyorlardır.

"Oraya vardığımda karar veririm. Teşekkürler. Bitirmem birkaç saat sürer," diyorum, kolumu indirip çöp kutusunu almak için uzanıyorum. "Ve bunu oraya taşımak için Rowe'un yardımına ihtiyacım olacak."

Sonra, adının sesini duyunca dönüp eliyle işaret eder. Gri gözlerinde yanan hayal kırıklığı, onun yanında hissetmek istemediğim bir şeyi içimde uyandırır. Benim korumama ihtiyacı yok ve bunu teklif edersem kesinlikle rahatsız olacağına eminim.

Yine de, onun böyle görünmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de bunun sebebi, küflü bıyıklı ürkütücü yaşlı bir kovboy olduğunda. Herkes böyle bir bıyığı taşıyamaz, o da kesinlikle taşıyamaz.

Neyse ki, Rowe bakışlarından tüm duygusal izleri silip, çöp kutusunun kendi tarafını tutar. Kendimi biraz rahatlamış hissediyorum ve ikimiz de nereye gideceğimizi tam olarak bilmesek de, onun öncülük etmesini bekliyorum.

"Atım hakkında konuşmam bitmedi, Rowe," diye homurdanır Walt, evden uzaklaşmaya başladığımızda.

Omzumun üzerinden ona zehirli bir gülümseme atıyorum ve Rowe'un sırtını birkaç kez okşuyorum. "Merak etme, onu kısa süre içinde sana geri getireceğim."

Rowe benim sözlerime hiçbir şey eklemiyor. Yürürken başının arkasını izliyorum, çöp kutusunu ilk seferinden daha da yükseğe kaldırıyor. Elimde o kadar hafif ki, düşürsem bile yere çarpmaz.

Ağzımı büküp sessiz kalıyorum. *Sadece onun pazılarına odaklan ve onun farkında olmadığı bir şey için ona kesinlikle teşekkür etme.* Benden o kadar nefret ediyor ki, bana yardım etmeyi gerçekten düşünmez. Böyle küçük bir şeyi okumak aptalca.

Sonsuza kadar yürüdükten sonra nihayet küçük bir ahıra yaklaşıyoruz.

"Atlarını burada mı tutuyor?" diye soruyorum, tiksinti duyarak.

"Bir bakalım."

Rowe çöp kutusunu kapının önüne koyar ve paslı kolu çeker. Kapı yüksek sesle gıcırda, neredeyse beni korkutup kaçırır. Kapıyı tamamen açar ve karanlık odaya gün ışığı dolmasını sağlar. İçerideki durumu görünce neredeyse geri dönüp Walt'a koşacağım, ama ayaklarım beni Rowe'un yanından geçip gider.

Koku burnumu tırmalıyor. Kusma hissini bastırıp en yakın duvarda ışık düğmesini arıyorum. Keşke bulamasaydım diyorum içimden. Düğmeyi açtığım anda öfkeden titriyorum ve parlak ışıklar odayı dolduruyor

. Ciğerlerim daralıyor, her nefes alışımnda jilet bıçaklarını soluyormuşum gibi hissediyorum.

İçerideki üç at birbirinden uzak tutulmuş. Toplam on ahır var, her at arasında üç tane ve en sonda boş bir tane var. İlk önce hangisine bakacağımı bilemiyorum, bu yüzden üçünü de sırayla bakıyorum, kulaklarımda nabzımın sesi yankılanıyor.

"Siktir."

Kaba küfürleri görmezden gelerek içeri doğru ilerliyorum ve durgun, mat bir tüy örtüsüne sahip, pürüzsüz ve parlak olması gereken derisinin altında kaburgaları görünmeye başlayan kestane rengi bir kırsığın önünde tökezleyerek duruyorum. Siyah yelesi düğümlerden oluşan dağınık bir halta benziyor ve gözünün üzerinde kısmen kabuk bağlamış bir kesik var. Ön sağ ayağını sol ayağına göre daha fazla kullanarak endişeyle yere toynaklarını sürtüyor.

Ahırdaki su kovası kurumuş, zemin ise...

Dönüp öğürürüm, bileğimi kaldırıp burnumu kapatırım. Ağzımdan nefes alırken keskin koku çoktan cildime yapışmıştır. Botlar kirli koridorun zemininde çitirdayarak bana doğru geliyor. Atı tekrar bakarım, midem onu görmezden gelemeyecek kadar bulanık.

Sırtında kabuk bağlamış yağmur yaraları ve gözünün köşesinde kurumuş yapıştırıcı gibi yapışmış pislikler var. Kapıya uzanıyorum, avucumu parmaklıklara dayayıp parmaklarımda ona çok yaklaşmamasını sağlıyorum. Kulakları bir kez hareket ediyor, bu kadar yakın olduğumu fark ediyor ama tamamen kalkmıyor.

"Ağız mantarı var," diye fısıldıyorum.

Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Çenemi sıkıp ahırın tavanına bakarak ağlamamaya çalışıyorum. Şimdi bunun sırası değil. Burada yardıma ihtiyacı olan iki at daha var. Hepsi de en kötü şekilde ihanete uğramışlar. İçerideki diğer ikisine bakmadan da bunu biliyorum.

Rowe'un botlarının beton üzerinde yaklaşan sesini duyuyorum, ardından telefonunun kilidini açan yumuşak bir tıklama sesi geliyor. Bir saniye sonra, kamerası açık halde telefonu bana uzatıyor.

"Fotoğraf çek," diyor, sesi alçak.

Sessizce, fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyorum. Kıvrılmış toynaklar, harap olmuş tüyler, ağır gözler, hepsini çekiyorum. Su kovası ve yerdeki pislikler bile unutulmuyor.

"Bana bak."

Kamerayı sıkıca tutuyorum ve gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. Beni bekleyen anlayış, ellerimin gevşemesine neden oluyor. O hemen bir şey söylemiyor. Bir süre sessizce duruyoruz, sanki ikimiz de ilk konuşan olmak istemiyormuş gibi birbirimize bakıyoruz.

Bir an için, acaba öylece gidecek mi diye merak ediyorum. Gitse de şaşırmam. Daha önce de olmuştu. Ama onun sesi yumuşak bir şekilde duyuluyor. Bu, beklediğim en son şeydi.

"Diesel'i bulduğunda olduğu gibi görünüyor."

Bu anı içime işliyor, nefesimi kesiyor. Daha gençtim, daha aptaldım, ama onu buna benzer bir ahırda bulduğumda da aynı derecede öfkeliydim. Ve Rowe şimdi olduğu gibi yanımdaydı, öfkesini bastırmak için elinden geleni yapan sessiz bir ortak.

"Hatırlıyorum."

"Saatlerce ağladın. Ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, yardım etmek için, durmak bilmedin."

Gülüşüm ani ve keskin. "Bunun için benimle dalga geçtin."

"Başka ne yapacağımı bilmediğim için. On beş yaşında aptal bir çocuktum."

Şimdi ona daha dikkatli bakıyorum. *Daha derinlemesine*. Dikkatlice boş bırakılmış ifadesi, benim açıkça hissettiğim her şeyi gizliyor. Ben surat asıp ağzımı açmaktan kendimi alamazken, o başka yere bakıp dilini ısıyor. Duygularını gizleme konusunda profesyonel ve şu anda, bu atları buradan çıkarmak için ne yapmamız gerektiğine karar vermek için hangimizin daha uygun olduğunu düşündüğünü biliyorum.

"Bundan kaçamayacaksın." Çenesini kısırlaştırılmış atın ahırına doğru eğiyor. "Hiçbir zaman umursamıyormuş gibi davranmakta iyi olmadın, bunu başardığını düşündüğün zamanlarda bile."

Sessizlik uzayıp gidiyor. Henüz ata bakamıyorum. Onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar bakamayacağım.

"Walt'ı ihbar etmek istersen, seni desteklerim," diye ekliyor Rowe. Aynen böyle. Tereddüt etmeden. Uyarı yapmadan.

Boğazım düğümlenir ve "Bu yeterli olmaz" derim. "O zaman fotoğrafları ihtiyacımız olduğunda kullanmak üzere saklayacağım."

"Ne?"

Gülümsemesi şimdi eskisinden daha güzel. Tekrar konuşmaya başladığında, bu sefer gençlik halini andıran sesiyle, neredeyse düşünmeyi unutuyorum.

"Hizmetindeyim, cehennem kedisi. Ne yapmak istediğini söyle yeter."

ROWE

1 Ekim

Sevgili

Rowe,

Ben iyiyim. Sen nasılsın? Seni ziyarete gelmek istiyorum ama Ash beklememi söylüyor. Son istediğim şey senin için işleri daha da kötüleştirmek. İnan bana, senden nefret etmiyorum. Tam tersine.

Ezra benimle iletişime geçmedi. Polisler tüm cihazlarındaki her şeyi sildi. Sanırım artık eski haber oldu. Tanrıya şükür. Ya da sana şükür, sanırım.

Ailem ve arkadaşlarımız dışında kimse videoların varlığından haberdar değil.

Bu sefer bana karşı dürüst olabilir misin? Benden nefret ediyor musun? Kendime acıma partisi yapmak istemiyorum ama kendimi çok suçlu hissediyorum. Sana bir şey göndermek istiyorum ama ne göndereceğimi bilmiyorum. Hediye çok... saçma geliyor. Sanki affını satın almaya çalışıyormuşum gibi. Zaten orada hediye almana izin vermiyorlardır.

Sadece senin için endişeleniyorum. Son iki haftadır çoğunlukla çiftlikteydim. Diesel iyi, ama üzgün. Bazen gezintiye çıktığımızda seni aradığını görüyorum ve bu beni ağlatıyor. Bunu itiraf etmek acınası mı?

Neyse... sadece iyi olduğunu bana haber ver. Hepimiz seni özlüyoruz. Seni görmeye gelebileceğimi söylersen, gerekirse Ash'e yalan söylerim. Sadece sana sarılmak istiyorum.
Hellcat

"ONU ÖLDÜREMEYİZ, TILLY."

"Hayır, yapamazsın."

Onun peşinden koşmaya başlıyorum, onun yıldırım hızındaki adımlarına yetişmek için. Birkaç dakika içinde öfkeden üzüntüye, incinmişliğe ve tekrar öfkeye geçiyor. Bu kadar derinden hissettiği için onu suçlamıyorum. Walt'un tüm çiftliğini ateşe vermek, onu bağlayıp yanmaya terk etmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Midem bu kadar çalkalanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kirli bir zeminde dururken, kim bilir ne zamandır saatlerce çoğalan sidik ve pislikle dolu sıcak bir kutuda mahsur kalmıştım, neredeyse kıvrılıp kusacaktım. Omurgamdan yukarı doğru yükselen sıcaklık, buz gibi bir suyla karşılaştı ve beni başka koşullar altında tepki verebileceğim şekilde tepki veremeyecek kadar sinirlendirdi.

Tilly'nin böyle bir sorunu yoktu. O duygularını iyi kontrol edemez ve onu oradan çabucak çıkarmazsam, bir suçun suç ortağı olacağımı biliyordum. Beni ikinci kez polis arabasıyla götürülürken görmek onu rahatsız etmeyebilirdi, ama sabıkamda ağırlaştırılmış

saldırı suçlamasıyla bu sefer çok daha uzun süre hapis yatacaktım.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun? Onu bıçaklamaya kalkışmadan önce bir saniye durup düşünmelisin," diye bağırırım.

Aniden durur, dönüp bana karşı karşıya geldiğinde örgüsü arkasında sallanır. Gözlerindeki ıslak parıltı göğsüme bir darbe gibi gelir.

"O bunu hak ediyor! Oradaki bebekler zarar gördü. Onları burada bırakamam, Rowe. Yapamam. Onlar bizim onları kurtarmaya geldiğimizi düşünüyor olmalılar. Öylece gidemeyiz!"

"Onları sonsuza kadar burada bırakmayacağız. Bir plan yaparken onlar iyi olacaklar. Bir plana ihtiyacımız *var*, Tilly."

Dudaklarını ısırarak endişeleniyor. Walt yerine bana yöneltebileceği tüm öfkesini umursamadan ona doğru gittim. Kirpikleri çıplak ve kalın, saçlarına uyan koyu sarı renkte. Gözlerini kırparken, kendini sabit tutarak gözlerinin altındaki cilde yayılıyorlar. Ellerimi omuzlarına koyup sıkıyorum, ikimizin de dikkatini dağıtacak kadar sıkı.

Çenemi indirerek, boy farkımızı yarıya indirir ve onun bakışlarını tutarım. Bana bakmaktan başka seçeneği yoktur ve keşke ona gülümseyebilseydim. "Sana söz veriyorum, onları almaya geri geleceğiz."

Yutkunurken boğazı gerilir. Yutkunma sesini duyar ve başparmaklarımla gömleğinin altındaki cildini okşarım. Ellerini kaldırır ve parmakları bileklerimi kavrar. Beklerim... Onun bu tutuşunu kullanarak benimkini koparmasını beklerim.

Ama tam tersi olur.

Ellerimi aşağı doğru bastırarak yerinde tutuyor. Ben kıpırdamıyorum. Nefes almaya bile dikkat ediyorum.

"Bana yemin et, Rowe."

Tereddüt etmiyorum. "Yemin ederim."

"Tamam. O adamı bir daha göremem. Onunla konuşacaksan, sesini duyabilecek kadar yakınında olmak istemiyorum."

"**O n u n** la konuşmayacağım. Atı buraya geri gelmeyecek. Zamanımı boşa harcamam için bir neden yok."

"Yine de ona yardım edeceksin, değil mi? Diğerlerine de?"

Sesindeki aresizlik beni mahvediyor. Bir anda, yine on altı yaşımda bir ocuk oluyorum. Diesel'i altına eyerlemiş, otoyolun kenarından kamp alanına doğru koşarken, annemin kabak keklerinden oluşan bir torba bacaklarımın arasında ve onun odasında, tek kabinli bir kamyonetiyle bir pislik yüzünden ağladığını biliyorum. Onlar annemin en sevdiği keklerdi ve lanet olsun, anneme yapmasını söylediğim tek keklerdi.

Kabak tadını hep nefret etmişimdir, ama Tilly dokuz yaşımdan beri ona takıntılıdır.

"Painted Sky'ı evi olarak görmeye başladı bile. Onu başka bir yere götürmeyeceğim," diyorum.

O da başını sallayarak nefesini vermiş. "Tamam."

"Gidelim. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

şu anda içinde hiç mücadele ruhu kalmamış. Az önce onu saran duygu fırtınasının ardından gelen sükunet, onu sessiz ve alışılmadık bir şekilde yardımı kabul eden bir hale getirmiş. Bu durum endişe verici olduğu kadar nadir de. Onu buradan uzaklaştırma ihtiyacı, koruma içgüdülerimi çılgına çeviriyor.

Ahırdan çıkarken elimi tutmasına izin veriyorum ve daha önce geçtiğimiz yolu takip ederek ölü otların arasından ilerliyoruz. Parmaklarının benimkilere baskı yaptığı hissinden başka her şeye odaklanmaya çalışıyorum. Parmakları çok küçük ve yumuşak, ama benimkiler gibi alt kısımları nasırlı. Çok sıkarsam kırılabilirler. Elimi hafifçe gevşetiyorum.

Tehlikeye karşı tetikte, Tilly'yi önüme alıp, evin önünden geçerken onu bedenimle koruyorum. O itiraz etmiyor ve ateşli sözler söylememesi göğsümü sıkıştırıyor. Normal şartlarda, benim korumama ihtiyacı olmadığını söyleyip dururdu.

Onun için kapıyı açtım ve elini bıraktım, bunun yerine avucumla sırtına hafifçe vurdum. "İçeri gir."

"Ben de öyle yapıyorum," diye zayıf bir sesle cevap verir.

Ben cezalandırılmaya bayılıyorum. Ağzımın köşesi bükölür.

O içeri girince kapıyı kapatıp eve bakıyorum. Veranda boş, Walt ortalarda yok. şu anda kendime güvenmemem gerektiğini bildiğim için oylanmıyorum.

Kamyoneti alıştırıp Tilly'nin arkasından eve son bir kez baktığımda, Walt dışarıya koşarak çıkar. Dudakları, anlamaya çalışmaya tenezzül bile etmeyeceğim kelimeler oluşturur. Kamyoneti sürüş konumuna getirip gaz pedalına o kadar sert basarım ki, lastikler çakıl yolda neredeyse patinaj yapar.

Kafasına bir taş çarpmış olsaydı ne manzara olurdu.

MOTEL BERBAT.

İki katlı bir bina, paslı metal merdivenleri var ve resepsiyon görevlisi, iki yataklı bir oda istediğimde beni dinlemiyordu.

antalarımızı elimde tutuyorum, yatak böcekleriyle eve dönme korkusuyla onları herhangi bir yere bırakmaya çekiniyorum. Odanın ortasındaki tek kişilik çift kişilik yatak, halı ve pencerenin altındaki koltukla uyumlu kahverengi iek desenli nevresimlerle örtülü. Yatağın karşısındaki uzun şifonyeri ve üzerinde televizyonun olmadığını fark ediyorum. Duvarlarda sanat eseri yok, sadece soyulmuş boya ve sigara yanığına benzeyen bir iz var.

"Sen yatağı kontrol et. Ben pas geçiyorum."

antalarımızı sıkıca tutuyorum. "Sen kaç yaşındasın, on iki mi?"

Tilly benden önce odaya girer ve başını banyoya sokarak ışığı açar. Yüzü gizli olduğı için, bir saniye sonra gelen inilti sesi tek ipucumdur.

"Bir keresinde yatak böcekleri görmüştüm ve ondan sonra bir hafta boyunca rahat uyuyamadım. Eğer buradaysa, onları görmek istemiyorum," diye açıklıyor ve banyodan uzaklaşıyor. "Merak ediyorsan, burası da aynı derecede kötü."

"Bu gece Painted Sky'a geri dönebiliriz, yarın atları almaya gelirim."

Kafasını sallar ve ince kahverengi perdeleri açarak otoparka bakar. "Olmaz. Zaten buradayız."

Neden mola vermek istediğini anlıyorum, sen telefonlarını et. Ben yemek sipariş ederim."

Vazgeçtim. Üç saatlik yolu bir kez daha gitmek hiç de cazip gelmiyor. Zaten bu boktan gün yüzünden yorgunluktan ölmüşken.

Tilly pencerenin önünde duruyor, ben de iki çantayı tek elime alıp yatağın çarşaflarını çekip yatağı kontrol ediyorum. Küçük siyah böcekler yok, ben de eşyalarımızı yere koyuyorum. Bana bir kez bile bakmıyor, ya bir şeye dalmış ya da beni görmezden geliyor. Hangisi olduğunu düşünmeye vakit harcamadan telefonumu çıkarıp odadan çıkıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra babamı arıyorum. Telefon dört kez çalıyor, sonra babam sert ve kızgın bir sesle açıyor.

"Orada ne halt yedin, Rowe?"

Gözüm seğiriyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Walt, atlarını bulduğumda yalnız olmadığım için şanslı olan lanet bir istismarcı."

"Ne demek istiyorsun?" diye bağılıyor.

"Beni ispiyonlamak için aradığında sana ne söyledi?"

"Tek kelime etmeden kaçtığını ve anlaştığımız hiçbir şeyi yapmadığını."

"Atları yarı ölü durumda. Onun hayatını mahvetmek ve başka hiçbir hayvanın onun zavallı çiftliğine adım atmamasını sağlamak için, onların ihmal edildiğini gösteren yeterince fotoğrafım var. Sabah yola çıktığımızda onları da yanımızda götüreceğim. Artık onlar Painted Sky atları."

"Yavaş ol. Onu önce ihbar etmeden atlarını alamazsın. İhmal edilmiş olsun ya da olmasın, onlar ona ait."

"Ciddi olamazsın. Rapor yazıp polisleri oraya çağırmak günler sürer. Belki daha da uzun.

"İşler böyle yürür. Atlarını almak istiyorsan, tamam. Ama bunu yasal yollardan yap," diye talep ediyor, sesi granit kadar sert.

Yumruğumu duvara vurmak istiyorum. "Onlar olmadan eve dönmeyeceğim."

"Eğer tekrar hapisane hücresinin içini görmek istemiyorsan, yapmalısın."

"Bunun riske değmeyeceğini düşünüyorsan, açıkça düşünemeyecek kadar yaşlanmışsın demektir."

Sözleri kulağıma neredeyse hırıldayarak ulaştı. "Hemen eve git."

"Yarın geri döneceğiz."

O cevap veremeden telefonu kapatıyorum ve ikinci kattaki tüm odalara bağlı olan uzun beton balkondan aşağıya doğru yürüyorum. Attığım her adımda, telefonumu parçalayacak kadar sert bir şekilde fırlatma isteğim artıyor. Altımdaki otopark, bu kadar bakımsız bir yer için fazla dolu. Ailemin çiftliğinin logosu bulunan siyah dizel arabaya bakıp dişlerimi sıkıyorum.

Geride bıraktığımız atlar artık benim. Babam ne isterse istesin, onlar bizimle geliyor, ama bu beni rahatlatmıyor. Parmaklarımı paslı korkuluğa doladım ve tüm ağırlığımı ona vererek kırılmaya cesaret ettim.

"Yemek sipariş ettim."

Sesi beni gerginleştiriyor. Cevap vermiyorum.

"Hala hamburger sevdiğini tahmin ettim, o yüzden onu aldım. Sipariş verdiğim restoran başka bir şeyin paravanı gibi görünüyor, yani yemeye karar verirken gıda zehirlenmesi riski olduğunu bil. Bu kasabada tek seçenek buydu."

"Tilly," diye sertçe uyardım. "Konuşmayı kes."

"Kendini yok etmek mi istiyorsun? Hayatta olmaz." Bana katılarak korkuluğa yaslandı ve kollarını üzerine attı. "Odaya geri dön." "Seni yalnız bıraktığım için mutlu olmalısın.

tercih etmiyor muydun?"

Neden söylediğimi bilmiyorum, sadece söylediğimde pişman oluyorum.

"Eğer bu kendini daha iyi hissettirecekse tartışabiliriz. Ama beni terk eden senken böyle varsayımlarda bulunma," diyor, şu anda benim hissettiğim karmaşıklığa göre çok güçlü bir ses tonuyla.

Başımı çevirip ona bakıyorum, keşke o da aynısını yapsa diye düşünüyorum. Gözleri ileriye doğru bakmaya devam ediyor, park yerindeki rastgele bir arabaya sabitlenmiş. Burun köprüsü mükemmel bir şekilde düz, neredeyse asil bir görünümde. On iki yaşındayken kamp alanındaki iskeleye yüzüstü düşerek kırılmış, ama bakınca bunu anlayamazsınız.

Benimki ise tam tersi. Hiç itiraf etmeyeceğim kadar çok kez kırdım ve bu da belli oluyor.

"Bunu telafi etmeye çalıştım. Son mektubuma cevap vermeyen sensin."

Çenesindeki bir kas hareket ediyor. "Son mektubun mu? Artık konuşamayacağımızı söylediğin mektup mu? Benim... Bana sırtını döndün. Yıllardır sana hislerimi açmamam gerektiğini biliyordum, ama sen tek yaptığın, hayatımın geri kalanında her gün bulanık kararımı pişman olmamı sağlamak oldu."

Son mektubumda böyle yazmamıştı. Evet, bahsettiği mektubu göndermiştim, ama iki ay sonra bir tane daha yazdım. Yine de iddiasında çok emin görünüyor. Ve şu anda geçmişimizi tekrar gündeme getirmek istemiyorum. Bilinçaltımda ona doğru eğildiğim, bugünkü olaylardan dolayı mesafemi koruyamayacak kadar zayıf düştüğüm bir anda değil.

"Ne tür hamburgerler?" diye soruyorum, korkuluktan uzaklaşarak.

Bir an tereddüt eder, bakışlarını aramızdaki mesafeye kaydırır. "İçinde pastırma var."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum ve gözleri bir saniye daha üzerinde durduktan sonra otoparka dönüyor. İkimiz de tekrar konuşacak enerji veya istek duymadan birlikte dışarıya bakıyoruz.

Sessizlik, henüz nasıl söyleyeceğimizi bilmediğimiz sözlerden bizi korumak için yeterli.

TILLY

"DUŞ ALACAĞIM," diyorum.

Hamburger ambalajları, her şeyin geldiği kahverengi torbaya geri kondu. Karnım tok, ama bu durumun devam edip etmeyeceğinden hala emin değilim. Et pembe değildi, ama söylediklerimin arkasıdayım. Restoranın web sitesi, ya sahiplerinin yaşlı olup tasarımdan hiç anlamadıkları ya da hamburgerle hiç ilgisi olmayan bir şeyin paravanı olduğu izlenimini veriyordu.

Her halükarda, tadı güzeldi.

Rowe koltuğunda otururken onaylayarak homurdanır. Ona bakarken içim burkulur, burası açıldığından beri koltuğun yıkanmadığını düşünürüm. O ise bunu umursamıyor gibidir. Benden uzak oturabilmek için gübre yığınının bile oturur, eminim.

Çantamı karıştırıp uyumak için getirdiğim devasa tişörtü ve sabunumu çıkarırım. Bu ani seyahat için valizimi hazırlarken, Rowe ile aynı odayı paylaşmayı planlamamıştım, o yüzden katlanmak zorunda. İç çamaşırı getirmediğim ki.

Ama o da eğlenceli olurdu...

"Bensiz çok eğlenmeyin," diyorum, eşyalarımı banyoya götürürken.

Kapıyı kilitlemenin bir anlamı yok, o yüzden uğraşmıyorum. Kardeşimin en yakın arkadaşının en son olmak isteyeceği yer, benimle birlikte bu küçücük banyo.

Duğu açıyorum, bir dakika boyunca suyun fışkırmasını izliyorum, sonunda düzgün bir şekilde akmaya başlıyor. Hızlı davranıyorum, oyalanmıyorum ve saçımı yıkamak için cesaret edemiyorum. Köşedeki fayanslar siyah ve bu, bacaklarımın taş kesilmesine yetiyor. Cildimde Wickett ahırının kokusunu artık alamayınca, dışarı çıkıp kaşıntılı bir havluyla kendimi kuruluyorum.

Tuvalet aynasında gördüğüm yansıma artık beni şaşırtmıyor. Ash, Nova Scotia'da kaybettiğim kilolar için endişelenmiş olabilir, ama kilolarım geri gelmeye başladı bile. Mikrodalga yemekleri ve Tanner'ın yatakhane de fazladan yaptıklarında bana gizlice verdiği güveçle beslenmeme rağmen, birkaç ay öncesine göre daha iyiyim.

Nova Scotia'dan ayrılmadan önce başladığım yeni ilaçlar nihayet etkisini göstermeye başladı galiba. En azından kendime böyle söylüyorum. Bende olan değişiklikler kesinlikle Painted Sky'da olmaktan hoşlandığım için değil. Tamam, belki birazcık olabilir. Eminim ki hiçbir zararı olmamıştır.

Kafamı sallayarak uyku gömleğimi giyiyorum. şimdi baktığımda, aslında hatırladığım kadar uzun değilmiş. Oops.

Kapıyı açmadan önce yatmaya hazırlanmak için beş dakika daha harcıyorum. Rowe'un tepkisizliği beni rahatsız ediyor, başlangıçta bir tepki beklediğimden emin olmasam da. şimdi bana tepki göstermediği için, tek istediğim bu.

"Bu gece o sandalyede mi uyuyacaksın? O sandalyenin muhtemelen insanların sevişmesini izlemek için olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Derinleşen gri gözler, telefon ekranına bakarken birden bana çevrildi. Sıcak ve yapışkan bir şekilde bana yapıştılar. Midemde bir karıncalanma hissettim, aşağıdan başlayıp yukarı doğru yayıldı. Bu yabancı bir his, neredeyse bir davetsiz misafir gibi.

"Neden, seks koltuğunu mu tercih ederdin?" diye sorar, sesindeki sertlik o titremeyi daha da yoğunlaştırır.

Siktir, yine ergen gibi hissediyorum.

Motel odası birdenbire çok küçük geliyor. İkimiz buradayken, sanki tüm havayı o kaplıyor ve bana *ondan* arta kalanları solumaktan başka sečenek bırakmıyor. Kendine güveni,

kibir ve haksız derecede yakışıklılığı. Kolonyasının kokusu bile çok güçlü.

Aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kaçabilirim, ama şu anki kıyafetimle bu çok kötü bir fikir olur. Peşime düşer ve ben de kendime güvenemem, "*Lütfen beni bu kirli motel duvarına dayayıp becer*" gibi bir şey söylememek için.

Bacaklarımın arasında atan nabzımı zihnimin arkasına iterek, boğazımı temizledim ve kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

"O zaman, benim bunu almamdan şikayet etme." "O sandalyede uyuyamazsın."

Telefonunu kilitler ve dizlerini açarak eğilir, gözlerini benden ayırmaz. "Yere uzanmayacağım."

"Bir yatak var."

"Olmaz."

Gözlerimi devirip, sonunda odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Klima sonuna kadar açık olmasına rağmen, burası hala çok sıcak. Gerçekten bunaltıcı bir sıcaklık. Bunun gerçek mi yoksa sadece kafamda mı olduğunu anlayamıyorum.

"Bu geceki planın ne peki? Burada televizyon yok. Telefonunda *Farmville* var mı kovboy? Günlük ödülünü aldın mı?"

Alt dudağının üzerinde kayan pembe dilinin ucuna ilk bakışımda ayak parmaklarım haliya kıvrılır. Bu cinsel bir hareket değildi. Benden rahatsız ve benim geri çekilmem gerekirken, ben ısrar etmeye devam ediyorum.

"Yoksa oturup uyumamı mı izleyeceksin? İzlemeye değer bir gösteri vaat edemem. Tüm oyuncaklarım karavanımda."

Cesaretinde bir çatlak var. Hafif bir çatlak, gözlerinin parlamasından ve zaten düz olan dudaklarının düzleşmesinden başka bir şey değil. Kalp atışlarım hızlanır, aceleci adımlarımla aynı ritimde atar. Uyluklarım yatağa çarpar ve hareketsiz kalırım, yatağa tırmanmaya tereddüt ederim.

Çenesini avuçlayıp sıkıştırdıktan sonra elini kucağına bıraktı. "Seninle yatakta yatmamı istiyorsan, yaramaz kız... o zaman sor."

"Cevabın hayır olmaz mı?"

"Olmalı mı?"

"Sorularıma başka sorularla cevap vermeyi bırak."

O, dikleşir ve ayağa kalkmadan önce sırtını sandalyeye dayar. Kot pantolonunun uyluk kısmı yıpranmıştır ve hala botlarını giymektedir. Sandalyenin ayakları, ağırlığını kaydırırken gıcırda, sonra tamamen kaybolur. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden yutkunur ve elimi battaniyeye indiririm. Yavaşça, battaniyeyi geri çekerim.

"Seninle o yatağa girersem Ash beni öldürür," diye mırıldanır, elimle ucuz yorganı tuttuğum yere bakarak.

"Ona söylemeyi mi planlıyorsun? Ben söylemeyeceğim."

"Ona mektuplardan hiç bahsetmedin." Bu bir soru değil.

Uyarı zilleri çalıyor. Onları görmezden geliyorum. "Anlamazdı. Ve sen hapisten çıktığında onun pislik gibi davranmasını istemedim. Senin arkadaşlığın söz konusu olduğunda her zaman kolayca sinirlenirdi."

"Bunu benim için yapmadın, Tilly. Bu gece seninle bu oyunu oynamayacağım."

Yine de, bu sözlere rağmen, gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. Uzun, kalın parmakları göğsünden aşağı doğru hareket eder ve düğmeleri çıkarır. Dilimi dişlerimin arkasına saklarım, çiftlikte omuzlarımı tuttuğunda dokunuşunun hissini hatırlarım. Bu, benim fazla anlam yüklediğim beklenmedik bir destek göstergesiydi.

Ellerinin arkasına daha fazla ağaç ve dal dövmesi yaptırmış. Her bir parmak eklemi arasında, bazıları siyah, bazıları koyu yeşil renkli yaprak dökmeyen ağaçlar büyüyor. Ona yanıma oturmasını söylemek istiyorum, böylece her birinden kaç dal sarktığını sayabilirim, sadece ona dokunmak için bir bahane bulmak için.

Son üç düğmeye geldiğinde, dengemi sağlamak için bacağımı yatağa daha sert bastırıyorum. Santim santim göğsü açığa çıkıyor, sonunda gömlek tamamen açılıyor ve sınırsız bir manzara sunuyor. Yutkunmam artık daha yüksek sesli.

Sonsuz kaslar, koyu renk saçlar. Bacaklarımı olabildiğince dikkat çekmeden birleştiriyorum.

Gözleriyle beni sabitler, çıkardığım sesi duyar ve vücudumun her hareketini izler. Ona ne düşündüğümü ve hissettiğimi açıklamaya çalışmaktansa, önünde diz çökmek daha kolay olurdu. Zaten duymak isteyeceğini sanmıyorum. İkimiz de birinci seçeneği tercih ederiz.

"Yatağa gir, Tilly."

"Önce sen," diye zayıf bir şekilde karşılık veriyorum, nefesim çok kesik.

Omuzlarını çekince, gömleği kollarından aşağı kayar. Gömleğin arkasını yumruğuyla yakalar ve sandalyenin arkasına asar. Hareket edemiyorum. Vücudundaki çok sayıda desen... anlaşılması zor. Sanki bir sanat galerisinde duvardaki bir tabloya bakmak gibi. Ya da daha çok, bir avuç dolusu desenin tek bir yerde toplanmış hali gibi. Farklı temalar, farklı hisler, farklı renkler. Derisine kazınmış resimlerin ve kelimelerin hiçbir mantığı yok.

Parmakları kemer tokasını kurcalıyor. Tutunup çekince toka tıkırdamaya başlıyor, ama gözleri hala üzerimdeyken, toka istediği gibi hareket etmiyor. Parmakları kasılıyor ve titremelerini görünce bakışlarımı yukarı çeviriyorum.

Göz bebekleri bir an önce olduğundan çok daha fazla büyümüş, çenesini sıkıp bana öfkeyle bakıyor. Sanki hayatında ilk kez kemerini çözmemesi benim suçummuş gibi.

Sessizce yataktan kalkıp ona doğru ilerledim. Aramızdaki mesafe azaldıkça yüzündeki gerginlik arttı, ama geri çekilmedi. Gözlerimizi birbirinden ayırmamak için başımı hafifçe geriye eğmek zorunda kaldığımda bile, o yerinde kaldı.

"Bu bir ilk," diye mırıldanıyorum, sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor. "Ne ilk?"

"Rowe Carrigan kemerini açmakta zorlanıyor. Rodeoda senin hakkında ne derlerdi acaba?"

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra dudaklarını sıkıca kapatıyor. Parmaklarım kemerini tutuyor, sıcak dokunuşumun altında soğuk gümüşü hissediyorum. Ona çok yakıным. Göğsünden yayılan ısı, kırk derecelik bir günde güneşte durmaktan daha kötü.

Bir santim öne eğilirsem, dudaklarım boğazının altındaki siyah ve yeşil desenlere değecek. Her nefesim zayıf, ama geri çekilmiyorum. Gözlerimi indirip, koyu renkli saçları ve kalın, pürüzlü derisini takip ederek kemerine kadar bakıyorum. Yavaşça, iki parmağımı kaldırıp kot pantolonunun üstündeki pürüzlü derisine dokunuyorum.

O nefesini içeri çekiyor ve karın kasları geriliyor. Alnım göğsüne doğru eğiliyor, bu sıcaklığı hoş karşılıyor. Uzun, dalgalı bir nefes alıyorum.

Nefes alıp kemerinin arkasındaki çiviye buluyorum. Onu ittiğimde kemer açılıyor ve ben onu bırakıyorum. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Sessizlik beni korkutacak kadar yüksek.

"Yatağa gir," diyor boğuk bir sesle.

Başımı eğiyorum, burnum ona değiyor. Bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Bana dokunmuyor ya da geri çekilmemi söylemiyor. Boş ellerimle kemerinin uçlarını tutup sıkıp, kalçalarını öne doğru kaydırarak kadar çekmeme rağmen bile.

"Sana bir mektup daha gönderdim."

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken, kaskatı kesildim ama geri çekilmedim. "Ne zaman?"

"Daha önce bahsettiğin mektubun iki ay sonra."

"Elime ulaşmadı."

"Bana yalan söyleme," diye uyarıyor, sesi keskin.

Ona bakmak için yeterince geri çekilip, söylediklerimin doğruluğunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Değilim. Başka bir mektup almadım. Eğer gerçekten başka bir mektup gönderdiysen, içinde ne yazdığını bilmiyorum."

"Eğer değil, Tilly. Ben onu gönderdim. Yaptığın seçimler için bahaneler uydurmaya çalışma."

"Ne? Ben hiçbir şey için mazeret uydurmuyorum. Öncelikle mazeret uydurmam gereken hiçbir şey yok."

Ben cümlemi bitirmeden geri çekildi. Duvarlar yeniden yükseldi ve birdenbire, kendini koruyarak beni dışladı. İçimde öylesine büyük bir hayal kırıklığı yükseldi ki, boğulacak gibi oldum.

"Tek kelime etmeden hayatımdan çekip gittin ve sonra gidip evlendin. Ailen düğününe katılmak için uçağa binmeden önce en azından bir ilişkin olduğunu bana haber versen ölmezdin," diye saldırıyor, hafifçe şişmiş burnu kıvrılıyor. "Bu en iyi arkadaşların birbirlerine söylediği bir şey değil mi? Yoksa bir mektup seni benden tamamen vazgeçirmeye yetti mi?"

Her bir kelimenin kalbimi saran balonlu naylonu patlattığını hissederek irkildim. "Dur. Bunun adil olmadığını biliyorsun. Artık en iyi arkadaş değildik! Bu kararı sen verdin. Bahsettiğin bu gizemli mektup, bana verdiğin acıyı ortadan kaldırmaz."

Hızla hareket ederek, sandalyeden gömleğini alır ve kollarını tekrar içine sokar. Ellerimi yumruk yapıp, onu tekrar yırtıp atmaya düşünsem de, ona izin veririm. Sadece ortadaki iki düğmeyi ilikledikten sonra kapıya doğru yönelir. Kemerinin her tıktırması yüzüme bir tokat gibi gelir.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, onu takip ederek.

Kapıyı açıp cevap vermeden dışarı çıkar. Eşikte donakalıyorum, çıplak bacaklarıma bakarım. Ve gözlerimi tekrar kaldırdığımda, o gitmiştir.

Hayatım mahvoldu.

20

ROWE

ÇOK HIZLI SÜRÜYORUM.

Kamyonetin hız göstergesi yükselmeye devam ediyor, 120'yi geçiyor. Saatte 80 kilometre hız sınırını geçiyorum ve pedaldan ayağımı çekemediğim için bunu görmezden geliyorum. Camlar açıkken rüzgar tenime çarpıyor ve kamyoneti o kadar çok gürültüyle dolduruyor ki, geri dönmem için yalvaran sesleri görmezden gelmeye devam edebiliyorum.

Önümdeki loş ışıklar dikkatimi çekiyor ve gazdan ayağımı çekmemi istiyor. Wickett Çiftliği'ne giden sapak o kadar yakın ki, durmazsam onu geçip gideceğim. Direksiyonu çevirirken, kamyonetin ekranına bakıyorum ve onun adının yine yanıp söndüğünü görüyorum. Ayrıldığımdan beri Tilly'nin kaç kez aradığını sayamadım, ama her seferinde daha da sinirleniyorum.

Ben ateşli bir pisliğim. Duygularım incindi ve bunun nedenini çok derinlemesine araştırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Her zaman böyle yaparım. Babam, kendi duygularımla mantıklı bir şekilde başa çıkamamamdan ziyade, onları hissettiğim için kendimi cezalandırmamdan gurur duyuyor olmalı. Onun öfkeli mizacı genetik olarak bana geçti, bundan eminim. Bunun biyolojik olarak mümkün olmaması umurumda değil.

Tilly'nin son mektubumu gerçekten almadığını düşünürsem, on yılın büyük bir kısmını onu nefret ettiğime kendimi inandırarak boşa harcamış olacağım. O zamanlar yirmili yaşların başındaydım ve aylarca en içten düşüncelerimi en yakın arkadaşımın

ancak o, benim en gerçek halimi reddetti. Evet, bu çok acı vericiydi. Ve artlı tahliye olduğumda ve onun açık olduğu adam hakkında hiçbir şey ğrenemediğimde durum daha da kötüleşti.

İlk başta hissettiğim incinmişlikten yola çıkarak her şeyi inşa ettim ve bunu zihnimi zehirleyen bir kin haline getirdim. Buraya geri dönmemesi gerekiyordu, hele ki kocası olmadan. Onunla tekrar baş başa kalmamam, hayatımızın büyük bir bölümünde dönüştüğü kadını tanımak zorunda kalmamam gerekiyordu.

Ve en kötüsü, eğer doğruyu söylüyorsa, beni nefret etmek için fazlasıyla nedeni var.

Onun araması, ben çiftliğe girdiğim anda sesli mesaj kutusuna düşüyor. Bugün evden çıktığımdan beri içimde taşıdığım öfke yeniden alevleniyor. Evin önüne park edip arabadan inerken içimi yakıyor ve Walt'un içeriden duyabileceği kadar yüksek sesle kapıyı çarpıyorum.

Adımlarım geniş, çimlere ve sonra da verandanın basamaklarına vuruyor. İçeride kimin olduğunu umursamadan, sineklik kapıyı açıp yumruğumu tahta kapıya vuruyorum. Karşı taraftan bana doğru ayak sesleri gelene kadar durmuyorum.

Walt cevap verdiğinde üzerinde sadece bol beyaz bir tişört ve boxer şort var, gözleri tabak kadar büyümüş. Dudakları, ben onun gömleğini tutup onu içeri itmeden önce çıkaramadığı kelimelerle aralanıyor. Onu en yakın duvara doğru çekiyorum ve bacağı konsol masasına o kadar sert çarpıyor ki inliyor. zerindeki solmuş çiçeklerin bulunduğu vazo sallanıyor ve sonra devrilip yere düşerek parçalanıyor. Bottumla camları ezip onu kendime doğru çekiyorum ve tekrar duvara çarpıyorum. Nefesinden alkol ve nikotin kokusunu alabilecek kadar yaklaşıp, n kolumu çenesinin altına sokuyorum.

"Vay canına! Vay canına, bu ne demek oluyor?" diye soruyor, ben kolumu onun nefes borusuna bastırıp onu ezme fikriyle oynarken, biraz nefes nefese kalmış bir halde. "Senin babana aramamalıydım! Bunun için özür dilerim!"

"Bunun senin aradığınla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Değil mi? Sorun ne olursa olsun, oturup konuşalım. Bütün bunlara gerek yok!"

"Burada yalnız mısın?"

Yanakları belirgin şekilde soluyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Şimdi gidersen, bunu bildirmem. Uzakta olan birinin nasıl hissettiğini bilirim..."

"Sen *hiçbir* şey bilmiyorsun."

Onun nefes borusunu serbest bırakıyorum ve o açgözlü bir nefes alıyor. Aklını o kadar dağıttım ki, ağzına attığım yumrukların tadına hazırlıklı değil. Darbenin etkisiyle başı yana doğru savruluyor, öksürüyor ve hiçbir şey yokken boğuluyor. Dişlerinde eksiklik olup olmadığını kontrol ediyorum ve hepsinin yerinde olduğunu görünce hayal kırıklığımı homurdanarak ifade ediyorum.

Parmak eklemlerimdeki yakıcı acı neredeyse yatıştırıcıdır. Bir kez daha ona vurmadan önce bunu bir daha düşünmüyorum, bu sefer dişini kırmayı hedefliyorum. Darbe bacaklarındaki gücü aldığı anda o da eğilir. Dizlerinin üzerine çöküp ağzını kapattığında geri adım atarım, gerçek korku sonunda onu sarar.

Walt elini geri çekip, elindeki kanı izliyor. Onu ucuz kumaştan gömleğinden tutup ayağa kaldırıyorum ve oturma odasına itiyorum. Onu bıraktığımda, kahve masasının önüne bacaklarını açarak kışının üstüne düşüyor.

"Karavanının anahtarlarını ver," diye bağıriyorum, parmaklarımı sıkıp açarak.

Acı dolu bir inilti çıkarır ve oturmaya çalışır. "Ne?"

"Anahtarlarını istiyorum. Atlar artık benim."

Beyinsiz herif bana bakmaya devam ediyor, gücü yavaş yavaş geri geliyor. Arkanı dönüp kapının yanındaki duvarı arıyorum. Oradaki kancalar beni harekete geçiriyor.

"Hangisi karavanın anahtarı?" diye soruyorum, üç anahtarı kancalardan çıkarıp önümde tutuyorum. "Cevap ver, yoksa onları boğazına sokup öksürerek çıkarmana neden olurum."

"Altın olan. Siktir, altın olan!"

Onu kot pantolonuma sokup diğerlerini yere attım. Onun yönüne doğru geri döndüğümde, birkaç santim geri çekildi, ama

çok uzağa gitmeden önce sehpa onu yakaladı. Yutkunurkenki gergin hareketi neredeyse komikti.

Ondan bir adım öteye geldiğimde, çömelip çenesini kavradım. O da bana karşı koydu, tutuşumdan kurtulmaya çalıştı, ben de daha sıkı sıktım, o da tısladı. Burun delikleri genişlediğinde ağızındaki kan çenesinden aşağı damladı.

"Atlarının fotoğrafları bende, Walt. Bu yerin her santimini kaybetmek istemiyorsan, benim ve ailemin adını ağzına bile almayacaksın. Beni denersen, nefesini bile alamadan bir düzine polis memurunu buraya getiririm. Sana söz veriyorum. Atlarımı yeni römorkuma yükleyeceğim ve onlarla buradan ayrılacağım. Ben gittikten sonra, bu bok çukurunda ne yapıyorsan ona geri döneceksin ve benim burada olduğumu unutacaksın. Anladın mı?"

Yanaklarını sıkıca kavradığım için, cevabı kanlı ve boğuk çıkıyor. Bana göre bu kesinlikle kabul anlamına geliyor.

"Harika."

Onu serbest bırakıp, elimi onun tişörtüne sürerek, bana ait olmayan kanla lekeliyorum. Arka cebimdeki çek, çıkardığımda ve açtığımda bin kilo ağırlığında gibi geliyor. Üzerine karalanmış para miktarı, atların değerinin üçte birini bile etmiyor, ama Walt gibi bir adam için bunun önemi olacağını sanmıyorum. Altında babamın adı yazıyor ve kağıdı Walt'un kucağına bıraktığım anda, titrek parmaklarıyla onu sıkıca tutuyor.

"Bu ne için?"

"Ağızını kapalı tutman için bir teşvik olarak düşün. Bu, benim çiftliğimde olan at için."

"Bu babanızdan mı geldi?" Şaşkınlığı haklı bir nedenden dolayı gerçek. "Öyle yazıyor." Çocukluğumdan beri babamın imzasını taklit ediyorum

çocukluğumdan beri taklit ediyorum. Bunu yapmak çok kolay. "Ciddiyim Walt. Ağızını kapalı tut, yoksa buraya gelip dilini yediririm."

Anında, robot gibi başını salladı. Doğrulup onu orada bıraktım. Peşimden gelmedi. Evden çıkarken de, ahırların arkasında at römorkunu bulduğumda da, ve tabii ki onu kamyonetime bağladığımda da

kapısı açıkken, önce kısrağı içeri soktum.

Bana karşı açıkça direnmiyor, ama tereddüt ediyor. Rüzgâr hızlanırken römork gıcırıyor ve karanlık iç mekâna bakarken kulakları hareket ediyor. Sanırım daha önce çiftlikten hiç çıkmamış, römorku yakından görmemiş bile.

Onu zorlamıyorum ya da ipini çekmiyorum. Ona bir şans vermesini beklerken, ip üzerinde sabit bir baskı uyguluyorum. Birkaç dakika sonra, rampası onun ağırlığı altında gıcırıyor. Bölme kilitlemeden önce onu yavaşça yukarı çıkarıyorum ve onu rahatlatan derin bir nefes aldığını duyuyorum.

İkinci at daha zor. İnatçı ve öfkeli. Onun ahırını açıp yaklaşmaya çalıştığımda, yanlara doğru dans eder, gözlerinin akı parlar. Ona alçak ve derin bir sesle konuşurum.

"Ya benimle gelirsin ya da bu bok çukurunda kalırsın. Daha iyi seçenek olduğumu garanti edebilirim."

Kulakları dikleşir ve toynakları yere vurur. Bu bir uyarıdır ama ben yine de onu görmezden gelirim.

"Seni bir şekilde o römorka sokacağım," diye homurdanıyorum ve elimdeki ipini ona gösteriyorum. "Bizi bekleyen bir kadın var ve senin için deli gibi sevinecek. Eğer bana mor bir göz yaparsan, onun hayal kırıklığına uğramayacağını garanti edemem."

Sonunda, tasmayı takmama izin veriyor. Aramızdaki enerji gergin. Römorka doğru yürürken adımlarımı olabildiğince sabit ve sessiz tutmaya çalışıyorum. Rampa çıkmak istemiyor, ama yine de çıkıyor ve kısrağı gördüğünde artık o kadar da kötü görünmüyor. Onu bağladıktan sonra, bekleyen kısrağı alıyorum.

Onu ikna etmeye gerek yok. Onu zavallı ahırından çıkarıp römorka götürürken, onda hayalet gibi bir şey var. Artık onda hiç mücadele ruhu kalmadığını düşünüyorum. Eğer hiç varsa, ya dövülerek yok edildi ya da o artık... umursamıyor.

Eve geri dönüp Walt'a birkaç kez daha vurmak istiyorum. Atlar vahşi hayvanlardır. Onlar evcil hayvan olarak yetiştirilmek için yaratılmamışlardır

ama insanlar her zaman yaptığı gibi, kendi çıkarlarımız için onların özgür iradelerini ellerinden aldık.

Bu hayvanları eyer takmaya ve bizi taşımaya zorluyoruz, sanki varlıklarının tek amacı buymuş gibi. Onlara yardım etmek ve bakmak için kendimi çok fazla veriyorum, çünkü ancak bu şekilde kendimi onlara layık olduğuma ikna edebiliyorum. Eğer benimle birlikte olacaklarsa, talimatlarımı uygulayacaklarsa ve özgürlük haklarını kaybedecekler ise, onlara saygı ve özenle davranacağım. Hayatım boyunca, onlarla paylaşabileceğimiz bağı ve onları ne kadar mutlu edebileceğimizi ilk elden gördüm. Bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum.

Bu en azından yapılması gereken. Bu yüzden, Walt gibi pisliklerin onlardan yararlanmasını görmek sabrımın sonuna getiriyor. Bana kalırsa o hiçbir şeyi hak etmiyor.

Karavana son bir kez bakarak, kapıyı tutup omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum. Kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra malzeme kutumuzu alıp kamyonete biniyorum. Yola çıkmadan önce son yaptığım şey, konsoldan bir sigara alıp yakmak. Kokusu kabini dolduruyor, ama uzun sürmüyor.

Yola çıkarken bir yıldır ilk kez birkaç nefes çekiyorum ve sonra parlayan izmariti pencereden dışarı atıyorum, böylece Walt'un çiftliğini elinde tutmayı hak edip etmediğine kader karar versin.

21

TILLY

21 Ekim Hey,
Hellcat,

Son mektubunda o fotoğrafı görmek benim için ne kadar önemliydi, bilemezsin. Onun en sevdiğin fotoğraflardan biri olduğunu biliyorum, umarım bir kopyasını saklamışsındır, çünkü orijinali bende yok. O fotoğrafın artık sende olmaması çok üzücü olurdu. Benim kopyam yatak odamın duvarında asılı. Sizinle birlikte olmakla aynı şey değil, ama burada sizden bir şey olması gerçekten çok güzel.

Nasılsın? Bu sefer cevap vermem birkaç hafta sürdü, biliyorum, ama bir süre sana yazamadım. Sinirlerim bozuldu. Erken çıkmak istiyorsam, kendimi ancak o zaman öyle hissedebilirim. Bunu çok istiyorum.

Ash ile konuştum. Geçen hafta çiftlikte çalışmaya başladığını söyledi. Nasıl gidiyor? Ailem sana iyi davranıyor mu? Öğrenirken babam sabırlı davranıyor mu? Bana zorluk çıkardılar mı diye sormak istiyorum

... ama sormayacağım. Cevabın sakinliğimi korumamı zorlaştıracığını biliyorum.

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için bana kızmamışsındır umarım. Sizi özledim. Ash'e, çıktığımda birlikte yapacağımız ilk şeyi planlamaya başlamak için yeterince zamanım olduğunu söyle.

Rowe

"NEREYE GİTTİN? Ben çiftlikteyim, ama sen burada değilsin," diye soruyor Ash, telefonuna cevap verdiğim anda.

"Sana da merhaba ikizim." "Selam Tills. Üzgünüm."

"Jed bugün bizi küçük bir geziye gönderdi. Yarın döneceğiz."

Ya da tercihen bu gece. Son bir saati, çantalarımız botlarımızın iki yanında ve sinirli bir tavırla motel odasının önünde geçirdikten sonra, en son istediğim şey burada geceyi geçirmek. Onu daha önce yaptığımdan daha fazla kızdırmak eğlenceli olsa da, eve üç saatlik garip bir yolculuk yapmayı tercih ederim.

"Biz mi?" Ash dürtüyor.

Ben homurdanıp ayak parmağımı beton kaldırıma sürterim. "Evet. Ben ve Rowe. Sanırım babası bana işkence etmekten hoşlanıyor."

"Bundan şüphem yok. Sen bir baş belasısın."

"Kız kardeşine böyle konuşmak çok kaba. Bir dahaki sefere böyle saçma bir görev için birini göndermek isterse, seni gönüllü olarak gönderirim."

"Deneyebilirsin. İkimiz de biliyoruz ki karısı beni çok seviyor, babamın bana zorbalık yapmasına izin vermez."

"Evet, şanslısın. Eğer yaşlı kadınlarla ilgilenmiyorsan, bunun övünmek olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"İğrenç olma. Belki orada çalışırken ona biraz yalakalık yapma şansı bulursun ve o kadar kıskanç olmazsın. İkimiz de konuyu saptırmaya çalıştığını biliyoruz."

"Neden onun en sevdiği kişi olmak istediğimi düşünüyorsun? Onu pohpohlamam için hiçbir neden yok, Ash. Beni sevmemesini tercih ederim. Böylece onu ziyaret etmek veya kötü bakımlı otoyollar hakkında bitmek bilmeyen şikayetlerini dinlemek zorunda kalmam. Her şey hakkında o kadar çok fikri var ki, sanki belediye meclisinde falan çalışıyor sanırsın."

"Vay canına, burada anlatacak çok şey var." Kahkahası yumuşak ve canlı. "Döndüğünde haber ver, ben de tekrar uğrayayım. Rowe'un yarışmasından sonra bu hafta sonu üçümüz birlikte dışarı çıkabiliriz diye düşünüyordum. Sen de geliyorsun, değil mi? Faye'in olmadığı bir gece olacağı kesin."

Sanki Rowe bana bir sonraki yarışmasının ne zaman ve nerede olacağını söyleyecekmiş gibi. Geçen sefer olanların tekrarlanmasına gerek yok. Sanırım şimdi daha da değişkenim.

Yine de sormadan edemiyorum, "Ne yarışı? Nerede?"

"Ah, lanet olsun. Söylediğimi unut. Yarın arayacağımı söyle ona."

"Hayır. Bana bilgi ver, seni küçük sinsi."

"Ponoka'da. Benden alabileceğin bilgi bu kadar."

Telefonu diğer kulağıma geçirip boynumdaki gergin kasları esnetiyorum. "Peki. Eğer bu geceyi atlatırsa, sabah seni aramasını söyleyeceğim."

"Bu ne demek? Ona zorluk mu çıkarıyorsun?"

Hemen kaşlarımı çattım. "Onu zorbalık yapıyormuşum gibi göstermeye gerek yok. O da bana karşı pek sıcak ve sevecen davranmıyor."

"Onunla ilgili tavrını biliyorum. Hâlâ bu kadar kötü geçiniyor musunuz? Hâlâ mı?"

"Sanki yıllardır birbirimizin hayatından çıkmamışız gibi *'hala'* deme. Ve şu anda seninle bu konuyu konuşmayacağım. Zaten yeterince kötü bir ruh halindeyim," diyorum açıkça.

"Eğer bu, ona olan aşkınla ilgiliyse, Tills, bunu zaten biliyordum..."

Kaba bir sesle sözünü kestim. "Hayır. Konuşmayı kes."

"Bu doğru. Sen benim ikiz kardeşimisin. Bunu benden saklayabileceğini mi sandın? Şimdi de durum aynı mı? Hâlâ

ona ilgi duyuyor musun?"

"Ash," diye bağırdım, telefonumu otoparka fırlatmayı düşünerek. "Kes şunu."

"Demek öylesin."

"Telefonu kapatmadan önce kes şunu. Ciddiyim. Bu bizim konuşabileceğimiz bir konu değil, özellikle de yanlış bir şey söylersen seni dövmek için burada olmadığım zamanlarda."

Gereğinden fazla iç çeker. "Peki. Ama bu tür şeyleri benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Birbirimizi çok fazla görmediğimizi ve son birkaç yılın zor geçtiğini biliyorum. Ben hala senin kardeşinim, Tilly. *İkizin.*"

"Biliyorum." Sinirim yatışır ve yerini suçluluk duygusuna bırakır. "Döndüğümde sana mesaj atarım, bir şeyler yapmayı planlarız. Rowe olsun ya da olmasın. Söz veriyorum."

"İyi fikir. Ona çok sert davranmamaya çalış. Onun da kendi sorunları var. Sadece her zaman öyle görünmüyor."

"Evet, evet. Bunu unutmamaya çalışacağım."

Veda edip telefonu kapatıyorum, ama bir süre daha kulağımda tutuyorum. Duvara daha sert yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve telefonu cebime koyuyorum. Saate bakmadan da geç olduğunu biliyorum. Bütün eşyalarımızla burada tek başıma durmak için çok geç.

Bir dakika daha.

Bir dakika içinde dönmezse, içeri girip Ash'i arayacağım. O da beni almaya gelecek, soru sormadan. O benim kardeşim. Bazen çok cömert davranıyor.

Nefesimi vererek gözlerimi zorla açıyorum. Farların ışığı midemi ağzıma getiriyor. Duvardan uzaklaşıp bir ayağımı vücudumun önüne sallıyorum. Yolcu kapısındaki PS markası olmasaydı, arkasında kalitesiz gümüş rengi bir römorkla park yerine giren bu kamyoneti başkasının kamyoneti sanırdım.

Rowe iki sıra park yeri arasına park eder ve ben harekete geçerim. Çantalarımızı elimde, balkondan aşağı koşar ve merdivenleri ikişer ikişer inerim. O kamyonetten inmez ve motoru da kapatmaz, ama bu beni durdurmaz.

Gözlerimiz açık pencereden buluşur ve ilk ben konuşurum. "İçeride mi?"

"Evet. Üçü de," diyor, sesi derin, neredeyse çığ.

Çantaları yere bırakıyorum ve o çantalara bakıp benim kararımı anladığında, karavanın arkasına gidiyorum. Mandalı açarken kırmızı ışıklar gözlerimi yakıyor ve mandalın ne kadar sıkı olduğunu lanetliyorum. Kapı ağır ama Rowe bana katılmadan önce onu açmayı başarıyorum.

Beklediğimden daha yakın duruyor ve aramızdaki çekime kapılıp ona bakıyorum. O gri gözlerinde sakladığı çok şey var ve ona düşündüğü her şeyi söylemesini istiyorum. Bunu yapması pek olası değil, ama şu anda reddedilme riski o kadar da korkutucu gelmiyor.

Babasının istemediği ve mülküne getirilmesinden hoşnut olmayacağı üç sakat atın önünde dururken değil. Oğluna geride bırakmaması için yalvardığım aynı atlar.

"Onları bize vermesi için onu nasıl ikna ettin?" diye fısıldıyorum, çok yüksek sesle konuşursam tüm bunların yok olacağından korkarak.

"Önemli değil. Onlar bizim."

Bizim. Onun değil. Babasının değil.

Yıpranmış botlarıyla yer değiştirir, bana bakarken yüzünde bariz bir *yorgunluk* vardır. Derin, keskin bir yorgunluk, sanki her gün bu yorgunluğu hissetmeden geçirmemiş gibi. Koruyucu içgüdülerim başını gösterir ve yardım etmek için bir şeyler yapmam için beni kışkırtır.

Kararımı verdikten sonra fikrimi değiştirmek için kendime fırsat tanımam.

Nefes almadan öne adım atıp ona sarılırım. Gözlerimi sıkıca kapatıp avuçlarımı sırtına bastırarak onu sıkıca tutarım. Yanağımı göğsüne dayayıp nefesimi verirken, endişemi dışarı atarken, yanağımda tanıdık bir sıcaklık hissederim.

Zaman normal gibi akıyor gibi görünüyor. Duruyor, sonra yetismeye çalışırken aksıyor. Bir saniye önce, ellerini yanlarında, donmuş gibi duruyor, bir saniye sonra, sırtımı avuçlayıp yukarı doğru dokunduğunda, inlememi bastırmak için dilimi ısırıyorum. Vücudumdaki her kıl, ellerinin dokunuşuna tepki olarak diken diken oluyor ve kendimi sabit tutmak için o kadar çaba sarf ediyorum ki, neredeyse titriyorum.

Avuç içi hareket etmeye devam ediyor, sırtımda daha yukarı çıkıyor, ta ki enseme ulaşana kadar, parmakları saçlarıma dolanıyor. İkincisi omuzlarımin arasında yerini buluyor, beni kendine yaklaştırmak için yeterince sert bastırıyor, ta ki birbirimize yapışana kadar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, nefesim gömleğini kabartıyor, kolonyasının kokusu burnuma geliyor.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki, neredeyse saçımı kökünden çekecek. Ayak parmaklarımin ucunda bu hareketi hissediyorum. Yıllardır ilk kez kendimi tamamen güvende ve korunmuş hissediyorum. Son birkaç ayımdan sonra bunu kabullenmek zor.

"Bunun için bana teşekkür etme."

Henüz geri adım atıp bunu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum, bu yüzden yapmıyorum. Ben öne doğru ilerlediğimde, botlarım artık onun botlarının arasında dururken, o hiçbir şey söylemiyor. Kalbi benimkinin yarısı kadar bile hızla atıyorsa, belki bu şekilde duyabilirim.

"En azından onlara yaptıkları için kışını tekmeledin mi?"

"Evet, cehennem kedisi."

Parmak uçlarımin kaslarına batırıyorum. "Baban çok kızacak."

"Bırak olsun. Onun tepkisi senin endişelenmen gereken bir şey değil," diye homurdanıyor.

Benden kaçan kahkaha o kadar ani ki, şaşkınlıktan neredeyse sıçrayacağım. Rowe bir an gerginleşir, sonra parmakları başımın arkasını ovmaya başlar, sanki o da bu hareketten rahatlık duyuyormuş gibi. Önüme bakarım, alnımı göğsüne yaslayıp çaresizce nefes alırım. O da bu yeni açıyı fırsat bilip beni daha sıkı sarar.

"Seni eve bırakayım mı? Biraz uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum.

"Tilly Whittman şu anda cömert davranmaya mı çalışıyor?"

"Bilmiyorum, Rowe Carrigan gerçekten bununla ilgili şaka mı yapıyor?"

Alaycı bir şekilde, boğazından neredeyse bir kıkırdama gibi gelen bir ses çıkarır. "Bırak beni, sülük. Ben sürüyorum."

"Sülük mü?" Alaycı bir şekilde tekrar ediyorum. İsteksizce kendimi geri çekip, sırtına gömmek için parmaklarımin sokmaya başladığım yerden parmaklarımin çekiyorum.

"Saçımı açmam için bana yalvaran sensin, böylece parmaklarını saçlarımin arasında gezdirebilesin."

"Önce iyice taranması lazım."

Dikkatini karavana çevirip kapıyı kapatır ve kilitlemekle meşgul olur.

"Oof. Tamam, ahmak."

Omzunun üzerinden bana attığı şakacı göz kırpması, göğsümde ve boğazımda bir sıcaklık hissi uyandırdı. Karavanın yanından kamyonete doğru koştum, umarım bir ergen gibi kızardığımı fark etmemiştir. Lanet olsun, fark ettiyse dayanılmaz olur.

Zaten aklımı kaçırmak üzereyim.

ROWE

30 Ekim

Sevgili Rowe,

Fotoğrafın bir kopyasını sakladım, merak etme. Tam bir enayi gibi görünme riskini göze alarak, onu yanımda taşıyordum. Birkaç gece barakada kaldım ve Otis, eve gitmek istemediğim zamanlar için bana kendi alanımı verdi. Fotoğrafı duvara asılı tutuyorum.

Olanlar seni incitecek kadar kötü değildi, değil mi? Ailenden haber almadım, ama hapishanede işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Belki de küçük yaralanmalar için aileleri aramıyorlar. Yine de, gerçekten iyi olduğunu bana haber verebilir misin?

Ash'e planlar yaptığını söyledim ve o da sana mektup yazmanı istedi. Ona mektup göndermiyor musun?

İstersen, iki mektup yazıp

aynı zarfa koyup ona verebilirim.

Yarın Cadılar Bayramı. Belki bunu zaten biliyoursundur... Orada günlerin nasıl geçtiğini bilmiyorum. Beşimiz Scooby çetesi gibi giyinmiştik, hatırlıyor musun? Ne günlerdi ama.

Seni özlüyorum, Rowe. Hepimiz özlüyoruz. Artık kavga etme. Şu anda beni ayakta tutan tek şey mektuplarımız ve bir daha onlardan uzun süre mahrum kalmak istemiyorum.

Tilly x

Elimi onun uyluğuna koymak kötü bir fikir olurdu.

Yine de yapmayı düşünüyorum. O, kamyonetimin yolcu koltuğunda otururken, sıkı kot pantolonuyla durmadan sallanan uyluğunu düşünmemek imkansız. Motelden ayrıldığımızdan beri kıpır kıpır ve bu da benim de aynı şeyi yapma isteğimi artırıyor.

Gitmeden önce, ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Aynı yaştaydık, ama o benim için tamamen yasak bölgeydi. Onun kardeşi ile olan dostluğum, beni canlı canlı yiyip bitirecek bir kızın peşinden koşarak mahvetmeyi göze alamayacak kadar güçlüydü.

Hapishanedeyken işler gerçekten değişmeye başladı ve hala da değişmeye devam ediyor. O burada olduğundan beri durum, hapisteyken onun mektuplarını beklediğim zamankinden daha kötü. O artık yetişkin bir kadın ve ben de koruma içgüdüsüyle arzu arasındaki sınırı bilmeyen çocuk değilim.

Onun, erkekleri ayaklarına kapanıp ilgi için yalvaran türden bir kadın olacağını biliyordum, ama kendi geleceğime baktığımı görecektim kadar kördüm.

"Orası göl mü?" diye soruyor, pencereye yaklaşmak için dönerek. "Gece yarısı yüzmek eğlenceli olurdu."

Öne eğilerek, onun başının üzerinden ilerideki karanlık suyu izliyorum. Ay ışığı burayı aydınlatmaya yetmiyor. Kamyonumun farları otoyolun karşısına ve hendeğe kadar uzanıyor, ama yaklaşımadan onun bahsettiği yere giden bir sapak olup olmadığından tam olarak emin olamıyorum.

"Su gibi görünüyor."

"Kenara çek. Bakmak istiyorum."

"Gerçek bir giriş yoksa, muhtemelen bir nedeni vardır. O suya girersen ayaklarına sülükler yapışır."

"Bu kadar endişelenme. Hadi ama. Birbirimizin sülüklerini yakmak zorunda kaldığımız ilk sefer olmayacak."

Farkında olmadan sinyal lambasını yakıp frene bastım. Tilly alkışladı ve bakışlarını pencereden geri çevirdi. Gördüğü şey kesinlikle bir göl, ama gerçek büyüklüğünü ve durumunu bilmiyorum. Suyun renginden kirli olduğunu sanmıyorum, ama bu mutlaka güvenli olduğu anlamına gelmez. Özellikle de iyi göremeyeceğim gece vakti.

"Hala onlardan korkmuyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sonra sesimdeki sertliği gidermek için yutkunuyorum.

"On altı yaşımdan beri korkmuyorum. O zamanlar onlardan hoşlanmamam için kimse beni suçlayamaz! Ash bana bir tane attı ve omzuma yapıştı."

"Oh, hatırlıyorum. Yüzün morarana kadar çılgınlık attın." "Sonra onu yakmaya çalıştın ama sonunda en sevdiğim mayomun askısını eritmiş oldun."

"

"Bunu bana yükleme. Çimlerdeki lanet bir yılan gibi kıvrılıyordun," diye homurdandım ve dikkatlice dar bir toprak yola saptım.

"Evet, doğru. Ben ergenliğe girmiştim ve sen terli, kirli ellerinle çıplak sırtıma dokunuyordun."

"Terli değillerdi."

Gölmekten boğulur ve konsolun üzerinden uzanarak direksiyondaki elimi tutar. Bileğimi çevirip avucumun çizgisini eliyle okşadığında dilimi yutarım. Her an bırakabilir. Bırakırsa, ben de hiçbir şey olmamış gibi direksiyona geri koyarım.

Ancak, o bunu unutamıyor. Başka bir çizgiyi takip ederek, her parmağının nasırlı sırtlarına bakıyor ve "Evet, öyleydi. Onlara dokunduğumda daha da kötüleşti. Görünüşe göre, bu durum değişmemiş." diyor.

"Kibirlenme," diyorum alçak sesle. Ağzı bükülüyor. "Ben mi? Sanki."

Elimi onun elinden çekmek için hiçbir hareket yapmıyorum. Diğer elimle direksiyonu hafifçe sola çeviriyorum ve çektiğim römorku çok fazla farkında olduğum için durmaya karar verene kadar ağaçların arasından geçen engebeli yolu takip ediyorum.

"Bundan daha ileri gidemem, yoksa sıkışırız ya da atlar çok fazla sallanır."

"Burası iyi. Hadi," der ve kapısını açmadan önce aceleyle dışarı çıkar. "Tabii ayak parmaklarının kurtlanmasından korkmuyorsan."

Onun bıraktığı eli kullanarak kamyoneti durduruyorum. "Sana verdiğim avantajı kullan, cehennem kedisi."

Bir anda ortadan kaybolur. Kapı arkasından çarparak kapanır ve ben onun koşuşunu izlerim. Engeli arazide dengede kalmak için kollarını genişçe açar ve buradan onun kahkahasını duyabilirim. Bu gece saçları arkada örölmemiştir, bu yüzden tepeli inmeye başladığında dağınık topuzunu çözer ve ben direksiyonu sıkıca kavrar, uzun dalgaların sırtından aşağı dökölüşünü izlerim.

O gözden kaybolur kaybolmaz, kamyonetten inip onu takip ediyorum. Arabamı yolun ortasına park ettiğim ve saatin bu kadar geç olduğu için, başka kimsenin buraya gelme şansı yok. Tanrıya şükür. Tilly'yi tanıyorsam, yaklaşık iki dakika sonra kimsenin onu görmesini istemeyeceğim.

"Acele et!" diye bağılıyor, yaklaştığım tepenin dibinden.

Tepe dik, açıkça kolay erişim için tasarlanmamış. Burada bakım yapıldığına dair hiçbir iz yok ve bu, gölü gördüğünden beri aklımdan geçen her şeyi doğruluyor.

düşüncelerimi doğruluyor. Çok bariz olmasına rağmen, özel ve gizli bir yer.

Onu su kenarında gördüğümde botum bir kayaya takılır. En yakın ağacın gövdesini tutar, avucumu pürüzlü kabuğa sürterek yanığı umursamadan aşağı doğru çekerim.

O, insan aklının algılayabileceğinin çok ötesinde. Her gün bize dayatılan sıradan güzellik standartları onu aşağılamış olmalı. Onu dünyadaki başka hiçbir insanla karşılaştıramazsınız.

Ay ışığı, etrafımızı saran karanlıkta bir spot ışığı gibi onun teninden yansıyor. Etrafında onu ısırmak için bekleyen davetsiz misafirler veya masum hayvanlar olup olmadığını kontrol etmekle uğraşmıyor. Kollarını karnının üzerinde X şeklinde kavuşturduktan sonra gömleğinin eteğini tutup başının üzerinden çıkarıyor. Tırnaklarımı kabuğa geçirip bir parça koparıyorum.

Tilly, kirlenip kirlenmediğini umursamadan siyah kumaşı yere bırakır ve kemerine uzanır. Göğsünün soluk teni, sütyeninin koyu kırmızı rengiyle daha da belirginleşir. Sütyen tamamen danteldir, kupaları incedir ve altındaki çıkıntıları gizlemeye yetmez. Gözlerimi yukarıya çevirip derin bir nefes alırım.

"Orada durup röntgenci gibi bakacak mısın, yoksa bana katılacak mısın?" diye sorar kurnazca, kemerini başarıyla çözerek.

"Hava çok soğuk olacak."

İtirazım zayıf. Aramızdaki mesafeyi aşmak için tek kelimeye ihtiyacım var. O da bunu biliyor. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklar beni harekete geçmeye teşvik ediyor. Ağacı bırakıp yavaş adımlarla tepeden aşağı iniyorum.

Bana utangaç bir şekilde sırtıyor ve kot pantolonunu çıkarıyor. Kot pantolon botlarının etrafında birikiyor ve sonra onu gömleğinin yanına tekmeliyor. Karşımda sadece uyumlu sütyen ve külotuyla ve lanet olası kahverengi botlarıyla duran onu görünce gözlerim kamaşıyor. Ona botlarını çıkarmamasını, su ne olursa olsun giymesini söylemek istiyorum.

Saçları arkasında ileri geri sallanıyor. Parmaklarım onu toplayıp çekmek için kaşınıyor. Bırakmam için mi, yoksa daha sert çekmem için mi sızlanacak?

Daha sert çekmemi mi isterdi? Hoşuna giden bu mu, yoksa değilse, şu anda benim hissettiğim gibi dizlerinin titremesine neden olan şey nedir?

"Bekliyorum kovboy," diye alay ediyor, kalçalarını tutarak.

Kontrolüm paramparça. Bu gece ikinci kez gömleğimin düğmelerini açıp kot pantolonunun yanına atmamın tek açıklaması bu. Gözlerimi aşağıda tutarak, kemerimi çözüp kot pantolonumun fermuarını açıyorum.

Sesi beni kendine çağırıyor ve ben de onu takip ederek öne doğru adım atıyorum. "Bu pek striptiz gibi değil."

"Senin gösterin daha önceydi."

"O gösteri değildi. Cezaydı."

Başımı kaldırıp, gözlerim o kadar sıcak ki kafamda yanık hissediyorum. "Seni cezalandırmıyordum."

"Kanıtla."

"Nasıl?" diye soruyorum, istemeden sertçe.

Öne eğilir ve ilk botunu çıkarır, sonra gözlerini yukarı kaldırır ve ikincisini de çıkarır. Göğüsleri sütyeninin kupalarının üzerinden taştığında dişlerimi yanağıma geçiririm.

"Motelde gördüğümünden daha fazlasını göster bana."

Sert bir itmeyle, kot pantolonumu dizlerime kadar sıyrıyorum. Botlarım ve çoraplarım da sırada, onun yanına, çok daha az özen göstererek yere atıyorum. Nefes alışısı o kadar belirgin ki, duyabiliyorum. Kot pantolonumu tamamen çıkarıp ona doğru yürüyorum.

O çok hızlı. Ben bir adım ileri attıkça, o iki adım geri çekiliyor. Ayakları suda sıçırıyor ve dudakları açılıyor. Beni çok fazla zorladığı için artık beni durduracak hiçbir şey yok. Ona dokunmak istiyorum ve su onu bundan kurtaramayacak.

"Ateşle oynuyorsun, cehennem kedisi," diye uyarıyorum ve suya girerek ona katılıyorum.

Onu kovaladıkça soğuk önce ayak bileklerimi, sonra uyluklarımı ısıtıyor. Sıcaklığa rağmen nefes nefese kalmış durumda ve bu durumu on kat daha kötüleştiriyor. Ona gittikçe yaklaşıyoruz ve sonra aniden duruyor. Su hala etrafımızı sarıyor, omuzlarına yumuşakça vuruyor.

Konuşurken sesi gergin ve zorlanıyor. "Buzdan ziyade ateşi tercih ederim tercih ederim."

"Sadece onu hiç gerçek anlamda hissetmediğin için. Doğru şekilde hissetmediğin için."

O öne doğru eğilir ve ben onun ince belini elimle kavrarım. Soğuk su aramızdaki sıcaklıkla savaşıır, buharın yükselmesini kışkırtır. Gözlerindeki siyahlık şişer, beni çağırır. Kendime verdiğim tüm uyarılar bilincimden kaybolur. Başımı eğip nefes alırım, doğanın kokusuyla nerede olduğumuzu kendime hatırlatmaya çalışırım, ama bunun yerine onun parfümünü koklarım.

"Bunu istememi mi bekliyorsun, Rowe?" diye sorar, başını geriye doğru eğerek.

Saçları suda süzölüyor, pürüzsüz ve sırlıklam, ben de uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yapıp parmaklarımla saçlarını tutup kaldırıyorum. Elimi ensesine götürüp sıkıca kavradığımda, su damlaları kolumdan ve göğsümden aşağıya doğru akıyor.

Kirpikleri titreyerek dudaklarını ıslatır ve bacağını kaldırır. Bacağını kalçama dolayarak beni kendine doğru çeker, vücutlarımız birbirine yapışır. Yakınlığımızdan burun deliklerim genişler ve bir yanlıış hareketin ona beklediğimden daha fazla his uyandıracacağını bilerek kendimi sabit tutarım.

"Tam olarak neyi beklememi istiyorsun, Tilly? Bunu yapamayız. Bu adil değıil."

"O zaman neden uzaklaşmıyorsun? Neden geride kalmak yerine beni göle kadar takip ettin?"

Ayağının topuğı kıcıma batıyor ve göğsümün derinliklerinden bir inilti koparıyor. Bu inilti aramızda yayılıyor ve o bunu tekrar yapıyor, bu sefer göğüslerimi göğsüme hafifçe sürüyor, sanki onlar hakkında aklımdan geçen tüm pis düşünceleri okumuş ve onaylamış gibi.

"Nefret dolu bir seks, aramızda olanları değııştirebilir mi sence?" diye soruyorum, onun karmaşıık ağından kurtulamamaktan sinirlenerek.

"Sikişmekten hiç bahsetmedim, ama bunun yardımcı olmayacağını mı düşünüyorsun? Birazcık bile mi?"

"Sen evliydin."

Bu onu duraklatır. Alaycı hareketleri durur, ama beklediğim gibi geri çekilmez.

"Öyleydi. Ve sen bana özel bir şey olmadığını ve duygularımın naif olduğunu söyledin."

"Bu iki şey aynı şey değil." Ve ben öyle söylemedim. *Tam olarak öyle değil.*

Kollarını boynuma doladı, tırnakları cildimde geziniyordu. "O zaman istediğin bu mu? Benim sana verdiğim kadar acı vermek mi?"

"Hayır. İkimizin de incinmemesini tercih ederim. Bu bizim gerçekliğimiz değil."

Bir an sessizce bana baktı, gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı, arayış içindeydi. "Evliliğim hakkında ne bilmek istiyorsun? Soruların var."

"Sana böyle dokunurken eski kocan hakkında konuşmak istemiyorum."

"Nasıl?" diye mırıldanır.

İkinci bacağı kalçama dolanıyor ve onu yerinde tutmak için iki elimle tutmak zorunda kalıyorum. Saçlarını sertçe kavrarken, avucumla poposunu okşuyorum, elim yumuşak ten ve pürüzlü dantelle doluyor.

"Sanki bir tane daha alaycı yorumla, kardeşini unutacak kadar uzun süre seni benim adımla haykırmaya zorlayabilmişim gibi." Sözleri ağızından çıkarır ve onu vücudumun üstüne çekerim. Onun acınası derecede ince külotu, amcığı benim külotlu sikime kayarken aramızda bir sınır oluşturmaya yetmez. Onun çıkardığı yumuşak küçük ses, taşaklarıma kadar iner. "Beni baştan çıkarmayı bırak, Tilly. Artık senin oyunlarına sabrım kalmadı."

Bana sarılması çılgınca artar ve bir zamanlar yumuşakça kayan tırnakları omuzlarıma batar. "Biz çocuk değiliz. Ash, kız kardeşi koruyan şövalye değil. Umursamayacak."

"O her şeyi bilmiyor. Bunu yapmak ona haksızlık olur."

"O zaman neden bana böyle sürtünüyorsun?" diye sorar, nefesi kesilmiş bir halde.

Aramıza bakıyorum ve onu vücudumda yukarı aşağı hareket ettirirken pazılarımda yanma hissediyorum. Onu sikime doğru çekip, daha önce hiç cesaret edemediğim bir şekilde birbirimize bağlarken, bacakları beni sıkıca sarıyor.

"*Siktir.* Beni it."

Kafasını sallamaya çalışıyor, ama saçlarını çok sıkı çekiyorum. "Hayır."

"Tilly," diye tıslıyorum, elim kışındaki kırmızı dantelin altına kayıyor.

"Öp beni."

Dudakları birdenbire orada belirir. Nefesi, daha önce kamyonetime sakladığı meyveli şekerlerin tadı gibidir ve ben, ne kadar kaba davrandığımı umursamadan burnumu onun burnuna sürterim.

"Yapamam," diye inleyerek söylüyorum.

Alev gibi yeşil gözleri, sorunu çözüp *beni* öpmeden önce gördüğüm son şey.

TILLY

KAYBOLDUĞUMU. Beni hala serbest bırakmayan adama tamamen ve tamamen kapıldım. Dudakları kaçırılmış fırsatlar ve boşa harcanmış zaman gibi tadı olan adam.

O da beni öptüğünde, bir nefes önce sesinden duyduğum kadar öfkeliymişçesine ağzını ağzıma çarparak, kafa derimdeki yanma hissi kaybolur. Sıcak ve bacaklarımla arasındaki zonklamayı yoğunlaştırmaya yetecek kadar sert olan dudakları, ayrılmadan önce benim dudaklarımla üzerinde kayar.

Omzunu kavrayıp onu kendime yaklaşıtıyorum, gençliğimden beri istediğim gibi ona açgözlü davranıyorum. O zamanlar, o henüz kendini bulmaya başlamıştı, yaptığı seçimlerde hâlâ biraz tereddüt ediyordu. Şu anda beni kocaman, güçlü elleriyle tutan hali aynı, ama farklı. Sanırım benimle ilgili konularda her zaman çok fazla düşünüyordu, ama yıllarca ayrı kaldıktan sonra, onu istediğim yere itmek daha kolay oldu. Belki de hissettiklerimde, kendimi ikna ettiğim kadar yalnız değildim.

Yüzünü boynuma gömmeden önce ağzıma bir nefes üfler. Dişleri, tüyleri diken diken olan cildimi okşar, sonra beni çılgılık attıracak kadar derine batırır. Zevk, karnımdan boğazıma kadar yayılır, boğazımda bir iz kalır.

"Onu ne zaman terk ettin?"

"Rowe..." Ağzımı ısırarak yutkunurum ve başımı yana çeviririm, böylece boynumu öpmesini kolaylaştırırım. Hareketlerime rağmen dudakları aynı yerde kalır. "Şu anda ondan bahsetme."

Çenemin altını ısırması sert ve öfkeli. "Söyle bana." "Aylar önce."
Dişlerinin ısırıldığı yeri yalıyor ve yumuşakça emiyor. "Neden?"
"Neden ne?"

Elimi onun koyu renkli saçlarına kaydırıp tırnaklarımla saçlarını tarıyorum. Onun benim saçlarımı taradığı gibi taramak imkansız, bu yüzden idare ediyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sahiplenme duygusuyla kararmış. Hem kafam karışık hem de büyülenmiş durumdayım.

"Seni buraya geri getirmek için ne yaptı?" Her kelime sertçe söylenir.

Kafamı sallıyorum ve bir kez olsun göz teması kurmak için aşağıya bakmak zorunda kalana kadar vücudunu yukarı doğru itiyorum. Beni tutan eli bir an bile sallanmıyor.

"Ethan hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda değil," diye mırıldanarak alnımı onun alnına dayadım.

Saçlarımdan boynuma ve göğsüme su damlıyor. Damlaların cildimden aşağı kayıp onun cildine sıçramasını izlerken çenesi oynuyor. Göğsüm açıkta kalıyor, çünkü vücuduna yapışarak üst kısmımın göle batmasını engelliyorum. Dikkatini, sütyenimin dantel kupalarının üzerinden taşan göğüslerime çevirdiğinde, bu neredeyse dayanılmaz oluyor. Ayrılıktan sonra yaptırdığım iki piercing, bu pozisyonda gözden kaçması imkansız. Boğazından çıkan kaba ses, onayladığını gösteriyor.

Sesimi alçaltarak, "Beni tekrar öp" diye ısrar ediyorum.

Eli öfkeyle kıcıma gömüldü ve sonra kayboldu. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyordu ve aniden, soğuk su köprücük kemiklerime çarptığında nefesim kesildi. Rowe benden uzaklaşıyordu. Kendi başıma ayakta durmak zorunda kalmanın şoku çok fazlaydı ve titriyordum, ayak parmaklarım altımızdaki kalın kumda kıvrılıyordu.

"Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum, elimle suyu sıçratarak.

Rowe geniş omuzları dik, ıslak kasları dalgalı bir şekilde kıyıya doğru yürüyor. O oraya varmadan ona yetişmemin imkanı yok, ama yine de deniyorum. Dişlerimi sıkarak suda ilerliyorum, dişlerimin takırdamaması için.

"Beni öyle öpüp, sonra da söylediğim bir şeyden hoşlanmadığın için çekip gidemezsin!" diye bağıriyorum.

Bana bakmıyor. Ayakları kıyıdaki kayalık kuma basıyor ve sonra gömleğine uzanıyor, aceleyle kollarını giyiyor. Yaklaşıyorum ve koyu renkli kumaşın cildinden nemlendiğini görüyorum. Kayalıklar üzerinde yürümek rahatsız edici ama Rowe'a o kadar odaklanmış durumdayım ki onlara pek dikkat etmiyorum.

Az önce saçlarımı okşayan parmaklar, o gömleğini iliklemeye başlarken gömleğini çimdikliyor. İlk iliklemeden önce ellerini tutup istediğim yere geri getiriyorum. Ellerim başımın üzerinden kayıyor ve saçlarımın arasına daha derin bastırarak onları yerine sıkıştırıyorum. Ağzı düz, ellerimi bıraktığımda saçlarımı bırakmamasına rağmen kaşları çatık.

"Evlendiğim için beni cezalandırmak istiyorsan, nedenini bana açıkla," diyorum, sesim nefes nefese, ama bunun sudan çıkma hızıyla hiçbir ilgisi yok. "Neden senin için önemliydi? Neden bu yüzden bana bu kadar kızgınsın?"

Burun delikleri genişledi. "Bilmiyorum."

"Bu bir bahane."

"Değil. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Beni bu kadar üzmemeliydi. Bana söylemedin ve bu canımı yaktı, ama şimdiye kadar unutmuş olmam gerekirdi," diye tersler.

"Evet, geçmesi gerekirdi. Ama geçmedi."

Gözlerinin yanındaki kaslar seğirir ve ben düşünmeden hareket ederim. Sahildeki küçük taşlar, üzerlerine düştüğümde dizlerimi keser ve başımı geriye doğru eğip ona bakarım. Ağzından keskin bir nefes çıkar ve parmaklarını saçlarımda oynatır.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Benimle oyun oynama," diye uyarıyor, sesi hırıltıya dönüşüyor.

Şu anda onun önünde dizlerimin üzerinde durmak çok heyecan verici, iş gömleği sıırsıklam ve beni tutarken kalın pazı kaslarına yapışıyor, tek bir düğme gömleğin tamamen açılmasını engelliyor. Karın kasları kumaşın gölgesinde parlıyor ve iç çamaşırı sıırsıklam, sanki ikinci bir deri gibi.

Elimi uzatıp kalçasına bastırıyorum, gözlerim iç çamaşırındaki şişkinliği takılıyor. İçinde sertleşmiş. Sert, uzun ve

lanet olasıca *atıyor*. Nefesimi bırakıp parmaklarımı bel bandına kısıyorum, ucu dışarı çıkacak kadar geri çekiyorum.

"Çok fazla sorunun vardı, Rowe. Şimdi neredeler?" diye mırıldanıyorum, dudaklarımı ıslatarak.

"Benim affımı böyle mi kazanmak istiyorsun, cehennem kedisi? Dudaklarını benim sikime dolayarak mı?"

Mırıldanarak, külotunu bir santim daha aşağı indiriyorum. Amım titriyor, üzerine bastırılan soğuk kumaş artık önemsiz gibi görünüyor. Çok ateşliyim, hissedemiyorum bile.

"Senin affına ihtiyacım yok. Evlenme kararım seninle ilgili değildi."

Saçımı çeker ve ben gülerek onun kucağına yaslanırım. "O zaman bu ne?"

"Bu, seni istemiyormuş gibi davranmaktan yorulmam. Son on yedi yıldır tadının nasıl olduğunu merak ediyordum."

Bunu yüksek sesle söylemek, özellikle de ona, tuhaf bir şekilde kişisel geliyor. Belki de bu yüzden, bana geri almamı söyleme şansı olmadan, şu anda bunu yapıyorum.

Onun iç çamaşırını dizlerine kadar indirip penisini kavradım. Onun inlemesi geceyi yırttı, benim bastıramadığım küçük inlememi gizledi. Avucumdaki sıcaklığı heyecan vericiydi ve *lanet olsun*, penisinin alt kısmında uzanan dev damar kavurucu derecede sıcaktı. Zaten ön sıvısı akıyordu ve ben başparmağımın ucuyla onu okşayarak onu tahrik ettim.

"Tilly. Ben..."

Sesindeki çaresizlik ilgimi çekiyor. Ona uzun, sıkı bir okşama yapıyorum ve yukarıya bakıyorum. "Ne yapmadın?"

"Ağzımı ağzına almadım. Uzun zamandır almadım."

"İyi."

Dilimi onun ucuna sürüyorum ve tadı anında dilime çarpıyor. Gözlerimi kapatıp dizlerimin üzerine eğiliyorum ve onun penisini emmeye başlıyorum, bunu nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışıyorum. Eğer onun da benim kadar tecrübesiz olduğunu bilseydi, avantajımı kaybederdim. Onun benim merhametime kalmış olmasını çok seviyorum, bunu henüz bırakamam.

"Oh, *lanet olsun*," diye dişlerini sıkarak, parmakları saçlarımda kasılır.

"Yavaş ol.

Siktir! Yavaş..."

Onun taleplerinden rahatsız olarak, tam tersini yapıyorum. Penisinin alt kısmını daha sıkı tutuyorum ve dudaklarımdan arasına daha fazlasını alıyorum. Sıkı bir uyum ve ben her zaman en kötü öğürme refleksine sahiptim. Alabileceğimin en fazlasını yapıyorum ve dilimi onun etrafında gezdiriyorum.

Beni daha sertçe çeker ve göz kapaklarımdan arkasında beyaz noktalar parlar. Anında, alçak ve açgözlü bir inilti çıkar. Bu inilti, onun sonsuz uzunluğundaki penisi boyunca titreşir ve kalçaları öne doğru sıçrar. Penisinin ucu çok derine girer ve ben öğürürüm, kirpiklerime gözyaşları yapışır.

Bana iyi olup olmadığını sormasına gerek yok çünkü geri çekilmiyorum. En son istediğim şey, bana nazik davranması. Gözyaşları ve tükürük beni korkutmuyor.

Elimi kalçasına bastırıp arkasına kaydırıyorum. Parmaklarımı kalçasına gömerek ona yaklaşıyorum ve hareket etmesini teşvik ediyorum. Tereddüt ediyor, ikinci kez itmeyi reddediyor. Gözlerimi açıp ona ne kadar çok istediğimi gösteriyorum. Kendime güvenip işleri fazla ileri götürmeyeceğime emin olsaydım, bacaklarımdan arasına elimi koyup ona bundan ne kadar zevk aldığımı gösterirdim. Ne kadar korkusuz olduğumu.

"Bunu daha sonra bana karşı kullanamazsın," diye uyarıyor, ellerini başımın iki yanını tam kontrol altında tutabilecek kadar açıyor. Tırnaklarının kafa derimde bıraktığı hafif çizik, benden başka bir yalvaran ses çıkarıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bunu zaten biliyordum.

O ileri doğru iterek, beni daha önce aldığımdan daha fazlasını almaya zorluyor. Beni kusturmaya yetmiyor, ama yine de bir öğürmeyle mücadele ediyorum. Parmaklarım onu kavradığı yerde titriyor, ağızla aynı ritimde onun kaygan sapını okşuyor. Ağızımın onu sardığı yerden çeneme salya akıyor. Ateşim yükseliyor, omurganın dibinde ter birikiyor.

"İşte böyle. Benim için çok dağınık," diye homurdanıyor ve sabit bir tempoya giriyor.

Burnumdan nefes alıp başımı sallıyorum. Dokunuşumla kıcı geriliyor. İçimdeki heyecan külotuma yapışıyor, kumaş ıslanmış ve bana çok dar geliyor. Onu çözülmesini istediğim kadar, külotumu da çıkarmak istiyorum.

Ağızımdan çıkan ses hiç bana benzemiyor. Neredeyse bir inilti, o kadar tiz ve yalvaran bir ses ki, şu anda ne kadar ileri gittiğimi fark etmekten başka seçeneğim yok. Geçmişte aramızda olanları kendime hatırlatmanın bir anlamı yok. O şeyler önemli değil, o daha hızlı hareket etmeye başladığında, itişleri kesik kesik olduğunda.

"Daha fazla aç, yaramaz kız. Ağızını yıkayacağım. Benim için hepsini yutacaksın. Spermimi yutacak ve bir dahaki sefere benim ellerim üzerindeyken onun adını söylemeyi düşündüğünde tadımı hatırlayacaksın."

Bu sözler üzerine gözlerim fal taşı gibi açılır. Ağızımın içinde titrer ve ilk sperm damlasının boğazıma sıçradığını hissedirim. İçgüdüsel olarak emerim ve o inleyip tıslayarak daha da içeri girer. Yutkunarak tırnaklarımla kıcını çivilerim ve gözlerimi sıkıca kapatırım.

Hafif bir iç çekişle ellerimi indirip yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Saç derim yanıyor, birkaç dakika önce hissetmediğim bir ağrı var. Dizlerimdeki acıya kıyasla bu hiçbir şey. Dizlerimden kalkmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum.

Kan beynime hücum ediyor. Bir an için görüşüm bulanıklaşıyor, sonra gözlerimi kırıp dirseğimin etrafında yeni bir sıcaklık hissediyorum. Dövmeli bir el bana tutunuyor ve ben Rowe'a bakıp kızardığımı saklamaya çalışıyorum.

"Bu çok pervasızcaydı," diye azarlıyor, gözleri yine kapanmış.

"Başlama."

Nefes alışığı ağır. Aramıza diktiği duvarları yıkmaya çalışıyorum, ama çok kalınlar. Aramızda olanlar benim için çok ağırdı, ama belki onun için daha da karmaşıktı.

"Yapmayacaktım. Ama sen incindin," diyor, sesini biraz yumuşatarak.

"Senin suçun değil. Bunların hepsi benim kararımdı."

"En azından kamyonete dönmeden önce botlarını giy. Arka koltukta ilk yardım çantası var."

Ortamı hafifletmek için onunla dalga geçmemek imkansız. "Bir oral seksin, yaralarımı tedavi etmeyi teklif etmen için yeterli olacağını kim bilebilirdi?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok."

Söyleyişi çok... kararlı. Sanki bu iki şeyi bir araya getirmem onu rahatsız ediyormuş gibi. Dudaklarım seğıriyor, düşüncelerimi doğruluyor. Tartışmadan, yerden botumu alıp giyiyorum.

TILLY

¹⁵ KASIM*Hellcat,*

Barakada mı kalıyorsun? O lanet kovboyların senin onların mekanında olmana nasıl tepki verdiklerini hayal edebiliyorum. Benim için onların hayatını cehenneme çevir, Tilly. Bana bir iyilik yap ve onlara gitmeden önce söylediklerimi hatırlat. Ben hapisteyim, ölmedim.

Ben iyiyim. Eskisi gibi. Benden iki kat daha iri bir adamın beni havada tekmelediği sırada, bir çocuk gibi havayı tekmelemek zorunda kalmak çok utanç vericiydi. Burada zor anlar yaşadım ama bu en kötüsüydü. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum.

Ash'e cevap vermek istediğimi söyle. Ona söyleyecek milyonlarca şeyim var ama nasıl yazacağımı bilmiyorum. Şu anda yazabileceğim tek kişi sensin. Belki bir psikolog bunu benim için analiz edebilir. Kendim denemek için çok yorgunum. Ona hala en iyi arkadaşı olduğumu söyle. Beni değiştirirse, çıktığımda buraya geri dönmemi teşvik etmiş olur.

Umarım güzel bir Cadılar Bayramı geçirmişsindir. Kostümünün fotoğraflarını çektin mi? Bu yıl Noel'de seninle birlikte olmayı çok isterdim. Baban yine hindi pişiriyor mu?

*Ben de seni
özledim. Rowe.*

"EVET, o pisliğin altında çok güzel bir kızsın, değil mi?"

Hortum başlığını kısırağın kafasından uzağa tutuyorum ve fırçaladığım tüm çamur ve kirin sırtından yere düştüğünü izliyorum. Bugün hava açık havada yıkama için mükemmel, ancak bu atın ne kadar ürkek olduğunu düşününce, onu korkutmak istemiyorum. Dışarıdan bakıldığında sakın görünebilir, ancak içten içe endişeyle titriyor. İçeride sakın bir öğleden sonra geçirdik.

Suyu bacaklarından daha yukarıya çıkarmak için yarım saatimi aldı ve onu iyice, derinlemesine fırçalamak için daha da uzun sürdü. Şimdi onu sabunlamam gerekiyor ve ona tekrar dokunduğumda elimi çekmeye çalışabileceği düşüncesi midemde bir gerginlik yaratıyor.

Teknik olarak, iki gün önce eve getirdiğimiz atlara yaklaşmamam gerekiyordu. Rowe, ağıldaki siyah atla o kadar meşguldü ki, yeni gelen üç atın ne kadar kötü olduğunu anlamaya fırsatı olmadı. Ama daha fazla beklemek benim için mümkün değildi.

Kısırak bana en kolay yaklaşan hayvandı. Kısırlaştırılmış erkek at ile damızlık erkek at arasında, ilk olarak onu deneyeceğimi düşündüm. O açıkça saldırgan değil, aksine kemiklerine işleyen bir korku yaşıyor. Yaptığım her hareket onu korkutuyor, ama ona geri çekilmesi için her fırsatı vermeme rağmen, geri çekilmiyor. En azından bana saldırmayacağına ve kaçmayacağına yeterince güveniyor. Bu da bir şeydir.

Bugün karnımda derin ve ağırlı bir acı var, ama sabah boyunca yaptığım gibi, onu görmezden gelip işime odaklanıyorum. Hortumu dikkatlice yerine asıp, sabunlu su kovaasına kolumu sokarak içinde beklettiğim süngerini çıkarıyorum. Dirsek boyu lastik eldivenlerimin içi parmaklarımdan akan terle kayganlaşmış durumda. Süngerini onun önüne tutarak koklamasına ve incelemesine izin veriyorum.

O bunu kabul ediyormuş gibi bir nefes verir ve ben de vücudunu ovmaya başlarım. Kürkünün eksik olan kısımları, her geçtiğimde kalbimi sıkıştırır. Gübre ve bahsetmek bile iğrenç olan diğer şeylerin kokusu hala havada asılıdır ve bana ne kadar kirlenmek üzere olduğumu hatırlatır. Yele, vücudundan bir ton daha açık, güzel bir açık sarı renktedir. Sabunu yelesine sürmeye başlarım, düğümleri çözmeye çalışırım

O, saçlarını tutuşumdan emin olamadan hafifçe gerginleşir, sonra gevşer.

Onunla acele etmiyorum, vücudunun hiçbir yerini, saçının hiçbir telini atlamıyorum. Sabunlamayı ve ovmayı bitirdiğimde, kovayı üç kez boşaltıp temiz suyla doldurmak zorunda kaldım. Boynum, sırtım ve dizlerimin arkası ıslak ve yapış yapış. Onu temizlemek için harcadığım çaba o kadar fazla ki, nefes alıp vermem neredeyse utanç verici.

Ağrı kesicilerimin etkisi de geçmişti. Adet sancıları benim için cehennem azabı gibidir, ama genellikle bu kadar kötü geçmez. Keskin ağrı ve hormonal değişiklikler nedeniyle duygusal durumumun bozulması arasında, bugün berbat durumdayım.

Ancak hiçbir şey beni bu atlardan en az birine bakmaktan alıkoyamazdı. Saatlerce sıcak duşta tek başıma oturup acı içinde ağlamak istesem bile.

"Seni tekrar yıkayacağım, tatlı kız. Toynağınla kaburgalarımı kırmamaya çalış, tamam mı?" diye mırıldanarak hortumu yavaşça çekiyorum.

Bu sefer o kadar gergin değil, ama ben makineyi çalıştırıp spreylediğimde yine de toynaklarını sürüyor. Santim santim, bacaklarındaki sabunu yıkayıp sonra yelesine geçiyorum, kendi saçımı yıkarken gösterdiğim özenin daha fazlasını göstererek her bir teli dikkatle yıkıyorum. Önden arkaya doğru ilerleyerek, kuyruğuna ve arka tarafında bıraktığım kalın sabuna odaklanmadan önce sabunun tamamen yıkandığından emin oluyorum.

Yerdeki pislik midemi tekrar bulandırmaya yetiyor, ama kusma hissini bastırıp sarışın kuyruğu temizlemeye odaklanıyorum. Walt'un çiftliğine geri dönüp boğazına kürek saplamak için zaten can atıyor olmasaydım, su berraklaşana kadar can atıyor olurdum. Zemine hızlıca su püskürtüp hortumu tekrar asıyorum.

"Şu haline bak. Yepyeni bir at gibisin." Avucumu temiz sırtında gezdirip ona hafifçe vuruyorum. "Kurulanıp, iyice uzun uzun taranma zamanı geldi."

Sanırım yelesini ve kuyruğunu taratmak, bakımın en sevdiği kısmı. Saç açıcıyı bolca sıktığımda ve fırçalamaya başladığımda kıpırdamadan duruyor. Atlar konuşabilseydi

Inlemesi, muhtemelen öyle yapardı. Birisi saçlarımla oynadığında benim de aynı tepkiyi veriyorum.

Ve onu taramak için birkaç dakika daha harcarsam ne olur ki?

Tekrar hareket etmeye başladığında, bunu bir işaret olarak alıp geri çekiliyorum. Tarakımı kirli aletlerin üzerine koyuyorum ve nemli bir bezle yüzünü siliyorum. Bu kısmı pek sevmiyor ama kafamı ısırmaya çalışmıyor.

"Tamam. Şimdilik işin bitti. Yarın nalbantı çağırıp toynaklarını düzelttireceğim. Ve sen de uslu olacaksın."

Onun tasmaşını tekrar takıp onu ahırdan çıkarıp kendi ahırına doğru yönlendiriyorum. Her zaman burada olan erkeklerin yanından geçip duruyorum.

"Hey, siz," diye sesleniyorum.

Brock olduğunu düşündüğüm çocuk, Diesel'in yanındaki ahırdan hızla dönüp bana geniş gözlerle bakar. "Evet?"

"Benim için bakım ahırının zeminini püskürt."

"Uh, evet, tabii. Yapabilirim," diye mırıldanarak hızlıca başını salladı. "Emin misin? Kendini sinirlendirecekmiş gibi görünüyorsun

"

"Daha önce hiç oraya girmedim. Yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

"Yere su dökeceksin Brock. Orada bir şeyleri mahvedemezsin."

"Hala burada olacak mısın? Her ihtimale karşı?"

Cevap vermek için normalden biraz daha uzun süre düşündüm, çocuğun duygularını incitmek istemedim. Kahretsin, şu anda ona bağırarak çok kolay olurdu. Belki bu, rahmimi kemiren dişlerden dikkatimi dağıtırdı.

"Sana dostça bir tavsiye vereceğim." "Tamam,"

diye mırıldanır, topukları üzerinde sallanarak.

"Bütün yaz burada kalacaksan, yanlış şeyleri bu kadar kafana takmayı bırakmalısın. Aksi takdirde, bu çiftlik seni o kadar sert bir şekilde yere serer ki, bir daha kalkamazsın. Ama tabii, her gün burada kilitli kalıp temizlik yapmaktan hoşlanıyorsan, devam et. Bu çiftlikte keşfedebileceğin şeyler, bu ahırdan çok daha fazlası var."

"Buradaki herkes beni çok korkutuyor," diyor, bir şekilde daha da kızarıyor.

Gülüyorum ve atın dizginini diğer elime geçirerek ona doğru dönüp yüzünü görebiliyorum. "İyi bir nedeni var. Ama sana zarar vermeyecekler. Sadece sana zorluk çıkarıyoruz ki, kaçınılmaz olarak düşüp derini sıyırdığında kanamayacak kadar kalın bir deri oluşsun. Kalkıp, hiç çekinmeden tozunu silmeyi öğreneceksin. Tabii, bok işinden daha fazlasını istiyorsan."

"Bu yüzden mi buradaki herkes hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünüyor?"

"Biz de senin kadar korkuyoruz. Sadece bunu göstermiyoruz, evlat. Böyle bir yerde hayatta kalmanın tek yolu bu."

Çenesini indirip, omuzlarını düzeltirken sözlerimi düşünür. "Senin için ahırını temizleyeceğim."

"İyi seçim." Tekrar kısırağın ahırına doğru yürümeye başladım, Brock'a bakmadan tekrar konuştum. "Rowe nerede biliyor musun?"

"Yuvarlak ağılda."

"Hâlâ mı?"

Kapıyı açtım ve içeri girdim. At, bu ahırını yeni evi olarak kabul ederek içeri girdi.

"Sanırım öyle," diyor, sesi artık daha uzak geliyor.

Bu çocuğu tanısaydım, gerçekten bunu başardığı için gurur duyardım. Belki de bu yer onu canlı canlı yutmayacaktır.

Düşüncelerimi mırıldanarak, kısırağı ahıra yerleştirip, çıkmadan önce yanına hafifçe vuruyorum. Arkamdan kapıyı kilitleyip, ona son bir kez rahatlatıcı bir bakış atıyorum. Daha iyi görünüyor, ama acı ve ihmalin onun içinde derinlere işlediğini biliyorum. Bundan kurtulması için uzun birkaç ay geçmesi gerekecek, tabii kurtulabilirse.

Hortumun açıldığını ve suyun yere sıçradığını duyuyorum. Çocuk işe koyulduğunda içimden bir onay duygusu geçiyor. Onu kontrol etmeye zahmet etmeden, Diesel'in eyer kancasından şapkamı alıp ahırdan çıkıyorum ve doğrudan yuvarlak çitli alana yöneliyorum.

İki gün. Rowe'un önünde diz çöktüğümünden bu yana iki gün geçti ve geri döndüğümüzden beri bir kez bile benimle konuşmaya çalışmadı. Kızgın olduğumdan mı yoksa sadece

kafasına bir tane patlatmak istediğim için mi, yoksa kafam karışık olduğu için mi bilmiyorum.

En azından ağızıma boşaldıktan sonra beni kontrol etmeliydi. Ama ikimiz de benim bundan çok daha fazlasını beklediğimi biliyoruz. Belki de bu yüzden beni gergin bir ergen gibi kaçınıyor.

Dışarı çıktığım anda güneş yüzümü ve bacaklarımı ısıtıyor. Kısrağı tımarlamanın yorgunluğuyla hala terliyim, ama günün sıcaklığı iyi geliyor. Şapkam, önümdeki ağılın içindeki adama bakarken üzerime vuran güneş ışınlarının gücünden gözlerimi koruyor.

Rowe artık çitin dışında durup atın kendisine gelmesini beklemiyor. Onlara yaklaştıkça, ne yaptığını daha kolay görebiliyorum. Tamamen hareketsiz duran siyah at, Rowe'un kendisine yaklaşıp yanına dokunduktan sonra geri çekilip aynı hareketi tekrarlamasını izliyor.

Çitin en alt basamağına botumu dayayıp kollarımı üstüne katlayarak izliyorum. Rowe omzuna bir ip atmış, atı dikkatlice okşarken ipi öylece sarkıtıyor. Onun sabrı beni hem etkiliyor hem de sinirlendiriyor. O her zaman sabırlı olmuştur, ben ise işleri hızlı ve verimli bir şekilde halletmeyi severim. Bu yüzden o at eğitmeni, ben ise başka bir şey seçtim.

Diesel'i birlikte eğitmiş olabiliriz, ama o farklıydı. O zamanlar işler şimdi olduğu gibi değildi.

İki kalın kol, umursamazca çitin üzerine atılmış, benimkine katılır. "Çiti atlayıp o ipi boynuna dolamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Selam. Buradaki herkes benden kaçınıyor diye düşünmeye başlamıştım," diyorum, Tanner'a bakarak.

Gülümsemesinin köşelerindeki kırışıklıklar beni bayılttı. Tüm kovboylar gibi yakışıklıydı. Sert, inatçı ve rahatsız edici derecede "hiçbir şeyi umursamayan" bir özgüvene sahipti. Ama bu adamın içinde yumuşak bir kalp saklıydı. Onu bulmak için göğsünü deşecek bir kız değildim, ama birisi bunu yapacaktı.

"Kaçmıyorum, Tilly. Patron bizim seninle konuştuğumuzu öğrenip o pislikle aynı hücreye atmasın diye kaçmıyoruz.

"

"Anlamadım?"

Kanım donar, damarlarımdaki kan neredeyse donar.

Tanner'ın gülüşü gergin, dudakları acı çekiyormuş gibi geri çekiliyor.

"Oops."

"Açıkla."

"Nasıl olduğunu biliyorsun. O kadar da şok olamazsın. Otis, bu civarda sana ilk kez böyle bir uyarıda bulunmadığını söyledi."

Çitten uzaklaşıp Tanner'a gözlerimi dikiyorum. Boğazı yutkunarak titriyor. Son iki gündür atlatamadığım uzun süren hayal kırıklığı doruğa ulaşıyor.

"Ne cüretkar adam. Uyarı yok, Tanner. Bunu yatakhane de herkese duyur. Rowe'un benim üzerimde hiçbir hakkı yok."

Tamam, belki birazcık var, ama şu anda onu geri alıyorum. Çiftlikteki personelle yatmak istersem, bunu kesinlikle yapacağım. Özellikle de beni dizlerimin üzerine çökertip, iki gün sonra ortadan kaybolabileceğini düşünüyorsa.

Tanner bir adım geri çekilir ve yavaşça başını sallar. "Tamam, Tilly. Bunu dikkate alacağım."

İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Hepsi Rowe'dan çok korkuyorlar, onu kızdırmaya cesaret edemiyorlar, özellikle de henüz tanımaya başladıkları bir kadın varken.

Derin bir nefes alıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Henüz öğle vakti bile gelmedi, daha çok erken. Rowe, çiftlik genelinde Tilly yasağı uygulayabileceğinden bu kadar eminse, ben de artık kendimi tutmayacağımdan eminim. Bu oyunu oynayabiliriz, ama her seferinde ben kazanacağım.

Şu andan itibaren.

TILLY

OYUN DURDURULDU.

Geçici olarak.

Bugün Rowe'a dilini yedirmeyi planlıyordum, ama vücudum başka planlar yapmıştı. Dün geceki ağrı yeterince kötüydü, ama bu sabah, küfür etmeden ve karnımı tutmadan ayakta duramadım bile. Bu karavanda önümüzdeki birkaç günü atlatmama yardımcı olacak tek bir şey bile yok ve Ash'ten mağazaya uğramasını isteyebileceğime kendimi ikna etmeme rağmen, aramadım.

Otuz üç yaşındayım. Kardeşimi arayıp, bir kasaba öteye gidip bana ısıtma yastığı ve çift çikolatalı dondurma almasını istemeliyim. Kardeşini asla karıştırmaman gereken bazı şeyler vardır, özellikle de yetişkin bir insansan.

Tavana bakarak, yüzümü elimle ovuşturuyorum. Kramplar, bugün işe gidemememin sadece yarısı nedeni. Bu acıyla çok uzun yıllar çalıştım, bu yüzden beni yatağa bağlı tutmasına izin veremem. Beni serbest bırakmayan şey, bu lanet olası bitmeyen üzüntü.

Üzüntü, hissettiklerimi ifade etmek için en basit açıklamadır, ama en kolayıdır. Aslında, acımı ve çılgın hormonlarımı bir fırsat olarak gören *boşluk*, beni başımdan tutup kara sularının altına itiyor. Onlarca yıl bu boşlukta çırpınarak geçirdiğim zaman, bana yüzmeyi öğretmedi. Taş gibi eller ayak bileklerimi kavrayıp

ayak bileklerimi kavrayıp beni yerinde tutarken, mürekkep gibi sıvının ciğerlerimi doldurmasına neden olurken, yüzmeyi öğrenemedim.

Bu, ağızımdan asla çıkmayan, morbid ve dürüst bir tanım.

Gözlerimi açık tutuyorum ve yan dönerek küçük dolaba bakıyorum. Komodinin üzerindeki ince, turuncu renkli ilaç şişesi bana neredeyse alaycı bir şekilde bakıyor. Onları almaktan utanmıyorum, ama keşke almam gerekmeseydi. Bazı günler, artık onlara ihtiyacım olmadığını bile hissediyorum. O kadar uzun süredir depresyonla yaşıyorum ki, bu hissin asla kalıcı olmadığını biliyorum. Nova Scotia'daki terapistim bana bunu ve diğer birçok şeyi çok iyi açıklamıştı.

Elimi karnımın altına indirip, haplardan gözlerimi ayırıp kapıya bakıyorum. Sessizlik hakim. Lanet olası bir sessizlik. Bütün gün duvarı seyredip, kafamdaki sesi dinlemekten başka bir şey yapmadan geçirmek zorunda kalırsam, aklımı kaçıracağım.

Battaniyenin kıvrımından telefonumu alıp ekrana dokunuyorum. Ekran birkaç mesajla aydınlanıyor, ben de mesajları açıp hemen kapatıyorum. Bildirimler kayboluyor ve gerginliğim biraz azalıyor. *Gözden uzak olan, akıldan da uzak olur.* En azından şimdilik.

Ekrandaki saat 9:04'ü gösteriyor, yani benim yokluğum şimdiye kadar fark edilmiş olmalı. Faye, gün doğarken onu arayıp gelmeyeceğimi söylediğimde pek de neşeli değildi. Görünüşe göre, yaşlı kadın kadın meselelerini umursamıyor. Şok oldum.

Rowe'un adı ekranımda görünmüyordu. O benim numaramı bilmiyor, bu yüzden mesaj atmaması veya aramaması beni bu kadar üzmemeli. Ondan ne yapmasını bekliyordum ki? Zaten benim ahırda olmadığımı fark etmediğini sanıyorum, bu da çok canımı sıkıyor.

Nefes vererek, telefonumu tekrar battaniyenin içine sakladım ve tavanda aynı noktayı buldum. Su sızıntısı nedeniyle kahverengi ve yuvarlak. Şimdiye kadar uyurken yüzüme su damlamadı. Şanslıysam, ki neredeyse hiç şanslı değilim, birini kiremitleri değiştirmesi için ikna etmem gereken süre boyunca yağmur yağmayacaktır.

Dakikalar yavaşça geçiyor gibi geliyor. Göz kırpmalarımı sayıyorum, sonra uykuya dalmaya başlayınca saymayı bırakıyorum. Yakınlarda bir at kişniyor.

ama ses uzaklaşıyor. Dizel motorlar birkaç yüz kez yanıp söndükten sonra geçiyor ve sonra bir dörtlü bile geçiyor gibi geliyor. Sıcaklık yükseldikçe battaniyenin altında biriken ısıdan ayak parmaklarım ısınmış durumda.

Uyuyamıyorum.

Zihnim durmak bilmiyor.

Uzakta, sessizleşmek yerine ses seviyesi artan sert bir gürültü var. Gözlerimi kırıştıtararak oturma odasına bakıyorum. Bir başka acı dalgası boğazımdan bir inilti koparıyor, sonra gözlerimi kaçırıp kıvraniyorum.

Gürültü kesilir. Dudaklarımı ısırıp yutarım. Sonra bir araba kapısının çarpması, ardından çimlerin sesini bastıramayan ağır ayak sesleri duyulur. İçgüdüsel olarak battaniyeyi çekip yarı çıplak göğsümü saklarım ve ön kapının hızla açılıp uzun boylu, iri yapılı bir adamın içeri dalışını izlerim.

Rowe nefes nefese, gözleri çılgınca karavana arar, ta ki yatak odasının kapısından bana takılana kadar. Boş boş bakıyorum, ama zihnim çok hızlı çalışıyor, belirli bir düşünceyi anlamlandıramıyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım kovboy, arkasındaki kapıyı çarparak kapatır ve bana doğru üç adım atar.

Omuzları düşmeden önce, yattığım yere derin, neredeyse dehşete kapılmış bir bakış attı. Bir sonraki nefes alıştı öncekilerden daha uzundu.

"Kapın neden kilitli değildi?" diye bağırarak saldırır.

"Kilitlemediğimi bilmiyordum."

Bir el, şapkasını kafasından düşürmeden önce, traşlı kafasını ovuşturuyor. "Ne oldu?"

"Bende mi, sende mi?"

"Sevimli davranma. Soruma cevap ver."

Tartışacak enerjim yok. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ve beni aramayı düşünmedin mi? *Kimseyi* aramayı? Bir şey olmuş olabilir ve ben bunu bilmiyordum! Ya sen..."

"Gitmiş olsaydın?"

Sessizlik. Rowe şapkasının üst kısmını tutan parmakları beyazlaşır ve sonra şapkayı gözden kaybolacak şekilde bırakır. Çizmeleri ve gömleğinin alt kısmındaki kir lekeleri, bu sabah meşgul olduğunu gösteriyor. Bu benim için yeni bir haber değil, ama şimdi gördüğüm için ayrıntıları duymak istiyorum. Sadece zihnimi meşgul etmek için bile olsa.

"Annemi aradım. Gelmeyeceğimi biliyordu," diye ekliyorum.

"Ben."

Kaşlarımı kaldırırım. "Ne yaptın?"

"Bir dahaki sefere *beni* ara. Annemi değil, babamı değil. Ve kesinlikle buradaki diğer adamlardan birini değil. Sen. Beni. Ara."

"Bu bir emir mi?" diye soruyorum, kendimi tutamadan. Gözleri parlıyor, gri rengi şimşeklerle dolduruyor. "Öyle." "Tamam."

Benim açık sözlü kabulümün ardından yüzünde bir şaşkınlık belirir. Vücudumdaki ter damlalarına rağmen battaniyeyi üzerime çeker ve başka yere bakarım. O odama girmez. Botlarını çıkardığını ve sonra da yere ağır bir şekilde düşen tozluklarını duyana kadar odama girmez.

Yatağımın kenarına oturduğunda, tekrar gözlerine bakıyorum.

Artık çok daha yumuşak. "Hasta mısın?"

"Öyle de denebilir."

"Ne olduğunu söyle, yaramaz kız," diye nazikçe ısrar eder.

Beklenmedik ilgisiyle göğsüm sıkışır. "Adet görüyorum."

"Tamam. Neye ihtiyacın var?"

"Senin acıma dolu ilgine ihtiyacım yok, Rowe. Sadece bugün izin almam gerekiyor."

Parmakları yüzüme dokundu, sonra saçımı kulağımın arkasına koydu ve orada kaldı. "Bu acıma değil."

Yutkunarak, onu yatağa çekmek isteyen bedenimin arzusunu reddediyorum. Eğer bunu yaparsa, onu geri çevirmem. Onu burada, benimle birlikte olmasını, sesli olarak itiraf etmeye ya da kendim bile kabul etmeye hazır olduğumdan daha fazla istiyorum.

"Nasıl yardım edebilirim, söyle. Tilly Whittman'ın bile adet döneminde yardıma ihtiyacı olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

"Senin işin var. Senin izin almak benim için olduğundan daha zor."

"Bunu ben hallederim," diyor.

Bir saniye sonra, yatağımın başucundaki ilaç şişesi onun dikkatini çekiyor. Etiketini okurken onu izliyorum ve bana tekrar baktığında, beklediğimden daha anlayışlı bir bakışla bakıyor. İlacın adı, gençlik ve genç yetişkinlik yıllarımda kullandığımla aynı değil, ama

aynı etkiyi yaptığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Benim hakkımda düşündüğüm kadar çok şeyi unutmamış.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye bir kez daha soruyor.

Bu çok açık. Ona şimdi ne yapmasını istersem, bana karşı haksız bir avantaj sağlayacaktır. Adil değil, ama yine de yapıyorum. Reddetmek bana yardımcı olmaz. Onu o kadar çok istiyorum ki, ısrar etmeye devam ederek kendimi cezalandırmak istemiyorum.

"Kramplar için ısıtma yastığım yok."

"Nereden bulabilirim?"

Yastığa başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece... pencereyi açabilir misin? Sonra da yatağa gir."

Gözlerimi aşağıya indirerek, onun tepkisini gerçek zamanlı olarak görmemek için kaçınıyorum. Sağ bacağını, sonra sol bacağını kaydırıyor ve sonra görüş alanımdan çıkıyor. Arkamdaki pencerenin açıldığını duyuyorum ve yumuşak bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor.

"Burası çok sıcak, Tilly. Sana ateş falan çıkaracağım."

Başka bir gün olsa kahkaha atacak bir nefes veriyorum. "Umurumda değil."

Yatak çöküyor. İlk içgüdüm onun daha hızlı yaklaşmasını istemek olsa da, yüzümü buruşturup dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Kafam benimle dalga geçmeye başlıyor ve ne olduğunu anlamadan, dudaklarımı kapalı tutmak için parmağımı dudaklarıma bastırıyorum.

Hiç böyle bir yatak paylaşmamıştık. Yanımızda başka biri olmadan, ya yerde ya da kenarında oturup rahatça izleyen biri olmadan. Ama şimdi... o burada. Ve son birkaç gün hala hafızamda çok taze.

"Neren ağrıyor?" diye sertçe soruyor, odadaki tek ses onun sesi.

Tereddüt ediyorum, ama o cevap beklemeksizin güçlü, kalın parmak uçlarıyla omzumu bulup beni sırt üstü yatırıyor. Tavana bakarak, göğüs kemiğimin altında hissettiğim hızlı, sabırsız zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Elini battaniyenin altına kaydırıp karnımı avuçladığında, dudaklarım sessiz bir iniltiyle açılıyor. Başımı çevirip

tamamen sessizce ona bakıyorum. Küçük daireler çizerek hareket etmeye başlıyor, ağırlı kaslarıma derisinin ısını hissedebileceğim kadar sert bastırıyor.

"Bu şekilde iyi mi?"

"Evet," diye diye kapatarak gözlerimi gözlerimi önce gözlerimi bir bir şey yapmadan önce. "Bu... iyi."

Parlak odada bana dönerek mırıldanıyor. "Benden başka bir şey istiyor musun?"

"Terapistimi uçağa bindirip buraya getirip benimle konuşmasını sağlayamazsan hayır."

"Bu yardımcı olur mu?" "Onunla konuşmak genellikle yardımcı olur."

Birkaç nefes boyunca hiçbir şey söylemedi. Yatağa gömüldüm, tamamen vücudumun üzerinde nazıkçe hareket eden elinin hissine odaklandım. O gece bana çok fazla acı veren elin aynıydı, ama bana karşı asla. Kendimi durduramadan eline dokundum, o beni masaj yaparken sadece elini tuttum.

"Video görüşmesi yapıyor mu?"

"Çoğu yapıyor. Biz hiç yapmadık."

"Cherry Peak'te bir kadın var. O iyi biri. Şu an için bir faydası yok, ama gelecek için faydalı olabilir." Boğazını temizler. "Eğer kalırsan."

Çenemi kaldırıyorum. Cevabım bununla ilgili değil. Rastgele bir cevap. Bugün kafamın içinde dolaşıp duran bir düşünce.

"O gece yaptığın şeyin gerçek nedenini kimseye söylemedin. Neden?"

"Zaten bilenler dışında kimse öğrenmeyecek."

Gözlerimi kapalı tutarak yutkunuyorum. "Onlara kötü adam olarak görünmek yerine gerçek nedeni söyleseydin, senin için daha kolay olurdu. Belki ailen için de."

"Hayır, öyle olmazdı. Bu düşünce hiç aklıma gelmedi, Tilly. Unut gitsin."

"İnatçısın," diye fısıldıyorum.

"Biraz uyumalısın."

"Konuşmam seni rahatsız mı ediyor?"

Parmaklarını kıvrıp avucunun etrafındaki karnımı hafifçe kaşıyor.
"Hayır. Uyandığında yine burada olacağım ve yeniden başlayacağım."

Karanlık suda bir ışık akışı var. Şu anda o kadar sonsuz görünmüyor. Rowe yanımda yatıyor, eli vücudumun üzerinde. Düşüncelerimi dağıtmak için göz kırpmalarımı saymama gerek yok.

Onun avucunun yumuşak dokunuşları fazlasıyla yeterli.

ROWE

GÜN göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Saatlerce toprakta ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyor, hala bu atı, dişlerini göstermeden birinin dokunmasına alışmaya çalışıyorum. İlk günkü kadar inatçı, ama saldırganlığı o kadar azaldı ki, her seferinde elimi bir saniye daha uzun süre kıkında tutabiliyorum. Herkesin umduğu kadar olmasa da, ilerleme kaydettik.

Karnım aç ve çok susadım. Uzun zaman önce buradan ayrılıp sıcaktan kurtulmalıydım. Atların beslenme zamanı geldi ama ben bu ağıldan çıkmaktan kaçınıyorum, sanki dışarıda beni bekleyen şey, yüzlerce kez gözlerinin içine baktığım canavardan çok daha korkutucuymuş gibi.

Tilly'nin beni bu kadar etkilemesi hiç beklenmiyordu. Gidmeden önce değil, çıktığımdan yıllar sonra da kesinlikle değil. O benim geçmişimden bir figür, bir arkadaş ve hayatımın kalıcı bir parçası olacağını düşündüğüm biri. Onu öpmek niyetinde değildim ve onu dizlerinin üzerine çökertip sikimi ağzına sokmak benim için mümkün bile değildi. Geçen hafta ahırda onu görmediğimde ve sorduğum kimse onun nerede olduğunu bilmediğinde paniğe kapıldım.

Hapishaneden çıkıp onun yine gittiğini öğrenmek gibiydi. Ama o gitmemişti. Hâlâ buradaydı, çiftlikte, karavanında saklanıyordu. Onun çektiği acı, daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Tilly, gerçekten ihtiyacı olmadığı sürece kendisine sunulan yardımı kabul eden türden bir kadın değildir.

daha önce hiç görmediğim bir acıydı. Dün gördüklerim, ben gelmeden önce ne kadar kötü durumda olduğunu bana gösterdi.

Gölde aramızda olanlardan ya da her şeyin beni ne kadar karıştırdığından bahsetmedik. Ağzımı kapalı tuttum ve o uyurken yanında uzandım, sonra gitmeden önce buzdolabındaki az miktardaki yiyeceği yemesini sağladım. Kalmak hoş bir davranış olurdu, ama uykusundan uyandığında, acısı sayesinde açılmış olan kalbinin kapısı tekrar kapandı.

Şimdi, eskisinden daha da kafam karışık. Geçmişteki naif duygular yeniden ortaya çıkıyor, ama nedense eskisinden daha güçlüler. Yıllarca kilitli kaldıkları halde ne zaman büyümek için yer buldular bilmiyorum, ama bu, büyüdüleri gerçeğini değiştirmiyor ve ben *ne* onlarla *ne de* onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ondan uzak durmanın ne yapacağım konusunda bir fikir bulmama yardımcı olacağını umuyordum, ama bu sadece her şeyi daha da kötüleştirdi. Bir ay önce yapabildiğim şeylere odaklanmak yerine, o benim her bilinçli düşünceme sızdı.

Bu beni çok sinirlendiriyor.

Çenemi sıkıp, duygularımın atın duyabileceği kadar yüksek sesle çıkmaması için uğraşıyorum. Zaten çok gergin. *Sakin ol, Rowe.* Omzumdaki ip, kolumu her hareket ettirdiğimde boynumun derisini sürtmeye başladı. Gitme ve son iki gecedir yaptığım gibi duşta geceyi geçirme zamanı geldi.

İpi düzeltmek için uzandığımda at geri çekiliyor. İpi gerçekten çok sevmiyor, bu da onu ipe alıştırmamanın istediğimden daha uzun süreceği anlamına geliyor. Belki haftalarca. Tabii bu arada beni parçalamasını engelleyebilirsem.

Elimi indiriyorum, ipi omzumun aşağısına kaymış halde bırakıyorum. "Peki. Bugün lanet ip yok."

Kulakları öne doğru duruyor, bu da son birkaç gündeki bir başka değişiklik. Kulakları ara sıra seğiriyor, ama asla agresif bir şekilde değil. Daha çok, benim sürekli ve inatçı varlığımdan rahatsız olmuş gibi.

Bu his karşılıklı.

Avuç içimi yine onun yan tarafına doğru kaydırıyorum, daha önce aştığım sınırları test ediyorum. Sanki kendini hazırlıyormuş gibi kasları geriliyor.

kalkış yapmak için, ama o kıpırdamıyor. Nefesimi verip, kendime başımı sallıyorum.

"Oh, lanet olsun. Uh..."

"Orada. Emin misin, istemiyor musun..."

Bir şeyin çarpma sesi, ani seslere karışır. Atın dikkatinin etrafımızdaki kargaşaya kaymaması için onun görüş alanına girmeye çalışıyorum, ama nafile. Rahatladığı huzur bozulmuş ve bir anda kulaklarını geriye yatırıyor. Yan adım atıyor, gözlerinin akı parlamadan önce omzuyla beni neredeyse deviriyor. O arka ayaklarını havaya kaldırarak uyarı vermeden saniyeler önce geriye atlıyorum.

"Sakin ol, sorun yok. Senin için gelmiyorlar. Hala sadece biz varız," diyorum, sesimi düz tutarak. "Onlar sadece aptalca şeyler yapan gürültücü kovboylar. Onları yeterince izledin, gürültücü ve dikkatsiz olduklarını biliyorsun."

Beni anlamıyor. Sözlerim yeterince derinlere işlemiyor. Henüz yeterince bağ kurmamışız. Göğsüm ısınırken geriye doğru çekilip başımı yana çeviriyorum, günümü mahvedenleri arıyorum.

Onu bu gece çalışacak kadar sakinleştirmek faydasız. Zaten çok geç oldu ve yemek yemesi gerekiyor. İkimizin de yemesi gerekiyor.

Rüzgârla birlikte bir çarpma sesi geliyor, ardından bir tane daha. Burun deliklerim genişliyor. At, bu gece ona sunabileceğim başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Arkasını dönüp, en güvenli gördüğü yer olan ağılların uzak tarafına çekiliyor. Onu rahat bırakıyorum, gözlerimi ondan ayırmadan birkaç adım daha geri çekiliyorum ve peşimden gelmeyeceğinden emin olduktan sonra dönüp gidiyorum.

Ahıra dönene kadar bu kargaşanın nedenini anlamıyorum.

Tilly.

Çit direğinin tepesinde bacaklarını açarak ve kollarını kavuşturarak oturan kız, etrafımdaki toprağı ateşe verecek kadar şiddetli bir bakışla bana dik dik bakıyor. Ne giydiği hemen anlaşılmıyor. Ama sonra kollarını indirip çite tutunuyor ve ben duruyorum, botlarım toprağa saplanıyor.

Omzundan aşağı sarkan ve bacaklarının arasına kadar çıkan lanet olası gömleğim. On yedi yaşımdan beri görmediğim, göğsünde çürümüş at kafatası desenli gömleğim. Göğüs uçlarındaki iki piercingi gizlemekte berbat bir iş çıkartıyor, o kadar sertler ki açıkça görünüyorlar. Beyaz kumaşa öfkeyle bakarken, neredeyse iini grebilecekmişim gibi, kemerimin altında baskı oluşuyor.

O itinnnde pozisyonunu düzeltir ve gömlek yukarı kayarak bacaklarının arasındaki siyahlığı ortaya çıkarır. Botları altındaki direk boyunca kayar ve ben bir adım ne atarım. O başını eğip saçları sırtına uzun ve serbestçe dökülürken, ben de parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Birisi boğazını temizliyor.

Dikkatim sola kayar ve Tanner'ın yakınlığına fazla odaklanırım. Gözleri benden ona doğru genişlemiştir, merakı gerçektir ama yine de beni sinirlendirir. Lanet olası yataktanenin yarısı burada Tilly'ye bakıyor, ki bunun başından beri onun planı olduğunu biliyorum. Onu gördükleri anda kaçıp gitmeleri gerekirdi, gözleri toprağa ve başka hiçbir şeye bakmamalıydılar. Yarın, sağduyusuzluklarının bedelini detirim onlara.

"Boyunlarınızı kırıp sizi kurtlara yem etmeden buradan defolup gidin!" diye bağırıyorum.

Hızla dağılırlar, ama bu beni sakinleştirmez.

Gözlerimi ona çevirdiğimde Tilly hala beni izliyor. Yarı açık ağzıyla gülümserken, küçük elleri çiti daha sıkı kavrarken, yüzünde gururla yerleşmiş bir meydan okuma var. Dizleri titremeye başlayınca onu sabitliyor, ama ben bu hareketi fark ediyorum ve görmezden gelmeyi reddediyorum.

Yavaş, avcı adımlarla ona doğru ilerliyorum. Göğsü aniden yükseliyor. Aynı hızla alçalıyor. Parmaklarımı açıyorum ve yanlarımda sarkık bir şekilde bırakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor masumca. "Hapse geri dönmemi mi istiyorsun?"

Gözleri parlar. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Bana bir şey için kızgınsın."

"Neden böyle düşünüyorsun? Belki bugün çok sıcak hissediyordum ve hafif ve bol bir şey giyip yürüyüşe çıkmak istedim."

Yumuşak parfümü aramızdaki havayı dolduruyor. Nefes alıp göğsümün derinliklerinde bir inilti tutuyorum. Kendimi, onun açılmış bacaklarının arasına yerleşip, her iki elimle çıplak, sıcak dizlerini tutmaktan alıkoyamıyorum. Her iki bacağını belime doladığımda, dudaklarını ağızına çekiyor ve sırtımda çaprazlıyor.

"Bana sormadan böyle dokunmakla çok cesursun. Özellikle de bugün yine beni görmezden geldikten sonra," diye bağırmaya çalışır. Daha çok, bacaklarını benim koyduğum yerde tutmam için yumuşak bir rica gibidir.

"Ve sen burada, tüm çiftliğin önünde neredeyse çıplak dolaşıyorsun. Şimdi kimin cesareti var, yaramaz kız? Çünkü seni bu çitin üzerinden atıp kışını pataklamadığım için şanslısın."

"Bu senin için bir ödül gibi geliyor."

Kahkaham sert, tüm yol boyunca tiz. "Şu anda beni tam olarak ne için cezalandırıyorsun?"

"Ne kadar süre beni kaçınmaya devam edeceksin, aynı zamanda da seni dinleyen herkese beni kendine aitmişim gibi göstereceksin?" diye sordu, çenesini kaldırarak. "Evet, kovboylara koyduğun o 'dokunma' kuralını çok iyi biliyorum. Ve sen benim yatağımdayken daha dikkatli olsaydım, seni hayalarına tekmelerdim."

"Sen tahmin edilebilirsin, Tilly."

"Ve bir kız tarafından dayak yemek istiyorsun."

Uyluklarını sıkıp ellerimi onun - benim - gömleğinin eteğinin altına sokuyorum. Beline dokunduğumda avuçlarım yanıyor. Ve bu kadar kızgın görünen biri için, beni itip kakmıyor.

Başımı eğip parmaklarımı onun cildine bastırıyorum ve nefesimi şakağına üflüyorum. "Bu gece seni bulacaktım. İkimizin de biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm, bu yüzden uzak durdum."

"Boşluk, ne istediğini bilmeyenler içindir." "Aynen öyle."

Bu başlı başına bir ifade. O bunu sindirirken, dudakları hiç çıkmayan kelimeleri sıkarken, çelişkili duygularla izliyorum. Ellerimde onun hissi, şimdiye kadar yaşadığım en büyük heyecandan daha iyi ve çenemi şakağına bastırıp derin bir nefes alıyorum.

"Ne istediğini bilmediğin gibi gelmiyor, Rowe. Sadece bunu itiraf etmeye çok korktuğun gibi geliyor," diye fısıldıyor, elleri gömleğinin altından benim ellerimi buluyor. "Kaçmak işe yaramaz. Şimdi olmaz."

"Seni alamam."

"Ama sen istiyorsun."

"Benim ne istediğim önemli değil," diye tartışıyorum, sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Cevaplanmamış milyonlarca sorum ve ömür boyu sürecektir bir acım var. Seni bu şekilde elde etmek, bu durumu hiç değiştirmeyecek."

Başını geriye eğerek, bana bakmamı sağladı. O an, kararlılığım sarsıldı.

"Beni o göle geri dönmene izin vermeden önce bunu düşünmeliydin. En azından şimdi beni evine götürüp iyiliğimin karşılığını verebilirsin. Gerisi sonra gelir." *Eğer gelirse*, diyor.

"Tek gecelik bir ilişki mi istiyorsun?" diye soruyorum, sesimde inanamama duygusu beliriyor.

Yüzü tiksinti ile buruşuyor.

"Hayır." "Öyleyse?"

"Sadece çeneni kapat ve beni kulübene götür, yoksa sana karşı uyardığın o zavallı kovboylardan birine senin yerini almasını isteyeceğim."

Bir anda tereddüt etmeden önüme atladı. Onun benim dışımda başka biriyle birlikte olduğunu düşününce içimi kaplayan öfkeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Öfkem fiziksel olarak ortaya çıktı. Parmaklarımla yanaklarını çimdikledim, dudaklarını büzüştürdüm ve onu öptüm, eskisi gibi nazik davranmadım.

Onun tepkisi anında gelir. Tırnaklarını yan tarafıma geçirerek acı veren bir şekilde beni öperken, dişleri dudaklarıma sertçe batar. Onu kamyonetin yan tarafına itip kapıyı açana kadar durmadan kirli zeminde yürürüm. Ayaklarını basamaklara indirir ve kışını deri koltuğa oturtur.

"Beni her orgazm ettiğinde, sorularından birini cevaplayacağım," diye nefesini ağızıma üfler.

Hareketsiz kalıyorum, mavi gözlerine sertçe bakarak, şu anda bana yalan söylemeye cesaret etmesini bekliyorum. "Bilmek istediğim her şeyi mi?"

"Her şeyi." "Peki."

Son bir kez dudaklarını dudaklarımla kapattım, sonra kendimi zorlayarak geri çekildim ve onu kamyonetin içine kapattım. Ona sırtımı dönüp yüzümü ovuştururken her şey vücuduma çok sıkı geliyordu. Lanet olası at kokusu ve batıda saatlerdir devam eden orman yangınının kokusu burnuma geliyordu. Tam olarak böyle yapmayı planlamamıştım, ama karar verilmişti artık.

Gecenin sonunda, her şeyin gerçeğini öğrenmiş olacağım.

ROWE

9 Aralık Sevgili

Rowe,

Bu yıl burası çok soğuk. Kar o kadar çok ki, baban her sabah kovboyları daha erken saatte yola çıkıp kar küremeleri için uyandırıyor. Ahırda çalışmak çok güzel. Diğerleri için neredeyse üzülüyorum.

Ailem, yarın kadar Noel'de ne istediğimi söylemezsem bana kömür vereceklerini söyleyerek tehdit etmeye başladı. Artık çocuk değilim ve tek istediğim seni görmek. Ash ziyaret formlarını doldurmama yardım etti ve onay için gönderdik. Sesinin nasıl olduğunu unutmaya başlıyorum. Bu beni korkutuyor. Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmak istemiyorum.

Noel'e kadar onaylanırsam, sana birkaç fotoğraf getireceğim. En iyi hediye değil, ama botlarını veya şapkanı getirmeme izin vereceklerini sanmıyorum. Onları özleyorsanız musun? Onlarsız seni hayal edemiyorum

Onları özlüyor musun? Tıraş oluyor musun, yoksa sakalın çılgınca uzadı mı?

Sana soracak çok şeyim var, ama bunları birbirimizi gördüğümüzde soracağım. Çünkü göreceğiz, Rowe. Görmek zorundayız.

Not: Otis'e kovboylar hakkında söylediklerini anlattım, o da güldü ve ona güvenmen gerektiğini söyledi. Çocuklar bana karşı çok nazik davrandılar, endişelenme. Onların da senin kadar benden korktuklarını düşünmek hoşuma gidiyor.

Hellcat

O burada olduğu için ^{kabinim} çok kalabalık.

Zaten büyük bir yer değil. Büyük büyükbabam, babam kadar misafirlere karşı olmadığı için misafirler için yaptırmıştı. Mutfakın yanında sadece çift kişilik yatak ve şifonyer sığacak kadar büyük bir yatak odası var, yanındaki odaya ise kral yatak sığar. Mutfak, Tilly'nin karavanındaki mutfaktan pek de iyi değil ve banyodaki duş, arkadaki kuyudan çıkan sert suyu fışkırtıyor. Yumuşatıcıyı değiştirmek, son zamanlarda yapılacaklar listemde pek öncelikli değil.

Tilly evin içine doğru ilerlerken aramızda yeterince mesafe yok, sanki burası hayal gücünün bir ürünüymüş gibi korkmuş bir şekilde inceliyor. İsteddiği kadar göz kırpar. Ne bu yer ne de ben ortadan kaybolacağız.

"Yatak odası şurada," diyorum, sesim sert ve derin.

Kanepenin ötesindeki tek açık kapıyı işaret ederek, onun hareket etmesini bekliyorum. Tereddüt ediyor, cümlede yer alan emri görmezden geliyor. Dikkatini çok çabuk kaybediyor, etrafımızdaki her şeye bakıyor.

Etrafımızdaki her şeye bakıyor. Rahatsızlık cildimi kaşındırıyor, ön kolumu tırnaklarımla çiziyorum.

"Beni aceleye getirme."

Elimi indiriyorum. "Buraya tur atmaya gelmedin. Eğer istediğin buysa, bunu hak etmelisin."

"Hak etmek mi? Bunu senin yapman gerekmiyor mu?"

"Yatağıma gel, yaramaz kız. Beni zorlama." Bu, onun dikkatini o kadar çekiyor ki, artık mobilyalarım ve hafif dağınıklığım ile ilgilenmeden bana bakıyor. Saçlarını arkasına atıyor ve benimle yüzleşiyor, aramızda birkaç adım mesafe bırakıyor.

metre mesafe bırakarak yüzleşir.

"Ama seni kızdırmak çok eğlenceli, Rowe. Burası nasıl bir yer acaba diye merak ederdim. Yıllar önce burada yaşamak istediğini söylediğinden beri."

"Burada yaşamak istediğimden çok, ailemin evinden ayrılmak istiyordum."

"Biliyorum. Bu, amacına ulaşamadığın anlamına gelmez. Ne zaman taşındın?"

Kısa ve alaycı bir kahkaha attım. "Şartlı tahliye edildiğimde, tasmalı bir köpek gibi özgürlüğün hayaline tutunurken ailemin benimle gurur duyduğunu mu sandın?"

"O zaman seni buraya attılar."

"Görünüşe göre evlerinde bir suçlu bulundurmak pek de hoşlarına gitmemiş."

Parmakları çıplak uyluklarından aşağı kayıyor. O bakışını başka yöne çevirmeden önce parmaklarının kıvrıldığını izliyorum, göğsü sert bir nefesle dışarı çıkıyor.

"Sen tehlikeli değilsin," diyor açıkça. "Öyle mi? Bundan emin misin?"

Başını geriye atar, gözlerinde öfke parlar. "Evet, eminim. Sen bana ya da buradaki kimseye hiçbir zaman tehlike oluşturmadın."

"Naif olma, Tilly. İçimde o kadar şiddetli bir öfke var ki, dilimde alevlerin tadını alabiliyorum."

"Sana olanlar yüzünden! Beni korumak için dört yıl hapis yattın. Bu kolay olmadı."

Başımın arkasını tutarak salladım. "Ona zarar vermek zorunda değildim. O kadar da kötü değildi. Durmalıydım."

kardeşin ve Shade'in beni durdurmak için yalvardıklarında onları dinlemeliydim."

"Biz çocuktuk, Rowe. Aptal, pervasız çocuklar. Ve şu anda bana olanlar hakkında ne hissettiğimi sorsaydın, sana onu daha önce serbest bırakmamamı dilerdim derdim. Kardeşim sana durman için yalvardı çünkü senin için endişelendi, onun acı çekmesini istemediği için değil. Ezra hayatımı mahvedebilirdi. Tam da bunu yapmak istiyordu. Sen onu durdurdun."

Şu anda gözlerimi kapatamıyorum. Gözlerimi kırpsam bile, göz kapaklarımın arkasında ne göreceğimi biliyorum. Hapishanede geçirdiğim ilk birkaç ay boyunca kafamda sürekli dönen video, bugün bile hala beni rahatsız ediyor.

Tilly, erkek arkadaşının üzerinde atlarken, orgazm olurken çıplak vücudu onun vücudunun üzerinde yuvarlanıyor ve erkek arkadaşının, onların fotoğrafının arkasına sakladığı bir kamerayla her şeyi kaydettiğinden tamamen habersiz.

Bu ilk kez olan bir şey değildi. Ve o video kaydedildikten bir hafta sonra ondan ayrılmasaydı, eminim daha fazlası da olacaktı.

"Yatağıma çık, Tilly. Bir daha söylememe gerek kalmasın," diye bağıırıyorum, ciğerlerim acı verecek kadar sıkışııyor.

Sonunda, tartışmaya girmez. Tek kelime etmeden, ellerini yanlarında sıkıca tutarak doğrudan yatak odasına gider. Hemen peşinden gitmem. Henüz bunu yapmak için nefes almayı yeniden öğrenmeye odaklanmış durumdayım.

Onu izliyorum, ama sonra ortadan kayboluyor, göremediğim bir şey yapıyor. Yumuşak bir kumaş hışırtısı duyuluyor, sonra yine sessizlik. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Botlarım yerde gürültü yapıyor, ben de onları çıkarıp kanepenin arkasına bırakıyorum.

Odaya girdiğimde ilk gördüğüm şey onun botları. Koyu kahverengi botlar, yatağın ucundaki küçük halının üzerinde, minik beyaz çoraplarının yanında dağınık bir şekilde duruyor. Burnumdan nefes alıp yukarı bakıyorum.

"Kızgın olman normal, Rowe. Bunu aşmanın başka bir yolu var. Benimle birlikte."

Tilly gömleğinin eteğini tutuyor ve onu uyluklarına doğru yukarı çekiyor. Santim santim, gözlerimi, bacaklarının arasında kalan ince siyah dantelin ortaya çıkmasına izin verene kadar, pürüzsüz, çilli cildine dikiyorum.

ta ki kendimi bacaklarının arasındaki ince siyah danteli izlemeye izin verene kadar. Yutkunmam duyulabilir. Göğsümde, sanki kalbim pençeler çıkarmış ve kendini serbest bırakmak için parçalamaya çalışıyormuş gibi bir tırmalama hissi var.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor. "Dikkatli olmaktan çok yoruldum."

Onun sözlerinin ağırlığı bakışlarımı vücuduna çekiyor. Yatağın kenarına doğru dikkatlice ilerleyip ellerimi yatağa dayıyorum. Çıplak bacaklarının ısısı bileklerime vuruyor ve beni hafifçe kaymaya teşvik ediyor...

"Gittiğin süre boyunca hayatın böyle miydi? Dikkatli miydin?" diye soruyorum, parmaklarımı kalın battaniyeye kıvrarak.

Yanakları kızarıyor, ama utançtan değil. "Bu cevapların bir bedeli var."

"Doğru."

Pes ediyorum. Ayak bileklerini ellerime alıp dışa doğru iterek bacaklarını açıyorum. O da isteyerek hareket ediyor, dizlerini göğsüne doğru büküyor. İçimi parçalayan iniltiyi durduramıyorum. Saatlerce birlikte vakit geçirdiğimiz gölde bir kaya gibi aramıza düşüyor.

Konuşurken dilim ağırlaşıyor. "Seni her çılgılık attırdığımda, bilmek istediğim şeyi bana söyleyeceksin. Bir kez başladığımda, merakım giderilene kadar durmayacağım, Tilly."

"Önce bir kez bile başarabilecek misin, göreceğiz."

Kollarımı kışının altına geçirip gülerек sertçe çekerim. Sessiz bir çılgılık atarak yataktan aşağı uçar. Dizlerim yere değene kadar eğilip, o lanet meme piercingleri hakkındaki tüm şüphelerimi doğrulayabileceğim kadar gömleğini yukarı çekerim. Parmaklarımın arasında soğuk olan barbell'i sıkıştırıp hafifçe çekerim, karnına bastıran kolumun ağırlığını hissetmesini sağlarım.

Keskin bir nefes alır ve yatağa karşı kıvrılır, gözleri beni izlerken parlar. Hareketi tekrarlar ve başımı çevirerek dilimle iç uyluklarını ıslatırım. Öpücüklerim ıslaktır, onları cildine sürer ve sonra ısırırım, dudaklarından başka bir ses çıkarırım.

"Düşünmek için çok zamanım oldu," diye başlıyorum, barbell'i bırakıp tüm göğsünü avucumun içine alıp sıkıyorum. "Mektuplar kesildikten sonra yıllarca, seni böyle hayal ederek aklımı kaçırmamayı başardım. İlk başta bunun çok sapıkça olduğunu düşündüm. Sen en iyi arkadaşımın ikiz kardeşisin."

Ağzımı yukarı doğru çekince külotunun danteli yanağımı sıyrıyor, dişlerim uyluklarına daha da derin batıyor. Yüzüme doğru sarsılıyor ama yine de sessiz kalıyor. Dilinin kanaması başlamış olmalı.

Yüzümü öne çevirip, burnumla külotunun ortasına dokunuyorum, ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Uyluklarını benden çekip uzaklaştırdığında gerginleşiyor, kendini daha da açığa çıkarıyor. Parmaklarımla tekrar meme ucunu tutuyorum, piercing'i kaçınarak yavaşça ve nazikçe yuvarlıyorum.

"Ne kadar uzun süre hapiste kalırsam, seni böyle düşünerek ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu o kadar az umursuyordum. Kendimi kaybetmeyeceğimi hissettiğim tek anlardı. Hayal gücüm hiç geniş olmamıştı, cehennem kedisi. Ta ki seni böyle uzanmış, bacakların açık ve gevşek, benim için hazır olduğunu hayal etmeye başlayana kadar."

Nefesi sık ve ağır bir şekilde dışarı çıkıyor. Gözlerimi onunkilerden uzak tutuyorum, onun karnını kaplayan dövmeli ön kolumun uzunluğuna ve elimin arkasındaki desenlere bakarken, onun pembe meme ucunu çekiyorum. Onları ıslak dantelin üzerinde açılmış ağzımın olduğu yere geri bıraktığımda, serbest elimle kemerimi çözüyorum, sikim çok sertleşmiş, kemerin arkasında kalamayacak kadar.

"Senin lanet Wranglers pantolonunun altında nasıl görüldüğünü, tadının nasıl olduğunu, var olmaması gereken videolarda duyduğum sesler yerine senden çıkardığım sesleri düşündüm. Zihnimde yarattığım seninle ilgili her bir resim, Ezra ile olan resimlerini beni rahatsız etmeyecek kadar derine gömdü. Ezra seni orgazma ulaştırmış olabilir, Tilly, ama benim istediğim gibi senin zevkini istemiyordu. On yıldan fazla bir süredir lanet olasıca arzuladığım şekilde. İşimiz bittiğinde, ikimiz de geçmişti hatırlamayacağız. Sadece şu anı hatırlayacağız."

Dilimi düzleştirip dantelin üzerinden onun şeklini izliyorum. O yatağa bastırıyor, ben de onun hareketlerini takip ederek onu ağzımın altında tutuyorum. Dizlerimi öne doğru iterek, elimi boğazına dolamak için onun amını yeterince uzun süre bırakıyorum

ve sonra boynunun arkasına kıvrıyorum. Bana karşı koymuyor, ellerimin onu istediğim yere götürmesine izin veriyor.

"Beni izle, Tilly. Seni ilk kez çıplak olarak tattığımda gözlerin ağzımda olsun," diyorum ve başını yataktan kaldırıyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve parmağımı külotunun içine kıvrarak onu kenara çekerim. Dudaklarını aralar ve beklerken sessizlikten kaçır. Saniyeler geçer ve sonra avucumla göğüslerinin arasındaki sıcak cildi okşar ve önümdeki kaygan amcığı ağızla kapatırım.

Dilimi onun üzerinde gezdirdikten sonra, yanan etinin arasına daldırıyorum. Şimdi önümde yayılmış halde, bakmak için yeterince geri çekiliyorum. Sikim, acı verecek kadar sert bir şekilde zonkluyor, parıldayan amını bir kez daha yalayıp tadına bakarken. O, dudaklarıma karşı titreyerek kıvrılıyor.

"Rüyalar sana haksızlık etti. Gerçeklerden çok uzaktaydım," diye mırıldanıyorum.

Şu anda bakışlarım onun yüzündeki ifadeye odaklanmış durumda. Yaptığım şeye verdiği tepkiyi görmek için içimde doyumsuz bir istek var. İyi bir iş çıkarmam gerekiyor. Bu, sorularıma cevap bulma arzusunun çok ötesinde bir şey. Onu hayal kırıklığına uğrattıysam, bunu tekrar yapma fırsatını kaçırabilirim.

Bu kesinlikle olmaz.

Sonunda benden zevkini saklamayı bırakıyor. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirip onu nazikçe tahrik ediyorum, sonra ağızma alıp emmeye başlıyorum. Sakalım uyluklarını sıyrıyor, bronz teninde kırmızı izler bırakıyor.

"Rowe," diye inliyor, başını geriye atıp çenesini tavana doğru uzatıyor.

Kolumu gererek, vücudunun daha yukarısına uzanıp o ince çenesini avuçlarımin arasına aldım. Sıkıca tutarak, çenesini aşağı doğru çekip gözlerini tekrar gözlerime çevirdim. Gözlerinde yüzen heyecan, küfür etmeme neden oldu.

Klitorisini bırakıyorum, kaşlarının seğirdiğini izliyorum, sanki hayal kırıklığıyla onları bir araya getirmek için çaresizce uğraşıyormuş gibi. Gülümsemeyi bastırıyorum ve dilimi onun açıklığına indiriyorum, içeri kaydırıp sallıyorum.

"Bunun ne kadarı senin hayal gücünün ürünüydü?" diye tısladı, bacağını omzumun üzerine kaydırarak.

Onun amına tükürdüm, şişmiş deriden damlayan tükürüğü izlemek için bakışlarımı indirdim. "Asla itiraf edemeyeceğim kadar çok."

"Peki ne kadarı pratikle kazanılmış?"

"Kıskanma, cehennem kedisi. Başından beri sen olabilirdin."

O cevap veremedi, üç parmağımı ağzına soktum. Ani müdahaleye tepki göstererek, gözlerini kısarak tükürdü. Dilini bastırarak, bana tükürmek üzere olduğu şeyi içeride tuttum.

"Ben dur deyinceye kadar onları em."

Dilimi klitorisine değdirdiğimde, klitorisi ilgi bekliyor. Parmaklarımı emiyor, sanki kışına şaplak atılmasını çaresizce bekliyormuş gibi dişleriyle parmaklarımı tırmalıyor. Parmaklarımı ağzına daha da sokuyorum, bu da onu öğürtüyor.

Pembe amına sert bir nefes üfleyerek kaşlarımı kaldırıyorum ve devam etmesini istiyorum. İçindeki ateş biraz sönüyor ve itaatkar bir şekilde parmaklarımı yukarı aşağı yalamaya başlıyor, her birinin arasındaki deriyi yalıyor. Kasıklarım geriliyor, ön sıvım akarken ıslak bir his külotuma sızıyor, kendimi onun içine sokma dürtüsü beni deli ediyor.

Parmaklarımı ağzından çekince, ona konuşma şansı vermeden iki parmağımı sıkı duvarlarının içine sokuyorum. Anında bana açılıyor, kolaylıkla girmeye izin veriyor.

"Sanki sen de bunu uzun zamandır hayal ediyormuşsun gibi, Tilly," diye homurdanıyorum, bileğimi döndürerek. "Çok istekli ve sırılsıklam. Utanma. Parmaklarımı bu amcığın içine soktuğumda ağzının ne kadar pisleştiğini duymak istiyorum."

Onun yanıt olarak çıkardığı inilti, elimdeki güçle kesilir. Parmaklarımı eklemlerine kadar bastırıp kıvırdıktan sonra geri çekip aynı hareketi tekrar tekrar yaparım. Ağzı o kadar geniş açılana kadar bu hareketi tekrar tekrar yaparım ki, zevkini serbest bırakmaktan başka seçeneği kalmaz.

"Bu anlaşma seni üstün konuma getireceğini mi sandın, cehennem kedisi? Bir iki soruyla yetineceğimi ve hak ettiğim tek şey buymuş gibi kabul edeceğimi mi sandın?"

Vücudunun üzerine eğilip başının yanındaki yatağı yumruklarım. Boynundaki ve alnındaki parlaklık, parmaklarımın etrafını saran duvarlarının sıkılığı kadar baş döndürücü. Hızlıca nefes verir, kirpikleri titrer. Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum, sesim kulağının arkasını okşar.

"Seni saatlerce burada tutacağım. O kadar çok kez orgazm olacaksın ki, zevk almamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayacaksın ve ancak o kadar yorgun düşüp bana durmam için yalvardıktan sonra rahatlamana izin vereceğim. O kadar yorgun düşeceksin ki, geri kalan sorularımın cevapları kendiliğinden ortaya çıkacak."

"Bu hile," diyor titrek bir nefesle, vücudumun altında kıvrılıyor.

"Umurumda değil."

Parmaklarımı onun içinde açarak acımasızca makas gibi açıp kapattım. Gözlerindeki kaybolmuş, sersemlemiş bakış beni devam etmeye teşvik etti. Tilly'nin önümde orgazm olduğunu daha önce hiç görmemiştim, ama neredeyse orgazm olacağını biliyordum. Amcığı parmaklarımı sonsuza kadar içinde kalmasını istercesine emiyordu ve ben de üçüncü parmağıma ekleyerek cevap verdim.

"Rowe!"

"İşte böyle," diyorum, onu daha hızlı, imkansız derecede daha derine çalıştırarak. "*Siktir*. Beni böyle sıkmaya devam et. Bana ilkini sen ver, ben de sana bir tane daha vereyim. Bu güzel vücudun kaldırabileceğinden fazlasını alacaksın, Tilly."

Göğüsleri inip kalkıyor, meme uçları o alaycı piercinglerle parlıyor. Parmaklarımı ona o kadar sert sokuyorum ki vücudu yatakta yukarı doğru kayıyor, uyarılmasının coşkusu odayı dolduruyor. Kalçalarım boşluğa karşı sarsılıyor, almayı reddettiğim bir şeyi arıyor. Ağzım sulanıyor, sonra kendimi göğsüne indirip onu memesiyle dolduruyorum.

Metal halter dilime baskı yaparken, meme ucunu şiddetle emiyorum ve onun boşaldığını hissettiğimde inliyorum. Kafamı tırmalıyor, ruhunun derinliklerinden bir çığlık atıyor. Dilimi meme ucunda gezdirip bırakıyorum ve onu öpüyorum.

Onun zevkini yutuyorum ve parmaklarımı olduğu yerde tutarak onu doruğa ulaştırıyorum. Sıvı

ve nerede damladığını görmek için neredeyse dayanamıyorum, ama o benim dudağımı ısırıp çekiyor.

Onun bıraktığı zonklayan acıya homurdanarak, avucumu boğazına doluyorum ve bu sefer orada tutuyorum. O, ağrıyan dudağımı yalıyor ve elini vücutlarımızın arasına indirip bileğimi kavıyor. Gözlerimi açıp ona uyarıcı bir bakış atıyorum, ama o beni durdurmaya çalışmıyor.

"Sorunu sor."

Hırlamayı bastırıp, parmak uçlarını benimkilerin yanına bastırmasına izin veriyorum. Elini klitorisine götürmeden önce, birbirine değen yerleri parmaklarıyla izliyor.

"Neden evlendiğini bana söylemedin?"

Yarım saniye durakladıktan sonra devam etti. Parmaklarımı içinde nazikçe hareket ettirirken, cevabını beklerken kulaklarımda kanım çınılıyordu. Cevabını fısıldarken bakışlarında suçluluk belirliyordu. Eli, ona dokunduğum yere yaklaşarak cildimi okşadı.

"Çünkü sana yüz yüze söyleyene kadar bilmeni istemedim. Ama yıllar geçti ve ben hiç eve gitmedim. Sana doğru şekilde söyleyemezdim."

Çenemi sıkıyorum. "Arayabilirdin ya da başka bir mektup gönderebilirdin."

"Aynı şey olmazdı. O şekilde sana kendimi doğru düzgün açıklayamazdım."

"Açıklayacak bir şey yoktu. Gerçek yeterdi."

Parmaklarımin uçlarını dışarı çekip tekrar içeri sokuyorum. Öfkem azalıyor. Ona bu şekilde dokunmayı bırakmak imkansız, ama ne kadar dokunursam o kadar sertleşiyorum. Tilly klitorisine geri dönüyor, ben dişlerimi sıkarak ona sikimi çıkarmama izin vermesi için yalvarmamayı sağlarken, o klitorisini nazikçe okşuyor.

O inliyor, gözlerini kapatmaya çalışıyor ama sonra tekrar açıyor. "Sana yeterince iyi bir gerçek sunamadım."

"Neden onu buraya hiç getirmedin?" diye soruyorum, sözlerim ekşi bir tada bürünüyor.

"Başka soru yok. Zaten birden fazla soru sormana izin verdim."

Dudaklarım karanlık bir gülümsemeyele açılır. Parmaklarımı çekip dizlerimin üzerine çöküyorum. Boğazı sessiz bir yalvarışla gerilir ve ben de boğazımı onun menisiyle doldururum.

TILLY

"SİKTİR—ROWE, YEMİN EDERİM..." Parmaklarını tekrar kıvrıp, G noktamı bulabildiği için kızgınmış gibi sertçe vurmaya başladığında sözlerimi kesiyorum. "Yapamıyorum!"

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

Bana tekrar tükürdü, sonra nemi klitorisimin etrafında döndürdü. Dili ona vuruyordu ve ben yer bulmaya çalışarak yatağa bastırdım. *Çok hassasım*. Hem daha fazlasını istemek hem de mola vermek istemekle kafam karışık. Yine de ona durmasını söyleyemem. Onu benden uzaklaştırmayacağım.

Parmaklarını derinlerde tutarken ve tatlı noktamı saldırmaya devam ederken ayak parmaklarım havaya kıvrılıyor, gözleri beni içim dışıma çıkardığını bilmenin coşkusuyla parlıyor. Alaycı sözlerimi geri almak üzereyim. Yaptığım bu aptalca anlaşıma pervasızcaydı ve şimdi bedelini ödüyorum.

"Neredeyse geldin. Hissedebiliyorum. Kafandan çık ve hisset, yaramaz kız. Bunu seviyorsun, değil mi?"

O lanet olası üçüncü parmağını tekrar içime kaydırıyor ve hepsini tekrar itmeye başlıyor, ön duvarıma vurmaya devam ediyor. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, ben mücadeleyi bırakıp ona sürtünene kadar. Ne kadar tahrik olduğumun sesleri artık beni rahatsız etmiyor. Bırak duysun. Artık bunun beni utandırması için çok geç.

Dili klitorisimi terk edip parmaklarını ve etrafındaki gerginliği çevrelemek için kayıyor. Düşük, müstehcen bir ses çıkararak inliyor

parmak uçlarının vücudumda yukarı aşağı kayması gibi.

"Rowe," diye uyarıyorum, sesim titriyor ve alçalıyor. "Ben..."

"Evet, sen öylesin. Ben buradayım. Bırak beni, Tilly. Sana ne yaptığımı görmek istiyorum. Çıgıllıklarını duymak istiyorum."

Bir çıgıllık göğsümden kopar, kemiklerime kadar sarsar beni. Kaslarım kasılırken yatak örtüsünü kavrar ve çekerim, vücudunu bacaklarımın arasında kilitli tutarım. Yanağıma sertçe bastırdığı avucuyla beni geri çeker. Parmaklarını temizleyip çenemi tutmak için kaldırmadan önce parmaklarını emişine odaklanmamaya çalışırım.

"Artık dikkatli olmak istemediğini söylerken ne demek istedin? Bunca yıldır kendine kurduğun hayat bu muydu? Dikkatli bir hayat mı?"

Yatağa gömülerek başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Ethan güvendedi.

Rahattı. Bunun, sadık olacağı anlamına geldiğini düşünmüştüm." "Öyle değil miydi?"

"Hayır." Onun tepkisini görmekten kaçınarak gözlerimi kapatıyorum. "Asistanını hamile bıraktı."

"Çok... üzüldüm."

"Öyle olmak zorunda değilsin. Böyle bir şeyin olacağını bilmeliydim. Hayatımın çok uzun yıllarını, onun ve çevremdeki insanlar için kendimi bastırmaya çalışarak geçirdim. Orada olduğum sürece kabul görmek benim için çok önemliydi. Bunun beni değiştirmesine izin verdim ve sonunda her şey kötü bir şaka haline geldi. Ethan adındaki bir adam için çok sıkıcı olduğum ortaya çıktı. Her şeyi farklı yapmalıyım. Harekete geçmeden önce düşünseydim, gittiğim zamanlar bu kadar boşa gitmiş gibi hissetmezdim."

O yumuşak bir öpücükle dudaklarımı kapamadan önce, sert bir kahkaha ağzımdan çıkar. Cevap vermek için bir an duraksamam gerekir. Uzun zamandır böyle öpülmemiştim. Dudaklarımız tembelce, neredeyse acelesizce hareket eder. Onu vücuduma doğru çekince gömleği parmaklarımın altında toplanır.

"Onu sevdin mi?"

Soruyu neredeyse duymuyorum. Soruyu algıladığımda, elimi gömleğinin altına kaydırıp başımı sallıyorum. Sırtındaki her kasın kasılmasını ve sonra gevşemesini hissedebiliyorum. Olduğu yerde kalıyor, bu konuyu konuşmamız konusunda ne kadar ciddi olduğunu kanıtlıyor.

"Bir noktada ona aşık olmasaydım onunla evlenmezdim."

Aramızda daha ağır bir soru asılı kalıyor, dokunulmamış. Bu soru alaycı ve ben bu konuyu açmayı düşünüyorum, ama sonra bu fikri kafamdan silip atıyorum. Bunun yerine, dilinin alt dudağım üzerinde yavaşça kaymasına odaklanıyorum. Bu yumuşaklık, birkaç dakika öncesine göre çok büyük bir tezat oluşturuyor. Sanki tek istediği şey buymuş gibi.

"Mektubumu alsaydın, kalır mıydın?" "Kalmak mı?"

Dudaklarımız yavaşça ayrılıyor. Gözleri açık, fırtınalı gri rengiyle üzerimde duruyor. Çenemi okşayan parmak eklemleri, o kalın kafasında sakladığı her soruyu cevaplamaya hazır hissettiriyor beni.

"Biz konuşmadığımız sırada eski kocanla tanıştın ve bana kızgındın," diyor sert bir sesle, hafifçe kaşlarını çatarak. "İşler o şekilde gelişmemiş olsaydı, yine de onunla taşınır mıydın, yoksa ben çıkıncaya kadar kalır mıydın?"

Kasıtlı olsun ya da olmasın, sözlerinin kaburgalarımın arkasında bir darbe hissediyorum. Hapisten çıktığında onun yanında olamadığım için her zaman hissettiğim suçluluk duygusu sonsuza kadar benimle kalacak.

"Bilmiyorum. Kalırdım diye düşünmek istiyorum. Sen gitmemiş olsaydın her şey farklı olurdu. Ethan'la tanıştığım için gitmedim, Rowe. Sana mektupta bahsettiğim Doğu'ya yaptığım seyahatte... Unuttuğum bir huzuru buldum. Elbette Ethan'la da tanıştım, ama bundan daha fazlası vardı. Oak Point'i seviyordum, ama burada olmak beni yavaş yavaş öldürüyordu. Ailem sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu ve Ash her zaman çok üzgündü. O zamanlar Lacey onun yanındaydı çünkü ben olamıyordum ve bu yüzden onu kaçırdım. Ash seni özlüyordu, ama ben de öyle. Öyle değildi... Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

Burnumdan derin bir nefes alarak, onun altından çıkmaya çalışıyorum. Üzerimdeki vücudunun ağırlığı beni boğuyor. Gözlerimin arkasında bir yanma hissi var, bu yataktan kalkıp yalnız kalabileceğim bir yere gitmezsem, lanet olası bir çöküntü yaşayacağım.

Ama Rowe'un göğsüne ne kadar sert vurursam vurayım, o hiç kıpırdamıyor. Bana kaçmam için yer açmak için bir santim bile geri çekilmiyor. Bu sefer daha fazla baskı uyguluyorum, ama sonra

kollarımdan kayıyor ve yuvarlanıyoruz. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken keskin gri bakışları yüzüme saplanıyor.

"Benden yine kaçmayacaksın, yaramaz kız."

"Bana alan lazım."

"Senin lanet olası bir alana ihtiyacın yok," diyor ve elini kaldırarak başımı yerinde tutuyor. Yastığı yanağımın altına bastırılmış, tıraş losyonunun kokusu burnuma geliyor. "Seni böyle tutup konuşmanı sağlayacak birine ihtiyacın var. Tekrar kasaya girmek istiyorum, Tilly."

Dişlerimi sıkıyorum. Yakınlığımız dikkatimi dağıtıyor. Avucunun içi sıcak ve sabit, başparmağıyla çenemin altındaki küçük yara izini okşadığında, içimde tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Beni incitene kadar tüm düşüncelerimi duymak istiyorsun. Ki incitecekler," diyorum.

"Acı çekmekten korkmuyorum. Hayatımda yeterince acı çektim."

"Ciddiyim. Gerçeğim seni mutlu etmeyecek."

Rowe geri çekilmiyor. Yaklaşıyor, yüzümü bırakıp uyluğumu kavıyor, böylece onu kalçasına doğru yönlendirebiliyor. İmkansız bir şekilde birbirimize yaklaşıyoruz. Nefes aldığımda göğsüm onun göğsüne değiyor.

"Yine de söyle."

"Sen her zaman Ash'in en iyi arkadaşıydın, ama ben seni benim en iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum. Lacey'e olduğu kadar sana da yakındım, Shade'den çok daha fazla. Sonra sen gittin, ve bunun sebebi bendim. Bu gerçeğe barışmak çok zamanımı aldı. Şu anda hissettiğim şeyin barış olup olmadığını bile bilmiyorum. Her neyse, her gün kendimden nefret etmememi sağlayacak kadar ona yakın bir şey.

"Oak Point'te kalmak beni daha da depresyona sürüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Sen gittiğin ilk ay boyunca her gün yataktan kalkmaktan nefret ediyordum. Güneş çok parlaktı, ailem sürekli etrafımda dolanıyordu ve çiftlikteyken, senin olmayacağını bildiğim yerlerde seni arıyordum, o kadar sık arıyordum ki Otis'in beni kovmak zorunda kalacağını düşünüyordum. Lacey'i uzaklaştırdım ve kimse benimle iletişime geçmeye çalıştığında telefonuma cevap vermekten bile nefret ediyordum. O kadar çok gün vardı ki, sessizce boş bir duvara bakmak, toplumla etkileşime girmeye çalışmaktan daha tatmin edici geliyordu. Terapi harika olurdu, ama ben yeterince umursamıyordum.

annemin beni zorla götürdüğü randevular. Taşınana kadar bunu ciddiye almamıştım."

Rowe'un parmakları, sanki derime yapışmak istercesine uyluklarıma daha sert bastırıyor. Ben de ona izin veriyorum, onun göğsüne de aynısını yaptığımı fark etmeden. Eskiden kalbinin benim için çarptığını hayal ettiğim yerin tam üzerinde.

"Mektuplar durumunu daha da kötüleştirdi mi?" diye soruyor, sesi ağırlaşmış. "Hayır. Yardımcı oldular."

Sonuncusu hariç.

"Çıktığımda çitin diğer tarafında beni bekliyor olacağını bilmiyordum. Ash, sorduğumda sana dair hiçbir şey söylemedi, ben de sormayı bıraktım. Çok kızgındım, Tilly. Sana, ama aynı zamanda kendime de. İçimde çok fazla öfke vardı ve şimdi geriye dönüp baktığımda, gittiğine seviniyorum. Bekliyor olsaydın, seni de benimle birlikte dibe sürüklerdim. Ne kadar yakınlaşmış olursak olalım, fark etmezdi. Hayatını bir kez daha mahvederdim."

"Sen benim hayatımı mahvetmedin. Biz birbirimizin hayatını mahvettik," diye zayıf bir şekilde düzeltiyorum.

Boğazından inanamayan bir ses çıkarır. "Hayır. Yaptığım şeyi seni önemseydiğim için yaptım. Bundan hiç pişman olmadım."

"Daha önce öyle dememiştin."

"O mektup hakkında konuşmak ister misin, Tilly? Çünkü bunu açıkça konuşmak istiyorum. Her şeyi içimizde saklamak ikimize de hiçbir fayda sağlamadı."

Rowe elini uyluklarıma üzerinde tutuyor ama bir şekilde kendini yataktan yukarı itmeyi başarıyor. Başucuna yaslanıyor, ifadesi sakın, soğukkanlı. En ufak bir çaba göstermeden beni kendine doğru çekiyor ve kucağına oturtuyor. Elimi omzuna koyuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Olanları tekrar gündeme getirmek istemiyorum. Sadece kendimi ve eskiden sahip olduğum düşünceleri daha iyi hissetmem için bana yalan söyleme," diye tartıştım.

"O mektupta yazdıklarımın tek kelimesine bile inanmamalısın. O gün senin yerinde Lacey olsaydı, aynı şeyi yapacağımı garanti edemem. Öfkem o kadar yoğun ki, Ezra'nın yaptıklarının bedelini ödettirmek için o kadar kararlıydım ki, etrafımızdaki herkesin çığlıklarını duymuyordum. O gece yaptığım her şeyi, senin benim için ne kadar değerli olduğunu düşündüğüm için yaptım."

etrafımızdaki herkesin bağırışlarını duymazdan gelmezdim, çünkü Ezra'nın yaptıklarının bedelini ödemesini çok istiyordum. O gece yaptığım her şeyi, benim için ne kadar değerli olduğun için yaptım. Dünyada bunu yapabileceğim tek iki kişi sen ve Ash'ti."

Gözlerimi ayıramıyorum. Rowe'un eli belimin kıvrımını buluyor ve vücudum devrilme tehlikesi yaşadığında beni sabit tutuyor. Ağzım kuruyor, pamukla doluyor.

"O zaman beni incitmek için tam tersini mi söyledin? Beni uzaklaştırmak için mi?" "Gençtim," diyor, sanki bu yeterli bir açıklama gibi.

Ve gerçekte de öyle. Yirmi bir yaş çok genç. Özellikle de geleceğin dört beton duvar ve yalnızlıktan ibaretse. Kendini korumak için çabalarken, koruma sahip olduğu son şeyken, onu nasıl suçlayabilirim?

"Ne yani, özür dilemek için o uzun zamandır kayıp olan mektubu mu gönderdin? Çünkü öyleyse, artık hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

"Biliyorum."

"Bunu unutmak daha kolay olurdu. O mektubu okurken hissettiğim acıyı dindirecek bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Yalan ya da gerçek, yine de kalbimi kırdı. Ben taşındığımda sen de aynı şeyi hissettin. Belki de burada çok fazla acı var," diye mırıldanıyorum, her kelimenin sesinden nefret ederek.

Gözlerini devirmesi beklenmedik bir şeydi. Benim yanıt olarak attığım kahkaha şaşkın ve sarsıcıydı.

"Tekrar kaçmayı dene, cehennem kedisi. Seni cesaretlendiriyorum."

ROWE

Ona bu fırsatı vermedim.

Hayatımda yaptığım onca şey arasında, Tilly'yi yatağıma hapsedmek ve yetişkin insanlar gibi konuşmak en kolayıydı. Onun bakışları beni korkutmuyor, beni kızdırmak için söyleyeceği umutsuz sözler de. Küçük yaşlardan beri bu kadının fırtınalarına göğüs germişimdir ve şu anda onun geri çekilmesine izin vermemem gerektiğini bilecek kadar deneyimim var.

Onu kaçırsam, bu anı kaybedeceğim ve bir daha göremeyeceğim.

"Sen benim en iyi arkadaşımın," diyor, sanki bu gerçeği nefret ediyormuş gibi, ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum.

"Evet, öyleydim. Ve mektuplarımdan bencilce olduğunu biliyordum. Sana gittikçe yaklaşmak çok acımasız ve bencilce bir davranıştı, Tilly. Birkaç haftada bir gönderdiğimiz mektuplarla arkadaşlığımızı geliştirmekle ne yapmaya çalıştığımızı bilmiyorum. Bu ikimize de bir fayda sağlamayacaktı, ama yine de durduramadım. Hapisteyken sana tutundum ve senden haber almaya çok fazla bağımlı hale geldim. Aklımı kaybetmememin tek nedeni, *her gün* senden bir mektup alacağımı ve o mektubu aldığımda her şeyin yeniden yoluna gireceğini kendime hatırlatmamdı."

Göğsümü ovuşturan avucunu bana daha sert bastırıyor, bakışlarında öfke parlıyor. "Ve sence benim için durum farklı mıydı

bir zarfın üzerine karalanmış, içindeki yazıya tutunarak. Sen bana onları göndermeye devam ettiğin sürece, ne kadar mutsuz olduğumun bir önemi yoktu. Arkadaşlığımızın hiçbir yanı sağlıklı değildi, ama umurumda değildi. O birkaç ay içinde, son on yılda hiç yaşamadığımız bir yakınlık kazandık.

"Sana inanmadım. Gönderdiğin son mektup, farkında olmadan yalvardığım gerçeklik kontrolüydü. Kırmızı kalemin lekelenmişti, ama yine de yazdığın kelimeleri anlayabildim ve bunlar beni çok korkuttu. Son mektubumda sana söylediklerimin nedenini merak ediyorsan, işte bu yüzden. Tekrar normal hissetme çaresizliğimizle o kadar bağlanmıştık ki, birbirimize bağlı, birbirine bağımlı varlıklar haline gelmiştik. O zaman ne hissediyorsan, ben bunun doğru olduğuna inanmamıştım. Ve inansaydım bile, aynı şeyi yapmayacağımı sana söz veremem. Durmamız gerekiyordu."

"Yani, bunun yerine beni incittin."

Onun sözlerinin doğruluğundan kaçmıyorum. "Evet, aynen öyle yaptım."

"Şimdi bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Olanları düzelterek bir gerçek yok," diyorum, göğsümde büyüyen tedirginliğe rağmen sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. "O kadar acımasız olmamalıydım. Ama bizim arkadaşlıktan öte bir şey olmadığımızı söylediğim sözleri geri almıyorum. O zamanlar ihtiyacımız olan son şey buydu."

Yumuşak bir nefes verir, yüzündeki gerginlik biraz azalır. Elimi onun elinin üzerine koyarım, onu göğsüme doğru itmeye çalıştığı yerden yavaşça uzaklaştırırım.

"Bu çok aptalca olurdu," diye hayal kırıklığıyla mırıldanır. "Ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Ayda bir kez eş ziyaretine gelirdim ve sonsuza kadar mutlu yaşırdık?"

"Bu, seni incittiğim gerçeğini değiştirmez. Ben dikkatsiz bir pisliktim."

"Bu konuyu artık kapatabilir miyiz?"

Ben gülerek homurdanırım. "Evet dersem, o lanet mektubu bana karşı kullanmaya devam edecek misin?"

"Evliliğimi bana karşı koz olarak kullanmaya devam edecek misin?"

"Bu iki şey eşit değil." Ağzım somurtkan bir ifadeye büründü.

Dilini yanağına batırır ve gözlerini kısar. Bileğini daha sıkı tutarım, beni tekrar itmeye cesaret etmesini beklerim.

"O zamanlar beni sevmeyen biri için, benim hayatıma devam etmeme çok kırgınsın," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Burada bir aşk ilanı mı arıyorsun, cehennem kedisi?"

Bir anda, beni sırt üstü yatırdı ve saçları yüzüme yağmur gibi yağdı. Vücudunun ani değişimi altında hareketsiz kaldım ve onun elektrikli bakışlarını karşıladım. Avuç içleri göğüs kaslarıma değdi ve beni yerinde tutacak kadar sertçe bastırdı. Eğer gerçekten onun altından çıkmak isteseydim, bu hareket hiçbir işe yaramazdı, ama ben burada mutluyum. Eğer bu onu üstümde tutacaksa, vücudumu lanet bir keman gibi çalabilir.

"Bunu tekrar bekleyecek kadar aptal değilim. Sadece evlendiğim için neden bu kadar rahatsız olduğunu merak ediyorum. Tam olarak ne seni en çok kızdırdı?"

"Bana hislerini anlattığında sana inanmamış olmam, bunun doğru olmasını istemediğim anlamına gelmez. Dediğim gibi, ilişkimiz lanet olasıca bencilceydi. Ve ben o zaman da, şimdi de özverili bir adam değilim. Yalan söylediğini düşünmüş olabilirim, ama bu, yıllar sonra, konuşmayı kesip gittiğinden kısa bir süre sonra başka birine yöneldiğini öğrenmek istediğim anlamına gelmez. Sen onunla evlendin ve bu bana başından beri haklı olduğumu kanıtladı. Evet, bu beni çok kızdırdı. Dışarı çıkıp senin beni beklediğini görme hayallerimi mahvetti," diye açıklıyorum, sesim gergin ve kısıtlı.

Sözlerde çok fazla dürüstlük var. Sanki eski bir yarayı yeniden deşmek gibi, bir daha asla aynı şekilde iyileşmeyeceğini bilerek.

"Ne dediğim ve senden bir daha mektup almamış olsam da, başka kimseyi görmek istemediğim kadar senin beni beklemeni istedim. Ama sonra Ash bana nerede olduğunu söyledi ve ben içim o kadar karışmıştı ki, seni bırak, hiçbir şeyi mantıklı bir şekilde düşünemiyordum. Senin yokluğunu ve bunun nedenini, senin önemsiz intikamlarından biri olarak gördüm ve sonraki on yılı seni bunun için nefret ederek geçirdim."

"Kadınlara önemsiz demek hoş değil."

O başını eğip beni öptüğünde, itirazım boğazımda kalır.

Parmakları göğsümün üzerinde yayıldıktan sonra gömleğime kıvrıldı ve her iki tarafını zıt yönlerle çekti. Düğmelerin açıldığını ve vücudunun ısısının çıplak tenime değdiğini hissettiğimde ağzına inledim. Dokunması, yırtık kumaşın altından ve gövdemin her santimetresine yayılırken nasırlıydı.

"Ethan'ı unutmak için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman alabilirsin, Rowe. Sadece benim aldığımdan daha uzun sürmesin. İkimiz de biliyoruz ki senin ilgini paylaşmakta pek iyi değilim."

İnce bir şekilde örtülü tehdit, sikimi sertleştirir.

Onun başını ellerimle tutup kendime doğru çektiğimde dudaklarımdan bir kahkaha kopar. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, ağzımı yanağından aşağıya, boğazındaki atan nabzına doğru kaydırırım. O güzel kahkaha, neredeyse bir iç çekiş kadar yumuşak bir iniltiye dönüşür.

"Hiç kimseyle ilgimi paylaşmadın. Ne şimdi, ne de o zaman," diyorum boğuk bir sesle.

"Yalancı. Kardeşim çok uzun süre daha fazla ilgi gördü."

Sakalımı onun yumuşak tenine sürterek iz bırakıyorum. "O farklıydı."

"Bana öyle gelmedi."

"Kıskanıyor musun, cadalo?"

Çenesini öptüğüm yere yaslayarak yüzümü sıkıştırıyor ve geri çekilmek zorunda kalıyorum. Gülümsüyorum ve ceza olarak ensesini çekiyorum.

"Bu bir tuzak soru muydu?" diye sinsi sinsi soruyor. "Demek kıskanç ve sahipleniciymişsin."

Bana daha cesurca dokunuyor. Kot pantolonum hala açık ve o da hiç vakit kaybetmeden iç çamaşırlarıma elini sokuyor. Küçük eli beni sararken, sadece bir kez okşarken çenemi kilitliyorum.

Göz kapakları yarıya kadar kapanıyor. "Ne kadar sert olduğundan, hoşuna gittiğini söyleyebilirim."

"Hiçbir fikrin yok."

"O zaman göster bana," diye alay ediyor, başparmağını benim için sızan yere sürtüyor.

O, kaygan parmağını dudaklarına götürüp arasına sokarken hayranlıkla izliyorum. Boğazımdan parçalanmış bir inilti kaçıyor. Ellerimi kı ına koyup onu vücudumdan yukarı, sikimden uzaklaştırıyorum. O, dengede kalmak için arkamdaki başlığa uzanırken ciyaklıyor.

şehvet damarlarımdan akıyor ve ben bu duyguya kapılıyorum. Çıplak kı ına hızlı ve hevesle vurarak dudaklarını tekrar alıyorum. O da bana doğru bastırıyor ve dilimi ağzına çekiyor, dokunuşuma dokunuşla,  p c ğ me öpücükle karşılık veriyor.

"D n," diye bağırıyorum, onu yönlendirmeye başlamışım bile. "Kanıtılamamı istiyorsan, o zaman lanet yüzüme otur ve izin ver."

Gözleri parlar, yeşil rengi koyulaşır, başını sallar ve itaat eder, birdenbire çok daha az tartışmacı hale gelir. Gömleğini yukarı kaldırır ve kı ına son bir kez vururum, sonra onu ağzıma çekerim. Aklımda, onu ve hala şişkin olan amını içermeyen tek bir düşünce bile yoktur.

"*Oh, lanet olsun,*" diye inliyor, dilimi onun yarıklarına kaydırđıđımda dilime bastırıyor.

Ona ne yapması gerektiğini söylememe gerek yok. Kot pantolonumu çıkarmadan, sikimi dışarı çıkartıyor ve ağzını onunla dolduruyor. İlk i g d m ıslak sıcaklığın içine dalmak, ama kendimi tutuyorum, çenemden bir damla bile azgınlık damlamasın ve boşa gitmesin diye kendimi meşgul ediyorum. O, samimi pozisyona rağmen zevk almaktan çekinmeden dudaklarıma karşı direniyor. Ağzında zonkluyorum, onun kendine olan güveni beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla etkiliyor.

Tilly, penisimin etrafında yumuşak bir şekilde mırıldanıyor ve titreşimleri testislerime kadar gönderiyor. Bir elimle belini tutuyorum, diğer elimle ise kalçalarını kavrıyorum, onu daha da geriye doğru iterek dilimi onun içine sokuyorum.

Hızlı ilerliyoruz. Bu hatırlatma, kafamın arkasında bir uyarı gibi duruyor ve bana yavaşlamam için yalvarıyor. Sanki bu onu ortadan kaldıracakmış gibi dilimi onun içinde daha hızlı hareket ettiriyorum. Bu, içimde patlayan zevkin arasında can sıkıcı bir batma hissi.

Tilly uyluğumu sıkıştırır ve benim penisimin etrafında o kadar yüksek sesle bağırır ki, sinir bozucu ses tamamen kaybolur. Kendimi bırakırım ve

sonunda ağızına giriyorum. O, bu girişime boğulur ama beni daha hızlı okşar, dudaklarının emişi artar.

Ben klitorisini yalamaya başladığımda amı sakalımın ıslanmasına neden olur. Bana karşı titrer ve orgazma yaklaştığını anlarım. Ben onu sikimle boğarken ağızından kelimeler çıkmaz ama onlara ihtiyacım da yoktur. Bu kadını bu kadar iyi tanıdığım için hiç ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

On yıl önce de, bugün de, o derinlerde hala aynı kişi. Onun hakkında şu anda öğrendiğim her şey bunu doğruluyor.

Tırnakları uyluklarımı kesiyor, acı yayılırken ben de anlaşılmaz kelimeler dizisini amına tükürüyor ve kalçalarımı sallıyorum. Dilime karşı kasılmalar yapıyor, ben boğazının arkasına spermimi fişkırtırken uylukları yüzümün yanlarına sıkıca yapışıyor.

Sessizlik çöküyor. O benim sikimden kalkıyor ve ben onun yüzümden kalkarken kalçalarını tutuyorum. O benim vücudumdan inip yanımdaki yatağa yığılırken, onu bakışlarımla takip ediyorum.

"Bir gecede üç kez benim için rekor," diyor.

Alaycı bir kahkaha atıp kolumu başımın altına koyarak onu izlemeye devam ettim. "İstersen dördüncü kez deneyebilirsin."

"Hayatta olmaz."

"O zaman buraya gel," diye yumuşak bir sesle talep ettim. "Rowe Carrigan sarılmak mı istiyor?"

"Siktir git. Bütün bu zaman boyunca yaptığımız şey buydu. Şimdi sanki sürprizmiş gibi davranma."

Göz kırpar ve yanıma uzanır. "Belki de sadece bunu senden duymak istedim."

Benden ne kadar uzak olduğunu fark edince, kaşlarını çatıp onu kendime doğru çekiyorum. Ve bir kez olsun, sanki kaybolacağından korkuyormuşum gibi onu tutuşumdan dolayı ağızdan tek bir alaycı söz bile çıkmıyor.

Çünkü evet, aynen öyle. Ve onun da bana aynı şekilde sıkıca sarıldığına bakılırsa, aynı şeyi korktuğunu söyleyebilirim.

TILLY

3 Ocak Tilly,
Geçmiş Noel Bayramın kutlu olsun.
Lütfen bana kızma. Seni göremedim.
Burada değil.

Getirdiğin kurabiyeleri duydum. Lanet olsun,
senin kurabiye pişirdiğini hayal bile edemiyorum.
Bunu sen mi yaptın, yoksa annen mi pişirdi? Eğer
annen yaptıysa, bunun hakkında yalan
söylemeye çalışacağını zaten biliyorum.
Aklımdan geçmişti, yaramaz kız.

Sana telafi etmek için Ash'e bir mektup
gönderdim. Şimdiye kadar eline ulaşmış olmalı. Beni
affediyor musun?

Affediyorsan, Diesel'den bahset bana. Onu çok
özledim. Karı hiç sevmez. Atını iyi sürüyor mu? Bu
Noel ona yeni bir eyer alacaktım.
Bu Noel ona alacağım yeni eyer için bir sürü plan
yapmıştım. Bu planlar yakın zamanda
gerçekleşmeyecek. Buradan çıktığımda banka
kartını nasıl kullanacağımı hatırlayabileceğimi
sanmıyorum.

Her şeyi telafi edeceğim, Tilly. Yemin ederim.
Sadece... beni tekrar görmeye gelmeye çalışma,
tamam mı? Burası sana göre bir yer değil.
Seni hala özlüyorum. Kararım bunu değiştirmez.
Rowe

Uyandığımda ilk kokladığım şey yanmış kahve kokusuydu.

Benimkinden çok daha rahat olan yatakta dönüp, kuru gözlerimi ıslatmak için gözlerimi kırpiyorum. Kemerli ahşap tavan, karavanımdaki akustik fayanslarla kesinlikle aynı değil.

Ağır yün battaniyeyi çekip burnuma götürüyorum ve kokluyorum. Rowe'un kolonyası kalın ipliklere işlemiş ve ben bir nefes daha alıp, bununla uyanmaya çalışıyorum. Ama bu, kalkmak yerine burada kıvrılmış kalmak istememe neden oluyor.

Bu sabah kabin sessiz. Birkaç dakika daha sorumluluklarımdan kaçarken, döşeme tahtalarının gıcırdaması bile yok. Oturup bacaklarımı yatağın üzerine atmak neredeyse bir angarya. Komodinin üzerinde duran not, vücuduma bir şok etkisi yaratıyor.

Uyandığında kalemle buluşalım. Çok uzun uyuma, yaramaz kız.

Dikkatsizce yazılmış bu not, beni yıllar önce okuduğum mektuplarına geri götürüyor. Hiç değişmemiş. Hatta daha da kötüleşmiş. Yine de notu ikiye katlayıp banyoya götürüyorum.

Buradaki su basıncı karavanımdakinden daha iyi ve ben de bunu sonuna kadar değerlendirerek, parmak uçlarım buruşana kadar uzun bir duş alıyorum. Saçımı yıkamadan, onun sabunuyla vücudumu ovuyorum ve boynuma kadar sabun sürdüğümden emin oluyorum, çünkü onunla karşılaştığım anda kokusunu alacağını biliyorum.

Bu yerde giysilerimin olmaması bir sorun, ama onun gömleklerinden birini ve şifonyerinde bulunan tek eşofman altını giymeye razı oluyorum. Büyükannemin mutfağındakinden daha kötü lekelenmiş demlikten yanmış kahveyi dökerken, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Kahveyi yeniden yapıp seyahat kupasına dolduruyorum, siyah bırakıyorum. Kahveyi hep nefret etmişimdir, ama Rowe onu su gibi içiyor. Çıkarken ondan da bir şişe alıp arkamdan kapıyı kilitliyorum.

Kabin tarafından gelen yüksek sesli homurtu beni o kadar korkutur ki, su şişesini yere atarım. Çömelip şişeyi alırken Diesel'e bakarım. Bir direğe bağlanmış olan Diesel, kulaklarını dikip heyecanla beni izliyor. Eyeri üzerinde biniciye dair hiçbir iz yok.

"Günaydın, aşkım. Burada ne yapıyorsun?" diye sorarak ona yaklaşıyorum.

En sevdiğim at, yeterince yaklaştığım anda başını göğsüme dayadı. Gülerek boynunun altını kaşıyorum. Bana tekrar çarptı, bu sefer daha nazikçe, sanki daha fazla ilgi bekliyormuş gibi.

"Sana verecek yiyeceğim yok, bunun için Rowe'u suçla. Bu sabah burada olacağını bana söylemedi."

Görünüşe göre, Diesel'i bu sabah erkenden getirmiş olmalı. Bu sabah ahıra yürüyerek gitmeyi planlıyordum, ama belli ki artık buna gerek yok. Rowe benim yerime bunu yaptı ve beni, buraya işe alındığımdan beri yaklaşmama izin vermediği atla baş başa bıraktı.

Tabii ki dinlemedim, ama o bunu bilmiyor. Diesel geçen hafta onu tımar ettiğim için beni ispiyonlayamaz.

Onun büyük kafasından uzaklaşıp yanındaki eyer çantasına yöneldim. Parmaklarım, kapağın içine sıkıştırılmış notu kavradı, Rowe'un yazısı kalbimi hoplattı.

Kendi atını bulana kadar onu istediğin kadar ödünç alabilirsin.

Anahtar kelime: ÖDÜNÇ AL. O hazır.

Nefesim boğazımda takılır, sonra bir kahkaha ile dışarı çıkar. Kahve fincanını ve su şişesini çantaya koyarım ve notu diğerinin olduğu cebe sokarım.

Diesel, ben onu çözüp eyere atlarken kıpırdamadı bile. Bir dakika kadar eyerde yerimi ayarladıktan sonra dizginleri gevşekçe tuttum ve baldırlarımla onun vücudunu hafifçe sıktım.

O anında hareket eder. Bu atı benim kadar iyi tanımak, ani gerginliğimi biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oluyor. Yolu takip ederken kendime bu gerçeği hatırlatıyorum. Painted Sky'a döneli birkaç hafta oldu, ama taşınmadan önce Diesel'e bindiğimden beri ilk kez binmiş oluyorum.

Birlikte geçirdiğimiz günler ve haftalar benim en değerli anılarımdan bazılarıydı. Diesel bana iyi olup olmadığını soramazdı ya da endişeli mesajlara ve aramalara cevap vermemi bekleyemezdi. Onun yanında gülümsemek ya da boğucu hissettiren bir maske takmak zorunda değildim. O sadece sessizce benimle birlikte yolculuk etti ve bana en çok ihtiyacım olan türden istikrarlı bir rahatlık sağladı.

Şu anda onunla burada olmak, beklediğimden daha fazla ruh sağlığıma yardımcı oluyor.

Rowe'u gördüğümde güneş sırtımı yakıyordu. İnatçı siyah atı tam önünde dururken, elini sırtında gezdiriyordu. Kürkündeki kir buradan bile açıkça görünüyordu ve parmaklarım Diesel'in dizginlerini fırçalamak için kıpırdanıyordu. En azından vücudundaki birikmiş tozu ve kiri temizlemem gerekiyordu. Bana izin verdiği tek şey bu olsa bile.

Diesel, kalemi geçerken Rowe'a bakar. Söylenmesine gerek kalmadan, atlamadan önce onunla çalışan öfkeli piçten biraz uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Kovboy bize bir bakış atar, konsantrasyonunu kısa bir süreliğine bozarak beni ve Diesel'i birlikte görür. Ona göz kırptığımda yüzünde somurtkan bir ifade belirir. Ama içten içe sırtmadığını bana inandıramaz.

Diesel, Rowe'a merhaba demeye gitmesine izin vermediğimde alaycı bir ses çıkarır ve ben öne eğilip boynunu okşarım. "Oh, bir şey olmaz. O at, çok yaklaşırsak seninle kavgaya eder."

Ahırın yanında attan inerim ve onu bağlarım, sonra eyer çantasından kahve fincanını çıkarırım. Kafamı ahıra soktuğumda botlarım beton zemini sıyrır.

. Bu sabah ahır boş, Brock bile gübre küremek için ortalıkta yok.

Şimdilik bunu bir kenara bırakıp, yuvarlak çitli alanı gözüme kestirip yolu geçiyorum. Çitin üstüne atlayıp en üst basamağa oturduğumda Rowe beni fark etmiyor. Elini atın sırtından indirip sessizce yanında duruyor. Tekrar ona dokunduğunda, dikkatini atın yüzüne veriyor. Kahve fincanını iki elimle kavrayıp, sıcak sabahın yüzüme ve kollarıma yerleşmesine izin veriyorum.

Bol eşofman altı ve normal bedenimin üç katı büyüklüğünde bir gömlek giymiş, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Uzaklarda bir yerlerde dizel motorun hafif uğultusu ve sıkı sıkıya sıkıştırılmış toprağın üzerinde atların nalları sesleri duyuluyor. Çiftlikte dağılmış ağaçlarda kuşlar bile cıvıldıyor. Yeterince uğraşırsam, Faye'nin çiftlik evinde pişirdiği şeyin kokusunu da alabileceğime eminim.

Güneş henüz birkaç saat önce doğmuş olsa da, bugün güzel bir gün.

Yine ileriye bakarak nefes veriyorum. Rowe şimdi atın diğer tarafında, eli yine sırtında. Ama istemese de, baktığı kişi benim.

Ağzımın köşesi gülümsemeye çekiliyor. Yarı yumuşak, yarı alaycı bir gülümseme. Şu anda onun bana gelmesinden daha çok istediğim bir şey yok. Ve elinin yanına düştüğünü ve botlarının atın vücudunun etrafında yumuşak ama kararlı bir şekilde hareket ettiğini gördüğümde, dileğim gerçekleşiyor.

Bana ulaşması bir dakika sürüyor. O bacaklarımın arasına girip dağınık saçlarıma elini daldırdığında kalbim deli gibi atıyor. O başımı geriye doğru eğip beni öpmeden önce konuşma fırsatım olmuyor.

O benim ağzımı öperken, ben vücuduna yaslanıp kolumu beline doladım. Kahve fincanı göğsüne bastırıyordu ama ikimiz de onu kaldırmaya tenezzül etmedik. Beklediğim şey buydu. O.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

O homurdanarak ağzını çeneme doğru çekip nefes alır. Ne kokladığını çok iyi bildiğim için midem heyecanla titrer.

"Yatağım, atım, şimdi de vücut şampuanım. Başka ne istiyorsun, cehennem kedisi?"

Bu kadar yakın mesafede kahkaham çok yüksek çıkıyor, ama o bu konuda hiçbir şey söylemiyor. "Senin o küçük notlarından biraz daha olsa fena olmaz."

"Ben daha büyük şeyler düşünüyordum, ama bu da bir başlangıç." "O zaman benim bedenimin üç katı büyüklüğünde olmayan kıyafetler."

Biraz geri çekildi, gözleri en sevdiğim fırtınalı gri renkteydi. "Buraya taşınmayı mı planlıyorsun?"

"Vay canına, yavaş ol. Bana takıntılı olduğumu biliyorum, ama seninle ciddi bir ilişkiye hazır değilim, kovboy."

"Sen çok alaycısın, Tilly," diye homurdanarak, saçımı yumruğuna daha sıkı sarar. "İkimiz de bunun benim istediğim şey olmadığını biliyoruz."

Uyluklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Biliyorum. Önerim hala geçerli. Orada kendi kıyafetlerime ihtiyacım var. Hepsi bu."

O hemen reddetmedi, ben de bunu kabul etti olarak kabul edip devam ettim.

"Al. Bu arada, kahve makinen berbat."

Kahve fincanını uzatırken, ifademi dengeli ve kayıtsız tutmaya çalışıyorum. Aslında, bunun benim için bir anlamı olduğunu biliyorum. Ethan ile evli olduğum altı yıl boyunca ona hiç kahve yapmadım, hatta iş yerine götürmeyi bile düşünmedim. Benim aşk dilim hiçbir zaman hizmet etmek değildi. Hatta bir aşk dilim olup olmadığından bile emin değilim.

Eski kocamla ilişkim tuhaftı. Şimdi bunu anlayabiliyorum.

Rowe gittikten sadece birkaç ay sonra Nova Scotia'yı ilk kez ziyaret ettiğimde tanıştık ve taşındıktan sonraki iki yıl boyunca aramızda sadece ara sıra bir ilişki olmasına izin verdim. Sonra, bir gün uyandım ve beni istemeyen ve hapisten çıktığında beni hatırlamayacağından korktuğum bir adamın peşinden koşmaya devam edemeyeceğime karar verdim.

Yirmi dört yaşına geldiğimde, bu adama bir şans vermeye karar verdim. O da bu fırsatı kaçırmadı ve evlenme teklif etti. Bir yıl sonra evlendik ve kendimi bunun benim için doğru olduğuna ikna ettiğim bir hayat yaşıyordum.

Başından beri öyle olmadığını bilmeliydim.

Rowe kaşlarını kaldırarak kupayı alır. Bana bu kadar yolu buraya kadar getirdiğim için takılacağını düşünürüm, ama yapmaz. Kapağı açar, gözlerini benden ayırmadan uzun bir yudum alır.

Bu sessiz bir anlaşma. O beni zorlamayacak, ben de onu zorlamayacağım. Her şeyin kendi akışına bırakacağız. Bu işin yürümesi için tek yol bu.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Rica ederim. Su da var. Yeterince su içmediğini biliyorum."

"Kahvede de su var."

Gözlerimi kırıyorum. "O sayılmaz. Gerçek suya ihtiyacın var, yoksa güneşte bayılacaksın."

"Son otuz yıldır gayet iyiyim, Tilly."

"Tartışmayı bırak. Getirdiğim suyu içeceksin."

"İçersem bana ne vereceksin?" diye karşılık verir, bardağı indirir ve saçımı çekmek yerine parmaklarıyla okşar.

"Kaç yaşındasın, on iki mi?"

"Bu hafta sonu benimle Ponoka'ya gelersen, istediğin kadar su içerim."

"Ponoka'da ne var?"

Elini uyluklarımın üzerine koyup hafifçe sıktı. "Bir yarışma var."

"Bu sefer şapkanı kafanda tutarsan olur. Başka birinin üzerine düşerse kavga başlatmaktan çekinmem," diye uyarıyorum, sözlerimden damlayan zehirli tonda hiç de şaşırmadan.

"Şapka düşeceği tek kafa senin kafan olacak, cehennem kedisi." Yavaşça gülümserim. "O zaman kazanman iyi olur."

ROWE

24 Ocak

Rowe,

Beni görmek istemediğine pek şaşırdığımı söyleyemem. Aylardır beni ziyaret etmemi istemedin. Belki de buna daha iyi hazırlanmalıydım.

İster inanın ister inanmayın, kurabiyeleri yapan bendim. Ash hamur kasesini çalmaya çalıştı, ben de ona tahta kaşıkla vurdum.

Sonrasında mutfaktan kaçışını görseydiniz çok eğlenirdiniz.

Umarım iyisindir. Son birkaç haftadır hayatım aynı şekilde devam ediyor. Diesel'in yelesini örmeye başladım çünkü sen dışarı çıktığında bana izin vermeyeceğini biliyorum. Bu arada, o da bunu seviyor. Onu çok şık gösteriyor. Ve bonus olarak, baban da bundan nefret ediyor.

Lacey bir yere seyahat rezervasyonu yapmam için beni cesaretlendirdi. Hatırlıyor musun, sana bahsetmiştim

Bir gün Nova Scotia'yı ziyaret etmek ister misin?
Ben gidiyorum. Yalnız başıma. Bunu kimseye
söylersen seni öldürürüm... ama çok korkuyorum.
Ben gitmeden önce bunu alırsan, bana şans diler
misin?

Şimdilik hoşça
kal, Tilly

"FLATLINE'I ÇİZDİN Mİ?" diye sorar Shade.

O ve Ash gevşek güvenliği geçip benimle ve diğer binicilerle birlikte şutların arkasına geçerken, hava tozlu ve bok kokusuyla doludur. Ben de cevap olarak homurdanırım, bileğimi bantlamaya odaklanırım. Birkaç dakika sonra hangi ata bineceğim önemli değil. Sonuçta hepsi aynı. O günkü durumlarına bağlı olarak, seni son kez uçuran herhangi biri olabilir.

"Widowmaker da olabilirdi," diyor Ash, düğmeli gömleğinin yakasını düzelterek.

Tahmin etmek zorunda olsaydım, kıyafetini onun için seçtiklerini söylerdim. Ben ve kız kardeşi gibi, o da kovboy şapkası seven tiplerden değil. Kot pantolon ve bot yerine, eşofman altı ve spor ayakkabı tercih ediyor. Kafasındaki beyzbol şapkası her zamanki gibi ters takılı. O ve Shade birbirlerine en çok benzeyenler, dövme sanatçısı siyah dışında başka renk giysileri hiç sevmiyor gibi görünse de.

Shade boş bir boğa kafesinin metal korkuluğuna yaslanıp güldü.
"Evet, sanırım öyle."

"Sizi buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Keskin sözlerime karşılık, Ash merakla bana daha da sert bir şekilde bakıyor. "Bunun için kız kardeşime teşekkür edebilirsin."

"Bu çok *tatlı* değil mi, Rowe? Tilly'yi gururlu kız arkadaş rolünü oynatıp, en iyi arkadaşlarının seni desteklemek için burada olmasını sağlıyorsun. Onu bugün buraya getirmek için şantaja başvurmak zorunda mıydın, yoksa yine sana sıırıslıklam aşık mı oldu?"

Bantımı kolumun altına sıkıştırıp eldivenimi giydim. "Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü kızın onu böyle konuşurken duyarsa, onu pataklayacağından korkuyor," diye Ash onun yerine cevap verir ve onun bacağına tekme atar. "Tilly ve deli gibi aşık olmak pek uyumlu bir ikili değil."

Shade'in kendini beğenmiş sırıtişı sinir bozucu. "Yine de, kimse benim sözlerimin kız arkadaş kısmından bahsetmedi."

Tilly'yi tanımlamak için bu terimi kullanmak inanılmaz derecede ergence geliyor. O öyle biri değil. İkimiz de birbirimiz için tam olarak ne olduğumuzu bilmiyoruz, ama bu konuda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum.

Şu anda, hayatımızda önemli olan tüm insanları bugün beni izlemeye gelmeleri için bir araya getiren ve son iki gecedir benim yatağımda uyuyan kadın o. Bundan sonra bir tane daha ekleyeceğim ve o tekrar altımda olduğu anda sikimi onun içine sokmazsam ne olayım.

Günlerdir bu konuyu dolambaçlı bir şekilde konuşuyoruz ve bu sabah yolculuk sırasında yaptığı alaylar neredeyse dayanılmaz hale geldi. O küçük şort ve benden çaldığı, beline kadar kısaltılmış gömleğimle yaptığı her hareketin farkında. Bakmak ve dokunmak için çok fazla çıplak teni var. Ben burada deliye dönüyorum ve o da bunun her dakikasından zevk alıyor.

Bu yüzden yolculuğumuzun büyük bir kısmını bir eliyle benim pantolonumda, diğer eliyle kendi pantolonunda geçirdi. Parmaklarına boşaldığımda bunun ona yeteceğini düşünmüştüm, ama sonra orta koltuğun üzerinden sürünerek bana ağzını verdi ve...

Yanımda keskin bir batma hissi var. Gözlerimi kırpyorum ve Shade'in dirseğinin bana vurduğunu görüyorum. Somurtarak onu itiyorum ve diğer bileğimi bantlamaya başlıyorum.

"Kız arkadaşım değil," diyorum sertçe.

Ash boğazından belirsiz bir ses çıkarır. "Umarım değildir. Eğer öyleyse, önceden haber vermeni beklerdim."

"Hepsi bu mu? Onu kızdan uzaklaştırmak için tehdit etmeyecek misin? Kardeş olmanın anlamı budur. Bu kavgayı izlemek için yıllardır bekliyorum," diye söylenir Shade.

"Kardeşi olmayan bir adamdan gelen sözler." Ash, Shade'e konuşuyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Bileğimden gözlerimi ayırıp onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Kız kardeşimle çıkmıyorsun, değil mi?"

"Biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." "Bu bir cevap değil."

Dudaklarımı ıslattım, böyle bir durumda dişlerimi sıkmamaya çalışarak. "Bunu sonra konuşuruz."

"Yani... konuşacak bir şey *var*," dedi Shade, sesi merakla yükseldi.

İfademi bozmadan, "Dişlerini dökeceğim," diye uyardım.

Ağzını kapattı. Ash gözlerini devirdi ama isteksizce sert bir baş sallamayla konuyu kapattı. Artık etrafımızda bir gerginlik vardı. Ash her zaman hayatımın önemli bir parçası olmuştu. Artık gençlik çağından çok uzaktık ve hayatlarımızda yaptıklarımız tartışmaya açık değildi. O, benim onun en kötü halini bile kabul edeceğimi biliyordu ve o da benimkini sayısız kez kabul etmek zorunda kalmıştı.

Onun kız kardeşi ile ilişkimiz her zaman vardı, şu anki gibi olmasa da. Eğer yaptığımız şeyden hoşlanmıyorsa, bunu açıkça söyleyecektir. Ancak aynı zamanda, ne kadar kızsız ya da endişelense de, bunu dışı vurmayacağını biliyorum. Aramızda kavga ya da fiziksel şiddet olmayacak. Biz yetişkiniz, Tilly de öyle.

Ash'ten daha fazla onu tanıyan kimse yok. Ben bile. O benimse, çünkü o zaten öyle olmaya karar vermiş. Onun söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştiremez. Sanırım bunu hep aklımın bir köşesinde tutmuşumdur. Yıllar önce mektuplaştığımız zamanlarda bile, Ash'in bunun için beni dövmeyeceğini biliyordum.

Aramızda olanları ona hiç anlatmamamın tek nedeni, bu işe karışmaya karar vereceğiydi.

"Şeytan Kadından bahset, o da ortaya çıksın," der Shade, dikkatimizi tribünlerin korkuluğuna asılmış kız grubuna çekerek. "Ve ne kadar da güzel arkadaşları var."

Onu ve benim yanımda duran iki kızını görmezden geliyorum. Tilly bana sırtıarak bakıyor, konuşmak için hala çok uzak ama onu iyice ve uzun uzun sürebileceğim kadar yakın. Botunun burnu korkuluktan kayıyor ve kolları korkuluğa asılıyken sabırsızca yere vuruyor.

Bant rulosunu Ash'e fırlatıyorum ama onu yakalayıp yakalamadığını umursamıyorum. Tilly'nin dikkati bir anlığına kardeşine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Kaşlarını çatması her şeyi anlatıyor. Kafamı sallıyorum, eldivenli parmaklarımı esnetiyorum, ona dokunmak istiyorum.

Gözleri vücudumun her yerini tarar, sonra kalabalık şutlara bakar. Birkaç at çoktan yüklenmiştir. İlki kapiya tekme atar, metal gürültü çıkarır. Şimdi kaosun senfonisi patlak verir. Her geçen saniye, daha fazla binici gelir ve spiker gevezelik etmeye başlar.

Birinin kalabalığa geçmiş kayıtları, beklenen sonuçları ve her bizimle ilgili gerçekleri anlatmasını istemem. Spikerleri yardımcı olmaktan çok sinir bozucu buluyorum. Her zaman yaptığımız her hatayı, daha iyi yapmamız gerekenleri konuşuyorlar ve bize ve buradaki herkese başarılı olmak için altında olduğumuz baskıyı hatırlatıyorlar. CFR'de ya da küçük bir kasabanın rodeosunda olmanız fark etmez, her zaman saçma sapan konuşan biri vardır.

Tilly kafamdaki her düşünceyi okuyor gibi görünüyor ve gülüyor. Bu mesafeden duyamıyorum, ama duymak istiyorum. Göğsünün her sallanışı ve ağzının kenarındaki kırışıklıklar, onu öpüp bitirmek istememe neden oluyor. Göğsümdeki bu zonklayan arzu hissini yatıştıramıyorum. Şimdi yeniden alevlendiğine göre.

"Carrigan!"

Şut platformunun merdivenlerinde duran adam bana el sallıyor. Midem sarsılıyor. Tilly'ye son bir kez bakıyorum ve sonra herkesten uzaklaşıyorum. Kendimi rahat hissetmesem de platformun üzerine çıkıyorum.

Tribünde ve burada beni izleyen herkes için, ben duygusuzum. Bu, her zaman yaptığım şey ve on yıl boyunca pistten uzak kalmış olmama rağmen, bu alanda en iyilerden biriyim. Bu ortamda her zaman hissettiğim doğal bir özgüven var, ama bu, gergin olmadığım anlamına gelmez.

Üçüncü kulvardaki at benim. Kalın ve huysuz bir melez ve beni tedirgin eden bir atlama yüzdesi var. Onu birkaç kez sürdüm ve her seferinde

daha akıllı ve daha sinirli hale geldiğini hissediyorum. En son bindiğimde, o kadar sert bir şekilde yere çarptı ki omurgamın tadını aldım.

Eyerim vücuduna o kadar sıkı sarılıyor ki, her an kopacakmış gibi görünüyor. Diesel kocaman bir at, ama bu atın büyüklüğüne yaklaşamıyor bile.

Yavaşça nefes alıp, atın sırtına tırmanıyorum ve dengemi sağlıyorum. Eyerin üzerine otururken, her yönden üzerime dikilen bakışları hissedebiliyorum. At hareket ediyor ve etrafımdaki eller ulaşabildikleri her şeyi kurcalarken, at burnunu çekiyor. Önümde tutulan ipi alıp, eldivenimle birkaç kez yukarı aşağı okşuyorum.

Biri atın yan kayışıyla uğraşıyor ve at öne doğru sıçırıyor, kapı gürültüsüyle çınlıyor. Adımın çağrıldığını duyunca küfredip kendimi sakinleştiriyorum. Müzik kulaklarımda yüksek sesle çalıyor, her zamanki gibi dikkatimi dağıtan bir unsur. Eller geri çekiliyor ve sonra sadece ben ve at kalıyoruz.

Siktir. Kafamı sallarım ve kapı açılır.

Şutun içinden fırlarız. Flatline ön ayaklarını havaya kaldırıncı görüşüm bulanıklaşır. Güneşe doğru fırlamamı engelleyen tek şey sanki oymuş gibi donanıma sıkıca tutunurum. *Sekiz saniye.* At yere basıp arka ayaklarını tekmelediğinde kendimi hazırlarım.

Sağ tarafa doğru sıçrar, sonra tekrar *sertçe* kamçılar. Vücudum öne, sonra yana doğru savrulurken dişlerim takırdar. Kalabalık gitmiştir ve kulaklarım uğultuyla doludur. Burada benden, bu attan ve elimde o kadar sıkı tuttuğum ipten başka hiçbir şey yoktur ki, at sıçrayıp dönünce omzum çıkabilir. Topuklarımı yukarı kaldırırken sol kolum havayı yarar.

Bu lanet olası at ruhumu sarsmak istiyor ve arka ayaklarını yere o kadar sert vuruyor ki, vücudumdaki acıyı engellemek için dişlerimi sıkıyorum ve bir an için bunu başarabilecek mi diye merak ediyorum. Ama uçup gitmiyorum. Kıçım eyere yapışık kalıyor ve ipi çekiyorum, zihnimde son iki saniyeyi sayıyorum.

Kornalar çalıyor ve alkışlar yükseliyor. At zıplamaya devam ederken, ben ipi sıkıca tutuyorum ve bizi arenada daha da ileriye taşıyor. Yanımızda duran binicileri görüyorum ve vücudumu eyerde dikleştirip

ve lanet olası piçi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yavaşlamasına rağmen bu fikirle ilgilenmiyor. Ayaklarını yere basınca hızını artırıyor ve bizi toprakta koşturuyor.

Ben inatçı bir herifim ve bir an daha bekledikten sonra serbest kolumu uzatıp yanımda binen adamın onu tutmasına izin veriyorum. O benim yanıma tutuyor ve ben de atın sırtından tamamen çekilmeden önce çizmeleri üzengiden çıkarıyorum.

Beni ayağa kaldırır ve ben düşmemek için toprağa tutunurum. Ayaklarım yere basınca, ikisinin atı kapıdan geçirip arenadan çıkardığını izlerim. Düşen şapkamı yerden alıp kafama takarken, nefes alıp vermelerim boğazımı keser. Şutlara doğru attığım her adım, sarsıntılı ve acı vericidir.

Tribünde aradığım tek bir kişi var. Tilly, beni izlerken kendini korkuluğa adeta asmış durumda, gözleri çılgın ve gülümsemesi yanaklarını yırtacak kadar geniş. Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor ve bu sıcaklık, o avucunu öpüp bana salladığında kontrolsüz bir şekilde alevleniyor.

Bu çok çocukça ve aptalca.

Ama bu, ağrıyan, eldivenli elimi havaya kaldırıp onu yakalamamı engellemiyor. Kulaklarımda çınlayan uğultunun arasından onun kahkahasını duyabiliyorum ve lanet olsun, hiç bu kadar çok sevmemiştim.

TILLY

AYRILMAK İSTİYORUM.

Rowe saatlerdir binmeyi bitirmiş gibi görünüyor ve ben giderek sabırsızlanıyorum. Yanımdaki kadınlar aynı sorunu paylaşmıyor. Boğa binicileri için bağırıp çağırıyorlar ve dramatik bir karşılama alıyorlar, ben ise parmaklıktan atlarsam ne kadar acıyacağını düşünüyorum. Millie o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, müzik yükselirken ve kalabalık önceki tüm etkinliklerden daha fazla ilgi gösterirken kulaklarım çınlıyor.

Gözlerimi devirmek istiyorum. Gerçekten, hayatım boyunca bunlardan o kadar çok yaşadım ki, belki de boğa binmenin cazibesi artık eskisi gibi değil. Herkes bunu sinir bozucu bir noktaya kadar abartıyor, ama şahsen ben bunu sıkıcı buluyorum. Rodeoda izleyecek daha ilginç şeyler var.

Evet, inanılmaz derecede önyargılıyım.

Kalabalık sessizleşince Ash, "Boynuna ilmek geçirilmiş gibi görünmemeye çalış, Tilly," diyor.

Kardeşim Lacey'nin vücudunun yanından eğiliyor, çünkü tabii ki onun yanına oturmayı seçti. Bu cahil herif, Oak Point'in sevgilisine açıkça aşık. Ancak, onun en iyi arkadaşıyla olan geçmişimi düşünürsek, benim konuşacak pek bir şeyim yok.

"O zaman çekmeyi bırak," diyorum ona.

Millie yanımda gülüyor ve ben de ona bakıyorum, onun çıplak uyluğunu kavrayan, dövme eli görüyorum. Pembe kot eteği bacaklarını açıkça gösteriyor, ama ben bunu yargılayacak kişi değilim. Bu hızla

Bu hızla çok sert öksürürsem şortumun tadını alabilirim. Yine de Rowe, bir şekilde, buraya gelirken toprak yola çekip beni sikmekten kaçındı.

Romantik bir ilk deneyim olmazdı, ama umarım şimdiye kadar benim buna ihtiyacım olmadığını anlamıştır. Yirmi yıl önce belki. Şimdi tek istediğim, onu elimden geldiğince elde etmek.

Shade, kalın başparmağıyla Millie'nin cildini okşadı ve bana kaşlarını kaldırdı. "Benim kartımı ister misin? Rowe'un onu sana vermek istediğinden eminim. Ben sadece o sana vermeden önce çaldım. Aşağı inip onu görebilirsin."

"Vay canına, bu gerçek bir teklif miydi?" diye soruyorum, gözlerimi defalarca kırıştırarak.

"Oh, siktir git, Tilly. Beni büyük, kötü bir kurt gibi gösteriyorsun. Ben tatlı biriyim. Millie'ye sor."

Gülmekten boğuluyorum, Ash'in birkaç dakika önce bana getirdiği bira bardağını sıkıca tutuyorum. "Büyükanнемden çaldığın Goldilocks'ı mı kastediyorsun?"

"Hey!" Millie sahte bir öfkeyle nefesini tuttu. "Büyükanne falan yoktu." "Yeterince yakındı."

Ash başını sallayarak bize bakar ve kolasından bir yudum alır. "Sonunda korkulukların üzerinden aşağı atılacaksın, Shade."

"Buradan düşerseniz, toprağa çarpmak ne kadar acı verir sence?" diye soruyorum, önceki mecazi soruma bir cevap bulmaya çalışarak.

Lacey ağzına bir parça patlamış mısır atar. "O kadar yüksek görünmüyor. Belki ayak bileği burkulur."

"Onun kanıma susamışlığını haklı çıkarma, Lace," diye yalvarır Shade.

Onu dinlemeden, Rowe'un nereye kaçtığını görmek için atlama rampalarının arkasına bakıyorum. Atını sürdükten sonra kapıdan atladığında, buraya, bize geleceğini ummuştum. Belli ki gelmemiş.

Kirli siyah şapkayı ve onun altındaki kovboyu gördüğümde kalbim hızla atmaya başlar. Daha önce atları ve binicileri kontrol ederken gördüğüm adamın yanında yürüyor. Yüzünde öfke yok. Aksine, sıkılmış görünüyor ve bu çok daha iyi.

Bir saniye sonra Rowe daha net görünür hale gelir ve ben koltuğumda öne doğru kayarak ellerimi dizlerimin arasında sıkıca tutarım. Giysilerindeki toz ve kir onu daha da seksi yapıyor ve lanet olsun, onun yerinde duramadığını, adrenalin hala vücudundan atılmaya çalıştığını görebiliyorum. Ağzımdaki fazla nemi yutar ve bacaklarımın arasında sıkıca tutarım.

Her zaman, sürüşü bitirdikten sonra hissettiğini söylediği o coşkuyu nasıl atlattığını merak etmişimdir. Eklemlerinde ağrı tam olarak yerleşmeden, sadece başından ayak parmaklarına kadar yanan bir kan dolaşımı hissettiği zamanlarda. Bu tür yarışmalara ilk başladığı zamanlarda, yarıştan sonra saatlerce bir yerlere kaçardı. O günlerde aklımdan türlü türlü düşünceler geçerdi, ama şimdi... şimdi merak etmek istemiyorum. Bilmek istiyorum.

"Buradan ringi göremiyorum. Şimdi aşağı inersen, eminim seni geri alırlar."

Bu sözleri duyduğumda vücudumdaki her kas gerildi. Kafamı yana çevirip, önümüzde oturan iki kadına baktım. Sağ tarafta, otomatik olarak uzanıp saçlarını çekemeyeceğim kadar uzaktaydılar.

Ağzını açan kızın arkası daha kısa kesilmiş sarı bir bob saçı ve üzerine bir beden küçük olan kahverengi bir kovboy şapkası var. Arkadaşı yanında kıkırdıyor, tüm dikkati şutlara ve onları çevreleyen erkeklere. Kulağının arkasına bir çiçek takmış ve kalın, dalgalı kaliko saçlarına deniz köpüğü yeşili kalın küpeler takılmış. Onun giydiklerini incelemekle kendimi cezalandırmıyorum.

Belki de Rowe'dan bahsetmiyorlardır.

"Öyle mi düşünüyorsun? Daha önce hiç öyle bir erkekle birlikte olmadım. Beni havada uçuracak gibi görünüyor. Peki ya o dövmele? Sakladığı dövmeleleri görmek isterdim. On iki numara mı giyiyor?"

Ya da belki de Rowe'dan bahsediyorlar.

Lacey yanımda nefesini tutar ve sonra eli koluma konur. Sanki beni yerinde tutmak için kullanıyormuş gibi elini sıkılaştırır. Eğer kendimi kurtarmaya karar versem, beni koltukta tutacak gücü yoktur.

"O zaman söyle! Ona iyi sürdüğünü söyle. Sonuçta kazanan oydu."

Shade boğazını temizler. O koltuğunda öne doğru kayarak görüşümü engellemeye çalışsa da ona bakmıyorum.

"Tamam, tamam. Gideceğim." Büyük anne küpeleri olan kız arkadaşına eğilir ve daha yüksek sesle konuşmadan önce benim duyamadığım bir şey söyler. "Bana şans dile."

Ayağa kalkar ve diz boyu eteğinin uzunluğu boyunca avuç içlerini gezdirir. Lacey'nin parmakları koluma batar, ayağa kalkıp öne doğru eğildiğimde beni çeker. Millie bana yer açmak için dönmeden önce dizim Millie'nin dizine çarpar.

Elimi kadının omzuna koyup onu hala sıcak olan koltuğuna geri ittiğimde, Shade'in laneti kulak ardı edilir. Kadından şaşkın bir çığlık çıkar ve bize en yakın birkaç kişinin dikkatini çeker. Bob kesimli saçlı arkadaşı başını çevirip bana bakar, gözleri endişeyle büyümüştür.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, sesi tiz ve gergindir.

Belimi eğerek, erkeğimi görmeye gitmeyi planlayan kadının kulağına yaklaşıp fısıldadım: "O benim. Şimdi ya kışını bu koltuğa koy ya da defol git buradan. Bir daha on ikiden bahsettiğini duyarsam, bu küpeleri çıkarıp o boğalardan birine yem ederim."

İyice emin olmak için küpelerden birini çimdikleyip hafifçe çekerim ve düzeltirim. Buradan bir an önce uzaklaşmam gerektiği o kadar açıktır ki, arkadaşlarıma veda etme zahmetine bile girmiyorum. Parmaklarımda bir seğirme var, onu saklamak için parmaklarımı cebime sokup, koridorda oturan diğer insanları iterek geçiyorum.

Cildim sıcak, hem omuzlarımı kızartmaya başlayan güneş yanığından hem de midemi parçalayan sahiplenme duygusundan. Hızla birkaç basamaktan aşağı inip, önümdeki kapıya doğru giderken hemen basamakların altına saklanıyorum.

Çitlerin arkasında duran iri yarısı adam, omzunun üzerinden bana bakıyor. Ben kapıya uzanıp mandalı kendim açarken, onun dudaklarından çıkan sözleri duymazdan geliyorum.

"Çekil."

Yavaşça gözlerini kırıştıtırır, gergin ifadesinde şaşkınlık belirir.
"Buraya girebilir misin? Kartın nerede?"

"Girebilirim," diye ters bir cevap veriyorum.

"Geçiş iznini göster," diye inatla tekrarlar.

Kapıyı, adamın karnına çarpmadan önce bir santim kadar açarım. Çarpmanın etkisiyle homurdanır ama yine de yoluma dikilir ve bana öfkeyle bakar.

"Rowe Carrigan ile birlikte geldim. Şimdi, çiti atlamadan önce beni içeri al."

"Hanımefendi, buraya gizlice girip bir kovboy bulabileceğinizi düşündüğünüzden eminim, ama işler böyle yürümüyor. Bana geçiş kartınızı göstermeniz ya da geri dönmeniz gerekiyor, yoksa sizi buradan çıkarmak zorunda kalacağım."

Kapıyı daha sert iterek, bu adamı kapıyla ikiye bölmeye hazırlanırken, omzunun üzerinden siyah bir şapka belirir. Gerginliğim anında kaybolur ve kapıyı bırakırım.

"O benimle birlikte, Clark. Onu tehdit ettiğin için kışını tekmelemeden önce geri çekil," diye emretti Rowe, sesi alçak ve boğuktu.

Adamın gömleğinin arkasını çekerek onu birkaç adım geriye zorlar. Kapıdan geçmeden önce boş alan uzun süre boş kalmaz. Rowe, Clark'ı kenara iter ve sonra onu serbest bırakır, elini uyluğuna indirir.

Bana attığı bakış, geç saatte gizlice eve giren yaramaz bir genç gibi hissetmeme neden oluyor. Bu bakışın altında kendimi beğeniyorum, göğsümde yeniden canlanan o kalıcı sıcaklık.

"Beni deli ediyorsun, Tilly. Bir dahaki sefere birinden geçiş kartı çal, böylece kavgaya karışmayayım."

Sanki onun sözlerini gerçekten dikkate alıyormuşum gibi derin bir nefes veriyorum, ama aslında almıyorum. Ellerimi göğüs kaslarına dayayıp, derin gri gözlerine bakarak kendimi onun bakışlarına kaptırıyorum. Nefes alıp, ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp hafifçe sıkıyorum.

"Kararını ver, Rowe. Ya beni tamamen istiyorsun ya da istemiyorsun. Artık orta yol yok. Ben kalacaksam olmaz. Bir daha yapmayacağım."

Bana doğru büyük bir adım attığında kaşlarının arasındaki deri kırıştı, ayak parmaklarımız birbirine çarptı. "Daha açık olmalısın. Hangi kısımlarımı istemediğimi düşünüyorsun?"

"Kimsenin istemediği kısımlar. Yıllar sonra öğrendiğim, her zaman itici gelen tüm çarpık kısımlar."

Çenesini oynatarak göz teması kurmayı bırakır ve etrafımızı tarar. Bir elimi sıkıca tutup beni kapıdan uzaklaştırdığında, ellerimi omuzlarından çekmek zorunda kalırım. Hızlıca ilerleriz ve sessiz otoparka vardığımızda bile yavaşlama belirtisi göstermez.

"Ceza mı alacağım yoksa?" diye soruyorum, biraz nefes nefese.

"Eğer o orospu çocuğu *eski* kocan bir daha bizim kasabaya ayak basarsa, onu öldürürüm Tilly."

Neredeyse düşüyordum. Ayak parmağım toprağa takıldı, ama Rowe oradaydı ve beni dik tuttu. Yanında Painted Sky markası yazılı büyük siyah kamyon, sırtım kapıya çarpmadan bir saniye önce göründü. Acı yoktu, sadece şaşkınlık vardı. Sıcak bir avuç içi başımın arkasını kavrayarak yumuşattı.

"Ciddiyim. Ben gitmeden önce hatırladığım sen, insanların seni yargılamasına aldırış etmezdi. Herkesin görebileceği şekilde tuhaflıklarını açıkça sergilerdi. Şimdi farklı hissediyorsan, bunun suçlusu odur," diye tiz bir sesle konuşur ve dudaklarını çeneme yaklaştırarak yumuşakça fısıldar. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Başımı bırakıp belimi kavrar, beni kalçalarımın önüne doğru eğerek okşar. Vücudumuz birbirine değerek tek bir bütün haline gelirken, ben nefes almayı hatırlamaya çalışırım. Daha önce de bu kadar yakın olmuştuk, ama bu sefer... farklı hissediyorum. *Daha fazlasını.*

Onunla mücadele etmek istemiyorum, bu yüzden kendimi bırakıp kamyonete yaslanıyorum. Başımı pencereye yaslayıp nefesimi düzenliyorum.

"Hiçbir şey mi? Senin çabucak sıkılabileceğin birkaç şey sayabilirim," diyorum, sözlerinde belirgin olan duyguyu kaşlarımı çatarak.

Rowe'un parmak uçları bana daha sertçe batıyor ve daha fazlasını istemek için ağzımdan bir şey kaçırmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Bakışları aşağıya iniyor, vücutlarımızın birbirine yapıştığı yere sabitleniyor ve sanki o yumuşadığında çığlık atarak kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni tutuyor.

"Benimle oynamayı bırak. Bu övgü almak için bir girişim mi, yoksa şu anda gerçekten o kadar kör müsün, bebeğim?" diye homurdanıyor ve bana bakarak gözlerini kırıştırıyor.

Gözlerindeki yoğunluk, nazik sevgi sözlerinden daha çok beni şok ediyor. O kadar karanlık ve canlı ki, içindeki gerçeği neredeyse tadabiliyorum. Sınırları yıkılmış ve lanet olsun, daha derine inmek istiyorum. Onun zihninin her santimetresine pençelerimi geçirmek istiyorum, ta ki onun şimdiye kadar sahip olduğu her düşüncüyü hissedip, duyup, öğrenene kadar.

"Ben iltifat için yalvaran tiplerden değilim, Rowe."

Kafasını sallar. Sert, nasırlı eli gömleğimin altına girip yanıma doğru kayar. Hareket ederken gözlerini benden ayırmaz, geniş avucuyla belimi kavrar. Hayalet gibi bir öpücük yanağıma, sonra şakağıma konar.

Artık kendimi tutamayıp ona uzanıyorum. Gömleğini yumruklayarak onu kendime yaklaştırıyorum, göğüslerimiz birbirine değene kadar.

"Ne düşündüğünü söyle," diye fısıldarım.

"Bu işlerde iyi değilim, Tilly."

"Öyle olmana gerek yok."

Ağzını ağızıma bastırıyor. Parmak uçlarımda yükselip aynı sertlikle karşılık veriyorum. Sağlam parmaklarını uyluğumun etrafına kaydırıp onu bana doğru yönlendirdiğinde inlemem dudaklarının arasında kayboluyor. O bana sürtündüğü anda kalçalarımı sallıyorum ve vücudum küçük kıvılcımlarla doluyor.

"Sen sahiplensin," diyor sıkı bir sesle, uyluklarımı daha yukarı kaldırarak beni ona açıyor. "Seni neyin kızdıracağını bilemezsin. Önce hareket edip sonra düşünürsün. Çoğu zaman ciddi olup olmadığını anlamak imkansız. Kim ne derse desin, her zaman kalbinin sesini dinlersin. Sonunda yalnız kalır ve dünyaya kızarsın, ama başkalarını mutlu etmek için kendini satmadığını bilerek huzur bulursun. Senin kadar sadık birini daha önce hiç tanımadım."

Göğsüm çok sıkışıyor. Boynunu tutup kendime doğru çekiyorum, içimi kemiren öfkeyle dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Bu, ruhumdan büyük bir parça koparıyor ve kendime karşı hissettiğim ihaneti ortaya çıkarıyor.

"Kendimi sattım. Kendimi sattım ve bu yüzden çok zaman kaybettim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Cevap vermek yerine, beni yerden kaldırıp arka kapıyı açar. Kıçım koltuğun yumuşak iç kısmına değdiğinde gözlerim büyür ve o yüzümü ellerinin arasına alır. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bana bu kadar nazik davrandığını hiç görmemiştim. Henüz iyileşmemiş nasırları ve sıyrıkları olsa da, cildi benimkine karşı yumuşaktır.

Onu korkutup bu anı mahvetmekten korktuğum için tamamen hareketsiz kalıyorum. Ama boşuna. Söylediği sonraki sözler, hareket etme yeteneğimi tamamen elinden alıyor.

"Kaybettiğin zamanı benimle telafi et. Tam burada. Asla gelişmeyen bu boktan kasabada, asla ilerleyemeyen insanlarla birlikte. Hiçbir şey kaybetmedin, cehennem kedisi. Sandığın kadar çok şey kaybetmedin."

ROWE

TILLY SÖZLERLE CEVAP VERMİYOR. Onun cevap vereceğini hiç beklemiyordum.

Omuzlarımı çekerek beni kamyonete binmeye zorlarken elleri sertleşir. Tereddüt etmem. Onun sessiz emrine uymaktan başka çarem yok.

Ayağımı basamağa koyar koymaz, yüzü kızarmış ve dudakları aralık bir şekilde arka koltuğa uzanıyor. Göğsünün ağırca inip kalkması o anı kontrol ediyor ve ben de kendimi onun yanına çekip, kapıyı gerekenden daha sert kapatıyorum.

"Bu kamyonette daha önce hiç seks yaptın mı?" diye soruyor yavaşça, şapkası kafasından düşüp arkasındaki deriye düşüyor.

"Hayır."

Doğru cevap bu. Benim küçük cehennem ateşi topu bacaklarından birini koltuğun arkasına kaldırıyor, diğerini indiriyor. Benim iri bir adam olduğumu düşünürsek, ikimizin buraya sığması çok zor, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Kalçası kalkıyor, sonra sallanıyor, kendini tutamıyormuş gibi kıpırdanıyor.

"İster misin?"

Elimi botuna indirip yavaşça çıkarırım. İkincisi de hemen ardından gelir ve yere düşer.

"Teklif mi ediyorsun?"

"Utangaç olma. Benimle bu kamyonete bindiğin anda ne olacağını biliyordun. Evet, teklif ediyorum, Rowe. Artık zamanı gelmişti."

Kıkırdamam etrafımızı saran gerginliği bozar. Tilly arpık bir gülümsemeyle şortunun düğmelerini açar. Ben de kemerimi açıp onun hareketlerini taklit ederim. O şortunu kalçalarından aşaağıya, dizlerine kadar indirir, sonra ben devralırım, parmaklarımı şortun lastiğine geçirip sertçe çekerim.

"Burada olmasını istediğinden emin misin? Seni istediğim yerde yapabilirim, Tilly. Söyle, ben de yapayım."

Kafasını deri koltuğa yaslar. "Hayır. Burası... Burası doğru yer. Seni burada istiyorum. Aynen böyle."

"Eve gidemeyecek kadar azgın gençler gibi."

"Uygun, değil mi?"

"Zamanda geriye gitmek istiyorsan, oraya gideriz," diyorum, şortunu ayak bileklerinden çıkarıp botlarının üzerine bırakıyorum. "Burada yakalanabiliriz."

Göz bebekleri büyür. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?" "Siktir," diye mırıldanırım, inanamadan başımı sallayarak.

Dizimi koltuğa dayayarak, kolumu sırtının altına geçirip onu kaldırdım ve ikimizin pozisyonunu ayarladım. Kolayca geldi, onu kalalarımaya oturturken omurgası kavisli hale geldi. Onun yumuşak ağırlığı, hayatımda deneyimlediğim her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Ama dudaklarının benim dudaklarımaya baskı yapmasını geçmek zordu. Lanet olsun, imkansızdı.

Ellerini boynuma getirir, yanlarını okşar ve sonra arkaya kaydırır. Kısa, yuvarlak tırnakları kafa derimi kazırken, öne eğilir ve alnını benimkine bastırır.

"Burada ne yaptığımızı bilmiyorum, Rowe. Ama her ne ise, beni korkutuyor," diyor, sesi on yıllardır duyduğumdan daha yumuşak.

"Sen korkmazsın."

"Korkarım. Hayatımda pek çok şeyden korktum, ama hiçbir şey seni tekrar kaybetme korkusuna yaklaşmıyor."

Nadir görülen bu kırılganlık, mükemmel bir hassasiyetle derinlere işliyor. Dişlerimi sıkarak ağlayarak saçmalamayı engelliyorum ve parmaklarımla çenesini tutup, bana yeniden odaklanmasını sağlayacak kadar hafifçe sıkıyorum. Gözlerini kırıştırıyor, yanakları ve göğsü kızarıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarımız birbirine değiyor.

"Buradayım."

"Ne kadar süreliğine?"

"Sen gitmemi söyleyene kadar."

Onu öpmeden önce, nefesinin sıcaklığı ağzımı okşuyor. Daha önce içtiği bira ve yediği patlamış mısırın tadını alıyorum ve başının arkasını avuçlayarak onu yerinde tutuyorum. Parmakları yüzüme dokunurken, başımı geriye doğru itiyor ve sert hareketiyle sikimi ağrıtıyor. Şapkam garip bir açıyla öne doğru kalkıyor ve tereddüt etmeden onu çıkarıp onun başına takıyorum.

"Yarışmayı kazandım, yaramaz kız. Bu şapka artık senin."

"Şapkayı tak, kovboyu sür, değil mi?" diye mırıldanıyor, bu klişe hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Dişlerinin dudağıma batmasını hissediyorum ve acıdan inleyerek çıplak kıkına vuruyorum. Kalçalarının arasındaki kumaş parçası uzun süre yoluma çıkmıyor. Onu çekip koparana kadar çekiyorum, köşebent amından düşüyor.

Tilly dudağıma bırakıp gözlerini açar ve ben elimi bacaklarının arasına götürürken gözlerime bakar. Parmak ucumla amını okşarken ve içine sokarken kaygan, sıcak teniyle karşılaşırım. Nefesini içine çeker ve kucağıma çöker, bana daha fazla yer açar.

"Prezervatifim yok," diye homurdandım ve ikinci parmağıma da ekledim.

"Gerek yok. Benim rahim içi araç var."

Onun itirafıyla içimi kesen beyaz sıcak bir sahiplenme duygusu var. Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesini düşünürsek, hissetmemem gereken bir şey. Ama lanet olsun, onun benden korunmasını istemiyorum. Ben, şimdiye kadar hayatımda bir gün bile istemediğim bir gelecek düşüncesine sahip bencil bir piçim.

Tilly ile.

Parmaklar yüzümü, sonra boynumu sıkıyor. Kafamdan çekip parmaklarımı daha sert bir şekilde içine sokuyorum, böylece düşüncelerimden dikkatini dağıtıyorum.

"Önce sen boşalmanı istiyorum. Parmaklarımı amının derinliklerine kadar emdiğini hissedene kadar sikimi bir santim bile sokmayacağım, seni yaramaz kedi."

"Senin için zor olmayacak," diye inliyor, parmaklarıma karşı sarsılıyor.

Bu hareket, klitorisinin elime sürtünmesine neden oluyor ve onu saatlerce bu zevkin derinliklerinde tutmak için can attığım bir hıza ulaştırıyor. Avucumu o hassas noktaya bastırıyorum ve parmaklarımla her itişte onun o noktaya sürtünmesine izin veriyorum.

"Nasıl hissettiğini söyle," diyorum, sesimin arzuyla titrediğini duyarak.

Yavaşça gözlerini kırptıyor, hareket ederken tırnakları boynuma batıyor. "Daha fazla güvene ihtiyacın yok."

"Durmamı istemiyorsan, bana yine de söyleyeceksin."

Kızın amcığı buna karşılık olarak beni sıkıca kavrar. Gözlerinin köşelerinin kısılması, korkutucu olmaktan çok sevimli bir görüntüdür. Parmaklarımı ilk eklemine kadar çekip, onları tekrar içeri sokmayacağımı fark etmesini beklerim.

Gözlerindeki ateş daha da kızışıyord. "Bu çok iyi geliyor, seni aptal. Bileğine damlıyorum."

"Ben izin verirken bu hissin tadını çıkar. Sikimi buraya soktuğum anda, spermimi dışarı akmayacak kadar uzun süre içinde tutacağım. Rahmende kalacak."

"Tanrım, Rowe," diye yarı azarlayarak, yarı sızlanarak söylüyor.

"Sen delisin." "Deli mi? Hayır. Ben yle demezdim."

Parmaklarımı tekrar içeri sokup derinlere doğru kıvırdığımda, sözleri bir çığlık olarak dökülüyor. Aşına olduğum aynı noktayı bulup, ciğerlerine ulaşmadan dışarı çıkmadan önce nefes nefese kalana kadar tekrar tekrar bastırıyorum.

Bunun yavaş yavaş gerçekleşmesini izliyorum. Bileğim yıldırım hızıyla hareket ediyor ve onun bana tutunması zayıflıyor. Görüşü bulanıklaşıyor, gözleri arkamdaki pencereye kayıyor. Ağzımı çenesine götürüp emiyorum, dişlerim srtnyor.

Parmaklarımın etrafında titriyor ve ben de o boşalmadan önce son bir kez avucumu klitorisine sürtüyorum. Titreyerek omzuma dişlerini geçiriyor ve gömleğimin kumaşına inliyor. Kafasının yan tarafına sert bir bakış atıp saçlarını yumruğumun etrafında dndryorum. Bir çekişle dikkatini tekrar bana çekiyorum.

Kamyonun içi sıcak ve yapış yapış, ikimiz de terliyoruz, ben ise aklımdan geçen ilk kelimeleri yutuyorum.

"Seslerini benden saklama. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımda bu kamyonun bana çığlıklarını tekrar dinletmesini istiyorum, Tilly. Onlarsız çok uzun zaman geçirdim."

Gözleri fal taşı gibi açılır, şehvet göz bebeklerini o kadar büyütür ve yuvarlar ki, yeşilin nerede başlayıp nerede bittiğini ayırt etmek zorlaşır. Uçtuğu için titrer, ama yine de ellerini aramıza sokar ve kot pantolonumu aşağı indirip kenara çekmeye çalışır.

"Açgözlü," diye fısıldadı.

Dişlerimi dilimle gezdirip kalçalarımı ona doğru kaldırırım. "Takıntılı."

Elinin sıcaklığı sikimi sarar. Uyluklarım onun vücudunun altında gerilir, dizlerim daha da açılır, iki elimle kalçalarını kavrar ve aramızdaki boşluğa adını homurdanırım. Başını omzuma bırakır ve sikime bakar. Tükürdüğünü duyarım.

Sıcak sıvı uca çarparak yavaşça aşağı kayar.

"Otur üzerine, yaramaz kız. *Hemen*," diye bağırırım, burnumdan nefes alırım.

O öne doğru hareket eder ve amının kayganlığı beni tahrik eder. Başı geriye doğru eğilir ve ben onu ensesinden tutup yerinde tutarım. Dudaklarında küçük bir kıvrım belirir. Bu, son kalan irademi de yok etmeye yeter.

Kalçalarımı ileri doğru iterek penisimin yarısını onun içine sokuyorum. Nefes nefese kalarak gülümsemesini kaybediyor, tahmin ettiğim gibi kendini zorluyor.

"Siktir!" diye bağırdı ve avucunun içini göğsüme dayadı.

"Evet, bebeğim. *Siktir*. Ben de öyle yapacağım ve sen de alaycı bir sürtük gibi bunu kabul edeceksin, değil mi? Bana gerçeği söyle."

Onun ağzından çıkan inilti, onaydan başka bir şey olmadığına şüphe yok. Gözleri cam gibi parlar, sonra başını sallar ve bana daha da batar. Santim santim onu ayırırım, onu sonuna kadar gererim. Zevk duyularımı sarar, dünyayı dağınık bir sıcaklık ve on yıl önce gömülmüş duyguların sisine boyar.

"Benim fahişe olarak adlandırılmaktan hoşlandığım için şanslısın," diye nefesini vererek, kalçalarını öne doğru kaydırarak, dibe vurduğunda açığı değiştirir.

"Sen gitmiş olabilirsin Tilly, ama ben senin ruhunu oluşturan en küçük ayrıntılara kadar seni tanıyorum. İkimiz de senin her zaman sert sevişmeyi sevdiğini biliyoruz. Biz çok benziyoruz."

Nefes nefese gülüyor ama sonunda inleyerek bitiriyor. Elimi sırtına koyuyorum ve ensesini sıkıca tutuyorum, saçları parmaklarımı yerinde tutuyor.

O ileri geri hareket etmeye başlayınca, amcığı benim etrafımda titriyor, önce derin, sonra sığ. "Sana sert olan, başkalarına sert olanla aynı değil."

"Senin için ne demek?"

"Bu." Eli, boynuna koyduğum elimi kavrar. Parmaklarını benim parmaklarımın etrafına kapatır ve çeker, beni saçını çekmeye zorlar.

Saçını bırakıp elimi boğazına doğru çektiğinde düşük bir iniltiyle boğuluyorum. Parmaklarım içgüdüsel olarak esneyerek yumuşak, narin cildinin etrafında bir bilezik oluşturuyor. Pelvisi benimkine sürtünüyor, amının duvarları sıkışıyor.

"Ya da bu," diye fısıldadı.

"Seni boğmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Yıldızlar görüyorum, düşünmeden kendimi zorluyorum. Ağzıma karşı inliyor, çok yakınımda duruyor ama beni öpmüyor. Boğazına daha sert bastırıyorum ve parmaklarımı sıkıştırıyorum, kızarmış ete biraz daha derinlemesine batırıyorum. Yutkunuyor ve her hareketini hissediyorum.

"Sikimi çalıştır, cehennem kedisi. Durma. İkimizin de buna ihtiyacı var. Sakın durma," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, ama zaten onun için yapıyorum.

O sadece olduğu gibi devam etmek zorunda. Kalçalarımı her kaldırışım acımasız bir çarpma ve ondan çıkan sesler beni devam etmeye teşvik ediyor. Elleri hiçbir mantık ve neden olmadan hareket ediyor, dudakları benimkilerle buluşurken bulabildiği her santimi kayıyor ve yakalıyor, sertçe, sonra yumuşakça bastırıyor.

Onun çıkardığı her sesi yutuyorum, tadı bana çok bağımlı hale geliyor. Kasıklarım gergin, her geçen saniye sikim daha da sertleşiyor. Tilly'nin gözleri şimdi kapalı, başı sanki dik tutamayacak kadar ağırış gibi yana doğru sarkmış. Onu tutuyorum.

Boynunun arkasını ve boğazında bıraktığım kırmızı izlere bakıyorum.

"Ben..." Sesi kesilir, vücudu kaskatı kesilir. "Ben... Aman Tanrım!"

"Gel, Tilly. Benim için gel."

O tamamen yere düşüp tam da bunu yaptığında dişlerimi dudağıma geçiriyorum. Kalçaları ileri doğru sertçe sallanıyor, inliyor, sesi gittikçe yükseliyor. Elimden geldiğince derine girip kendimi bırakıyorum, onu spermimle dolduruyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve orgazmımı yaşarken onu göğsüme doğru çekiyorum. "Al." *İt.* "Her." *İt.* "Siktiğimin." *İt.* "Düş."

O beni kollarımdan tutarken ve yüksekte düşerken, inlemeleri cildimi sıcak bir merhemle kaplar. Yumuşak, muhtaç sesler, yaptığımız şeyin neredeyse en samimi kısmıdır. Kimse onu böyle duymaz. Benden başka kimse.

Nefesimizi toparlarken elimi sırtında gezdirip okşuyorum. Onu kucaklamak doğru olan şey gibi geliyor. Burada, kollarımda güvende, kimin yaklaşıp kimin yaklaşmayacağını kontrol edebiliyorum. Sadece ikimiz varız.

"Karanlıkta bir tahminde bulunacağım ve senin üreme fetişin olduğunu tahmin ediyorum," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor, yanağını boğazıma sürtüyor.

Göğsümü dolduran kahkaha bana yabancı ve nadir geliyor, ama son birkaç haftadır bunu giderek daha sık duyuyorum.

"Hiç bu konuyu düşünmemiştim."

"Peki, şimdi kalkarsam..."

Kollarımı onun vücuduna daha sıkı sararak, yerinde oturmasını sağladım. "Henüz değil."

"Hmmm."

"Bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdanıyorum, ama bu bir yalan. "Doğru. Artık sarılmayı seven biri olduğunu unutmuşum. Benim hatam."

"Kıçını kırmızı ve kanlı hale getirmekten çekinmem, Tilly. Yeni sikilmiş olsan da olmasan da."

Kol kaslarımı daha sıkı kavrar ve göğsüme tamamen yaslanır. Boğazımdaki yumruyu yutmak için yutkunurum.

"Bunu sonraya sakla."

"Sonra," diye
tekrarlıyorum sertçe. Bu
bir söz gibi geliyor.
Biz bu tür şeylerde hiç iyi olmadık.

TILLY

7 Mart Tilly,
Döndün mü? Sana mümkün olduğunca çabuk
cevap vermeye çalıştım.
Eğer çoktan gitmişsen, eve vardığında bunu
göreceksin. Her halükarda, yolculuk nasıldı?
Korkmuyorsun sanıyor olsan bile korkman normal.
Kimse o kadar korkusuz değildir, cehennem kedisi.
Yine de gittin ve bu da cesaret ister.
Umarım ihtiyacın olanı almışsındır. Kardeşin son
mektubunda endişeli gibiydi. Biriyle konuşmak
istiyorsan ve bunun
yabancı biriyle konuşmak istemiyorsan, tüm
düşüncelerini kağıda dök. Bana hiçbir şey
göndermek zorunda değilsin, sadece hissettiğin
tüm o bokları dök. Bu yardımcı olur. Ben de aynı
şeyi yapıyorum.
Seyahatinizin fotoğrafları varsa, onları görmek
isterim. Sadece bir tanesi bile yeter.

Rowe.

"Sence onu yakında eyerlemeye başlayacak mı?" diye sorar Tanner.

Ahır kapısından dışarıya, Rowe'un ağılda siyah atla çalıştığı yere bakıyorum. Kollarında bir eyer battaniyesi var ve atın onu iyice koklamasına izin veriyor. At temkinli davranıyor ama henüz battaniyeyi ısırmadı, bu da iyiye işaret. Geçen hafta ikisi arasında küçük adımlar atıldı ve Rowe'un ona ısındığını söyleyebilirim.

"Bilmiyorum. Onu duyarsızlaştırmak ne kadar sürerse o kadar sürer," diye cevap veriyorum.

"Bana bir iyilik yapar mısın, denemeye karar verdiği anda bana haber verir misin? Onun toprağa savrulmasını izlemek istiyorum."

"Onun dayanamayacağından neden bu kadar eminsin? Ya da atın onu üzerinden atmaya çalışacağından?"

Tanner, Diesel'in ahırının parmaklıklarına omzunu dayayarak, daha da çocuksu görünmeye başladı. "O kadar kötü bir at mı? At onu atacak. Rowe onunla ne kadar zaman geçirirse geçirsin fark etmez."

"Kaç tane at eğittin, Tanner?"

"Rowe'u bana bir iki şey öğretmesi için ikna eder etmez, yakında bir tane olacak."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum ve cevap vermeye zahmet etmiyorum. Diesel ahırın içinden, daha doğrusu kollarımdaki samandan bana bakıyor. Kapıyı açıp çekmeyi zar zor başardım ki, o da benden kapıyı çalmaya çalışıyor. Onun kötü davranışlarına gülmemeliyim, ama o benim değerli oğlum. Koridorlarda koşuşturan, günün işini bitirmeye çalışan çocuklar hala ondan ödleri kopuyor, ama o burada benimle birlikte, açgözlü bir çocuk gibi davranıyor.

Ahırının duvarında asılı duran plastik kova boş, bu hiç de şaşırtıcı değil

—boş. İki saman parçasını onun önüne yere bırakıp, ona yem almak için dışarı çıkıyorum. Geri döndüğümde, o hala

yemeğini yemeye devam ediyor. Peletlerin boş kovasına düştüğünü duyduğu anda, bir adım geri çekiliyor ve dikkatini başka yöne çeviriyor.

Kıkırdayarak gülüyorum ve onu tekrar ahırın içine kapatmadan önce kışına bir şaplak atıyorum. Tanner hala bıraktığım yerde duruyor ama o kadar da kendini beğenmiş görünmüyor. Bunun yerine, yüzü ciddi, kolları yanlarında sarkık duruyor.

"Bir gün antrenör olabileceğimi düşünmüyor musun?" diye soruyor.

Biraz şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Benim fikrim gerçekten bu kadar önemli mi? Ben antrenör değilim ki."

"Hayır, ama sen Rowe'un kızıydın, değil mi?"

"Onun 'kız arkadaşından' sana iyilik yapmasını isteyerek onun gözünde puan kazanamazsın. Onun onayını istiyorsan, bunu hak etmelisin. Daha fazla sorumluluk almak ve burada ciddiye alınmak istiyorsan, buna uygun davran. Ona sana öğrenmene izin vermesini söyleyebilirim, ama o sana şu anda duyduğundan daha fazla saygı duymayacak. Aslında sana daha fazla zorluk çıkaracaktır."

Tanner başını sallar, gözleri bir anlığına arkama kayar, sanki bana bakmaya devam edemeyecek kadar gerginmiş gibi. "Tamam. O zaman bunu konuştuğumuzu unutalım."

Yanağımı ısırp onun arkasından kapıya doğru bakıyorum. Rowe hala atın battaniyeye alışmasını bekliyor ama boynunu da ovmaya başladı, akşam yemeğinde battaniyeyi yemediği için onu övüyor. O atla, aslında hepsiyle olan nazik tavırları kalbimi hoplatıyor. Sert bir adamdır, ama sanki bu hayvanlarla iletişim kurabilmek için doğuştan gelen süper bir yeteneği varmış gibi. Gerektiğinde yumuşak, ama aynı zamanda sert de. Herkesin sahip olmadığı bir denge var onda.

İyi bir eğitmeni kötü bir eğitimciden ayıran şey budur.

"Dürüst fikrimi söylemek gerekirse, Tanner, evet, bir gün iyi bir antrenör olabileceğini düşünüyorum. Ama gerçekten bunu yapmak istiyorsan, emin olmalısın. Bir atı dönüştürmek ne kadar tatmin edici olsa da, bu hem fiziksel hem de zihinsel olarak acı verici bir süreçtir. Rowe'un gördükleri... Diesel'i o kırık ahırda mahsur kalmış halde bulduğumuz geceyi hatırlıyorum, ahırının kokusu anılarımda hâlâ taze. Sonra, bu çiftlikte hâlâ bir yuva arayan üç at. "Bu, mideni bulandırmaya ve bir kovboyun kafasına balyozla vurmak istemene neden olacak kadar yeterlidir.

ve bir kovboyun kafasına balyozla vurmak istemenize neden olacak kadar. Bu lüks bir iş değil."

"Denemeden bilemem," diyor, sesi öncekinden çok daha düşünceli.

"Hayır, bilemezsin. Sadece ahırın yakınında dolaş. Arenada oturup Sawyer'ı daha kolay atlardan biriyle izlemeye çalış ya da yeni kısırağın ahırının dışında dolaşıp ona yardım etme isteği duyup duymadığını gör. Vahşi bir ata atlamadan, bunu gerçekten ne kadar çok istediğini test etmek için yapabileceğin çok şey var."

"Hepimiz senin hakkında bir şeyler duyduk."

Ağzından çıkan bu sözler kaşlarımı çatmamı sağladı. Yavaşça gözlerimi kırıştıtararak, daha fazla açıklama yapmasını bekledim. Ama yapmadı.

"Neyi duyduk?" diye soruyorum sertçe.

Ses tonumdan biraz korkarak başını sallar, şapkası altındaki saçları sallanır. "Kötü bir şey değil. Sadece Rowe yokken senin bu çiftlikte olduğunu duydum. Ve Diesel getirildiğinde onunla birlikte olanın sen olduğunu. Ben hep senin eğitimle ilgilendiğini düşündüm. Kimse senin eski işinin ne olduğunu söylemedi ve biz de bunu bilecek yaşta olanlara sormadık."

"Ben eğitmen değilim. Atları severim, ama birinin kötü davrandığı atları iyileştirmek benim işim değil. Bakım her zaman benim işimdi. Burada daha önce yaptığım şey buydu. Her zaman yaptığım şey buydu."

"Bu konuda çok iyisin."

"İstediğini elde etmek için iltifat etme şansını çoktan kaçırdın," diye mırıldanıyorum, sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Oh, anladım. Dürüst davranıyordum."

Kollarımdaki saman tozunu silip çenemi ona doğru eğiyorum. "Teşekkürler. Eğer çaba gösterirsen, Rowe'un ilgilendiğini bilmesini sağlarım."

"Ben de kendimi baltaladığımı sanıyordum."

"Öyle, ama şansına, ben bugün iyi bir günümdeyim." Omzumun üzerinden Brock'un uzaklaşan silüetine bir göz attım ve sonra Tanner'a döndüm. "Çocuğa bu kadar sert davranma. O, bu yaz çiftliğin aldığı en iyi eleman olabilir"

ve dün gece siz pisliklerin ona sataştığını duydum."

Birkaç ahırda su kovaları doldurmayı unutmuştu. Otis fark etmeseydi, daha da kötü sonuçlara yol açabilecek aptalca bir hataydı. şimdi, sırtında kalıcı bir hedef tahtası var. Çocuklar yaz boyunca ağır işlerde çalışan çocuklara her zaman yaptıkları şeyin aynısı, ama ben bu çocuğa şaşırtıcı bir şekilde ısınmış durumdayım.

"Su kovaları doldurmayı unutmayacak kadar uzun süredir burada," diyor Tanner, gözlerini tembelce devirerek.

"Ve eğer buraya geldiğin ilk haftalarda burada olsaydım, eminim sen de aynı şeyi unutmuş olurdun. Ona bir şans ver, yoksa Otis'in sana beni eğitme yeteneğim olmadığı konusunda uyarmış olması gereken tarafımı görürsün."

Gözleri, beni duyduğunu anlamam için yeterince genişledi. "Ben rahat bırakacağım, ama diğerleri için aynı şeyi vaat edemem."

"Ben hallederim."

Ya da daha doğrusu, Rowe'a benim için mesajımı yaymasını sağlayacağım. Zaten benden önce onu dinlerler. Burası her zaman böyleydi, bu kovboykar karşılaştığım diğerlerine kıyasla ne kadar iyi olsalar da.

Tanner şapkasını düzeltir ve benimle aynı yöne döner, Rowe ve onunla birlikte olan ata bakar. Diesel'in padok kapısına parmak eklemlerimle vurarak dikkatini çeker ve ona gülümserim. Bu geceki planlarımı bir kenara bırakıp onunla birkaç saat daha geçirmek için içimden gelen dürtü, onu uzaklaştırmadan önce beni kemirir. Kendimi zorlayarak ahırdan tamamen ayrılırım.

"Hey, tavsiye için teşekk rl r," diyor Tanner.

Elimi kaldırıp ona başparmağımı kaldırarak selam verdikten sonra sıcak güneşin altına adım attım. Güneşin batmasına biraz var ama ben sadece bir saat daha bekliyorum. Rowe'un kamyoneti daha önce bıraktığım yerde duruyor, kasası hala kamp malzemelerimizle dolu ve  n camları birkaç santim açık.

Ahırın arkasındaki toprakta nallar ses çıkartıyor, birkaç kamyon kapısı çarpıyor. Yolu geçip tahta ite yaslanırken bu seslere pek dikkat etmiyorum. Rowe beni fark edecek kadar meşgul, ben de onu izliyorum. Böyle olmak beni mutlu ediyor, sadece... var olmak.

Geçen hafta da aynen böyleydi. Onun kamyonetinden inip rodeoya geri döndüğümüz andan itibaren, ona dokunmadan duramadım. Shade bir eşek gibi dürtüp ittiğinde, beni tribünde kucağına oturttarak beni ve tüm arkadaşlarımızı şaşırttı, sadece homurtularla açıklama yaptı. O zamandan beri Ash'in mesajlarını da görmezden geliyorum, ona ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum.

Onu görmezden geldiğim halde sabırlı davranması ve bizi öyle gördüğünde hemen tiksинmemesi, onun bunu sorun etmediğini gösteriyor. Eğer farklı hissetseydi, çoktan ortaya çıkıp Rowe'u ya da başka bir alfa erkek, kardeş tipi saçmalığı ezmeye çalışırdı.

Bence bunun için çok büyüdük. Belki Rowe gitmeden önce gençlik aşkıma göre hareket etseydim, durum farklı olurdu. Ama şimdi? Ash buraya silahlarla gelip kavga çıkarmaya hazır olsaydı, utanırdım.

Bu gece onun duygularını kesin olarak öğreneceğiz. O ve Lacey'nin bizim aile aramızda yapmamız için yalvardıkları kamp gezisi, onun sorularını görmezden gelemeyecek kadar yakın ve samimi olmamızı sağlayacak.

"Orada durup beni izleyecek misin, cehennem kedisi?"

Gözlerimi kırıştırdım dudaklarımı gülümsemeye bırakıyorum. Rowe, çitin önüne gelip eyer örtüsünü üst direğin üzerine asarken devasa figürü güneşi engelliyor. Elini yanağıma koyup başımı geriye doğru çekiyor ve beni, doyamayacağım kadar sert ve sahiplenici bir şekilde öpüyor. Elimini nemli iş gömleğinin arkasına kaydırıp rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum.

"Bunu bakmaktan daha çok seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Geri çekilirken düşük ve sert bir kahkaha atar. "Evet, öyle."

"Bana takıntılı değilmişsin gibi davranma."

"Öyle misin? Bana takıntılı mısın?" diye alay eder, örgümü parmak eklemlerine dolayarak.

Başımı yana eğmesine izin verdim, onun tarafından sertçe davranılmaktan aldığım zevki saklayamıyordum. "Belki. Ya da sadece kocaman sikin için yanında kalmak istiyorum."

"Tabii. Bu gece ellerimin neden senin üzerinde olduğunu sorduğunda bunu kardeşine de söylemeyi unutma."

"Zaten öyle yapmayı planlıyordum."

Açıktaki kalan boynuma birkaç uzun öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve örgümü çözdü. Çitlere daha da yaslandım, onu anlamaya çalışamadığım bir şekilde ona doğru çekiliyordum. Mesafe çok azdı, ama yine de çok uzak geliyordu.

"Sen bir veletsin, Tilly. Beni çok erken yaşlandırıyorsun."

"Değişimin biraz zaman alacağını düşünüyorum. Belki yıllar," diyorum dikkatlice, sormak istediğim asıl soruyu içimde saklayarak.

Bu gerçekleşene kadar burada kalmayı planlıyor musun?

Gözlerinin köşeleri sıkışıyor, gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Öyle sanırım. Benimle bu utangaç oyunları oynamaya devam edersen, daha çabuk gerçekleşir."

"Oyun oynamıyorum."

İnanmaz bir şekilde homurdanarak battaniyeyi kapıyor. "O zaman git kamyonete bin. Gitmeden önce duş almam lazım, tabii benimle böyle bir çadırı paylaşmak istemiyorsan."

"Hayatta olmaz. Bir kova gübre gibi kokuyorsun." "Beni gururlandırırıyorsun," diye homurdanır.

"Beni bu kadar çok sevmenin nedenlerinden biri de bu değil mi?"

O kadar kolay, o kadar masumca çıkıyor ki, neredeyse kaçıırıyordum. Sonunda farkına vardığımda, çitten yarı yarıya uzaklaşmıştım. Boğazımı temizleyip sözlerin kendiliğinden sönmesini beklerken yanaklarım ateş gibi yandı. Ona bakmadım ve kapı gıcırdarak açıldığında, o da tek kelime etmeden yanıma geldi, cevap ise bir türlü gelmiyordu.

Yolu geçerken elini tutmak istiyorum, ama cesaretim yok. Bir saniye sonra tanıdık bir sıcaklık hissediyorum. Rowe elimi tutarken kalın, güçlü parmakları benimkine dolanıyor ve kafamda beliren tüm şüpheleri yatıştırıyor.

Konuşmamış olabilir, ama şimdilik ihtiyacım olan cevabı aldım.

ROWE

13 Mayıs

~~Merhaba-~~

~~Rowe, Hey,~~

~~Rowe,~~

Rowe,

Uzun zamandır yazmadım. Cevap vermem bu kadar uzun sürmesin istemiştim, ama sanırım sana bunu göndermek için çok gergindim. Sanırım mektubun geleli iki ay oldu ve inan bana, sana binlerce cevap yazdım bile. Ama hepsi sonunda gölde yüzüyor.

Seyahatim güzel geçti. Orada üç hafta kaldım. Birikimlerim bitti, ama paramın yok olmasını izlemeye değdiğini düşünüyorum. Orayı çok seviyorum, Rowe. Gerçekten.

Oradayken birkaç kişiyle tanıştım. Çok fazla değillerdi ve lanet olsun, ben gerçekten arkadaş aramıyordum. Oldukça naziktiler ve bana şehri gezdirdiler. Mahone Bay'e gittim ve tam da beklediğim gibiydi

Oradaki turistleri, sen de onlardan biri olsan bile, nefret ederdin. Bu mektuba iki fotoğraf ekledim. İkisi de rastgele çekilmiş fotoğraflar ama belki hoşuna gider. İlkini, tanıştığım kızlardan biri ilk plaj gezimde çekti. İkincisini ise ben çektim, o yüzden kötü selfie açısını kusura bakma.

Uzaklaşmak iyi geldi. Kafamı boşaltmam ve kimsenin beni tanımadığı bir yerde yaşamam gerekiyordu. Başka bir yerde yeniden başlamak fikri bana çok cazip gelmeye başladı. Ama bunu yapmak için buradaki herkesi çok özlerdim.

Belki de bu yüzden sana cevap vermem bu kadar uzun sürdü. Söylemek istediğim ve uzun zamandır içimde tuttuğum milyonlarca şey var ki, bunları söylemeye kendimi cesaret edemiyorum. Ama uzaklaşıp, bilmiyorum, lanet olası huzuru ya da aradığım her neyse onu bulmak, bunları şimdi yüksek sesle itiraf etmezsem, asla edemeyeceğimi anlamama yardımcı oldu.

İşte başlıyorum.

Sanırım bir şekilde seni hep sevmişimdir. Ve bu sözleri duyunca kaşlarını çatmadan önce, arkadaş olarak demek istemiyorum, ki tabii ki benim için öylesin. Başka bir anlamda söylüyorum. Aşırı duygusal romantik türden . Senden hoşlanıyorum. Şimdi daha iyi mi?

Belki son dokuz aydır kendimi kandırıyordum, ama... Bence sen de aynı şekilde hissediyorsun. En azından biraz. Sen gitmeden önce, benim fark etmediğimi sandığın zamanlarda bana nasıl baktığını gördüm. Ya da ben her randevuya çıktığımda ne kadar kötü davrandığımı. Şu anda nerede olduğuna bir bak. Beni koruduğun için hapiste. Eğer bir ilginin olmasaydı, kimse senin yaptığın gibi davranmazdı, değil mi? Sadece arkadaşsanız, bunlar normal şeyler değildir.

Sanırım, bunu bilmen için sana söylemek istedim. Tabii ki, en kısa zamanda cevap verip, aylarca senin hakkında hayal kurmadığımı ama bunu göndererek kalbimi kırmayacağını söylemeni istiyorum.

Ve Ash'i, bu sözleri söylememem için bir bahane olarak kullanmayı düşünmeden önce, kardeşimi sevdiğimi unutma. O benim ikizim ve bazı günler, beni ayakta tutan tek kişinin o olduğunu hissediyorum. Ama bunun onu rahatsız etmesi umurumda değil. Eğer benim bildiğim kadar zeki ise, bunu zaten kendi başına anlamış olacaktır. ve bunu kabullenmek için yıllarımı harcadım. Senin dışında herkese, bu aşkımı pek de gizlemedim. En azından Lacey bana öyle söyledi.

Tamam... evet. Bunları yazıp kafamdan atmak iyi geldi. Umarım abuk cevap verirsin.

Sevgiler,
Tilly

Bira şişesinin kapağının açılma sesi, yarısı toprağa gömülü çadır kazığından dikkatimi dağtır. Tilly ikisini sessizce bana doğru kaldırıp uzun bir yudum aldığında, ağzımın köşesi seğirir. Lacey'nin yanındaki piknik masasında uzanmış, geri kalanımızın bu gece kalacağımız çadırları kurmasını izliyor.

"Neden kulübelerde kalamıyoruz, bir daha hatırlatır mısın?" diye soruyor Shade acı bir şekilde.

adırını kurmakta benden daha geride. Millie, yeni adırlarıyla birlikte gelen talimatları ona okurken, iki dizini de mallı toprağa batırmış durumda. Bu, ilişkilerinin bir sınavı sayılır, çünkü Millie net talimatlar vermekte ondan daha da kötüdür. Kavgaları çabucak sinir bozucu hale geldi, ben de onları duymazdan gelmeye başladım. Ya da öyle yapıyordum, ta ki Tilly yine tüm dikkatimi çekene kadar.

"Hepsi dolu," diye cevapladı Ash, çadırının arkasından başını çıkararak.

Lacey kırmızı bardağındaki pipetten bir yudum alır ve onaylayarak başını sallar. "Shelly'ye sordum ama turizm sezonu olduğu için..."

"Burada sivrisinekler bizi canlı canlı yiyecek." Shade n kolunu ırpar ve tıslar.

Tilly, bira şişesinin kenarından sırtarak bana bakmaya devam ediyor. Buraya geldiğimizden beri birkaç tane iti bile ve ben de ona katılmaktan başka bir şey istemiyorum. Elimdeki eki, tutuşumu ayarladığımda ağırlaşıyor ve onu ayaklarımın dibine atmayı düşünüyorum.

"Çadırını kurduysan, ateş yakabilirsin. Bu onları uzak tutar," diyor Lacey şarkı söyler gibi.

Shade uzun bir nefes verir. "Bizi izleyip tüm işi bize bırakan iki sarhoş kadından gelen sözler."

Tilly gözlerini benden ayırıp şikayet eden, aşırı büyümüş çocuğa odaklanıyor. Çapraz bacaklarının üzerine eğiliyor, ellerini botlarının yanına koyuyor. Elindeki şişe, düzensiz bir ritimle bacağına vuruyor.

"Direklerin uçlarını küçük halkalara sokman gerekiyordu, Shade. Bu yüzden sana doğru fırlıyorlar. Bir tanesi çadırın köşesine sıkışmış."

Bir rüzgar esintisi her şeyi yerden kaldırır, bir direk fırlar ve onu göğsünden vurur. O, sendeleyerek geri adım atar ve motosikletçi botunu havaya tekmeler. Dudaklarımı sıkıştırıp eğlenerek sessizce izlerim.

"Tanrım," diye mırıldanır ve kız arkadaşının kahkahası ormanı yırtarken ona dönerek bakar. "Bunu komik mi buluyorsun?"

Millie, pembe paltosunun manşetinin arkasına gülümsemesini saklar ve başını sallar. Son çiviye çadırımızın halkasına çakıp yere çakmadan önce ayağa kalkarım. Shade, çadırı küfürler yağdırmakla meşgul olduğu için yaklaştığımı fark etmez.

Polesteri mahvettiği için gözlerimi kırıştıtırırım. "Ters duruyor."

"Ne? Hayır, değil," Millie, gözlerini kısarak itiraz eder.

Tilly piknik masasından atlayarak tembel adımlarla yanımıza gelir. "Kapı çatıda."

Ash diğer tarafımda belirir ve çadıra bir bakış attıktan sonra çömelir ve çadırın köşesini çimdikler. "Dostum, köşe ceplerinin hiçbirinin yukarı bakmadığını gerçekten fark etmedin mi?"

"Çadırlardan hiç anlamam! Çocukluğumuzdan beri bunu yapmadık," diye kendini savunur Shade.

Millie onun yanına uzanır ve elini sırtında gezdirir. Yumuşak ve güven verici görünür, ama sözleri Tilly'nin sözleri kadar alaycıdır

. "Belki bu gece kızlarla kalırım. Sizler ters duran çadırınızda birlikte geceyi geçirebilirsiniz."

"Olmaz," diye mırıldanırım, kimse cevap veremeden. Ash bana karşı çıkar. "Ne? Artık bize layık değil misin?"

"Belki de kızlar gecesi tam da ihtiyacımız olan şeydir," der Tilly, sesi masumiyet için biraz fazla tizdir.

Shade, Millie'nin omuzlarına kolunu atar. "Ben Rowe'un tarafındayım. Kız arkadaşım ile geçireceğim bir gecedan vazgeçmem imkansız."

"Bencil olma, Shade," dedi Lacey.

"Ne? Ash'le sarılmak için bir gece istemiyor musun? Uykusunda terlediği için mi? Sanırım bu, oldukça ıslak bir geceye neden olur."

Tilly gülmekten boğulur ve elini arka cebime sokar, benimle kardeşi arasına yerleşir. "Aşağılık bir hareket, Shade."

Lacey, Ash'in yönüne bakmaktan kaçınıyor. Ash ona biraz fazla bakıyor ve neredeyse milyonuncu kez kendini ele veriyor. Kahretsin, onu biraz sakinleştirmek için neredeyse kafasının arkasına bir tokat atıyordum. Bu noktada onu korkutup kaçırarak. Onun tüm *bu özlemiyle*, Lacey'nin ona henüz uzaklaştırma emri çıkarmamış olması bir mucize.

"Maalesef buradaki erkeklerin tarafını tutmak zorundayım," diyor Tilly, Lacey'e hafifçe özür diler gibi gülümsüyor.

"Tabii ki öyle yaparsın. Senin beynin sikle çalışıyor."

Aramızda toplu bir sessizlik olur.

Beş kişi birden Lacey'nin yönüne bakar. Shade, söylemek istediği şey boğazında takılmış gibi yumruğuna öksürürken, Ash şapkasının kenarını garip bir şekilde oynatır.

Tilly ilk toparlanan olur. Elini cebimden çıkarır ve yerine Lacey'i kolunun altına alır. Ona verdiği kucaklama biraz gariptir, ama grubun en nazik üyesini rahatlatmak için işe yarıyor gibi görünüyor.

"Bu, şimdiye kadar söylediğin en havalı şey, Lacey."

Lacey kızarır. "Doğru, değil mi? Hepimiz öyle düşünüyoruz."

Shade gülüyor ve ben, arkadaşımız bu durumu garip hale getirmeden önce Ash'in dikkatini çekmek için onun spor ayakkabısının yan tarafına tekme atıyorum. Tilly'nin ikizi bana bakıyor ve

benim arkamızdaki ağaçları işaret ettiğimi görünce, ne demek istediğimi anlar ve guptan ayrılırız.

Tilly bizim gidişimizi izliyor ve ben onu bu konuşmaya dahil etmemi söyleyen inatçı, rahatsız edici duyguyu görmezden geliyorum. O da gelmek için ısrar edecek ve bu, kardeşine bizim bir ilişkimiz olduğundan oldukça emin olduğumu söylemeye çalışırken ihtiyacım olan son şey.

Arkamızda söylediklerini duyamayana kadar yürümeye devam ediyoruz. Ash, birkaç saniye yalnız kaldığımızda gerginleştüğimi fark etmiş gibi aramızda biraz mesafe bırakıyor. Rahatsızlık göğsümü kaşındırıyor, derimde küçük, acı veren izler bırakıyor.

"Eğer benim onayımı falan isteyeceksen, zahmet etme."

İki kalın yaprak dökmeyen ağaç arasında duruyorum, botlarım gevşek toprağı kesiyor. "Ne?"

"Açıkçası, zaten biraz geç kaldın. Tilly'yi çiftlikte ziyaret etmeye çalıştığım ve seninle birlikte olduğunu söylediği geceden beri bunu tahmin etmiştim. Sonra rodeo vardı, bunun için bir açıklama yapmam gerek bile mi?"

"Ukala."

Şapkasını öne doğru çevirip bir ağaca yaslanır. "Ciddiyim. Her zaman seninle ilgilendiğini hissetmiştim. Ama senin de ona karşı aynı hisleri beslediğinden emin değildim. Bu eski mi, yeni mi?"

"Her ikisi de. Daha önce fark etmem gereken kadar eski." "Bu mantıklı değil," der, bakışları sertleşir.

"O hep oradaydı. Çoğunlukla senin kız kardeşin, sonra da benim arkadaşım olarak. Ben hapisteyken birbirimize mektuplar gönderirdik."

"Bence bunu hepimiz biliyorduk."

Kaşlarımı çattım. "Tilly senin bilmediğini düşünüyor."

"Bunu pek göstermedim. Ama mektuplar eve geliyordu. Herkes gördü, sadece ona hiçbir şey söylemedik."

"Neden durduğumuzu biliyor musun?"

Bir duraklama. "Tam olarak bilmiyorum. Sanırım bunun, biz senin hakkında konuştuğumuzda neden bizi dinlemediğiyle ve o yokken neden senin var olmadığını iddia etmeye bu kadar kararlı olduğunla bir ilgisi var."

"Bana onun için sadece bir arkadaş olmadığımı söyledi. Nova Scotia'ya yaptığı seyahatten döndüğünde tüm duygularını bir mektupta bana iletti ve ben çok şaşırdım. Bir ay sonra ona cevap yazdım, yanıldığını ve en iyi arkadaşımın ikizine olan ilgimi bir tür romantik ilişki olarak yanlış yorumladığını söyledim."

"Yani, sadece kendin gibi davranıyordun."

Kulağa hoş gelmeyen sert bir kahkaha attım. "Evet, sanırım öyle."

"Bu, seninle ilgili konularda neden bu kadar sinirli davrandığımı açıklıyor. Taşınmadan hemen önce, çoğumuzu korkutan bir değişiklik yaşadı. Her zamanki gibi açık sözlü, saçmalıklara tahammülsüz bir kız değildi, ama bu... bu kasabadan, bu bölgeden bir an önce kurtulmak isteyen öfkeli bir kadındı."

Göğsüm sıkışır. "Bana geri çekilmemi ya da bu tür durumlarda kullanılan diğer koruyucu kardeş saçmalıklarını söylemelisin. Onun için iyi olmadığımı herkes bilir."

"*Ethan*'ın aksine mi?"

Keskin sözler söylemeden önce çenemi kapatıyorum. "Eski koca yeterli. Adını söylemene gerek yok."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, sonra tekrar normale döner. "Benim fikrim hala aynı. Tilly'ye kiminle birlikte olabileceğini ve olamayacağını söyleme alışkanlığım yok. Bu çocukça saçmalıklar için çok yaşıyoruz. Kız kardeşimi seviyorum ve ona güveniyorum, ülke çapında taşınmak ve bir pislikle evlenmek gibi şüpheli seçimler yapma alışkanlığı olsa bile."

"Bunu yapmamalıydı. Bunu yapması benim hatam."

"Yanılıyorsun, Rowe. Kimse Tilly'ye bir şey yapmaya zorlamaz. O mektupta yazdıklarıyla onu incitmiş olabilirsin, ama o tüm kararlarını kendi başına verdi."

"Geçmişte çok fazla boktan şey var, Ash."

Omzunu itti. "Bırakın öyle kalsın. İkiniz de bunu unutmayacaksınız, ama bunu geleceğe taşımaya devam ederseniz, aynı hataları tekrarlamaya devam edeceksiniz."

"Sen hepimiz arasında en akli başında olanıydın."

"Birisi olmak zorunda. Benden bir iki ders alabilirsin." "O kadar da abartma. Bazen çok pasif davranıyorsun," diyorum, ağaç dallarının arasından görünen çadırlara bakarak.

"Bugün oraya gitmiyoruz."

"O yöne gitmeyi planlıyor musun? Sanki her zaman, onlar gerçekleşmeden önce kendini ondan koparıyormuşsun gibi görünüyor."

Ash ağaç gövdesinden uzaklaşır, sırtını silkeler ve şapkasını tekrar takar. "Shade çadırını ateşe verip bu gece seninle Tilly'nin arasına kıvrılmadan önce geri dönelim."

"Siktir git."

Gülerek elini uzatıp kafamın arkasına vurur. Ona kaşlarını çatarak şapkamı düzeltirim.

Yüzündeki ifade ciddileşti ve bana bakarak, "Onu bir daha incitme, Rowe. İkimiz arasında fiziksel bir kavgada kazanamam, ama bu seni cezalandıramayacağım anlamına gelmez." dedi.

"Deniyorum."

Ve hayatımda hiç bu kadar içtenlikle söylediğim bir söz olmamıştı.

TILLY

1 Haziran

Merhaba

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu konuyu çok düşündüm ve söylemek istediklerimi nasıl ifade edeceğimi bulmak için çok zaman harcadım.

Bu fotoğraflarda mutlu görünüyorsun. Saçların da daha açık renk. Ve burnundaki piercing yok. Çıkardın ve deliği kapattın mı? Boş ver. Önemli değil.

Bak, yaramaz kız, artık hiçbir şeyden emin değilim. Burada kilitli kaldığım için. Ne düşünüyorsan ya da fark ettiğini sandığın şey, sadece... hayal gücünün ürünü. Hepimiz O kadar uzun süredir ayrı kaldık ki, ben özgür olana kadar kendini daha iyi hissettirecek şeyler arıyorsun. Hepsi bu. Senin hayal gücün.

Sen Ash'in ikiz kardeşisin. Bu yüzden yaptım. Eğer senin yerinde Lacey olsaydı, ona olan saygımdan dolayı aynı şeyi yapardım çünkü

ben böyle bir adamım. Sorunlarımı sonuçlarını düşünmeden yumruklarımınla çözerim, böylece başkası uğraşmak zorunda kalmaz. İnan bana, bensiz daha iyisin.

Fotoğraflarını geri gönderiyorum. Belki buradan çıktığımda bunu düzgünce konuşabiliriz. Ya da konuşamayız.

Üzgünüm

. Rowe

Rowe'dan aldığım son mektup beni mahvetti.

Benimkini gönderdiğimde, bir önseziyle tüm arkadaşlığımızı riske attığımı biliyordum. Bunu yapacak kadar kendime güveniyordum ve sonraki aylarda, onu hiç tanımamış olmayı dilediğim kadar pişman oldum. Sırf ben istediğim için bir tür mucizevi aşkın gerçekleşmesini umut eden içimdeki genç, naif küçük kızdı ve sonrasında acı çeken de içimdeki o kısımdı. O, Rowe'a duyduğum gibi bir erkeğe özlem duymayı, onu arzulamayı ve ona aşık olmayı nasıl hissettiğimi unutana kadar yavaş yavaş yok oldu.

Sonraki yıllarda, zihnim onun hiç geri göndermediği Polaroid fotoğraflarına geri dönüyordu. Karanlıkta, bir gece dışarı çıktıktan sonra sarhoş bir halde eve sendeleyerek geldiğimde, elimde elmas bir yüzük varken, ya da daha sonra yatakta eski kocamdan uzaklaştığımda, onları saklayıp saklamadığını merak ediyordum. Her birini küçük parçalara ayırıp hücre kapısının parmaklıklarından aşağı mı attı? Tuvalete mi attı?

Bizim hakkımızda sahip olduğum tüm fotoğraflar, herkesin ulaşamayacağı bir yerde, ailemin evinin bodrumunda saklıydı. Onları

onları bir kutuya koyup geride bırakırsam, onun hatırası da orada kalır diye düşündüm. Ama öyle olmadı.

Hayatıma devam ettim ve Oak Point'ten ayrıldığım için hiç pişmanlık duymuyorum. O zamanlar yaptığım seçimler doğrudu ve ayrıldığım on yıl içinde, kalsaydım elde edebileceğimden daha fazla olgunlaştım. Mahone Bay'de mutluluğu buldum, ancak bazen hala gölgelerde bana yapışan kasvetli, gri bir bakış hissediyor ve gardımı çok düşürdüğümde pürüzlü, nasırlı ellerin tenime dokunduğunu hissediyordum.

Ethan evliliğimizi ateşe vermiş olabilir, ama bir zamanlar onu sevmiştim. Nova Scotia'ya yaptığım kısa seyahatte tanıştığımızda, ben kendimin gölgesindeydim. Hayatım boyunca tanıdığım bir adamın anısına ve birbirimize yazdığımız birkaç dostça mektuba tutunuyordum. Sonra kalbim kırıldı ve resmi olarak o aynı güzel, tuzlu havalı kasabaya taşındım ve çok cömertçe dağıttığım parçalanmış parçalarımı geri aldım. Keşke doğru olmasaydı ama Ethan, ülke çapında taşıdığım üzgün, kalbi kırık kadını kaybetmeme ve ne kadar geçici olduğunu bilsem de yeni bir mutluluk duygusu bulmama yardım etti.

Hâlâ kendimdim, ama ayrılmadan önce kendimi kaybetmeme neden olan o kötü depresyon dalgası yoktu. Uzakta olduğum her gün, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan o çocuğu daha az düşünüyordum. Eski kişiliğimin üzerine tuğlalar koymaya ve yeni bir kişilik yaratmaya başladığımı farkında değildim. Yeni bir şey inşa etmek iyi geliyordu ve kocam dünyanın merkezi haline geldi.

Her şey yolunda gidiyordu, ta ki tekrar parçalanana kadar. Ancak ikinci seferki, ilk seferki kadar beni derinden etkilemedi.

Belki de eve dönmem için önceden yazılmış bir plan vardı. Şu anda burada olmanın doğru bir şey olduğunu söyleyemem. Daha önce içimde olmayan bir *bütünlük* hissi var. Mahone Bay'de yerleştirdiğim her tuğla parçalanmış ve onların altında sakladığım yaralar iyileşmiş, yerlerinde pürüzsüz izler bırakmış.

Yüzümdeki kılların boynumun yan tarafına sürtünmesinin sert hissi beni bedenime geri getiriyor. Altımdaki kalın uylukları büküyorum

ve Rowe'un göğsüne daha fazla yaslanıyorum. Sakalı cildimde karıncalanma hissi bırakarak kalıyor ve elimi tutup biramı dudaklarına götürüyor.

Köpüklü sıvıyı içmesini izliyorum, gözlerim yüzünden aşağıya kayarak dudaklarının bardağa sıkıca bastırışını izliyorum. Şişeyi uzaklaştırdığında, ağzı parlaklaşıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden birayı yalayıp temizliyorum.

"Hiç paylaşmıyorsun," diye mırıldanır, geri çekilen dudaklarımı tek bir öpücük çalacak kadar uzun süre takip eder.

Gülümserken göz kapaklarım ağırlaşıyor, düz avucumla onu kamp sandalyesinin ince kumaşına doğru itiyorum. Kolu sırtımda sabit kalıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekmek için bu tutuşu kullanıyor. İkimiz birlikte bu sandalyenin daha fazla dayanamayacağı kadar ağırız, ama şu anda beni ayağa kaldıracak hiçbir şey yok.

Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. "Birayı ikimiz için aldığını bilmiyordum."

"Sen ve Millie, geri kalanımıza hiçbir şey bırakmadınız." "Onun bu kadar bira sever olduğunu bilmiyordum."

"Bu yüzden mi onu seviyorsun?"

"Bunu bana şimdi mi soruyorsun? Onunla zaten çok vakit geçirdim," diyorum yavaşça.

Gerçek şu ki, evet, pembe prensesi seviyorum. Tatlı bir kız, ama genelde sinir bozucu olan türden değil. Yufka yürekli bir kadın, ama içinde bir ateş var. Bu da onu buraya çok uygun kılıyor.

O, boğazından onaylayan bir ses çıkarır ve uyluğumu kucağına alır, yan oturana kadar kucağına doğru çeker, tamamen üzerine uzanırım. *Konuşma bitti o zaman.*

Aramızda bir santim bile boşluk yok ve uykuya dalmamak için çok fazla çaba sarf etmek gerekiyor. Önümüzde ateş yanarken ve arkadaşlarımız şu anda umurumda bile olmayan şeyler hakkında konuşurken, ben burada sonsuza kadar kalmaktan memnunum.

En son hepimiz böyle bir arada olduğumuzda, erkekler her şeyi değiştiren grup mesajını aldıkları geceydi. İstenmeyen anı karşısında biraz gerginleşiyorum

ve Rowe, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, içgüdüsel olarak beni daha sıkı sarıyor.

Sözleri sıkı sıkıya söylenmiş, karanlıkla parılıyor. "Onu birkaç yıl önce buldum."

"Kimi?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum. "Ezra."

Ciğerlerimdeki nefes yanıyor. "Ve?"

"Fort Mac'teki petrol platformlarında çalışıyordu; muhtemelen hâlâ oradadır. Edmonton'da bir karısı ve çocuğu var ama onları görmek için eve neredeyse hiç gelmiyor."

"Neden onu aramaya zahmet ettin? Hayatının berbat olduğunu öğrenerek bir tür kapanış hissettiniz mi?"

"Hayır. Olanlar için bir kapanış hak etmiyorum. Ama sen hak ediyorsun."

Gözlerimi sıkıca kapatıp elimi yanağına koyuyorum, başımı geriye doğru eğip onun aşağıya doğru bakan gözlerine bakabiliyorum. Yumuşak grinin içini kemiren suçluluk duygusu tamamen yanlış. Kaşlarının arasındaki gerginliği gidermek için ovuşturup iç çekiyorum.

"Ben zaten bir sonuca vardım. O olay çok uzun zaman önce oldu ve üçünüz dışında kimse o videoyu görmedi. Sen bunu sır olarak sakladın ve ortaya çıkarsa başıma gelebileceklerden beni korudun. En kötüsü seni kaybetmekti."

"Mahremiyetin ve güvenin senden çalındı. Böyle bir şeyin olması hiç gerekmiyordu."

"Ama oldu. Ve bunu gerçekten atlatıp atlatmadığımı karar verecek tek kişi benim."

Onun bunu sindirmesini izliyorum. Yıllar boyunca bu adamın içinde biriken acı, hepsi o lanet olası geceden kaynaklanıyor ve bunu ortadan kaldıracak kişi ben olmalıyım.

"Bu yüzden kendine karşı duyduğun kızgınlığı artık bırakmanın zamanı geldi. Onun beni kaydetmesini veya intikam almak için bunu paylaşmasını engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Zamanda geriye gidip ona bir kez daha vurman mümkün değil. O, çoktan ortadan kaybolmuş, aşağılık bir ezik. Aldığı ceza, hiç yoktan iyidir," diye fısıldıyorum, onun sadece bir yıl hapis cezasına çarptırıldığını öğrendiğimiz günü hatırladığımda içimde kıvılcımlanan kin duygusunu görmezden gelerek.

Rowe'un parmakları beni daha sıkı kavrar, sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi derime derinlemesine batar. O istediğini alırken ben gözümü bile kırpmam. Şu anda kim olduğumuzu hala öğreniyor olabiliriz, ama o hala eskisi gibi. Özünde, o hala eskiden baktığım ve aynı şekilde bana bakmasını dilediğim aynı çocuk. Gülümsemesi ve kalp şeklinde gözleriyle.

"Seni tutmak istiyorum."

Aniden netleşen bakışlarına, göğsümde bir sıcaklık hissederek bakarken, avucum onun yanağına yapışıyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken nöronlarım iki kat hızla çalışıyor ve sözlerim birbirine karışıyor.

"Ne?"

Gerçekten mi? Elimden gelenin en iyisi bu mu?

Soru onu rahatsız etmez, başparmağını alt dudağımın uzunluğu boyunca kaydırır ve sonra üzerine bastırır. Ateş çıtırdayarak yanarken, sıcak nefesi burnuma eser.

"Seni burada tutmak istiyorum, Tilly. Çiftliğimde ve yatağımda," diye tekrarlar, sözlerine hafif bir hırıltı karıştır. "Tekrar başlamak istiyorum."

Bütün vücudum yanıyor. Şaşkınlıktan tahrik olmaya, oradan da deli gibi mutlu olmaya, tek bir kelimenin ağzımdan çıkması kadar kısa bir sürede geçiyorum. "Oh."

"Oh?"

"Bir kadına böyle bir şey söylediğinde, onun bunu sindirmesi için bir dakika zaman vermelisin," diye cevap veriyorum, boğazıma takılan sivri kayayı yutarak.

"Haklısın."

Parmaklarımla boynunun arkasını okşadım, titrememi gizlemek için sertçe bastırdım. "Tam olarak neyi yeniden yapacağız?"

"Sen beni ziyaret etmek istediğinde izin vermeliydim. Öyle yapsaydım, belki son mektubunda okuduğum sözleri kabul etmek daha kolay olurdu. Çıktığımda beni orada bekliyor olman gerekiyordu ve seni incittiğim için kendimden nefret ettim. Mektuplarda paylaştığımız her şeyi görmezden gelip tekrar iyi arkadaş olsak bile, seni orada görmek istedim."

"Hapse geri dönmeyi mi planlıyorsun, Rowe? Eğer öyle değilse, eş ziyaretleri için randevu almamız

ya da seni almak için otoparka ne zaman gelmem gerektiğini planlamamız konusunda endişelenmene gerek yok." Sesim acı dolu, ama hissettiğim şey öfke değil. Bu, içimi kızgın demir gibi delen bir acı ve kemiklerime işleyen bir pişmanlık.

Aynı hataları tekrarlamaktan duyduğum korku, ciğerlerimi zehir gibi dolduruyor. Bu korkunun kaburgalarımın mideye doğru yayıldığını hissediyorum, onu geçip bakarken midemi sıkıştırıyor. Kamp alanımızın ötesinde karanlık, yumuşak bir esinti dallardaki yaprakları hisşirdatırken ağaçlar yeşilden çok siyah görünüyor.

Arkadaşlarımızın sesini artık duyamıyorum, ama sanırım hâlâ konuşuyorlar. Ani bir panik dalgası içimi kaplarken kulaklarım çınlıyor. Bizi duyabiliyorlar mı? Rowe kalbimin ne kadar hızlı attığını biliyor mu?

Beni yanında tutmak istiyor.

Göğüslerim B bedeninden C bedene çıktığında ve kısa şort giydiğimde erkeklerin kıcıma baktığını fark ettiğimde beri bunu istiyordum. Onun yanında telefonumu kilitli bırakmazdım, böylece okuldan bana mesaj atıp çıkmak isteyen erkekleri görebilirdi. Bunu yaptığımda hep çok sinirlenirdi ve sanırım bu bana verdiği güçten zevk alıyordum. Onun dikkatini bir saniye bile olsa çekmek için yapabileceğim her şeyi yaptım.

Rowe'un sevgisi ve şefkati göğsümdeki tüm küçük çatlakları dolduruyor ve her yara izini yok ediyor. Ama kafamdaki o küçük, kötü ses, onun her ikisinden de fazlasından sorumlu olduğunu hatırlatıyor. Ve eğer yıllar önce, birkaç mektup alışverişi ve resmi olarak hiç kabul edilmeyen bir okul kızı aşkı dışında hiçbir şey olmadan bana bu kadar çok zarar verebildiyse, şimdi bana ne yapabilir?

Bir elimle ensesini sıkıca tutarken, diğer elimle omzuna bastırıyorum ve gözlerimiz birbirine kilitli kalıyor. Ne kadar çıldırdığımı biliyorsa da, bunu belli etmiyor. Açık bakışlarına rağmen, içinde benim görebileceğim hiçbir şey yok. Bana söylediği her şey dürüst geliyor. Öyle hissediyorum da.

Öyleyse neden ona inanmıyorum? Beni engelleyen ne?

"Koş, cehennem kedisi. Koş ve bu sefer seni ne kadar uzağa bırakacağımı gör," diye meydan okur, ses tonu sonunda kıvrılır, vaatlerle doludur.

Nefes alıp onu bırakıyorum ve ellerimi aramızdan çekiyorum.
"Kaçmıyorum."

"Öyle görünüyor."

"Sadece ihtiyacım olan şey..." Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü şu anda neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

Son birkaç haftadır yaptığımız her şey bizi bu noktaya getirdi. Bu ani bir şey değil. Bana onunla bir gelecek sunuldu, ama ben bunu kabul etmekte tereddüt ediyorum. Roller tersine döndü, ama bu benim hiç istemediğim bir şey. Kafam o sinir bozucu ses ve onun acınası tavsiyeleriyle o kadar karışık ki, *düşünemiyorum* bile.

Çenesindeki bir kas seğiriyor. Ateşin gölgeleri, keskin hatlı çenesi ve hafifçe eğri burnunda dans ediyor. Omzuna bir kıvılcım düşüyor, gömleğinin kumaşını yakıyor, ben onu uzaklaştırmadan önce. Aniden, kucağında ağırlığım çok fazla geliyor. Göğüslerimizin birbirine değdiği yerde bir baskı oluşuyor, bu da beni geri itiyor ve midemi altüst eden bir mesafe yaratıyor.

Elini öne doğru uzatıp boğazımın yanından tuttuğunda nefesim kesildi. Neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuştı, ama ben tamamen ona yaslandım ve beni bir kez daha kendine çekmesine izin verdim. Dudaklarını ağzımın köşesine yaklaştırdığında nefesinin tadını aldım.

"Git o zaman. İstediğin cevapları al, ama seni tekrar bulduğumda ne istediğini bilmelisin. Artık oyun yok. Ya hepimiz varız ya da hiçbiri. Senin zamanın şimdi başlıyor."

ROWE

"Boşluk aramayı bırak ve soruma cevap ver," diye mırıldanıyor Shade, ayçiçeği çekirdeğini kucağıma fırlatarak.

Kırmızı plastik bardağıma avucumun içine alıp, isteksizce onun bu aptalca oyuna olan sevgisine boyun eğiyorum. "Cinsel durumumu bu kadar çok merak ediyorsan, annene sorabilirsin."

"Bu benim için de geçerli," diye Ash de katılır, gözleri hepimizin hissettiği sarhoşluktan cam gibi parlamaktadır.

"Birbirimize bu kadar kaba sorular sormak zorunda mıyız?"

Ash, Lacey konuşmasını bitirince ona dönüp bakıyor ve ben de parmaklarının aralarında duran titremesini fark ediyorum. Altlarında, birkaç saat önce yağmurdan ıslanan çimlerden kışkılarını korumak için kalın bir ekose battaniye var. Grubumuzun ortasındaki ateş biraz fazla yükseliyor. Shade'in benzine ateş yakması muhtemelen en akıllıca fikir değildi, ama Tilly de ona meydan okudu ve o meydan okumayı reddetmeye alerjisi var.

"Hadi ama Lace. Utangaç olma. Artık çocuk değiliz," diye Tilly piknik masasından alay ediyor.

Çıplak bacaklarını kenarına uzatmış, kahverengi botları sallanıyor. Shade'in yanındaki hoparlörden çalan müziğe uyum sağlayarak omuzlarını hafifçe sallarken, sesinin uğultusu da ona eşlik ediyor. Notalar tamamen yanlış ama bu onu durdurmuyor. Birasını uzun bir yudumla içip Ash ve Lacey'nin arkasındaki fıçıyı gözetliyorum.

Shade'e, beşimizin katıldığı küçük bir parti için bir fıçı satın almanın çok abartılı olduğunu söyledim, ama o bunu bir kutlama olarak nitelendirdi. Tilly'nin ayrılığının bir kutlama nedeni olduğunu kabul ettiğinden emin değilim, ama

sonsuzu kadar akan bira musluğunun tadını çıkarıyor gibi görünüyor. O aptal Ezra ile ilgili tüm düşünceler şu anda yok olmuş gibi görünüyor.

Bu iyi bir şey.

O adam ona uygun değildi. Tilly şaka yaptığında ya da video oyunları oynamaktan başka bir şey yapmayı önerdiğinde, Ezra'nın tüm tavırlarında beliren rahatsızlığı görüyordum. Tilly bir süredir çiftliğe gelmemiştii ve Diesel'in onu özlediğini söylediğimde, Ezra herkesin önünde ona bağırdı. Tilly bana sakın olmamı söylemeseydi, Ezra'nın dişlerini dökerdim.

O gitti, kendime hatırlatıyorum, huzursuzlanmaya başladığımda.

"Başka bir şey sormak istiyorsan, sor bakalım," diyor Shade, yeni dövme yaptırdığı parmaklarından biriyle Lacey'i işaret ederek. A harfi kırmızı ve kabartmalı, ama yine de kendi yaptığı düşünülürse bir şekilde mükemmel. "Sadece ikimize de en sevdiğimiz renkleri sorma. Benimkinin kırmızı olduğunu zaten biliyorsun."

Yufka yürekli kız, bükülmüş dizlerinin üzerine eğilir ve Tilly'ye doğru biraz temkinli bir bakış atar. "Tamam... Ne zaman bekaretini kaybettin?"

"Vay, vay, vay. Böyle cinsel sorularla ilgilenmediğini sanıyordum!" Ash, tiksintiyle yüzünü buruşturarak, zayıf bir el hareketiyle Tilly'nin yönünü işaret eder. "Bunu bilmek istemiyorum. Bu oyundan bıktım."

"Ne?" Lacey, yüzünü avuçlayarak inler. "Peki! Her neyse. Senin bu kurallarını anlamıyorum. Tilly, bir çiçek olabilseydin, hangi çiçek olmak isterdin?"

Shade, o cümlesini bitirmeden önce koltuğundan kalkmış ve dışarı çıkmış bile. Kafasını sallar, yüz hatları dramatik bir hayal kırıklığıyla eğrilir, bardağını birayla doldurur ve yanındaki soğutucudan bir cam şişe alır. Etiket, uzun süre erimiş buzda kalmaktan dolayı soyulmuştur, ama renginden ve Shade'in tekiladan nefret ettiğini bildiğinden, içkinin ne olduğunu anlarım.

"Resmi olarak oyundan atıldın, Lacey. Bu oyunda berbatın tekisin."

Votka şişesinin kapağını açar ve bir shot'tan fazla içkiyi bir dikişte içer, sonra kamp sandalyesine geri çöker.

"Aptal olma, Shade," diyor Tilly sıkılmış bir şekilde iç çekerek. Kafasını geriye doğru eğip şapkasının altındaki saçlarını salladığında, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bal sarısı buklelerin ileri geri sallanması dikkatimi dağıtıyor ve bu sefer ona bakmamayı söyleyecek kadar sarhoşum. "Onun iki sorusuna da cevap vereceğim, sonra da sen Rowe gibi sarhoş olup aptallaşmadan başka bir konuya geçebiliriz."

Onun iğnelemesini görmezden geliyorum. İkimiz de onun grubun diğer üyelerine göre bana daha çok sataşmayı sevdiğini biliyoruz. Sanırım benim buna daha iyi dayanabildiğimi takdir ediyor. Bu, ikimizin de sahip olduğu bir yetenek. O kadar benziyoruz ki, bu durum rahatsız edici.

"Al. Onun cevabını duyamayana kadar iç," Shade, Ash'e homurdanır. Ash'e homurdandı.

Şişenin kapağını tekrar kapatıp ateşe atar ateşin üzerine attı. Şişe Ash'in kucağına düştü ve en yakın arkadaşım sert bir teşekkür sesiyle onu aldı. Lacey, onun şişeyi açıp bir yudum almasını izledi, rahatsızlığı acı verici bir şekilde belliydi.

O, onun sıkı çenesine veya kenetlenmiş ellerine dikkat edecek kadar ayık değil. Bunu fark ediyorum, çünkü izlemek en iyi yaptığım şeydir. Bu bana fazla konuşmamak için bir bahane sağlıyor. Bu sorumluluğu Shade'e bırakıyorum.

"Dinlemiyorum," der Ash, bir eliyle kulağını ovuşturarak.

Lacey onun aptallığına başını sallar ve Tilly'yi izler. Ben de aynısını yaparım, kendimi tutamam. En azından sarhoş olduğum için şimdi daha kolay. Bugün beni sinirlendirdi, ama bunu kendime sakladım. O pislik Ezra artık ortalıkta olmasa da, onu daha önce ona mesaj yazarken yakaladım. Bugün gönderilen mesajlar benim acı kızgınlığımı daha da artırdı.

Son mesajı göndermeden önce telefonunu alıp cebime koyduğumda şaşırılmamalıydı. O adamla mesajlaşmak, onu terk ettikten sonra istediği şeyi düzeltmeyecek. Başından beri beni dinleseydi, onunla hiç birlikte olmazdı. Onun bir pislik olduğunu söyledim, ama dinledi mi? Hayır. Aksine, benim onaylamamam onu onunla birlikte olmaya daha da kararlı hale getirdi.

Sanki zırhımdaki her küçük çatlağı bulup genişleterek içine sızdırmaktan zevk alıyor gibi.

"Eğer bir çiçek olabilseydim," diye başlıyor, çıplak dizine vurarak, "Venüs sinek kapanı olurdum."

Shade başını sallıyor, dizlerinin üzerine eğilirken omurgasını kıvrır. "O bir çiçek değil."

"Kim diyor bunu? Sen mi?"

"Üzerinde çiçekler var," diye ekler Ash.

Lacey ondan votka şişesini alır ve kapağını kapatır. "Dinlemediğini sanıyordum."

"Her neyse, doğru. Üzerinde çiçekler var, bu yüzden benim için o bir çiçek," der Tilly, ileri doğru eğilerek. "Ve ben on yedi yaşında bekaretimi kaybettim."

Ash'in inlemesi, Shade'in kırmızı bardağını yaz havasına kaldırarak tezahürat yapmasıyla aynı anda gelir. Burnum seğirir ve omuzlarımı sandalyenin arkasına bastırarak, bağırsaklarımda kök salan sıcak ve dikenli bir dalgayla mücadele ederim.

"Kimdi o?"

Konuşan kişinin açıklamasını beklerim, ama dört çift gözün bana baktığını fark edince, boş bardağımı avucumda ezilene kadar sıkırm. *Doğru.* Geveze benim.

Bu saçmalık artık sona ermeli. Son birkaç aydır gereğinden fazla soru sorup, gereğinden fazla önemsiyorum. Farkında olmadan kayıp gittiğim bir yola girmişim.

Tilly'nin parlak dudakları köşesinde kıvrılıyor, merakını ortaya çıkarmak için yeterince yukarı kalkıyor. O sırıtışa öfkeyle bakıyorum ve ezilmiş bardağımı düşürüyorum. "Kız kardeşime seks hayatı hakkında daha fazla soru sormayalım mı?"

diye önerir Ash.

Lacey onaylayarak başını sallıyor ve ayağa kalkar. Biraz sendeler ama Ash'in omzuna elini koyarak dengede kalır. "Zaten tuvalete gitmem lazım. Geliyor musun, Tilly?"

"Evet."

Tilly, benim iki katım büyüklüğündeki bir erkek gibi içki içebilir. Botları yere yumuşak bir sesle iner ve sonra zarif adımlarla arkadaşımızın yanına yürür. Yanaklarındaki pembe lekeler ve

dekolte bluzundan görünen deri parçası olmasa, bizim erkeklerden daha fazla içtiğini kimse anlayamazdı.

Dilimi alt dudağıma batırıp, arkamdaki ağaçları inceliyormuş gibi yaparak başımı çeviriyorum. Etrafında başka kimse olmayan tek kamp alanını seçtik, bu yüzden burada sadece biz varız. En yakın ateş çok uzakta, buradan sadece kısmen görünüyor.

Shimmer Lake Kamp Alanı, şimdiye kadar bulunduğum en güvenli yer. En iyi iki arkadaşımın da aynı fikirde olduğunu biliyorum, çünkü hiçbirimiz kızların tek başlarına gitmelerini engellemeye çalışmıyoruz. Bu yere ve buradaki insanlara güveniyoruz. Ash ve Tilly'nin aileleri, burada kalmaması gereken kimsenin kalmadığından emin oluyorlar.

"Lacey'i bu gece Tilly'nin çadırında değil de senin çadırında yatmaya ikna etmek istemediğinden emin misin?" Shade, Ash'e gülerek sorar.

Sandalyeye dik oturup koltuğun koluna hafifçe vurarak, bardağımı kırmamış olmayı diledim. Ash aklımdan geçenleri okumuş gibi, kapalı votka şişesini bana fırlattı. Tek elimle yakaladım ve omzumun hareketiyle gelen keskin acıyla yüzümü buruşturdum. Geçen gece dayak yediğim için hala ağrıyordu.

Bronc çok huysuzdu ve düştüğümde öfkesini benden çıkardı. Yeterince hızlı hareket edemediğimden arka ayakları omzuma çarptı. Sadece ağırlı bir çürükle kurtulduğum için şanslıydım.

Kapağı açıp içkiyle acıyı dindiriyorum. İçki boğazımı yakarak mideye ulaşıyor ve midemi bulandırıyor.

Ash elini battaniyenin üzerine bastırarak yana doğru eğildi. "Denemem bile izin vermezdi."

Shade burun kıvrırken, birinin telefonu çalıyor. Benimki olmadığını biliyorum, ama sonra cebimde bir titreşim hissediyorum. Muhtemelen Tilly'nin. Hala benimkinin karşısındaki cepte sıkışmış durumda. Shade, kapüşonlu ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp önüne tutuyor ve hafifçe gözlerini kısıyor.

Yüzümü çekmeye zahmet etmeden onun yüzünü izliyorum. Lacey'nin bize tuvalette mahsur kaldıkları gibi bir grup mesajı gönderdiğine bahse girerim.

Ama sonra Shade kaşlarını çatıyor. Gözlerindeki donuk bakış yavaşça kayboluyor ve yerini paniğe bırakıyor. Sandalyeye daha dik oturuyorum, ensemdeki tüyler kötü bir alamet gibi diken diken oluyor. Ash, ağzını eliyle ovuştururken, benim ne hissettiğimi sezerek öfkeyle gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?" Ses tonum sert.

Shade ekranının parlaklığını ayarlar. Ekranın ışığı cildine yansıdığında, onun ne kadar solgunlaştığını fark ederim. Sandalyeyi itip kalkarım ve hayalet gibi arkasında dururum. Videodan gelen ses önce duyulur ve sessiz kamp alanını doldurur...

"*Siktir*," diye homurdanır Shade.

Ash çok yakın. Ona omzunu itiyorum, böylece elimde ne olduğunu göremesin, korku ciğerlerimi sıkıştırıyor. Tilly'nin sesi yapraklara yapışıyor ve ateşin alevleri yükseliyor, çadırları kızıl ve turuncu renklere boyuyor. Ash sandalyemin ayağına takılıyor ve ateşe o kadar yakın bir yere düşüyor ki, kendini yakmış olabileceğini düşünüyorum.

Şu anda iyi olup olmadığını kontrol edemiyorum. Telefona tekrar baktığımda, onu tekrar görüyorum. Ve yalnız değil. Ezra onunla birlikte. Onun altında, elleri çıplak belinde.

Siktir. Çıplak, onun adını haykırarak daha fazlasını isteyen tek şey o.

Telefonu alıp ateşe atıyorum. Shade izin veriyor. Ash yerde kalıyor, nefes alıp veriş buradan bile hissedebileceğim bir güçle. Arka cebim yine titriyor. İki kez. Ash'in zil sesi.

Midem bulantıyla doluyor. Boğazıma kadar çıkan safrayı tadıyorum, kalın çimlerin üzerine kusmak için can atıyorum. Telefonumu çıkarıp ekrandaki mesajları gördüğümde parmaklarım titriyor. Bilinmeyen bir numara, sindiremediğim bir sürü kelimenin yanı sıra videoyu da göndermiş.

Diğerlerinden uzaklaşıyorum.

Bir ağaç dalı koluma ve boynuma batıyor, cildimde yanma hissi bırakıyor. Botlarımın altında zeminin çitirdediğini duyuyorum. Sonra çam iğneleri ve ağaç kökleri çakıla dönüşüyor. Farlar önümdeki yolu aydınlatıyor ve geldiği arabayı tanıyorum.

Sürücü kapısı açılır ve Ezra, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak dışarı çıkar. Saçları her zamanki gibi dağınıktır. Boyu benimle aynıdır

ama o kadar sıska ki, bir tayın sırtına binse bile onu terletmez. Sanırım yangın gözlerimi yakmış olmalı çünkü baktığım her yerde kırmızı görüyorum.

"Videoyu beğendin mi? Beğeneceğini tahmin etmiştim. Belki şimdi ona o kadar çaresizce istediği ilgiyi gösterirsin," diye alaycı bir şekilde bana sırtarak arabadan uzaklaşır. "Onun berbat tavırları konusunda endişeleniyorsan, inlerken yanında olmak daha kolay hale geliyor."

Tilly'nin sesi kulaklarımı dolduruyor, ama o benim yanımda değil. Kafamı sallayarak, gözlerimin arkasına kazınmış olan onun hatırasını silmeye çalışıyorum. Parmaklarım çoktan kıvrılmış durumda. Ezra arabasının yan tarafına çarptığında acı hissetmiyorum. Kafası camdan sekiyor ve sonra çakıllara yığılıyor.

Onu kaldırmak çok kolay. Tırnaklarının ön kollarımı kazıdığını, derimi kestiğini hissediyorum, sonra onu tekrar yere atıyorum, bu sefer daha uzağa. Yere çarptığında gözleri yuvalarından fırlıyor ve çılgık atıyor. Yumruğumu ağzına sokuyorum ve kan gömleğime sıcıyor.

"Onunla hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin," diye hırıliyorum, avucumu aşağı doğru uzatıp boğazına dokunuyorum. "Ona dokunduğun için pişman olacaksın. Onu o halde görmeyi hiç hak etmedin."

"En azından birimiz gördü. Ve görüldüğü kadar iyi hissettirdi. Eğer sana istediği gibi amını sunarsa, mutlaka kabul et. Hayatımın en iyi sikişiydi."

Bacağı havaya uçar ve omurgamda hissettiğim acıdan dişlerimi sıkarım. Ben kıpırdamayınca, gözlerindeki panik korkuya dönüşür. Şimdi kulaklarımı bir uğultu dolduruyor. Onu, ona ihanet ettiği için acı çektirmek için kaçınılmaz bir ihtiyaç hissediyorum. Samimi bir anı alıp başkalarına, *onun kardeşine* yayınladığı için. Bana yüzüme karşı söylemiş gibi gönderdiği son mesajı duyuyorum.

Ona, dün bu kadar acımasız davrandığı için özür dileyebileceğini söyle, yoksa

yarın sabaha kadar bütün kasaba onun bunu ne kadar iyi karşıladığını konuşacak. Burada bekliyorum.

38

YİRMİ BİR YAŞINDA

TILLY

LACEY, kamp alanına geri dönerken kolunu koluma dolamış durumda. Telefonunun hoparlörlerinden hızlı tempolu bir şarkı çalıyor. Biz de ritme uyarak zıplıyoruz ve ben gülerek, o çok hızlı hareket ettiğinde vücuduma yaslanmasına izin veriyorum.

Ailem zaten bahçede son kontrollerini yapmaya çıkmışlardı, ama babam hepimiz buradayken her zamankinden daha fazla dikkatli davranır. Bazen aşırı koruyucu olabiliyor. Ash ve ben artık resmen yetişkin olduğumuza göre, zamanını boşa harcamaması gerektiğini bilmesi gerektiğini düşünürdüm. İçimden bir ses, babamın bu davranışlarından asla vazgeçmeyeceğini söylüyor.

"Nasılsın, Tills?"

Omuz silkiyorum. "İyiyim. Tüm ayrılıklar böyle hissettiriyorsa, neden herkes bunu büyük, korkutucu bir şey gibi gösteriyor, gerçekten anlamıyorum."

"Gerçekten umursamıyor musun?"

"Umursamalı mıyım? Ezra sadece bir erkekti. Seçebileceğim milyonlarca erkek var."

Ve dürüst olmak gerekirse, daha iyisini yapabileceğimi biliyorum. Eğlenceliydi, sanırım. En azından başlangıçta. Henüz yirmi bir yaşında olabilirim, ama beni değiştirmek isteyen biriyle birlikte olmayı hak etmediğimi biliyorum. İlk kez gömleğimdeki at kılından şikayet ettiğinde, cazibesini kaybetmeye başladı.

"Ya da belki de Rowe'un Ezra ile çıkıp çıkmamanı umursamadığını fark ettin ve onu terk etmeye karar verdin," diyor Lacey, sözleri birbirine karışıyor.

Başımı yana çevirip ona sert bir bakış attım, umarım yüzünü yakmıştır. "Ah. Yarın sana bunu hatırlatmayacağım kadar sarhoş olduğun için şanslısın."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Seni yargılamıyorum, kızım. Bu en eski numaralardan biridir."

Dişlerimi yanağıma geçirip derisini çekiştiriyorum. "Sence o benim ne yaptığımı biliyor mu?"

"Rowe mu?"

"Evet."

Lacey bir dakika kadar tereddüt ettikten sonra başını sallar. "Sanmıyorum. Erkekler aptaldır."

"Öyleler, ama Rowe diğer erkekler gibi değil. O... farklı."

"Ona aşık olduğunu mu itiraf ediyorsun?"

Gözlerimi devirip omuzlarımı düzeltir, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalışırım. Gerçekte ise, bu çok şey ifade ediyor. Hislerim çok hızlı büyüyor. Artık onunla yalnız kalamıyorum bile, sırf beni itip itmeyeceğini ya da bana yaklaşıp yaklaşmayacağını görmek için ona "siktir et" deyip öpmek istiyorum. Açıkçası, bunu henüz yapmadım.

Bana karşı ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermedi, bu yüzden ben de onu zorlamaya karar verdim. Daha fazla randevuya çıktım, şortlarımı kısalttım ve hatta daha fazla makyaj yapmayı denedim çünkü onun kardeşimle rodeo'daki kızlardan birinin seksi olduğunu söylediğini duymuştum. Kız kırmızı ruj sürmüştü, ben de tabii ki gidip üç farklı tonunu aldım. Ruju sürdüğümde dudaklarıma bir kez bile bakmadı, ben de hepsini çöp kutusuna attım.

Ezra son çareydi. Ve meğer o da onu umursamıyormuş. Bunu net bir cevap olarak kabul etmeliydim, ama geçen hafta karnıma bakarken yakaladım. İnternette birkaç yeni gömlek sipariş etmişim ve Ash, aptalın teki, onları kurutucuda küçültmüş, artık göbek deliğimin altına kadar uzanmıyorlardı. Çiftliğe siyah bir gömlek giyerek gittiğimde bunu pek önemsememiştım, ama sonra üzerimde bir bakış hissettim ve tabii ki, Rowe oradaydı.

Diesel'in üstüne oturmuş, mükemmel bir duruşla kendini tutuyor ve çıplak karnıma sertçe bakıyordu. Tam iki dakika boyunca sadece bana baktı. Sonra boğazımı temizledim ve dikkatini yukarıya çekmeye zorladım

Yukarıya doğru. O anda kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim, ki bu benim çekici bir insan olduğumu bildiğim için bir şey ifade ediyor.

O küçük ilgi parıltısı ilgimi daha da güçlendirdi ve o günden beri her gün aynı heyecanı yaşıyorum. Bunu kanıtlamak için çekmecemde bir sürü kısa üst var.

"İçki içtiğinde ağzın gevşiyor. Şu anda sana hiçbir şey itiraf etmeyeceğim," diyerek kapıyı kapatıyorum.

Lacey derin bir nefes alır ve yanağıma dokunur. "Bu çok kaba. Ben senin arkadaşınım."

"Öylesin. Gitmem gerekmesi de seninle tuvalete gittim. Bu sadece bir arkadaşın yapacağı bir şey."

"Biliyor musun, bir süreliğine Shade'den hoşlandığımı sandım," diye itiraf ediyor, yüksek sesle hıçkırarak.

Duraksıyorum, içgüdüsel olarak ağzımı büküyorum. Üç kez hızlıca göz kırparken burnum yüzümün üstünde kırışıyor. "Shade mi? Parmaklarına *kendi* adını dövme yaptıran adam mı?"

"Tamam, belli ki yanılmışım."

Adil olmak gerekirse, Shade ve Lacey birbirlerini sadece bizim zorladığımız için tanıyorlar. Hiçbir şekilde yakın değiller ve bu hepimiz için gayet uygun. Shade, Lacey'nin tipinin tam tersi olduğunu düşündüğüm birisi, her açıdan.

Kamp alanına yaklaşırken, erkeklerin konuştuğumuz şeyi duymamaları için adımlarımızı yavaşlatıyorum. Bu olayı asla unutmayacaklar ve onlara kendilerini olduğundan daha havalı olduklarını düşündürecek başka bir neden daha vermek istemiyorum. Yazın geri kalanını birlikte geçireceğiz.

Lacey'nin önüne dönüp omuzlarından tutuyorum. Gözleri benim bakışlarımı tutmaya çalışırken, sırtarak gülümsüyor. "Bunu bir daha asla konuşmayacağız, değil mi?"

"Anlaştık," diye onayladı.

"Tamam. Geri dönüp sana su alalım."

Gömleğinin buruşuk kollarını ellerimle düzeltirken, son bir kez başımı sallıyorum. Tekrar aynı adımlarla yürümeye başlıyoruz ve şantiyeye geri dönüyoruz. Lacey'nin elinde çalan müzik olmasına rağmen, ayrıldığımızdan daha sessiz.

Yaklařtıķķa boynumda bir önsezi hissi belirir ve aēaēların arasından geētikten sonra bu his ensemde sıkı bir baskıya dönüşür. Sandalyeler boştur ama ateş hala yanmaktadır. Yavařķa bir daire  ızıp birkaç adım geriye, yola doēru yürürüm. Önümde daha önce fark etmediēim bir çift far vardır.

"Nereye gittiler?" diye soruyor Lacey.

"Gidip bakacaēım. Sen burada kal ve biraz su i ." "Bu bir korku filminin başlangıcı gibi. Ben de seninle geleceēim."

Onu nazikçe Shade'in terk ettiēi sandalyeye oturtuyorum ve çimlerin üzerindeki battaniyeden kardeşimin ceketini alıp Lacey'nin kucaēına bırakıyorum. "Sadece burada kal ve bunu giy. Hava soēuyor."

"Emir veriyorsun."

"Evet, biliyorum. Geri d neceēim."

Gözlerini kapatıp çenesini eēiyor, içindeki mücadele yavaş yavaş sönüyor. Kot ceketini önüne  rtt ē n  görene kadar bekliyorum, sonra aceleyle yola  ıkıyorum. Arabada hareket eden silüetleri fark ettiēimde çıplak bacaklarımdan tüylerim diken diken oluyor. *Ezra'nın arabası.*

Kapı açık ama içinde kimse yok. Yolda duruyorlar.

"Yeter artık! Amacımızı yerine getirdik. Videoları kimseye göstermeyecek."

Shade'in sesi içimi parçaladı. Botum bir kayaya takıldı ve birkaç adım  ne doēru sendeledim, nemli avucumla aēzımı kapattım. Karşımda, en derin, en karanlık kabuslarımdan bir sahne canlanıyordu.

Hayır, daha da kötüsü.

Ash, eski erkek arkadaşımı arkadan tutuyor, kolları koltuk altlarının altında ve gözleri hiç g rmediēim kadar vahşi. Gözleri hala donuk ama öfke onları parlatıyor. Ezra'nın yüzünü seçemiyorum ama onun olduēunu biliyorum. Kanla yapışmış sarı saçları, anlayamadıēım kelimeleri mırıldanan sesi onun.

Yolu tıkayan *adam* hareket ettiēinde kardeşim yarım adım geriye sendeliyor. Rowe dönünce, dar g mleēinin altından sırtı ve omuzları dalgalanıyor, botları yere saēlam basıyor.

Çakıl taşları. Şapkası gitmiş, çimlerin üzerinde duruyor. Yüzünü göremiyorum, sesini duyamıyorum. Ve lanet olsun, kayaların üzerinde kan mı var? *Onun kanı mı?*

Koşmaya başladığımda ağaçlar yanımda bulanıklaşıyor, neredeyse hedefime ulaşmışken bir kol önümü kesip beni durduruyor. Ona karşı itiyorum, ama o kol kıvrılıp beni geri çekiyor. Dağınık siyah saçlar beliriyor, ardından Shade'in kahverengi gözleri. Gözleri dehşetle dolmuş, bu da benimkini daha da kötüleştiriyor.

"Geri çekil, Tilly. Buradan gitmelisin." Boğazım kurumuş. Nefes alamıyorum.

Ayaklarım hareket etmediğinde, Shade beni geriye doğru çekmeye başlar. Birkaç santim ilerledikten sonra kendime gelip onun tutuşunda kıvranmaya başlarım. Kafamı sallayarak ellerimi vücuduna dayayıp onu iterim.

"Bırak beni!"

Panik yapıyorum. Dizimi kaldırıp kasıklarına doğru getirirken ter sırtımdan aşağı damlıyor. Dizim kasıklarına değiyor ve o da beni bırakıp öfkeli bir küfür ediyor. Elleri kasıklarına düşüyor ve ben titrek bacaklarla onun yanından geçip koşuyorum.

Bu videolarla ilgili.

Onları gerçekten paylaşacağını düşünmemiştim. Bana daha önce gönderdiği mesajlar tehditkardı, ama onu ciddiye almamıştım. Onun gibi bir adam için bizi kaydetmeye cesaret etmesi yeterince büyük bir şeydi. Onları kardeşime ve arkadaşlarına göndermesi benim için gerçekçi bir olasılık değildi.

Biz aşık bile değildik. Sadece birkaç ay sürdü. Ben...
. Ben...

"Rowe," diye mırıldanarak, dikkatlice elimi uzattım. Ezra'nın göğsüne yumruğunu indirmeden önce, şişkin omuz kemiğine dokundum. "Durmalsın. O buna değmez..."

Ezra'nın yüzü...

Ash vücudunu yere bırakır, beni fark edince şaşkın bir ses çıkarır, öfkesi utanca dönüşür. Üzerinde de kan vardır. Boğazına bulaşmış ve açık mavi gömleğini lekelemiştir. Rowe Ezra'yı yakalar ve yere indirir. Ben olduğum yerde donakalmış, kısa, kesik kesik nefesler alıp, gerçekten sevebileceğim tek erkeğin dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum.

Öyle olmalı. Bunca yıl sonra, onu seviyor olmalıyım.
Anlamalı olan tek şey bu.

"Tilly," diye başlıyor Ash, hiç kendine benzemiyor. "Gidip babamı çağırmalısın."

Onu görmezden gelerek Rowe'un yanına diz çöküyorum. Gözlerimi gökyüzüne kaldırarak Ezra'ya bakmaktan kaçınıyorum ve arkadaşşıma tekrar dokunuyorum. Yüzü solgun, hayalet gibi. Gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış var ve bu bakış, eski sevgilimin nefes alırken su geçirir gibi ses çıkardığını bilmekten çok daha fazla içimi parçalıyor.

Elimle yanağını kavrayıp başını bana doğru çevirdiğimde, yanağı buz gibi soğuktu. Dokunmamı engellemedi. Aksine, bana doğru eğilip parmak uçlarımdan acı dolu bir nefes verince, dilimi yuttum.

"Gitmelisin," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Hayır, gitmem. Bu benim hatam. Bana bunu yapacağını söylemişti, ama ben onu dinlemedim. Hadi eve gidelim."

Tekrar konuşmaz. Göğsümde bir şey titrer ve sonra binlerce küçük parçaya ayrılır. Ne kadar çaresiz ya da korkmuş olduğum umurumda değil. Burada kalırsak, biri bizi bulacak ve bulursa onu götürecektir...

"Lütfen," diye yalvarıyorum, yüzünü tutarak bakışlarını başka yere çevirmesini engelliyorum. "Lütfen benimle gel."

Shade gözümün ucunda hareket ediyor. Çömeliyor ve Ezra'ya dokunmaya başlıyor. Boğazına, göğsüne, yüzüne. "Ambulans çağırmalıyız."

Ash'in biriyle konuştuğunu duyabiliyorum. Gözlerimi Rowe'un gözlerine diktiğim için onun sözlerini duyamıyorum. O da bana bakıyor, ama şu anda kim olduğumu bildiğine ya da çiziklerle dolu yanağını ovuşturduğu elin benim elim olduğuna dair hiçbir işaret yok.

İleri doğru sürünerek, acıyan dizlerime daha da derinlemesine saplanan kaya parçalarının acısıyla mücadele ederek, başparmağımı onun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Dudakları, şeklini izlerken çok kuru. Cupid'in yayının çukurluğu ve sağ üst köşeyi kesen gümüş rengi yara izi üzerinde. Sonunda, donuk gri gözlerine bir parça ışık geri dönüyor.

"Benimle gelmen gerekiyor," diye
fısıldadım. "Tamam."

Hemen başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve onu da yanımda çekiyorum. Elimi yüzünden çekmek, iki parça cırt cırt bandını ayırmak gibi bir his veriyor. Bu yanlış, ama başka seçeneğim yok. Onu dirseğinden tutup Ezra'nın cesedinden uzaklaştırıyorum.

Ash diğer tarafına düşer ve Rowe'un kollarından birini kaldırıp omzuna attığında gözlerimin arkasındaki yanmayı gözlerimi kırparak geçiririm. Kardeşimin gömleğinin önünden damlayan kan çok, çok kırmızıdır. Kumaşa sızar ve kururken parıldar.

"Babam yolda. Ambulans çağırdı," diyor Ash. Sesi hayalet gibi.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki, kaburgalarım ciğerlerimi deliyor gibi hissediyorum. "O tutuklanacak. Onu götürecekler, Ash."

Kolumu Rowe'un koluna doluyorum ve sıkıyorum, kendimi bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyorum ama her zamanki gücümü bulamıyorum. Bu kara deliğe düştüğüm anda tüm gücüm benden çekildi. Parmaklarımı Rowe'un parmaklarının arasına geçiriyorum ve burnumu çekiyorum, patlamak üzere olan hıçkırığı yutuyorum.

Ash hızını artırıyor ve ben ona yetişmek için çabalıyorum. Hâlâ içimde dolaşan lanet olası alkol yüzünden. Kaslarım, çökmekte olan zihnimle aynı hızda güçsüzleşiyor. Rowe'u yanımda tutmam lazım. Bizimle.

Kanlı kovboy elimi sıkar ve beni kendine doğru çeker. Ben isteyerek giderim ve tutmaya çalıştığım o acınası hıçkırık sonunda kaçır. Birleşen ellerimiz sırtının dibine doğru hareket eder. Ağlarken yüzüm onun yan tarafına değir, gözyaşlarım durdurulamayacak kadar hızlı akar.

"Gitme. Gitme," diye fısıldıyorum, sonra elimle ağzımı kapatıp kendimi susturuyorum.

Önümüzde, yolun karşısındaki farklı bir far seti parıldayarak, kalın bir ağacın gövdesine yaslanmış figürü aydınlatıyor. Lacey'nin gözleri bize bakarken iri ve yaşlı. Benden çok daha yüksek sesle ağlıyor. Onun tepkisi karşısında içimi bir öfke dalgası kaplar, sanki bir nedenden dolayı, beni takip etmemiş olmasına rağmen ağlamaya cüret ettiği için ondan nefret ediyorum. Orada olmadığı için hiçbir şey bilmiyor.

Rowe çenesini başıma dayayıp saçımı öptüğünde dilimdeki zehir yok oluyor. Göğsümdeki çarpıntı acıtıyor.

"Bırak gitsin," diye fısıldadı.

Onunla daha yakın olmak için parmak uçlarımda yükseliyorum, ama o çok çabuk uzaklaşıyor. O çarpıntı bir çatlağa dönüşüyor.

"Neden yaptın bunu?" diye sızlanarak, nefesimi tutarak soruyorum. "O buna değmezdi."

"Sen değerdin."

Dizlerim titriyor. Her şey çok hızlı geliyor. Rowe'un beni tuttuğunu fark ettiğimde, arabanın kapıları kapanıyor ve egzoz kokusu alıyorum. Burnum Rowe'un gömleğine dokunuyor ve kokusunu tam olarak alamadığım için nefretle nefes alıyorum. Arkamda bir vücut hissediyorum ama başımı sallıyorum, tırnaklarımı Rowe'un kollarına geçiriyorum ve ondan ayrılmayı reddediyorum.

"Bırak, Tilly. Ambulans neredeyse geldi," diyor babam, her zamanki sakinliği ortada yok.

"Hayır. *Hayır!*" diye bağıriyorum. Sirenler ıslak sözlerime yapışıyor. Sıcaklık yanaklarımı, sonra da başımın arkasını sarıyor. "Hayır."

Bulanık gri gözler tam önümde. Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırıştırıyorum ve onun bileğini tutuyorum, sıcak ve yapışkan olduğunu hissediyorum. Parmakları saçlarımı kavıyor ve ben başımı sallıyorum, ona arabaya binip benimle birlikte kaçmasını söylemeye hazırım.

"Eve geliyorum. Arabaya bin. Şu anda kavga etme, yaramaz kız."

"Söz ver bana. Geleceğine söz ver."

Başımı öne doğru çekip şakağıma öpücük konduruyor ve kuvvetlice nefes veriyor. Nefesim bir hışırtı ile dışarı çıkıyor ve tırnaklarım onun cildinden ayrılıyor. Gözlerimi kapatıp boynunun yan tarafına dokunuyorum, sonra elimi düzleştirip oraya koyuyorum. Daha sert bastırdığımda nabızı hızlanıyor.

Babamın kolları benimkilerin altında hareket ediyor. Alnımdaki sıcaklık kayboluyor ve gözlerimi açıyorum. Artık aramızda bir mesafe var. Artık ona ulaşamıyorum.

Ash, Rowe'un önüne geçip duyamadığım sözler söylüyor. Onu görmemi engelliyor ve ben başımı sallayıp ellerimi

. Onu çağırdığımda sesim vahşi çıkıyor. Egzoz kokusu giderek artıyor ve ısı bacaklarıma çarpıyor.

"Arabaya bin tatlım. Rowe'un icabına bakarız."

Ama bu yeterli değil. "Onu arabaya bindir, baba! Neden gelmiyor?"

Sırtım soğuk deri koltuğa çarpar ve nefes almaya çalışırım ama başaramam. Babamın yüzü çatlamış, söylemediği her şeyi ortaya koyuyor. Elleri omuzlarıma konuyor ama ben konuşamıyorum. Ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor. Nefes almam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapılacağını hatırlamıyorum sanki. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve babamın sesi kulaklarıma ulaşıyor, ama sözleri duyduğum uğultuyu delip geçemiyor.

Başımın öne eğildiğini hissediyorum, sonra vücudum koltukta aşağı kayıyor. Ve dünya kararmaya başlarken, tek bir düşünce tekrar tekrar aklımda dönüyor.

Rowe gelmeyecek.

39

ŞİMDİKİ

TILLY

Neden ailemin evinde olduğumu bilmiyorum, ama işte buradayım.

Oturma odasındaki ışıklar açık ve ön bahçeye sarı bir ışık yayıyor. Annem geceleri perdelerin açık olmasını hiç sevmez, ama babam bayılır. Görünüşe göre bugün tartışmayı o kazanmış.

Verandanın en alt basamağında durup saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve daha fazla yaklaştırmaya çekiniyorum. Beni buraya getiren içgüdü, inkar edilemeyecek kadar güçlüydü, ama şimdi bu kadar yaklaştığım halde, ne aradığımı bilmiyorum. Bu yer, benim henüz bulamadığım ne tür bir kapanışı bana sağlayacak?

Gölge ışığı kesince ışık sönüyor. Yavaşça başımı kaldırdığımda, annemin pencereden bana baktığını görüyorum. Saçlarını düşük bir topuz yapmış ve geçen yıl Noel'de ona gönderdiğim kabarık sarı bornozu giyiyor. Acınası bir hediye idi. Elli yaşlarının sonlarında olan herhangi bir kadına alabileceğiniz ve onun da kullanacağından emin olabileceğiniz bir şey. Bir yıl önce gönderdiğim ısıtılabilir terlikler de aynı derecede berbat bir hediye idi.

Dudaklarını büzerek bana içeri girmem için eliyle işaret ediyor. Tereddüt ediyorum, sanki bir faydası olacakmış gibi topuklarımı tahtaya gömüyorum. Annem de benim kadar inatçıdır, bu özelliğimi ondan almışım belli ki. Beni gördüğüne göre, burada kalmama ya da geri dönüp gitmeme izin vermesi mümkün değil.

Omuzlarını hızlıca kaldırıp indirerek, görüş alanımdan çıkar. Bir saniye sonra, ön kapıyı açar ve içeri girmem için kenara çekilir.

"Ön bahçede yanmadan içeri gir."

İsteksizce onun dediğini yapıyorum. Kapıdan geçene kadar attığım her adımda kendimi terk edilmiş gibi hissediyorum. Temiz çamaşırların kokusunu içime çektiğimde endişem omuzlarımdan kayıyor. Duyguların duvarı yüzüme çarpıyor. Saldırısı acımasız, ama şimdilik onu bir kenara itmeyi başarıyorum.

"Ne oldu tatlım?" diye soruyor, önceki sorusuna cevap vermeyeceğimi anladıktan sonra.

Zorlukla omuz silkiyorum. Gözlerimi indirip, botlarımı çıkarırken onlara bakıyorum. Onları çıkarmamak, hızlı bir kaçış için en iyisi olurdu. Yine de, onları duvara dayayıp başımı kaldırıyorum.

Annemin endişesi yüzünden okunuyor. Alnındaki kırıksıklıklardan ve yüzünü çevreleyen saçlarını geriye doğru tarayan parmaklarının hafif titremesinden anlaşılıyor. Orada acı da var. On bir yıldır her gün hissettiğim bir acı.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, sesi titriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

"Tamam, tatlım. Benimle gel."

Elini benimkine sıcak ve kararlı bir şekilde tutuyor. Parmaklarını sıkıp onu koridorlarda takip ettim. Annemin babamın sökmesine izin vermediği aynı ahşap panellerin olduğu oturma odasından geçtik, sonra da annemin babamın yenilemesine izin verdiği mutfaktan geçtik. Arka kapı düzgün kapanmamış ve rüzgârla hafifçe sallanarak yumuşak bir ses çıkarıyordu. Dışarısı karanlıktı, gökyüzü o kadar siyahtı ki, henüz satmadıkları trambolinin şeklini ancak seçebiliyordum.

Annem elimi bırakıp kolunu sırtıma doladı. Bu, ayrıldığımda önemsemediğim bir rahatlıktı. Büyürken onun kucaklamaları her zaman her şeyin ilacı olmuştu. Ash ve benim aramda, muhtemelen çocukken kendimizi sakinleştirmekte tamamen beceriksiz olduğumuzu düşünüyordu. Ama öyle değildi. Dünya etrafında çöküyormuş gibi hissettiğinde annenin yanında olması özel bir şeydi.

O kadar uzun süredir bundan mahrum kaldım ki, nasıl bir his olduğunu unuttum galiba.

"Geç oldu. Uyumalısın," diye mırıldandım.

"Hayır, Tilly. Tam da yapmam gereken şey bu."

Boğazım nemle dolduğunda boğazımı temizlerim. "Babam nerede?"

O kadar uzun süre tereddüt eder ki, ona dönüp bakarım. Ağzının kenarında onu ele veren hafif bir kıvrım vardır. Konuyu değiştirmeden veya yalan söylemeden önce, "Bana gerçeği söyle," derim.

"Sadece arabayla dolaşıyor."

"Gece yarısı mı?"

"Biz seksen yaşında değiliz, Tilly."

Ağır bir gerçeklik göğsüme çöküyor. "Kamp alanını kontrol ediyor, değil mi?"

"Onu suçlama. En son buraya geldiğinizde..."

"Gece kırmızı ve mavi sirenlerle sona erdi," diye sözünü tamamlıyorum.

Yürümeyi bırakır, eski yatak odamın kapalı kapısına vardığımızda kolunu sırtıma daha sıkı sarar. Hareketsiz durur ve onun kapı kolunu çevirmesini beklerim. Birkaç hafta önce buraya geri dönmüş olmama rağmen, burası bana hala yabancı geliyor.

"Biraz birlikte oturalım. Seni üzen şeyi anlat bana. Sanırım bu yüzden geldin, değil mi? Kötü bir şey olsaydı, bu kadar sakin olmazdın."

Yatağın kenarına oturuyorum, hafızalı süngerin ağırlığının altında çöktüğünü hissediyorum. Annemin her zaman kullandığı çamaşır deterjanının aynı çiçek kokusu yorganın içinden geliyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Parlak renklerle boyanmış duvarlara bakıp her şeyin hala aynı olduğunu görmek acı verici.

O da yanıma oturduğunda yatak tekrar çöküyor, uzun şifonyere ve üzerinde duran altın çerçeveli fotoğrafa doğru bakıyor. Fotoğraf, Ash ve benim lise mezuniyetimizden. Rowe'un tek kullanımlık kameranın arkasında durduğu yere bakarken yüzümüzde geniş gülümsemeler var.

O günü sağlıklı olamayacak kadar net hatırlıyorum. O, kovboy çizimleri ve şapkasıyla siyah bir takım elbise giymişti, Ash ise koyu mavi ve parlak loaferlar tercih etmişti. Babamın Ash'e zorla aldırıldığı korsajı bileğimde takmıştım ve keşke bunu Rowe'dan alsaydım diye içimden çok dilemiştim.

Hepimiz refakatsiz gittik ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü eğer o birini getirseydi, onun kafasını balo ponç kasesine sokup boğulmasını sağlardım.

"Ona tekrar aşık olacağımı beklemiyordum, anne." Bu itiraf, onu bastıramadan dudaklarımdan dökölüverdi.

Annemin ani şoku kısa sürdü. Gözümün ucuyla, çenesinin altını tırnağıyla okşadığını ve sonra üç parmağını çenesine bastırdığını gördüm. Belinden dönerek bana baktı. Gözlerindeki suçluluk duygusu, beklediğim bir şey değildi.

"Sana bir şey göstermem gerek," diye fısıldadı. Nefesimi tuttum, ayağa kalkıp durakladığını izledim. "Senin cesur bir kız olduğunu hep biliyordum, Tilly. Hiç kimsenin sana bakmasına ihtiyaç duymadın, ama annen olarak, arkama yaslanıp hayatla tek başına başa çıkmanı izlemek her zaman mümkün olmadı. Ne en mutlu olduğun zamanlarda, ne de seni bu odada kucağıma alıp en zor anlarını yaşadığını gördüğüm zamanlarda."

Ellerimi kucağımda yumruk yapıp, parmak eklemlerimin arkasını kaşıyorum. "Neden bana korkunç bir şey söyleyecekmişsin gibi geliyor?"

Şimdi bana uzanıyor, küçükken yaptığı gibi yüzümün yanını okşuyor. Omuzları hafifçe geriye doğru kayıyor, sonra geri çekilip uyluğuna dokunuyor.

"Hemen dönerim."

Bir avuç taşla karnıma batarken, onun uzaklaşan silüetini izliyorum. Beklerken, mezuniyet fotoğrafına bakmaktan kaçınırken, sessizlik kulaklarımı ağrıtabilecek kadar yüksek. Burada odaklanabileceğim düzinelerce başka şey var, ama kendimi komodinin üzerindeki siyah at heykelciğine ya da hala gençlik dergileriyle dolu hasır sepete bakmaya izin vermiyorum. Bunun yerine, tavana bakıyorum.

Yumuşak ayak sesleri onun geri döndüğünü haber veriyor. Başımı eğip kapıda duran, içeri girmeye tereddüt eden onu görüyorum. Parmaklarının arasında tuttuğu sararmış, buruşuk zarf, omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçiriyor.

"Bunu hiç açmadığımı bilmelisin. Geldiğinde, onun adını gördüm ve bir kenara koydum. Her zaman sana vermek niyetindeydim, ama hiç doğru zaman gibi gelmedi. Yeni bir hayata başlıyordun ve içinde ne yazarsa yazsın, kaçtığın acıya geri dönmeni istemedim."

Ayağa kalkıp zarfı ellerinden alıyorum. Ondan uzaklaşıp yatağımın yanındaki pencereye doğru yürümem çok acımasızca. Ama umurumda değil. Şu anda, zarfın üstünü yırtıp içindeki buruşuk, mürekkep lekeli mektubu çıkarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kağıdı açmaya çalışırken boğazıma bir hıçkırık takılıyor. Kağıdın köşesi tırnağıma takılıyor ve hafif bir acı ve içine emilen bir damla kan bırakıyor. Bunu görmezden gelip, diğerleri gibi aynı kömürle yazılmış kağıdın üzerindeki ilk kelimeye bakıyorum.

3 Eylül Hellcat,

Siktir. Bu ismi yazmayalı aylar oldu. Ama onu düşünmeyi bırakmadım. Ya da söylemeyi. Her gün bu iki heceyi kendime tekrar ediyorum, böylece nasıl ses çıkardığını unutmayayım. Belki bu aptalca, çünkü o sana ait ve seni asla unutmayacağım.

Keşke sana son mektubumda söylediklerimi unutabilseydim. Işıklar söndüğünde yazdığım yalanlar beni rahatsız ediyor ve kendimden nefret etmekten başka yapacak bir şeyim olmadan bu boktan yatakta tek başıma kalıyorum. Hak etmediğimi söylemiyorum, çünkü hak ediyorum.

Her zaman bildiğim bir şey varsa, o da sana zarar veren herkesi bulup bunun bedelini ödeteceğimdir. Dökülen her gözyaşı, çenesini tutamayan bir ahmağı yumruklarken kırılan her tırnak, içimdeki bu duyguyu daha da güçlendirdi. intikam almamı gerektiren bir şey haline geldi. Kendimi, sadece Ash'in kız kardeşini koruduğuma ikna etmek her zaman daha kolaydı. Sen onun ailesisin, ama benim de ailesimsin.

Bu boktan bir yalandı.

Saymamış olursan, şu ana kadar iki tane oldu.

Ezra'ya yaptıklarımдан pişman değilim. Ona attığım her yumruğu, ciğerlerini buz parçalarıyla bıçaklanıyormuş gibi hissettiren her nefesi hak etmişti.

O videonun bir saniyesi, kararımı vermem için yeterliydi. Tereddüt etmedim, sonuçlarını düşünmedim. Tek bildiğim, sana ihanet ettiği için ona bir ders verilmesi gerektiği idi.

Üçüncü yalanım, Lacey için de aynısını yapardım demekti. Yapmazdım.

Bunun bedeli olurdu. O hala en yakın arkadaşın ve hepimiz onun Ash için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Ama o sen değil. Kimse senin yerini alamaz.

Bildiğini sandığın ya da gördüğünü sandığın her şey doğru. Sana, ne kadar haklı olduğunu kanıtlamam için bana bir şans vermeni rica ediyorum.

Bu üç yalan, Tilly. Dördüncü yalanı söylemeyi reddediyorum.

Hâlâ beni istediğini söyle, çünkü şu anda bu kutuda mahsur kalmış halde tek bildiğim şey, benim de seni istediğim. Seninle bu riski alacağım. Eğer almazsam, hayatımın geri kalanını

kendimden nefret ederek geçireceğim.

Eğer istersen, ben seninim. Rowe

Acı vücudumun her santimetresinde dalgalanıyor.

Yatağa uzanıyorum. Bir elim mektubu o kadar sıkı tutuyor ki yırtılmasından korkuyorum, diğer elim ise uyluğumun yanındaki yorganı sıkıca kavırıyor. Gözyaşlarım sayfadaki dağınık kelimeleri bulanıklaştırıyor, gözlerimi temizlemek için o kadar hızlı kırıyorum ki daha fazla gözyaşı akıyor ve kağıda sızıyor.

On yıllık kin ve büyüyen öfkem, son aldığım mektupta yazdığı kelimelerle boşa gitti. Hatta daha da uzun bir süre, şehre döndüğümde onu ne kadar çaresizce uzaklaştırmaya çalıştığımı düşünürsek. *Ne kadar çok zaman boşa gitti.*

"Bunu bana vermeliydin," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, öfkemi bastıramıyorum.

"Ya versem ne olacaktı? İkiniz de o zaman okuduğunuz şeyi okursanız ne olacağını düşündüğüm şeye hazır değildiniz. Onun özür mektubu mu yoksa kalbini daha da kıracak başka bir mektup mu gönderdiğini bilmenin bir yolu yoktu. Bunu senden sakladığım için benden nefret edebileceğini bilerek barıştım, ama bu, onun yasını tuttuğun aylar boyunca seni teselli eden kişi olarak benim yaptığım bir seçimdi."

Anında irkildim. Taşınmamdan önceki aylarda yaşadığım kalp ağrısı, parmağımın ucuna batmış bir kıymık gibi

parmağımın ucuna saplanmış bir kıymık gibiydi. İlk başta keskin ve rahatsız ediciydi, sonra onu unuttuğumu ve hayatıma devam edebileceğimi düşündüğümde, en beklemediğim anda tekrar baskı yapmaya başladı.

Annem beni sakinleştirirken, yatakta kıvrılıp kendim ve sevdiğim herkes için ağladığım geceler, bir daha asla yaşamak istemediğim bir suçluluk duygusuyla geçiyordu. En iyi arkadaşımı kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda sonsuza kadar benim olacağını düşündüğüm adamı da kaybetmiştim. Ash bir kardeşi kaybetmişti ve hepsi benim yüzümden olmuştu. Yanlış zamanda itiraf etmemin ötesinde, onun hapse girmesinin sebebinin ben olduğumu biliyordum.

Hayat *acı vericiydi*. Lanet olasıca sefil bir şeydi.

Gözlerimi ona çevirip mektubu kucağıma düşürdüm. "Onun için yas tutmadım. O ölmedi ki."

"Ölüm, yas tutmamızın tek nedeni değildir, Tilly."

"Bunu sır olarak sakladığın için teşekkür etmemi mi istiyorsun?" Acı ve ilgisiz bir kahkaha atmak üzereydim ama yuttum. "Bunu gönderdiğini söyledi, ama ona inanmadım. İnanmaya çalıştım, ama bana söylediği son sözlerden sonra nasıl inanabilirdim ki?"

"Bunu sana karşı kullanmayacaktır. Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi, tatlım."

Ama sorun da bu. O bunu bilmiyor.

Bu gece ondan kaçtım, tıpkı onun on yıl önce benden kaçtığı gibi, ama bu sefer onu istediğim gibi ele geçirdim. Bu beni ne yapar?

Bunu öğrenmekten çok korkuyorum.

TILLY

Kamp alanına geri dönmeyi planlıyordum. Babam eve dönerken ben de annemlerin evinden ayrılmasaydım, öyle yapardım.

"Kamyoneti al," dedi ve bana anahtarları atıp, neden orada olduğumu sormadan ve arkasına bakmadan içeri girdi.

Açıkkçası, benim de dahil olmak üzere herkesin gözünde, bende bir sorun olduğu belliydi. Mektupta yazılanlardan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunca yıl sonra, o sözleri okuyup, sanki hiç ayrılmamışım gibi Rowe'un kollarına koşmam yeterli olmalıydı. Ama yeterli olmadı ve nedenini bilmiyorum.

Bu yüzden buradayım, bir zamanlar ikinci evim olarak gördüğüm çiftlikteki Rowe'un kulübesinin önünde, kalbim güm güm atarken.

Öne doğru eğilip kapıyı denediğimde, katlanmış mektup arka cebimde hışırdadı. Kilitli değildi ve kolayca açıldı. İçerisi zifiri karanlıktı, kulübe beni eşikten içeri, tanıdık kucağına davet ediyordu. Işıkları açtım ve arkamdan kapıyı kapattım.

Onsuz burada olmak çok zor. Rowe özel hayatını gizli tutan biridir, ama umarım ben bir istisnayımdır. Eğer değilse, burada olduğumu öğrendiğinde bana kızmak için daha fazla nedeni olacak. Ancak bu uyarı beni geri dönmeye ikna etmeye yetmez. En azından huzursuzluğumu gidermek için bir şeyler aramadan buradan ayrılmamı sağlayacak bir şey olduğunu sanmıyorum.

Botlarımı çıkarmadan oturma odasından geçtim. Kanepedeki yumuşak mor battaniye, dün gece bir müzayede programı izlerken uykuya daldığımda bıraktığım yerde duruyordu. Rowe geç saatlere kadar çalışıyordu ve ben de onun eve gelmesini bekleyerek uyanık kalabileceğimi düşünmüştüm. Ama bu sabah yatak odasında uyandım ve yanımdaki çarşaflar boş olmasına rağmen hala sıcaktı.

Siktir, bu çok evcil bir düşünce.

Yatak odasının ışığını açıp, bu sabah yaptığım yatağa bakıyorum. Perdeler çekilmiş ve şifonyerin yanına sıkıştırılmış çamaşır sepetine bakıyorum. Giysilerimizin ne kadar iç içe geçtiğini ilk kez fark ediyorum. Günlerdir karavanıma gitmedim. Temiz giysilerimi alıp tüm hijyen ürünlerimi bu kulübeye taşıdığımdan beri.

Resmi olarak taşınmadım ama tam zamanlı olarak burada yaşıyor sayılırım. Bir erkekle aynı alanı paylaşma kavramı benim için hiç de yeni değil, öyleyse neden bu sefer farklı hissediyorum? *Doğru*. Çünkü bu ev, hem benim hem de kocamın adına satın alınmış bir ev değil. Beyaz çitleri ve arka bahçesi olan şirin bir banliyöde değil ve kesinlikle burnunu sokan meraklı komşular da yok.

Bunun yerine, iki yatak odalı bir kulübe, şimdiye kadar gördüğüm en küçük banyo ve bulaşık makinesi olmayan bir mutfak var. Kahve makinesi buradaki en yeni şey ve bu da sadece bu hafta gizlice gidip satın aldığım için. İçinde erkek kıyafetleri olmamasına rağmen dolap alanı yetersiz ve şifonyerde sadece iki çekmece var.

Yine de burada, başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar kendimi evimde hissediyorum.

Derin bir nefes vererek yataktan uzaklaşıp dolaba doğru dönüyorum. Küçük alanı dikkatle incelerken göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve parmağımı siyah bir gömleğin koluna yavaşça gezdiriyorum. Burası, güneşte solmuş iş gömlekleri ve yarışmalarda giydiği yeleğin arasında saklanmış tek gömlek. Her iki göğsüne de dikilmiş PS harfleri açık bir iddiayı ortaya koyuyor.

Gözlerimi giysilerin üzerindeki rafa çevirip dudaklarımı kıvırıyorum. Orada, onun tüm şampiyonluk kemerlerini sakladığına bahse girebileceğim birkaç şapka kutusu ve hiç giyilmemiş gibi görünen bir çift bot var.

Asılı duran bir çift bot var. Sol botu alıp göğsüme götürdüm ve ayak bileğinden baldırına kadar uzanan karmaşık desenleri yakından inceledim. Bunları dolapta saklamak israf gibi geliyor, ama eminim ki bunlar ona hediye edilmiştir ve Rowe'un kimseye hediye kabul etmeme gibi kötü bir alışkanlığı vardır.

Raftan ikinci botu çıkardığımda, bir an durup, şimdi görünür hale gelen küçük kutuya gözlerimi dikiyorum. Kutu duvara yaslanmış ve kapağının etrafı, sanki kimseyi içeriye bakmaktan alıkoymaya yetecekmiş gibi, bantla sarılmış. Kıkırdayarak gülüyorum ve kutuyu alıp kolumun altına sıkıştırırken botları yerine geri koyuyorum.

Kıçım yatağa değdiği anda, bandı yırtıp yere atıyorum. İçinde ne olduğunu görmek için bandı açmaktan daha iyi bir yol olamaz diye düşünüyorum. Eğer gizli bir porno koleksiyonuysa, bandı tekrar yapıştırıp kapatırım. Ama başka bir şeyse... Bir bakmam lazım.

"Oh," diye fısıldıyorum.

Kutunun kapağı hala parmaklarımın arasında sıkışmış durumda, ben ise onun içinde sakladığı şeye bakıyorum. Kırmızı bir lastik bant, kalın bir mektup yığınının bir arada tutuyor. Köşede, yıllar geçmesine rağmen taklit bile edemeyeceğim bir el yazısıyla benim adım yazıyor. Göğsümü yakıcı bir sıcaklıkla dolduran, hapishane adresini görmek.

Yavaşça mektupları çıkarır ve etrafındaki bandı çekerim. Kronolojik sırayla dizilmişlerdir, ilk mektubu onun mahkumiyetinden hemen sonra göndermişim, son cevabımın da bu olacağını biliyorum. Her birini tek tek incelerken, parmak uçlarımla mektupların kenarındaki pürüzlü kesiklere dokunurken boğazıma bir duygu düğümü yerleşir.

Gözlerim yaşarır. Mektupları yanımdaki yatağa koyarken, sanki bin kilo ağırlığında gibi hissediyorum. Ama daha fazlası var. Üst köşesine ve oraya yazılan isme bakana kadar yazıyı tanımadığım mektuplar.

Otis.

Kaşlarımı çatarak ilk zarfı alıp mektubu açıklıktan içeri sokuyorum.

Rowe,

Nasılsın evlat? Haberlerimi istemiştin, işte sana haberlerim. Kısa ve öz.

Kızın her gün buraya geliyor. Diğer pisliklerin yapmak istemediği tüm işlerle meşgul oluyor. Bu onun ruhuna iyi geliyor. Onun için endişelenme.

Söz veriyorum, onun iyi olmasını sağlayacağım iyi olmasını sağlayacağıma dair söz veriyorum, bu onun iğrenç işlere dokunmasını gerektiren işler vermek anlamına gelse bile.

Aklını başına topla, Otis.

O işi bir kenara bırakıp başka bir iş bulurken avuçlarım terden kayıyor.

Rowe,

İş ald. Baban ona baskı yapıyor ama o bununla başa çıkabilir.

Onunla işleri bittiğinde atların gözlerinin bu kadar parladığını hiç görmemiştim. Diesel'in yelesi birkaç haftadır örülü. O da bunu çok seviyor. Eğer deneseydi, kışına parlak desenler yapmasına izin verirdi. O senin atın, evlat.

Hala elimizde. Sadece kafanı orada tutmaya odaklan.

Otis

O, benim sandığımdan daha fazlasını biliyordu. Mektuplarımda sakladığım her sırrı, bir şekilde öğrenmiş olmalıydı. O kış Diesel'e aldığım pembe, çivili nallı botları bile bildiğine eminim. Onu en iyi arkadaşım gibi görüyordum, çünkü doldurulması gereken bir boşluk vardı.

Daha düzinelerce mektup var, ama onları bir kenara koydum, şu anda daha fazlasını okumaya hazır değilim. Bir anda çok fazla geliyor. Artık burada olduklarını bildiğim için, onlara geri döneceğim. Rowe onları bir daha saklayamayacak.

Gözlerimi indirip, tüm bu mektupların altında saklı olan fotoğraflara bakıyorum. Eski Polaroidler ve Nova Scotia'ya ilk seyahatimde yanımda getirdiğim tek kullanımlık kamerayla çektiğim bulanık fotoğraflar.

Hepsi benim. Hepimizin.

Geri göndereceğini söylediği ama hiç göndermediği fotoğraflar. O, düşüncelerime gizlice girdiğinde, bütün o geceler boyunca düşündüğüm fotoğraflar. Hepsi burada, serbest bırakıldığı günden beri dolabında sakladığı bu kutuda.

Diğerlerinin altına sıkıştırılmış olanı elime aldığımda, kalbim göğsümde bir koçbaşı gibi çarpıyor. Onu nasıl aldığını bilmiyorum... ama burada. Gelinliğimle, okyanusun önünde tek başıma duruyorum. O gün ışık berbatdı ve fırtınanın geçmesini beklerken töreni saatlerce ertelemek zorunda kalmıştık.

Gülüyorum, sesim yatak odasını dolduruyor. Sonuçta fırtına bir işaretti. Düğünü yapmamam için bir uyarıydı ama ben inatla görmezden geldim.

Fotoğrafı bırakıp yataktan kalkıyorum. Bu anıların bulunduğu kutunun kapağını tekrar kapatmak yanlış geliyor, bu yüzden kapatmıyorum. Kulübenin dışından gelen düşük bir kişneme sesi duyduğumda bile kapatmıyorum. Bu adamdan bir şey saklamaktan bıktım. Eğer söylediği gibi beni istiyorsa, o zaman bana kendisinin her bir parçasını da verebilir.

Yatak odasından çıkıp küçük koridora adımımı atıyorum. Cildim sıcak ve nemli, saçlarımla uğraşıyorum ve aniden görünüşümü düzeltmek için biraz daha zamanım olmasını diliyorum. Gözlerimin şişmiş, cildimin kızarmış ve lekelenmiş olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor ve karşımda o duruyor.

Rowe başını soldan sağa çevirir ve beni gördüğü anda omuzlarını geriye doğru çeker. Dilimde biriken sözlere rağmen dudaklarım sıkıca kapalı kalır. Topuklarımı döşemeye bastırarak kendimi ona saldırmaktan alıkoyarım.

"Buradasın," diyor sert bir sesle.

Yutkunuyorum. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Ailenin evinde değildin. Gidebileceğin birkaç yer olduğunu biliyordum."

"Onlarla konuştun mu?"

Gözleri, sanki kafamın içinde sakladığım düşünceleri okumaya çalışır gibi, hafifçe kısıldı. "Kapıyı baban açtı."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Hemen buraya geldim." "Bundan şüpheliyim."

"Neden buradasın?" diye sordu, benim sözlerimi görmezden gelerek.

Elimi kalçama koyarak, ona hemen boyun eğmemeye zorladım.

"Bana babamın sana ne dediğini söyle."

"Söylemesi gereken bir şey mi vardı? Oraya gittiğinde ne oldu?"

"Bana bu kadar çok soru sormayı kes."

Kaba ve kısa bir kahkaha attı. "O zaman benim sorduğum soruları cevaplamaya başla."

"Neden burada olduğumu biliyorsun, Rowe."

"Hala bunu senden duymak istiyorum. Neden ailenin evinde ya da karavanında değil de benim kulübemde olduğunu söyle bana. Beni senden uzak tutmak için Diesel'in sırtına atlayıp çiftliğin uzak tarafına gitmemenin bir nedeni var." Ön kapıdaki yerinden ayrılıp bana doğru dönüyor. Bana doğru attığı her adımı sayıyorum. "Cevap istiyorum, yaramaz kız. Beni zorlamaya devam ettirme."

Çenemi yukarı kaldırıyorum, ona karşı ne kadar zayıf olduğumu görmesine izin vermeye hazır değilim. Geri döndüğümden beri bana söylediklerine inandığımı bilmeye hakkı var, ama belki de bencilim, çünkü onun bunun için hala çabalamasını istiyorum. Rowe gibi bir erkekle birlikte olmanın eğlencesinin yarısı da bu.

Gözleri önce onay, sonra arzu ile parlıyor ve doğru kararı verdiğimi onaylıyor.

"Yazdığın mektupta bana tam olarak ne söyledin?" Tek bacağı kanepenin ötesindeyken hareketsiz kalır.

"Hangisi?"

"Son aldığım mektubun ardından gönderdiğini iddia ettiğin mektup."

"Ben hiçbir şey iddia etmiyorum, Tilly. Ben gönderdim." Aramızdaki mesafeyi kapatır ve ben geri çekilirim, onu takip etmeye zorlarım. Sırtım duvara çarpar ve sonra kollarıyla beni sarar, pazıları yanaklarımın yanında şişer. Sesi alçalır ve "Tam olarak istediğin bu mu?" diye sorduğunda sıcak nefesi çenemin üzerine düşer.

"Evet."

Dudaklarını ıslatıyor ve yakınlığımdan dolayı dilinin ucu cildimin üzerinde kayıyor. Derin bir nefes alıyorum, o dizini bacaklarımın arasına sokup bacaklarımı açarken içim sıkışıyor.

"Ben iyi bir adam değilim. O pisiği, kulağında Tanrı'nın adını duyana kadar dövmek, şimdiye kadar verdiğim en emin kararlardan biriydi. Bir sorun gördüm ve bildiğim tek yolla çözdüm. Sana yaptıklarından dolayı, sefil hayatının geri kalanında her nefes aldığında gözlerimdeki bakışı hatırlamasını istedim. Ve seni koruyabileceksem, serbest bırakıldığım gün yine aynısını yapardım. Bir daha asla benden duymayacağın tek şey, o kararı senin benim için ne kadar değerli olduğun için almadığımdır. Mektupta da bunu yazdım."

"Hepsi bu kadar değil," diye fısıldayarak, elimi göğsüne doğru kaydırıyorum. Gömleğinin üst düğmeleri açık, ama dediğim gibi, ben bencilim. Geri kalanını da açmaya başlıyorum. "Gerisini anlat bana."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine getirirken, gözleri kirpiklerimin altında maviye kilitlenir, arayış içinde. Ortamı kaldırıp dizine bastırırım, yumuşakça üzerinde yuvarlanırım.

"Ne zaman okudun?" diye sorar, sesi boğuktur. "Neyi okudum?"

O dizini amıma dayayıp boğazımı kavradığında yüzümde bir gülümseme yayılır. O beni hissedebileceğim kadar sıkı tutarken, ben de başımı duvara yaslarım, ama nefes almam engellenmez. Siyah mürekkep ön kolundan arkaya doğru kıvrılır

. Bu beni korkutmaktan ziyade ıslatmaya yarıyor.

"Mektubumu ne zaman okudun, yaramaz kız? Söyle bana, o zaman boşalana kadar o güzel amını uyluğuma sürtmene izin vereyim. Yine inkar edersen, gecenin geri kalanını ellerin arkada, zonklayarak geçireceksin."

Artık sorgulamak yok.

Bu adamı seviyorum ve bir daha asla durmayacağım.

ROWE

İnatçı kadınımla tehdidimi duyunca dizime daha sert bastırıyor. G mleğimi çekip son birkaç düğmeyi açarken bakışları kararlıya başlıyor. İniltiyi yutuyorum ve elimi onun uyluğuna koyup kalçama doluyorum.

Bu hareket onu bana açıyor ama aynı zamanda amını benim uyluğuma sürtme özgürlüğü de veriyor. Dudaklarını ağzına çekerek, birleştiğimiz yeri görmeye  alışıyor. O yapamadan çenesini tutup kaldırıyorum. Onu dokunuşumun altında tutsak ettim ve bu kontrol, sikimi acı verecek kadar zonklatıyor.

Başparmağımın altında nabzı hızlanıyor. Onun ifadesini her santimini bu kadar iyi okuyamayasaydım, bu onun duygularını ele vermek için yeterli olurdu. Nazikçe okşuyorum ve ağzımı onun ağzına kaydırarak nefes alıyorum.

"Ne olacak, bebeğim?" diye soruyorum.

Avuç i ini göğsümden aşağı doğru kaydıldı, sonra sırtıma bastırarak beni kendine doğru çekti. Onun hareketine izin verdim, cevabını duymak için o kadar çaresizdim ki, onu reddedemedim. Dokunuşu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi geliyordu. Yumuşaklık, sıcaklık ve lanet olası bir huzur gibi. Eskiden benim için bir işkenceydi, ama şimdi, asla kaybetmek istemediğim bir rahatlık.

Yumuşak, şeftali rengi dudakları tek bir kelimeyle açılıyor. "Bu gece." "Nasıl?"

"Annemde vardı. Bunca zaman saklamıştı."

Göğsümde şiddetli bir acı hissediyorum, ama bunun nedenini anlamaya vaktim yok ki, Tilly parmaklarını enseme bastırıyor ve dudaklarımız birbirine yapışıyor. Onun homurtumu yutmasına izin verip onu duvara yapıştırıyorum, uyluğumu onun vajinasına bastırıp orada bırakıyorum. Giydiği kısa tişört ortasından çok kolay yırtılıyor. Kağıt gibi düşüyor ve o kollarını sallayarak kurtarıyor, sonra tekrar bana dolanıyor.

Kalçaları sarsılır ve merkezinin uyluğumun üzerinde kaymasını hissedirim. Kot pantolonlarımız kalın bir bariyer oluşturur, ama bu onun zevk almaya çalışmasını engellemez. Dilimi ağzına sokarım, dilinin ucunu daire şeklinde yalarım. O inler, bacağıma daha sert bastırır.

"Bana daha fazla ayrıntı ver," diye sertçe talep ediyorum.

Ağızlarımız eğilir, nefes nefese kalırken ıslaklık yanaklarımızdan kayar, o benim uyluğumun üzerindeyken tamamen uzaklaşamayız. Gözleri benimkilere bakmak için yukarı doğru kayar ve gözlerinin ne kadar büyüdüğünü görünce neredeyse pantolonuma boşalacağım.

"Hiç okumadım. Yemin ederim, hiç almadım," diyor, sesi çatallanıyor.

Elimi boğazında tutuyorum ama diğer elimle saçlarını yüzünden geri çekiyorum. "Sana inanıyorum."

"Hiç cevap vermediğim için benden nefret etmelisin."

"Denedim," diye fısıldıyorum, ağzımı tekrar ağzına yaklaştırp nefesindeki acıyı tadıyorum. "Sen kabul etmedin."

Boynumu sıkıca kavrar ve beni yerinde tutar, dudaklarımız birbirine yapışır. Öpücüğü, bana verdiği diğer öpücüklerden daha yumuşaktır. Gözlerimi kapatır ve göğsünün ortasına hafifçe dokunurum, teninin sıcaklığını arzulayarak.

Sütyeni, yine dolgusuz dantelli sütyenlerinden biri. Parmağımı göğsünün ortasına dokunduğumda, meme ucu sertleşir ve bekler, dokunulduğunda delici bir serinlik hissedilir. Yumuşak bir inilti öncesinde kesik bir nefes alır.

"Artık benden nefret etmediğini söyle," diye talep ediyorum, sertleşen meme ucunu parmağımla okşayarak.

Beni sıkıca sarar, artık daha yavaş bir şekilde uyluğuma doğru hareket eder. "Artık senden nefret etmiyorum."

"Kanıtla."

Başını sallayıp omzumu tuttuğunda nefesi ağzıma yayılıyor. Sütyenini kenara çekip çıplak meme ucunu çimdikliyorum, o da bu sefer daha sert, daha istekli bir şekilde uyluğumda yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor. Gözlerinin ortasındaki siyah kısım kalan yeşil kısmı yutmaya çalışıyor ama o, şehvetinin kontrolünü ele geçirmesine izin vermeden gözlerini bana odaklamaya devam ediyor.

Alnımı alnına sürtüyorum ve o beni kullanarak orgazm olurken, parmaklarımla meme ucunu okşarken, onun bakışlarını yakalıyorum. Meme ucundaki metal çubuk beni büyülemiş durumda ve sert meme ucunu, tepki verip vermediğini görmek için, hafifçe çimdikleyecek kadar uzun süre serbest bırakıyorum.

"Rowe," diye inliyor, kalçalarını sabit bir hızda sallıyor.

"Çok iyi, yaramaz kız. Beni kullanarak boşal. Haftalardır yapmam gerekeni yapacağım ve seni keşfetmek için zamanımı ayırıyorum."

Kafasını hafifçe sallayarak onaylar ve titrek bir nefes verir. Sessiz cevabını görmezden gelirim, sıkı meme ucunu her çevirdiğimde zevkle titrediğine odaklanmışımdır. Dudaklarından ayrılıp başımı eğerek göğüslerine bakarım. Meme ucunun kırmızı rengi her çevirdiğimde ve çektiğimde daha da koyulaşıyor gibi görünür. Karnı kasılır, kasları daha belirgin hale gelir.

Yeniden yukarı baktığımda dudaklarını ısırıldığını görüyorum, dişlerinin arasından dudaklarını çekip şişmiş derisini başparmağımla okşuyorum. "Yapma. Seni duymak istiyorum. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum."

"Bütün işi ben yapıyorum," diye homurdanıyor.

Kahretsin, ona yanıldığını kanıtlamak istiyorum.

"Şimdiden yoruldu mu, cehennem kedisi?"

Tırnakları enseme, sonra göğsüme batıyor. Elini aletime indirip kot pantolonumun üzerinden okşadığında gülümsüyorum. Sonra uyguladığı baskı gülümsememi alıyor ve içimden sert bir inilti kaçıyor.

"Hayır," diyor, göğsünü kavisleyerek beni onunla oynamaya devam etmeye teşvik ediyor. "Hiç de değil."

"İşte benim kızım. Yaklaştın, değil mi? O sıkı amcığın şortunu ıslatacak, değil mi?" Onun bana sürtünmesini kolaylaştırmak için duruşumu değiştirerek alay ediyorum.

Gözleri neredeyse çaprazlaşıyor, daha hızlı hareket ediyor, dudaklarını hafifçe kıvrarak öne doğru eğiliyor. Sikim kot pantolonumu yırtacak gibi ve

o daha sert sıkıyor, bu da onu sikme isteğimi daha da artırıyor. Avucuna srtnyorum ve onun, artmaya başlayan zevki kovalayarak, kendini bırakarak bacağıma sürtünmesini izliyorum.

Meme ucunu sıkıştırıp deneme amaçlı bir şekilde çeviriyorum ve karşılığında boğuk bir inilti duyuyorum. Sarkan gözlerini bana doğru çevirip sessizce onaylayarak başını sallıyor. Kalçalarını birkaç kez daha salladıktan sonra, sikime sıkıca bastırıyor ve adımı çarpık bir şekilde mırıldanıyor, bu ses şimdiye kadar duyduğumdan çok daha güzel geliyor.

"Aferin kızım, Tilly. İşte böyle. İşte böyle," diyorum, meme ucunu bırakıp onun saçlarını avuçlarımla tutuyorum. "Bu ilkini, daha çok var. Bütün gece seni altında tutacağım. Artık benimsin."

Orgazmının ardından sesi kırılıyor. "Ben seninim. Ve sen de benimsin."

"Bana ait olduğumu göster, cehennem kedisi. On yıldır bunun nasıl olabileceğini hayal ettim."

Geri çekilir ve dizlerinin üzerine çöker. nce kemerimi açar, sonra kemeri halkalarından çıkarır ve yere atar. Parmakları düğmeyi ve fermuarı açar, sonra kot pantolonum ayak bileklerime kadar iner. Parmaklarımı onun yumuşak, bal sarısı dalgalı saçlarına geçirir ve başını tutarak sikimi çıkarmasına izin veririm.

Kot pantolonumu ve klotumu çıkardığımda, beni eline alıyor ve penisimi okşuyor. Onun benimle oynamasına izin verirken, yavaş ve sıkı bir tempoda yumruğunu pompalarken, zevk kasıklarına saplanıyor. n sıvı, ucunda parıldııyor ve sonra damlayarak onun ilk parmağına ulaşıyor ve onu kayganlaştırıyor.

"Beni çok fazla kızdırırsan, patlarım," diyorum dişlerimi sıkarak.

Omurgamdaki gerginliği görmezden gelmek zor. Ben zayıf bir adam değilim, ama onun için, onu bu şekilde elde etmek için yalvarır, yakarır ve ağlardım. Onu elde etmek için. Ve hayatımda ilk kez, bundan utanmıyorum.

"Neden kenarda senden korktuğumu düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor.

Ağır, uzun kirpiklerinin altından gözleri bana parıldııyor, sonra dilini çıkarıp dökülen spermi yalıyor.

Saçını çekip homurdanıyorum, vücudumdaki tüm kasları gererek sikimi boğazına sokmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben porselen bebek değilim. Ben seninim, Rowe." Ve hepsi bu.

Gözlerimi kısarak parmaklarımı ağzına sokup dudaklarını ayırıyorum. Dilini parmaklarımın ucuna değdirdiğinde kendimi kaybediyorum. Sabrım, çok gerilmiş bir lastik bant gibi kopuyor. Kalçalarımı bir kez sallayarak, penisimin yarısını onun sıcak ağzına sokuyorum.

O, bu müdahaleye tepki gösterir ama bana karşı koymaz. Dudakları benim şeklimi alır, bir elini dengesi için uyluğuma koyar, diğer elini ise testislerimi avuçlamak için indirir. Hareketsiz kalamayarak daha derine girerim. O, yumuşak bir boğulma sesi çıkararak bunu kabul eder ve ben geri çekildiğimde nefes nefese kalır, yanakları koyu kırmızıya döner.

"Hala kendinden emin misin?" diye soruyorum, onu çok hızlı zorlamadığımı umarak.

Gözünden bir damla yaş süzülür ve ben, yanağına değmeden onu silip alırım. O başını sallar, sonra ağzını benim ucuma getirir ve alaycı bir şekilde yumuşakça emer. Dudaklarımı ıslatıp kıkırdarım, parmaklarımla saçlarını okşarım.

"Derin nefes al, bebeğim."

O da itaat eder. O mükemmel ağzın içine girip boğazının arkasına dokunduğumda, bu ona bir fayda sağlamaz. Nefesini ciğerlerinde hapsederim, ben kendimi yerinde tutarken nefesini dışarı veremez. Gözlerinde parıldayan gözyaşları içimi yine burkar, bu yüzden kendimi dışarı çekerim, hayal kırıklığıyla çenemi gererim.

Tilly dudaklarını yalar, ama çenesinden o kadar çok tükürük damlıyor ki, bunun bir faydası olmuyor. Kafasını yerinde tutuyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Bana sert davrandığında hoşuma gidiyor. Durmanı istersem, sana haber veririm," der ve benim ucumu öperken beni sıkıca okşar.

Bu, ihtiyacım olan onaydı. Bu sefer, derinlemesine sokup orada kalıyorum, gözyaşları yumuşak teninden akarken boğulmasına izin veriyorum. O inlediğinde, testislerimde titreşimler hissediyorum. Küfür ediyorum ve ritmi başlatıyorum, ağzına yavaşça girip çıkıyorum.

"Benim cehennem kedim," diye inliyorum, şortunun düğmelerini açmış, uyluklarını birbirine sürterken onu izliyorum. "Spermimi boğazında boşa harcamak istemiyorum."

Gözleri parlar, ama başını sallar. Çekilirim ve ayağa kalkmasına yardım ederim, sonra onu kollarıma alırım. Anında beni öper, bacaklarını belime dolandır. Yatak odasının kapısına doğru yürürüm ve onu yatağın kenarına oturturum, o sırt üstü uzanırken belimizi birbirine yakın tutarım.

"Seninle bu riski almak istiyorum," diye fısıldadı ve şortunu dizlerine kadar indirdi. Onu tamamen çıkarmama yardım ettim. "Artık pişmanlık yok."

"Artık pişmanlık yok. Artık boşa harcanan zaman yok," diyorum. Buna gücümüz yetmez. Bütün bunlardan sonra olmaz.

Göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor. Yüzünde endişe ya da korku belirtisi yok, sadece ezici bir berraklık var. Yutkunup parmaklarımı külotunun lastiğine sokuyorum ve pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarından aşağı doğru kaydırıyorum. Adım adım, aramızdaki sondan bir önceki sınırı ortadan kaldırıyorum.

Göğsünü gizleyen dantel sütyen de sıradaki, ta ki benim için tamamen çıplak kalana kadar, içten dışa. Onu izlerken, bu görüntüsünü göz kapaklarımın arkasına kazımaya çalışırken, içimden kaba bir ses çıkar. Kızarmış ve hevesli, benim yatağımda, *bizim yatağımızda* yatıyor ve beni izliyor, bekliyor. Kendimi yumrukluyorum ve onun uyluklarının arasına koyduğu eli takip ediyorum.

Parmakları klitorisini geçip dudaklarını ayırdığında içini çekerek nefes verir ve kendini bana açar. Yanağımı yalarım ve bacağı hala kalçama dolanmış olan dizini sıkarım.

"Bu benim işim," diye mırıldanıyorum ve kıcı yatağın kenarına dayanana kadar onu çekiyorum.

"Öyleyse devral."

Dudaklarım sırtarak yayılırken, başımı sallayıp sikimi onun açık amına getirip yukarı aşağı hareket ettiriyorum. Onun ıslak deliğinin üzerinden her geçişimde, o doldurulmak için kıvranıyor. Ben de pes edip, ucunu içeri kaydırıp geri çekip klitorisine sürüyorum.

"Bana tekrar benim olduğunu söyle."

Titreyerek kıcını yatağa bastırıyor. "Seninim." "O zaman beni al."

İçine kayıyorum, kökünden ucuna kadar, en dibine ulaşana kadar durmadan, daha fazla itemiyorum. O inliyor, ben üzerine çıkarken bir eli omzumu tutmak için havaya uçuyor, nefes nefese kalıyor. İkimiz de hareket etmediğimiz bir an var. Ben tamamen onun içine gömülmüşken ve o yuvarlak, parıldayan gözler bana bakarken, biz sadece... var oluyoruz. Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha, ikimiz de hareket edecek kadar kendimizi toparlayamadan.

Yavaşça dışarı kayarken, gözlerimizi hiçbir şeyin ayıramayacağı bir bakışla birbirine kilitli tutuyorum. Dudaklarını ıslatıp nefesini çekiyor, topuğu kıcıma daha da derinlemesine batıyor. Tekrar içeri girip bir elimi yatağa koyuyorum, onu kendimi onun üzerinde tutmak için kullanıyorum. Tırnakları pazımı okşuyor, sonra onu kavırıyor, ben hızımı artırıp daha sert ittiğimde inliyor.

"O kafanın içinde başka bir şey var, cehennem kedisi. Bana söylemek istediğin başka sözler var," diyorum dişimi sıkarak.

Göğsünü kavisler, beni o kadar sıkı tutar ki tırnakları derimi delebilir diye düşünürüm. Acı hissettiğimde bile geri çekilmiyorum. Sıcaklık kolumdan aşağı damlıyor ve kalçalarımı daha sertçe sallıyorum, kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak penisimin onun içinde daha yukarıya ulaşmasını sağlıyorum. Yüksek tizli inlemesi odayı dolduruyor ve ben onun uyluğunu daha yukarı çekerek kıcını yataktan kaldırıyorum.

Hareket ederken başlık duvara çarpar. Artık yavaşlamak yok. Tilly yüksek sesle bağırıyor, gözlerini benimkilere diktiği kısma vurduğumda. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Aklında var olan her lanet sesi, yalvarışı ve kelimeyi.

"Söyle bana," diye hırlıyorum, elimi göğsüne kapatıp masaj yapıyorum. O da benim dokunuşuma bastırıyor. "Önce sen."

Derin bir şekilde girip kalçalarımı sürtüyorum, klitorisine sürtünüyorum. Amının duvarları sıkışıyor, ben kendimi yerinde tutarken, o hassas küçük noktaya doğru ilerlemeye devam ederken, penisimin etrafında titriyor.

"Tilly."

"Rowe," diye bağırır ve gözlerini kapatıp nefes nefese kalır. Ön kollarımın üzerine eğilirim ve burnumuz birbirine değecek kadar yaklaşırım.

birbirine değecek kadar yaklaştıım. Yüz hatları gerildi, kaşları çatıldı ve titremeye başladı. "Seni seviyorum."

İşte bu. Derin bir iniltiyle, son bir kez daha içeri giriyorum. Ben boşalıırken, onun heyecanı sesli bir şekilde ortaya çıkıyor ve dudaklarını sert bir öpücükle kapıyorum. Bacakları titriyor ve belimden düşüyor. Bir kolumu yukarı kaldırıp diğerini yanağına getiriyorum ve parmak eklemimle okşuyorum.

"Seni seviyorum, yaramaz kız. Seni bir daha bırakmayacağım. Kaçarsan, ilk seferinde yapamadığım gibi peşinden koşacağım."

Boğazıma, sonra çeneme dokunuyor. Dokunuşu dudaklarımı ısıtıyor. "Kaçmayacağım."

"Biriyle birlikte olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim, onun bunu zaten bildiğı gerçeğine aldırmadan.

"Sana öğretirim."

Çenesini kaldırıp başımı sallıyorum. "Bana sabırlı olman gerekecek." "Sabır hiç benim uzmanlık alanım olmadı," diye alay ediyor ve beni

"Sana öğretirim."

Kıkırdaması anlaşmayı kesinleştirir.

TILLY

AĞUSTOS, önceki iki aydan bile daha sıcak geçiyor. Zaten zorlu geçeceğini düşündüğüm yaz, tahminimden de kötü oldu ve güneş yanığı yüzünden artık omuzlarımı açıkta bırakamıyorum. Kısa tişörtlerim artık kısa değil, kolları çok uzun. Güneş kremi artık işe yaramıyor, bu yüzden başka seçeneğim kalmadı.

Rowe, istediğim kıyafetleri giyemememden oldukça keyif alıyor. Ne kadar çok giysi giyersem, diğer kovboyların yanında olduğumda o kadar az homurdanıyor. Sanırım bu, sırf onu kızdırmak için bile olsa, hiç giyinmemek istememe neden oluyor. Beni omzuna atıp, sahiplenici bir hayvan gibi ahıra götürdüğünden bu yana çok uzun zaman geçti. Tam olarak üç hafta.

Bunu çok istiyorum.

Tabii ki, şu anda çitin üzerinde oturup onun Wraith'i ilk kez eyerlemeye hazırlanmasını izlemem de pek yardımcı olmuyor. Rowe'un en iyi yaptığı şeyi yapması, özellikle de bu noktaya gelmek için çok çalıştıktan sonra, beni tamamen tahrik ediyor. Tam olarak bir kaplanla boğuşmuyor ama yine de çılgınca bir şey.

Korkunç siyah at artık o kadar da korkutucu değil. Ahıra taşındı ve arka taraftaki padokta tutulsa da yeni evine alıştı. Hala izole durumda ve çocukların hiçbirinin içeri girip ahırını temizlemesi veya ona yem vermesi yasak, ama burada yaşamaktan çok daha iyi.

At da temiz. Benim sayemde mükemmel bir şekilde tımarlanmış ve yepyeni nalları var. Geçen hafta nalbant ilk kez nallarına baktığında nallarının ne kadar kötü olduğunu sormadım, şimdi de sormayacağım. Bu bilgi beni sadece üzecek ve Wraith bu kadar yol kat etti, ben de mutlu olmaktan başka bir şey hissedemem.

Rowe eyerini sıkıştırıp üzengiye bir çekiş attığında, gece kadar siyah örgülü yelesi hafifçe sallanıyor. Wraith nispeten hareketsiz kalıyor, ama bu ikisinin birlikte ilk denemesi. Kulakları hafifçe seğiriyor olsa da hala dik. Rowe'un gözleri onun üzerinde, kontrolünü kaybedeceğinin ilk işaretini bekliyor.

Bu noktaya gelmek için aylarca çalışmışlar ve eğer onu çok zorlarsa ya da işler birazcık ters giderse, başlangıç noktasına geri dönebilirler. Uzaktan izlerken parmaklarımla çiti tıklatıyorum.

Rowe ayağını üzengiye sokuyor ve biraz ağırlık veriyor. Dizini sallayarak eyere çarptırıyor. Wraith kulaklarını geriye yatırıyor. Adamım baskıyı bırakıyor ve ağıldan duyamadığım sözler mırıldanıyor. Yavaşça, Wraith'in kulakları tekrar dikiliyor ve Rowe tekrar deniyor.

İkinci deneme de aynı tepkiyi yaratıyor. Midem korkudan altüst oluyor. Antrenmanların bana göre olmamasının milyonlarca farklı nedeni var ve bu da onlardan biri. Evet, en büyük nedenlerden biri bu. Uzun süre bir şey için çalışıp ilk denemede başarısız olmanın hayal kırıklığını kaldıramıyorum. Bu iş için gereken sabır bende yok. Rowe ise sabırlı birisi.

Bu sıradan bir at değil.

Rowe'un bunu kimseye, hatta bana bile sözlü olarak itiraf etmeyeceğini bilsem de, bu at onun ruhunu iyileştirmeye yardımcı oldu. Wraith, acımasız bir adamın emriyle buraya getirilmiş olabilir, ama burada bulunduğu şey, onu yeniden eski haline getirmek için her şeyi göze alan bir aile oldu. İkisi aynı madalyonun iki yüzü gibiler ve Rowe'un onu ilk gördüğü gün, kendini gördüğünü biliyorum: yıllarca hapsedildikten sonra kırılmış, yalnız ve istikrara ihtiyaç duyan bir adam.

İkisi de dünyaya çok, çok kızgındı, ama şimdi? Şimdi, kendilerini yeniden buluyorlar.

Ellerimi kucağında birleştirip başparmaklarımı birbirine vuruyorum. Rowe henüz geri çekilmemiş ve bir kez daha üzengiye ağırlığını veriyor. Wraith'in kulakları seğiriyor ama geriye yatmıyor. Hareketsiz ve sakin kalıyor.

Kirli zemine bakarken gözlerim yanıyor. Rowe, Wraith'in boynunu okşuyor ve neredeyse söylediği sözleri duyabiliyorum. Devasa at başını çeviriyor ve koyu renkli gözlerinden biri Rowe'u buluyor. Onun ağır nefesini duyabiliyorum ve ellerimi sıkıca sıkıyorum. Kızgın ya da korkmuş görünmüyor, ama yine de bir şey var... neredeyse bir meydan okuma gibi. Sanki at ona, artık işini bitirmesini söylemeye çalışıyor gibi.

Rowe çenesini eğiyor, sonra eyerin boynuzunu kavrayıp bacağını üzerinden geçiriyor ve olabildiğince hafifçe yerleşiyor. Wraith hemen tepki veriyor, cesareti biraz azalıyor. Birkaç adım yana doğru atıyor ve yüksek sesle homurdanıyor. Onun arka ayakları üzerinde yükselmesini veya ileri atılmasını beklerim, ama bunu asla yapmaz. Kulakları dikilmiştir, ama tepki göstermez veya Rowe'u üzerinden atmaya çalışmaz. Aksine, sanki arkadaşı haline gelen bu adama zarar vermemek için kendini sakin tutmak için elinden geleni yapıyor gibidir.

Her saniye bir öncekinden daha gergin geçiyor, ta ki dizimi sallamaya ve başparmağımın etrafındaki deriyi koparmaya başlayana kadar. Çok derine koparsam fark etmiyorum bile. Rowe'un elleri dizginleri gevşek tutuyor ve bu anda onun sarsılmaz kararlılığını gördükçe ona daha da aşık olduğumu hissediyorum.

O tamamen benim ve ona dokunup ne kadar gurur duyduğumu göstermek için can atıyorum.

Bir anda, inilti olabilecek bir ses yumuşak bir nefes almaya dönüşür. Rowe vücudunu tamamen eyere gömer. Wraith, binicisine temkinli bir kararlılıkla yanıt vererek birkaç adım ilerler. Rowe'un elindeki dizginler hareket eder ve Wraith toprakta küçük bir daire çizer. Gözlerimden yaşlar akar, ama ben onları silmeden önce gözlerimi kırparım.

"Zamanı gelmişti."

Jed Carrigan'ın derin sesini duyunca dönüp bakarım. Rowe'un babası, çitin karşı tarafında, başımın üzerinden ötesine bakarak yanımda dikilir. Gözlerinde benimkinden çok daha az gurur vardır.

Daha çok isteksiz bir rahatlama var, sanki Rowe'un bu ata yardım etmek için harcadığı zaman, onun için başka her şeyden daha fazla bir sıkıntıymış gibi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu, beklediğimden çok daha uzun sürdü. O at, bir ay önce başka bir yere gönderilmeliydi, benim yem faturamda kalmamalıydı."

Zıplayan bacağımı durduruyorum. *Çenenin kapalı tut, Tilly.* Yapma, yapma, yapma...

"Sen daha iyisini yapabilir miydin?"

Derin, karanlık gözler beni bulur ve kafamdaki ses bana kambur durmamı söylese de daha dik otururum. Bu, kimsenin saçmalıklarını dinlemeye alışkın bir adam değil, hele de saygı duymadığı bir kadınınkini hiç dinlemez. Yine de, çenemi kapalı tutmam için tüm nedenleri umursamıyorum. Bu adam yine dayanılmaz bir pislik gibi davranırken umursamıyorum.

"Oğlum son zamanlarda çok yumuşak davranıyor. Çiftliği devralmak istiyorsa, bunu hak etmelidir. Öncelikle, zamanını boşa harcadığını anlayabilmesi gerektiğini kanıtlamalıdır," diyor ve sanki onu bu kadar kolay gönderecekmişim gibi, yine benden başka bir yere bakıyor.

"O at boşuna bir çaba değildi ve yumuşaklık büyük bir kötülük değil. Rowe'un burayı hak ettiğini çok iyi biliyorsun ve umarım senin aksini söylediğini asla duymaz. Babasından duyması gereken son şey bu."

Çenesindeki kas seğirir ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar çiti sıkıca kavrar. "Sınırı aşılıyorsun, Tilly."

"Belki. Ama onun beni buradan kovmana izin vermeyeceğini biliyorsun. Ayrıca ben buradaki en iyi seyisim."

"Başka birini bulabilirim."

Neredeyse gülmek üzereydim. "Bulabilirsin, ama bulmayacaksın. Oğlunu gölgede bırakmak için ne kadar dik durmaya çalışırsan çalış, ona tepeden bakamazsın. Bir mucize eseri bunu başarabilsen bile, ben seni birkaç santim aşağıya indiririm. O senin altında değil, ben de değilim. Onu sanki senin için sadece bir çalışanmış gibi davranmayı bırakmazsan, onunla geçireceğin zamanı daha da kaybedeceksin. Hepimiz yeterince kaybettik."

"Onun ne kadar süre ortada olmadığını hatırlatmana gerek yok, o yılların her birinden sorumlu olan kadından da ders almaya ihtiyacım yok," diye alaycı bir şekilde söyler, sesi daha da kalınlaşır.

Omurgamdan soğuk bir suçluluk damlası akıyor. İfadeyi kayıtsız tutmak zor. Bu adam, kabul etmek istemese de oğluna çok benziyor, ama Rowe'un sıcaklık hissetme yeteneği varken, Jed'in olmadığını eminim. Onu karısıyla birlikte izlemeye hiç meyilli olmadım, ama karısı da en az o kadar kötü. Belki de Wraith işini bitirdiğine göre, birkaç gece yuvarlak ağılda kalmaları iyi olur.

Rowe tutuklandığında bu kadar acımasızca kovulmasaydı, belki o gece olanların ayrıntılarını onlara anlatırdı. Bunun yerine, ona sırt çevirdiler ve bu çiftliğe gelip atlarla dolu bir römork çalan sıradan bir suçluya davrandıkları gibi davrandılar.

Kasabadaki herkesin dedikodulardan duyduğu hikayeyi inanmaya devam edebilirler: eski erkek arkadaşımı kıskandığı için öfkeyle hareket etti. Gerçek detaylar o gece orada olanların çevresinden hiç çıkmadı ve onlar bunu bilmeye layık olduklarını kanıtlayana kadar da çıkmayacak.

"Onu yaptığı şeyi yapmaya zorlamadım. Ama bu sizi rahatlatacaksa veya onun eylemlerini haklı çıkarmaya yardımcı olacaksa, istediğiniz kadar beni suçlayabilirsiniz. Benim gözümde sizin fikrinizin pek önemi yok ve Rowe'un gözünde ağırlık kazanana kadar da olmayacak. Her halükarda, ben hiçbir yere gitmiyorum. Burada olduğum her gün benden nefret edip beni görmezden gelmeyi görev edinmen ya da kiliseden döndükten sonra her üç haftada bir bana rastgele bir gülümseme göndermenden benim için bir farkı yok. Öngörülebilir gelecekte maaşını almaya ve nehrin yukarısındaki kulübede kalmaya devam edeceğim, Jed.

"Peki ya oğlun? O, benim hiç yapamayacağım kadar çok o Pazar günü gülümsemesine ihtiyaç duyuyor. Hepimizin önünde daha çok zaman var ve senin, onu yetiştirdiğin adam olduğu için cezalandırarak tüm zamanını boşa harcamana gerçekten üzülürüm."

Konuşmamı bitirdiğim anda gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu, Jed'in yakıcı bakışlarından kaynaklanmıyor, bu da kovboyumun söylediğim her şeyi duyduğu anlamına geliyor. Dilimle

Dudaklarım kurumuş, yerimi değiştirip Rowe'un bize yaklaştığını görüyorum. Wraith birkaç metre ötedeki bir direğe bağlı, dikkati binicisinin sırtına kilitlenmiş.

Rowe benim kadar sıcağa duyarlı değil ve her sabah kocaman vücuduna giydiği siyah iş gömleklerinden birini hala giyiyor. En azından kollarını düğmelerini açıp ön kollarının üzerine kaydırmış, cildini kaplayan mürekkep izlerini ortaya çıkarmış. Ve lanet olsun, bronzlaşmış derisi bile kot pantolonunun kalçalarına ne kadar iyi oturduğunu gizleyemiyor.

Bana uzanan eli ve elin arkasındaki gergin damarları izliyorum, sonra gözlerimi ona çevirip bakışlarını karşılayıp göz kırpiyorum. Kaşlarının hafifçe içe doğru çekilmesi, benim içinde bulunduğum bu durumdan rahatsız olduğunu gösteriyor, ama ben göz kırparak bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyorum.

Eli dizime ulaşır ve sonra dikkatini babasına çevirirken birkaç santim yukarı kayar. "Yavaş bir gün mü?"

"Hayır. Sadece ilerlemeni kontrol ediyordum," diye cevaplar Jed, hala çok ters bir tavırla.

Rowe'un elini benim elimle kapattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Bacaklarımın arasına girdi, mükemmel kıcını iç uyluklarıma dayadı ve babasının ifadesini inceledi.

"Babanıza, böylesine harika bir antrenörün onun için çalıştığı için ne kadar minnettar olması gerektiğini söylüyordum. Eğer buradan ayrılmaya karar verirsen, çok rağbet göreceksin. Steele Çiftliği bile atlarını eğitmen için sana yalvarırdı, ve hepimiz onların ne kadar büyüdüğünü biliyoruz. Belki de sadece sığır yetiştirmekle kalmayıp, at yetiştirmeye de başlayacak kadar büyürler," diyorum.

Jed'in bakışları keskin ve buz gibidir. Masumca gülümserim ve öne eğilip yanağımı Rowe'un pazısına dayarım. Başımın tepesine kondurduğu öpücük durumu pek de iyileştirmez. Hatta, babasına hak ettiği birkaç darbe indirdiğim için bana kızmayacağını bilmek beni daha da cesurlaştırır.

İkimiz de aralarında hiçbir zaman sevgi olmayacağını biliyoruz. Bu çok yazık ve eğer bunu gerçekleştirebileceğimi düşünseydim, onları barışmaya zorlardım. Ama aralarında yıllardır süren bir kin var. Jed ona hiç iyi bir baba olmadı ve Rowe, evden ayrılmadan yıllar önce onun saygısını kazanmaya çalışmayı bıraktı.

. O zamandan beri geçen onca yıl, ikisini birbirlerinden ayıran uçurumun iki ucuna daha da saplamış durumda.

Rowe, Painted Sky mirasının varisi ve durum bu.

Diğer elimi Rowe'un elinin üzerine koyarak, babasını dinlemeden bana "Burası bizim evimiz. Hiçbir yere gitmiyoruz" dediğinde, elini sıkıca tutuyorum.

Bizim evimiz.

Hiçbir yere gitmiyoruz.

Sanki babası artık orada değilmiş gibi. Babasının varlığı ya da yokluğu, başımı geriye eğip dudaklarıma basacağı öpücüğü beklememi engellemiyor. Tadı, güneşte geçirilen bir günün tuzu ve açık havası gibi. Benim için daha iyi bir yer yok, buradan lanet olası aya kadar.

"Başka bir yerde çalışmayı düşünmene gerek yok. Burada kalacaksın, Rowe. İkiniz de," diye Jed sertçe sözünü keserek diyor. "O at sana başka sorun çıkarırsa bana haber ver."

Bu, ondan duyduğum en yakın kabul ifadesiydi. "Atın adı Wraith," diyorum.

O cevap vermez ve ben de onun ne kadar uzağa gittiğini görmek için zamanımı boşa harcamam, ayak sesleri yüksek ve ağırdır. Rowe'un gri gözleri benimkileri arar, sakın ve yumuşaktır. Onun bakmasına izin veririm ve elini bırakırım, böylece gömleğini tutup onu kendime yaklaştırabilirim. Kolayca hareket eder, bacaklarımı daha da ayırarak arasına sığabilir.

"Başardın, Rowe. Seni sürmene izin verdi." "Hala istediğim yerde değil. Ama ilerleme var."

"Hala yapman gerekenler için değil, yaptıkların için gurur duy. Seni gerçek bir yolculuğa çıkarmaya izin vermesi için daha çok zaman geçmesi gerektiğini düşünüyor musun?"

Rowe enseme avuçlayıp kulağımın arkasını okşadı. "Hayır. Artık bana güveniyor. Bence iyi bir iş gücü olabilir."

"O zaman Diesel kendine yeni bir binici bulursa çok yazık olur, değil mi? Özellikle de o binici, şu anda her gece yatağını ısıtan kadınsa," diye alay ediyorum, gülümsememi saklayamadan. Dişlerim görünecek kadar genişçe gülümsüyorum.

"Onu kendine saklamak için böyle mi soruyorsun, yaramaz kız?"

"Peki, evet diyecek misin?"

Dişlerini alt dudağıma geçirip yumuşak bir şekilde mırıldanıyor.
"O zaten senin. Haftalardır ona binemedim. Onu kendine saklıyorsun."

"Çünkü beni daha çok seviyor."

"Bugün çok yaramazsın."

"Beni evcilleştirmek ister misin?" diye fısıldıyorum, parmağımı onun gömleğini kot pantolonuna soktuğu yere kaydırarak.

Bir çekişle onu serbest bırakıp çıplak karnına dokunuyorum. Cildi sıcak, neredeyse dokunulduğunda yanıyor gibi. V şeklinde bir oluktan yukarı doğru, kot pantolonunun altına ve kalın kasların arasına doğru okşuyorum. O inleyerek nefes veriyor ve kafamın arkasındaki saçları çekiyor. Şehvet bir ok gibi içimi delip geçiyor ve bacaklarımın arasına iniyor, beni ıslak bırakıyor.

"Dikkatli ol, yoksa seni bu çitin önünde beceririm." "O zaman bugün herkesin göreceği gerçek bir manzara olur."

Gözleri beni geçip sonra geri dönünce, tutuşu sahiplenici bir hal alır.
"Seni lanet olası bir kamyonla götürmeden önce, o kışını ahıra götür."

"Peki, efendim."

Ardından gelen homurtusu en sevdiğim seslerden biridir. Hiç düşünmeden, onun tutuşundan kurtulup çitten atlarım. Bana bir adım önde gitmeme izin verir ve ben de kahkahamı serbest bırakırım, çünkü çok geçmeden bugün tam olarak istediğim şeyi elde edeceğimi biliyorum.

Ya da daha doğrusu, hayatımın geri kalanında istediğim şeyi.

EPILOG

ROWE

"En son ne zaman bir bayram kutladın?" diye sorar Tilly.

O, anne babasının yemek masasındaki sandalyelerimiz arasındaki boşluğa eğilmiş, sanki benim birden kalkıp kaçacağımdan korkuyormuş gibi elini uyluklarımın üzerine koymuş. Bu sabah onun deyimiyle "*akşam yemeği* kot pantolonumu" giyiyorum. Bunun benim ve giysi eksikliğim hakkında ne anlama geldiğini bilmiyorum, çünkü sol bacağımın paçasında hala lekeler var. Tabii ki, bunlar yağ lekesi, diğer pantolonlarımdaki gibi at pisliği veya çamur lekesi değil.

"Yalnız mı? Ben onları her zaman kabul ettim."

Kırmızı rujlu dudaklarının köşesi aşağı doğru kıvrıldı. "Benim demek istediğim o değildi."

"Uzun zaman oldu."

"Peki, bunu yeni bir geleneğin başlangıcı olarak düşün. Annem bir daha kaçırmana izin vermeyecek."

Su bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum. Tilly uyluğumu okşuyor ve masanın altında bacaklarını yeniden çaprazlıyor. Bugün beni işkence etmek için seçtiği elbiseye hızlıca bir bakış attıktan sonra, arzumun soğuması için buz gibi sudan bir yudum daha almam gerekiyor.

Elbisesi, dudakları gibi günahkar kırmızı renkte, ama çok daha az kışkırtıcı olmalı. Lanet olsun, ama öyle değil. Onun üzerinde bu kadar iyi durduğunda değil. Elastik manşetli ve ortasında bir başka elastik bant bulunan uzun kollu bir elbise. Üzerinde masum beyaz noktalar olsa da, bu fırfırlı kumaşı sanki daracık bir kumaş parçasıymış gibi giyiyor. Bacaklarını çaprazlayarak, hala bronzlaşmış uyluklarının her santimetresini ortaya çıkarıyor ve beni kışkırtıyor.

Artık o uzun beyaz botları giymemesi de yardımcı oluyor. Bu gece onu eve götürdüğüm anda botları geri vereceğim.

Elbise kapıda kalabilir.

Bu sabah erkenden dolabın arkasından o lanet şeyi çıkardı, ama geçen hafta kızlarla birlikte gidip satın aldığını biliyorum. Millie'nin fikri olduğunu bildiğim, Calgary'de iki gün süren plansız bir alışveriş gezisi yaptılar. Kadınımı çaldı ve beni tüm bu süre boyunca Shade'i eğlendirmekle uğraştırdı. O gece gitmedi ve sadece onun olmadan evde kalmamak için kanepede yatmaya karar verdi.

Asla yüksek sesle itiraf etmem, ama onun eşlik etmesinden rahatsız olmadım. "Biri fark etmeden bana öyle bakmayı kes."

Gözlerimi kırıştıtarak, tembelce gözlerimi Tilly'nin vücuduna geri çeviriyorum. Uyarısına rağmen mavi gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle parlıyor.

Dizini sıkıyorum. Babası masanın ucunda boğazını temizliyor ve benim de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekiyor. Şükran Günü için giyinmiş, sanki Shelly kızının bana yaptığı gibi onu temiz, üzerine oturan kot pantolon giymeye zorlamış gibi.

"Aşırı duygusal saçmalıklar yapmak istemem, ama yine de geldiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Eminim hepimiz artık karımın, birkaç kişi için yemek pişirmek yerine yüz kişi için yemek pişirme alışkanlığı olduğunu biliyoruz. En azından şimdi, tüm yiyecekler buzdolabımın arkasında kalıcı bir yer bulmadan önce onları bitirme şansımız olacak. Şerefe."

Tilly gülerek şarap kadehini kaldırdı ve babasının viski bardağına çarptı. "Şerefe, baba."

"Ben ise bu Şükran Günü'nde gerçek bir teşekkür etmek istiyorum, bu yüzden sakıncası yoksa," diye başlar Shelly, kocasına ve kızına sahte bir somurtma atarak. "Öncelikle, hepimizin burada bir araya gelmek için zaman bulabildiğimiz için mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Hepimiz bu kadar meşgulken bu tür şeyler için zaman ayırmak kolay değil, ama bu benim için çok önemli."

Kadınım annesini dinlerken dokunuşu daha da sertleşiyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum ve masanın diğer tarafına bakıyorum. Ash, Lacey'nin yanındaki koltuğunda başını sallıyor. Ben çocukluğumdan beri ilk kez buraya tatile geliyorum, ama onun için bu ilk tatil. Shade ve Millie de burada olduğu için, onun da davet alması şaşırtıcı değil.

Yine de, onun bu kadar tedirgin olacağını tahmin edememiştim. Son bir saat içinde, birkaç kez konuşmadan ayrıldı, her seferinde elini ağzına bastırarak. Ash, sanki ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi, neredeyse takıntılı bir şekilde onu daha yakından izlemeye başladı. Bu, onların arasında nadiren görölen bir durumdur. Birden fazla kişiye kıskançlık duyacak kadar duygusal olsaydım, Lacey'nin en iyi arkadaşımı bu kadar kolay ele geçirip onu da kendine ait hale getirmesine giderek daha fazla kıskançlık duyardım.

Shelly, boğazını temizleyip devam ederken gözleri parılıyor ve kızından gözlerini ayıramıyor. "Bu, uzun zamandır ilk kez iki çocuğumuzun da evde olduğu bir Şükran Günü ve sizleri ailem gibi görmeye başladığım için, burada bizimle birlikte oturan herkesle bunu paylaşabilmek bir lütuf gibi geliyor. Bugün kalbim çok dolu. Umarım bu, bu masaya bakıp bu güzel manzarayı görebileceğim uzun yılların sadece ilki olur."

O bana bakınca ağzım hafifçe gülümsedi. Yıllardır tatillerde ailesine katılma davetlerini reddediyordum. Noel, Paskalya, Şükran Günü fark etmezdi, her zaman aptalca bir bahaneyle hayır diyordum. Tilly olmadan burada olmak, tatilleri yalnız geçirmekten daha acı verici olurdu. Artık bu seçenek bana bir daha sunulmayacak ve sunulsa bile kabul etmeyeceğim.

Sandalyeimde kıpırdanarak kolumu Tilly'nin sırtına koyuyorum. Bana dönüp bakıyor ve ben de şu anda burada, onunla birlikte olduğum için ne kadar mutlu olduğumu ona gösteriyorum. Omzundaki elime dokunuyor ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor.

Shade konuşmaya başlar, ama ben onun yaptığı konuşmanın tek kelimesini bile duymam. Tilly yine aramızdaki o küçük boşluğa eğilir ve altı ay önce onun yüksek sesle söylediğini duymayı hayal bile edemeyeceğim üç kelime fısıldar.

"Seni seviyorum."

Kıvrımlı saçları omzundan aşağı sarkarak, dudaklarımızı birbirine değdirdiğimde ağzımızı örten bir perde oluşturuyor. Gözlerini kapatıp memnuniyetle iç çekiyor. Geri çekildiğimde, benim henüz işimin bitmediğini bildiği için oyalanıyor.

Ve haklıydı. Henüz işim bitmemişti. "Seni seviyorum, yaramaz kız."

"Bu doğrudan kıcıma gidecek."

Kısık bir kahkaha atıp kollarımı başımın arkasına kavuşturuyorum. Goblin gibi kambur duran Tilly, annesinin onun için yaptığı ekstra balkabağı turtayı kucağında tutarken, çatalını tekrar içine batırıyor. Kabuğu olmadığı için gerçek bir turta değil. Sadece onun doyamayacağı lanet olası dolgusu var.

Bir lokma alır ve sonra aceleyle kabı komodinin üzerine koyar, başını sallar. "Gülme. Yarısından fazlasını yememe izin verdin."

"Ben sana hiçbir şey yapmana izin vermiyorum, yaramaz kız. Suçu bana atma."

"Peki. Ama ben kendimi hasta edecek kadar yemeden önce çatalı falan çalabilirdin," diye şikayet eder.

İnleyerek sırt üstü uzanır ve karnını ovuşturur. Yan dönüp onun yerine ben devralırım, yavaş daireler çizerek dudaklarından memnuniyet dolu küçük iç çekmeler çıkarırım. "Mutlusun."

"Bana soruyor musun, yoksa söylüyor musun?"

"Söylüyorum. Hala gülümsemeyi bırakamıyorsun," diyorum, sesimi alçak tutarak.

"Tabii ki mutluyum. Bugün seninle gezintiye çıktım, sonra annemin pişirdiği hindi kadar karnımı doyurdum. Şimdi de burada seninle uzanıyorum."

"Sadece bugün ya da şu anı kastetmiyorum. Genel olarak demek istiyorum."

Yüzünü bana dönerek yüz hatları gerildi. Elimi karnında tutarak, giydiği gömleğimin kumaşı üzerinde başparmağımı ileri geri gezdirdim.

"Uzun zamandır mutluyum, Rowe." "İyi."

"İyi mi? Tek söylemek istediğin bu mu? Hadi, ne düşündüğünü söyle bana."

Ona boyun eğmek çok kolay. Ne isterse isteyebilir, ben veririm. Her türlü savaşı veririm, hayatımın birikimlerini harcarım. Ben, bir kadına karşı her zaman zayıf olan, iradeli bir adamım. Bu, gençliğimden beri değişmedi ve ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım değişmeyecek.

Ama ona sormak istediğim şey... çok zor geliyor. Sormaya korktuğum için değil, hayır derse ne yapacağımı bilmediğim için.

Aniden sırt üstü yatıyorum ve o üzerimde duruyor. İki yumuşak, çıplak bacak belimi sarıyor, ağırlığını vücuduma veriyor ve yüzümü ellerine alıyor. Gömleğim omzundan sarkıyor, boynundan dirseğine kadar çıplak kalıyor. Köprücük kemiğindeki yeni dövmeği görmek, penise elektrik akımı gönderir gibi. Her gördüğümde, bir öncekinden daha çok seviyorum.

Benim ısıruk izimin bu kadar seksi görünmeye hakkı yok. Ama işte orada, siyah ve kalıcı.

Düşen kumaşı çekip, ön tarafta sarkacak şekilde yeniden ayarlıyorum. Eğer işaretime daha fazla bakmak zorunda kalırsam, bu konuşmayı benim aletim onun içindeyken yapacağız.

Kıçını ona bastırıp kırıdatıyor, çünkü onun altında tekmelediğini hissediyor olmalı. Dişlerini sıkıp belinden tutup onu sabitliyorum. Gözünü kırıp yutkunuyor ve sikim külotumda soğuyana kadar vücudumda yukarı doğru kayıyor.

Gözlerinin, aynı noktaya yaptırdığım eşleşen dövmeğe kaymasını izliyorum. Benimki önce yapıldı, böylece diğer dövmeğimin arasına nereye sığdırabileceğimi biliyorduk ve o da yerini kabul etmeye hevesliydi.

"Konuş benimle, Rowe," diye mırıldanır, parmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirir.

"Tekrar evlenmek ister misin? Yoksa o kapı senin için kapandı mı?"

İstediğimden daha öfkeli çıkıyor. Yine de, o geri çekilmiyor. Sanki sözleri nazikçe fısıldamışım gibi, ön kollarını göğsüme dayıyor ve vücuduma yaslanarak hafifçe gözlerini kırıyor.

"Duruma bağlı."

"Neye?"

Bu sefer, ses tonuma alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Çok özel bir adamla evlenmeyeceksem, bunu bir daha yaşamak istemem."

"Lafı dolandırma. Benimle evleneceğini söyle, Tilly."

Başını eğip burun uçlarımızı birbirine sürter. "Seninle evlenirdim. Bana evlenme teklif etsen, evet derdim. Şu anda bunu mu yapıyorsun?"

Parmaklarımla yanlarından omuzlarına doğru kaydırıp saçlarına daldırıyorum. İpek kadar yumuşak, daha önce fırçaladığı için bukleleri şimdi daha gevşek. Gözleri canlı, o kadar berrak ki, onları dolduran cesur, her şeyi tüketen aşkı tadabiliyorum sanki. Bu samimi bir duygu ve lanet olsun, bu kadar berbat olduğunu düşündüğüm kalbimi burkuyor. Bu, basit bir hayranlıktan çok daha öte bir şey.

Bu kadına karşı hissettiğim şey, en saf haliyle sahiplenme duygusu. Bu duygunun yok olacağından ya da zamanla geçip gideceğinden korkmuyorum. Yoğunluğu neredeyse mide bulandırıcı, ama hissettiğim son şey korku. Onun, hayatımda isteyeceğim ve seveceğim tek kadın olduğunu kabul ettim ve bu beni rahatlatmıştı.

"Henüz değil," diyorum sertçe. "Dudaklarının köşesinde kurumuş kabak turtası dolgusu varken yatakta benimle evlenmeni istemiyorum."

Kahkahası, daha çok burun kıvrırma gibi bir ses çıkararak ağzından fırlar. "Tanrım. O zaman yala ya da bir şey yap."

"Hayır."

"Saçmalıyorsun."

Başparmağımla kabuklanmış portakal dolgusunu silip ağzıma atıyorum, emerek tadına tahammül edemediğimi gizliyorum. "Sadece bir gün seni karım olarak görebilecek miyim diye merak ettim, yaramaz kız."

"Mmm, ve şimdi cevabını aldın." "Aldım."

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi..." Sesim kesiliyor ve onun ağzını benimkine doğru çekiyorum. "Seni tutacağım."

O, benim kucağımdaki orijinal yerine kayıyor. "Bu kadar basit mi?"

"Bizim için asla kolay olmayacak, ama bu beni yine de yapmaktan alıkoymayacak."

Onun kötücül küçük gülümsemesi yeterli bir cevap. Evet, kolay olmayabilir, ama hiç kolay olmadı ki.

Biz kaos, ve birlikte biz yeterince yeterince
gelecek sonrasını halledebilecek kadar

Tilly + Rowe, SPICY bonus bölümünü indirmek için haber bültenime
abone olun. Buradan ulaşabilirsiniz: <https://BookHip.com/QVZTRDQ>

Show Me You Remember'ı okuduğunuz için teŖekkürler! Beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakın.

Oak Point'e yaptığınız ikinci geziden keyif aldığınızı ve üçüncü geziyi sabırsızlıkla beklediğinizi umuyorum!

Oak Point serisinin 3. kitabı 2026'nın sonlarında çıkacak ve Ash ile Lacey'nin hikayesini anlatacak.

Bu karakterlerin devamını beklerken, serinin 1. kitabını (Shade + Millie) okuyabilir veya eski kitaplarıma göz atabilirsiniz!

KU ve Audible'da Strung Along ile başlayan TAMAMLANMIŞ Cherry Peak serisini bulabilirsiniz.

Show Me How – Shade + Millie (Kaçak gelin, baharatlı dersler)

Strung Along – Brody + Anna (Mesajlaşan arkadaşlar, country şarkıcısı x kasabaya yeni gelen kız)

Catching Sparks – Poppy + Garrison (FWB, tek gecelik ilişki, milyarder)

Chasing Home – Johnny + Rory (Onun için ilk görüşte aşk, golden retriever x kara kedi)

Stealing Sunshine – Bryce + Daisy (Gizli aşk, sahte flört, ev arkadaşları)

Sonsuza Kadar Seçmek – Darren + Delaney (İkinci şans, bekar baba, kızının öğretmeni)

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web sitemi ziyaret edin!

www.hannahcowanaauthor.com

[Hemen haber bültenime abone olun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Rowe ve Tilly kalbimi çaldılar. Hikayelerinin her sayfası benim için çok anlamlıydı.

Tilly benim hayallerimin kahramanıdır. İçindeki öfke, kendine güveni ve taviz vermeyen tavrı, onun sevdiğim ve hayran olduğum özellikleridir. Ama o bunlardan çok daha fazlasıdır. Diğerlerinin ona bakıp ilham aldığı bir kadın olmakla birlikte, kendimi onda gördüğüm biridir.

Depresyon, hayatımın büyük bir bölümünde başa çıkmak zorunda kaldığım ve sonunda barıştığım bir şey. Her zaman karanlık değil, ama karanlık olduğunda, ışığı görmek çok zor olabilir. Hayatımda, ne zaman yalnız kalmam gerektiğini ve ne zaman onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacım olduğunu anlayan pek çok insanla çevrili olduğum için çok şanslıyım. Umarım bu, Tilly'nin hikayesinde de yaygın bir şeydi.

Rowe, yıllardır yazmak istediğim kovboydur. Sadece kadınına gözü olan, diğer herkesi gölgede bırakan sert ve çetin bir adam. Onu ve onları kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar seviyorum ve onlarla ve hikayeleriyle gurur duyuyorum.

Her zamanki gibi, dünyamı döndüren güzel yüzlere teşekkür etmek istiyorum. Bu iş çok yorucu ve bazen en iyi arkadaş olarak hak ettiğinizi düşündüğüm kişi olamıyorum, ama yine de beni sevdiğiniz için çok minnettarım.

Kocama, sekiz yıldır hayatımda değişmeyen sabit unsur olduğun için teşekkür ederim. Arabada yaptığımız beyin fırtınası seansları sonsuza kadar en sevdiğim anlar olacak.

Sierra, bu sektörde bu kadar istikrarlı bir kişi olduğun için teşekkür ederim. Artık sadece iş arkadaşı olmaktan çok daha öte bir ilişkimiz olduğunu biliyorum, ama demek istediğim bu. Benim için yaptığın her şey ve benim için bir arkadaş haline geldiğin için minnettarım.

Lauren-Brooke'a, sana mesajını cevaplayacağıma yemin ederim. Kafam doğru yönde mi, yoksa yine ters mi dönmüş? Oof, teşekkürler.

beni tek parça halinde tuttuğun için. Ben u gün ortadan kaybolduğumda bile kaleyi savunuyorsun ve bana cevap verene kadar bana spam mesajlar atmaktan bağka seçeneğin kalmıyor. Seni seviyorum, kızım.

Yaratıcı beyinlerden oluğan ekibime, Sandra, Julie, Mary, Melucia, Riley ve Cassie'ye. Benim için yaptığınız binlerce Şey için teğekkr ederim. Bu güzel kitap kapakları, tasarımlar ve sosyal medya paylağımları hepsi sizin sayenizde.

Ve influencer ekibime, n okuma okuyucularıma ve kitaplarım hakkında sesini yükselten her bir okuyucuya çok teğekkr ederim. Beğ yıldır bu içi yapıyorum ve bu sizin sayenizde.

Hannah, Batı Kanada'nın en çok satan 40 yazarı arasında yer alıyor. Bayılmaya değer romantizmle takıntılı olan yazar, cesaretini toplayıp, sizi yüzünüzü yelpazeleyip mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamaya itecek hikayeler yazmaya karar verdi. Umarım, bu hikayelerinin yaptığı tam da budur!

Hannah, okuyucularından haber almayı çok seviyor ve sosyal medya hesaplarından ulaşılabilir.

Facebook Grubu : Hannah's Hotties Web
Sitesi : www.hannahcowanauthor.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM